COLLEEN HOOVER

Bizimle Başladı
Bizimle Bitti

New York Times Çok Satan Yazar

İçindekiler..... 2

Bölüm Bir..... 7

Birinci bölüm..... 8

İkinci bölüm..... 23

Üçüncü bölüm..... 32

Bölüm dört..... 44

Beşinci Bölüm..... 50

Altıncı Bölüm..... 56

Yedinci Bölüm..... 59

Sekizinci Bölüm..... 72

Dokuzuncu Bölüm..... 85

Onuncu Bölüm..... 89

Onbirinci Bölüm..... 98

On İkinci Bölüm..... ...113

Onüçüncü Bölüm..... .121

Ondördüncü Bölüm..... .127

On Beşinci Bölüm..... ...136

Onaltıncı Bölüm..... ..143

On Yedinci Bölüm.....147

Bölüm iki..... 155

Onsekizinci Bölüm..... .156

19. Bölüm..... .159

Yirminci Bölüm..... ..165

Yirmi Birinci Bölüm.....171

Yirmi İkinci Bölüm.....177

Yirmi Üçüncü Bölüm.....181

Yirmi Dördüncü Bölüm.....189

Yirmi Beşinci Bölüm.....193

Yirmi Altı Bölüm.....199

Yirmi Yedinci Bölüm.....203

Yirmi Sekizinci Bölüm.....205

Yirmi Dokuzuncu Bölüm.....217

Otuzuncu Bölüm..... 222

Otuzbirinci Bölüm.....228

Otuz İkinci Bölüm.....231

Otuz Üçüncü Bölüm.....235

Otuz Dördüncü Bölüm.....239

Otuz Beşinci Bölüm.....244

Bölüm Bir
Birinci bölüm
Burada, bir ayağım çıkıntının iki yanında, Boston sokaklarının on iki kat yukarısından aşağı bakarken otururken, intiharı düşünmeden edemiyorum.

Benim değil kendi . Hayatımı, onu görmek isteyecek kadar seviyorum.

Ben daha çok diğer insanlara ve nihayetinde kendi hayatlarını sona erdirme kararına nasıl geldiklerine odaklanıyorum. Hiç pişman olurlar mı? Bıraktıktan sonraki an ve çarpmadan önceki saniye, bu kısa serbest düşüşte biraz pişmanlık olmalı. Onlara doğru koşarken yere bakıp, “Pekala, kahretsin. Bu kötü bir fikirdi."

Nedense, sanmıyorum.

Ölümü çok düşünüyorum. Özellikle bugün, sadece on iki saat önce, Plethora, Maine halkının tanık olduğu en destansı övgülerden birini verdiğimi düşünürsek. Tamam, belki de en epik değildi. Çok iyi, en felaket olarak kabul edilebilir. Sanırım bu, anneme mi yoksa bana mı sorduğuna bağlı. Bugünden sonra muhtemelen bir yıl boyunca benimle konuşmayacak olan annem.

Beni yanlış anlama; Brooke Shields'in Michael Jackson'ın cenazesinde yaptığı anma töreni tarih yazacak kadar derin değildi. Ya da Steve Jobs'un kız kardeşi tarafından verilen. Ya da Pat Tillman'ın kardeşi. Ama kendi tarzında destansıydı.

İlk başta gergindim. Ne de olsa harikulade Andrew Bloom'un cenazesiydi. Memleketim Plethora, Maine'in tapılan belediye başkanı. Şehir sınırları içinde en başarılı emlak acentesinin sahibi. Çok sevilen Jenny Bloom'un kocası, tüm Plethora'daki en saygıdeğer öğretim asistanı. Ve Lily Bloom'un babası - bir zamanlar evsiz bir adama aşık olan ve tüm ailesine büyük bir utanç getiren düzensiz kızıl saçlı garip kız.

Bu ben olurdum. Ben Lily Bloom ve Andrew benim babamdı.

Bugün anma konuşmasını bitirir bitirmez Boston'a giden bir uçağa bindim ve bulabildiğim ilk çatıyı kaçırdım. Yine intihara meyilli olduğum için değil. Bu çatıyı küçültmek gibi bir planım yok. Sadece gerçekten temiz havaya ve sessizliğe ihtiyacım vardı ve kahretsin ki bunu çatı katı erişimi olmayan üçüncü kattaki dairemden ve kendini şarkı söylemeyi seven bir oda arkadaşından alamazsam.

Yine de buranın ne kadar soğuk olacağını hesaba katmadım. Dayanılmaz değil ama rahat da değil. En azından yıldızları görebiliyorum. Ölü babalar, çileden

çıkaran oda arkadaşları ve şüpheli övgüler, gece gökyüzü kelimenin tam anlamıyla evrenin ihtişamını hissedecek kadar açık olduğunda o kadar da kötü hissetmezler.

Gökyüzünün beni önemsiz hissettirmesine bayılıyorum.

Bu geceyi seviyorum.

İyi . . . Geçmiş zamandaki duygularımı daha uygun bir şekilde yansıtması için bunu yeniden ifade etmeme izin verin.

Bu gece hoşuma gitti .

Ama ne yazık ki benim için kapı o kadar sert açıldı ki merdiven boşluğunun çatıya bir insan tükürmesini bekliyorum. Kapı tekrar çarparak kapanıyor ve ayak sesleri güvertede hızla ilerliyor. Yukarı bakmaya tenezzül bile etmiyorum. Her kimse, kapının solundaki çıkıntının iki yanında durduğumu büyük ihtimalle fark etmeyecek bile. Buraya o kadar aceleyle geldiler ki, yalnız olduklarını varsayarlarsa bu benim suçum değil.

Sessizce iç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkamdaki alçı duvara dayayarak bu huzurlu, içe dönük anı altımdan söküp aldığı için evrene lanet okuyorum. Bugün evrenin benim için yapabileceği en az şey, onun bir erkek değil, bir kadın olmasını sağlamak. Eğer bir şirketim olacaksa, bunun bir kadın olmasını tercih ederim. Boyuma göre sertim ve muhtemelen çoğu durumda kendimi tutabilirim, ama şu anda gecenin bir yarısında yabancı bir adamla çatıda yalnız olmak için fazla rahatım. Güvenliğimden korkabilir ve ayrılma ihtiyacı hissedebilirim ve gerçekten ayrılmak istemiyorum. Daha önce dediğim gibi . . . Ben rahatım.

Sonunda gözlerimin çıkıntıya yaslanmış siluete yolculuk yapmasına izin verdim. Şans eseri o kesinlikle erkek. Korkuluğun üzerine eğilse bile, onun uzun olduğunu söyleyebilirim. Geniş omuzları, başını ellerinin arasına aldığı kırılgan tavırla güçlü bir tezat oluşturuyor. Derin nefesler alırken ve işi bittiğinde onları geri vermeye zorlarken, sırtının ağır yükselişini ve inişini zar zor seçebiliyorum.

Bir çöküşün eşiğinde gibi görünüyor. Arkadaşı olduğunu bildirmek için konuşmayı veya boğazımı temizlemeyi düşündüm, ama düşünmekle gerçekten yapmak arasında, arkasını döndü ve arkasındaki veranda sandalyelerinden birini tekmeledi.

Güvertede gıcırdayarak ürktüm ama seyircisi olduğunun farkında bile olmadığı için adam tek bir tekmeyle durmuyor. Sandalyeyi defalarca tekmeliyor.

Ayağının künt kuvvetine boyun eğmek yerine, sandalyenin yaptığı tek şey ondan uzaklaşıp uzaklaşmak.

O sandalye deniz seviyesindeki polimerden yapılmış olmalı.

Bir keresinde babamı deniz sınıfı polimerden yapılmış bir dış mekan veranda masasının üzerinden izledim ve babam ona resmen güldü. Tamponunu ezdi, ama masaya bir çizik bile koymadı.

Bu adam, böyle yüksek kaliteli bir malzeme için dengi olmadığını anlamış olmalı, çünkü sonunda sandalyeyi tekmelemeyi bırakıyor. Şimdi onun üzerinde duruyor, elleri iki yanında yumruk halinde. Dürüst olmak gerekirse, biraz kıskanıyorum. İşte bu adam, saldırganlığını bir şampiyon gibi veranda mobilyalarından çıkarıyor. O da benim gibi boktan bir gün geçirdi, ama ben saldırganlığımı pasif saldırganlık şeklinde tezahür edene kadar bastırırken, bu adamın aslında bir çıkış yolu var.

Çıkışım eskiden bahçecilikti. Ne zaman strese girsem arka bahçeye gider ve bulabildiğim her otu çekerdim. Ama iki yıl önce Boston'a taşındığım günden beri bir arka bahçem olmadı. Veya bir veranda. Yabani otlarım bile yok.

Belki denizcilik sınıfı bir polimer veranda sandalyesine yatırım yapmam gerekiyor.

Adama bir an daha bakıp, hareket edip etmeyeceğini merak ediyorum. Orada öylece duruyor, sandalyeye bakıyor. Elleri artık yumruk değil. Kalçalarının üzerinde duruyorlar ve ilk defa gömleğinin pazılarına nasıl pek uymadığını fark ediyorum. Her yere uyuyor ama kolları çok büyük. Aradığını bulana kadar ceplerinde balık tutmaya başlar ve muhtemelen saldırganlığını daha da fazla serbest bırakmak için bir çaba olduğundan eminim - bir mafyayı ateşler.

Yirmi üç yaşındayım, üniversiteyi bitirdim ve aynı keyif verici ilacı bir iki kez kullandım. Bu adamı özel olarak konuşma ihtiyacı hissettiği için yargılamayacağım. Ama olay bu - o özelde değil . Sadece bunu henüz bilmiyor.

Eklemini uzunca bir çekiştiriyor ve çıkıntıya doğru geri dönmeye başlıyor. Nefes verirken beni fark ediyor. Gözlerimiz buluştuğu anda yürümeyi bıraktı. Yüz ifadesi beni gördüğünde ne şok, ne de eğleniyor. Yaklaşık on metre ötede, ama yıldızlardan yeterince ışık var ki, gözleri tek bir düşünce bile açığa çıkarmadan yavaşça vücudumun üzerinde gezinirken görebiliyorum. Bu adam kartlarını iyi tutuyor. Bakışları dar ve ağzı Mona Lisa'nın erkek versiyonu gibi gergin .

"Adınız ne?" O sorar.

Sesini midemde hissediyorum. Bu iyi değil. Sesler kulaklarda durmalı, ama bazen -aslında hiç sık değil- bir ses kulaklarıma nüfuz edecek ve doğrudan vücudumda yankılanacak. O seslerden birine sahip. Derin, kendinden emin ve biraz tereyağı gibi.

Ben cevap vermeyince mafsalı tekrar ağzına götürüyor ve bir vuruş daha yapıyor.

"Lily," diyorum sonunda. Sesimden nefret ediyorum. Kulağına buradan bile ulaşamayacak kadar zayıf geliyor , vücudunun içinde çok daha az yankılanıyor .

Çenesini biraz kaldırıp başını bana doğru dürttü. "Lütfen oradan aşağı iner misin, Lily?"

Bunu söyleyene kadar duruşunu fark etmiyorum. Şimdi dik duruyor, hatta katı. Sanki o gerginmiş gibi, düşeceğim. Değilim. Bu çıkıntı en az bir ayak genişliğinde ve ben çoğunlukla çatı tarafındayım. Düşmeden önce kendimi kolayca yakalayabilirdim, rüzgarın lehimize olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bacaklarıma baktım ve sonra ona döndüm. "Hayır teşekkürler. Olduğum yerde oldukça rahatım."

Bana doğru dürüst bakamıyormuş gibi biraz dönüyor. "Lütfen aşağı in." Lütfen kelimesini kullanmasına rağmen, şimdi daha çok bir talep . "Burada yedi boş sandalye var."

"Neredeyse altı," diye düzelttim ona, onlardan birini öldürmeye çalıştığını hatırlatarak. Cevabımdaki mizahı bulamıyor. Emirlerini yerine getirmediğimde, birkaç adım daha yaklaşıyor.

"Ölüme düşmene sadece üç santim kaldı. Bir gün boyunca bununla yeterince uğraştım." Tekrar aşağı inmemi işaret ediyor. "Beni sinirlendiriyorsun. Yüksekliğimi mahvetmekten bahsetmiyorum bile."

Gözlerimi devirip bacaklarımı sallıyorum. "Cennet, bir ortak israfı yasaklıyor." Aşağı inip ellerimi kotuma siliyorum. "Daha iyi?" diyorum ona doğru yürürken.

Sanki beni çıkıntıda görünce gerçekten nefesini tutmuş gibi bir hava akımı verdi. Onu daha iyi manzaraya sahip çatı kenarına yönlendiriyorum ve bunu yaparken, ne yazık ki ne kadar sevimli olduğunu görmeden edemiyorum.

Hayır. Sevimli bir hakarettir.

Bu adam güzel . Bakımlı, para gibi kokuyor, benden birkaç yaş büyük görünüyor. Beni takip ederken gözlerinin köşeleri kırışıyor ve öyle olmasalar bile dudakları çatık gibi. Binanın sokağa bakan tarafına ulaştığımda öne eğildim ve ondan etkilenmiş görünmemeye çalışarak aşağıdaki arabalara baktım. Sadece saç kesiminden insanların kolayca etkilenebileceği türden bir adam olduğunu söyleyebilirim ve onun egosunu beslemeyi reddediyorum. He bitti şey bana o bile inandırmaya değil o vardır biri. Ama sıradan bir Burberry gömleği giyiyor ve bunu göze alabilecek birinin radarına girdiğimden emin değilim.

Arkadan yaklaşan ayak sesleri duydum ve sonra yanımdaki parmaklığa yaslandı. Gözümün ucuyla eklemine bir darbe daha almasını izliyorum. Bitirdiğinde, bana teklif ediyor, ama el sallıyorum. İhtiyacım olan son şey, bu adamın yanında etki altında olmak. Sesi başlı başına bir ilaçtır. Tekrar duymak istiyorum, bu yüzden ona bir soru yöneltiyorum.

"Peki o sandalye seni bu kadar kızdıracak ne yaptı?"

Bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyormuş gibi . Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sadece sertçe bakıyor, sanki tüm sırlarım tam orada, yüzümdeymiş gibi. Onunki kadar karanlık gözler görmedim. Belki öyle ama böyle korkutucu bir varlığa bağlandıklarında daha karanlık görünüyorlar. Soruma cevap vermiyor ama merakım kolay kolay dinmiyor. Beni çok huzurlu, rahat bir çıkıntıdan aşağı indirecekse, o zaman meraklı sorularıma cevap vererek beni eğlendirmesini bekliyorum.

"Kadın mıydı?" soruyorum. "Kalbini mi kırdı?"

Bu soruyla biraz gülüyor. "Keşke sorunlarım kalp meseleleri kadar önemsiz olsaydı." Benimle yüzleşebilmek için duvara yaslandı. "Hangi katta oturuyorsun?" Parmaklarını yalıyor ve ekleminin ucunu sıkıyor, sonra tekrar cebine koyuyor. "Seni daha önce hiç fark etmemiştim."

"Çünkü burada yaşamıyorum." Dairemin yönünü işaret ediyorum. "Şu sigorta binasını görüyor musun?"

İşaret ettiğim yöne bakarken gözlerini kıstı. "Evet."

"Yanındaki binada oturuyorum. Buradan görmek için çok kısa. Sadece üç katlı."

Yine yüzü bana dönük, dirseğini çıkıntıya dayamış. "Orada yaşıyorsan neden buradasın? Erkek arkadaşın burada mı yaşıyor?

Onun yorumu bir şekilde kendimi ucuz hissettiriyor. Çok kolaydı - amatörce bir toplama hattı. Bu adamın görünüşünden, bundan daha iyi becerilere sahip olduğunu biliyorum. Bu bana daha zor olan alım hatlarını layık gördüğü kadınlar için sakladığını düşündürüyor.

"Güzel bir çatın var," diyorum ona.

Daha fazla açıklama bekleyerek tek kaşını kaldırdı.

"Temiz hava istedim. Düşünecek bir yer. Google Earth'ü açtım ve iyi bir çatı terasına sahip en yakın apartman kompleksini buldum."

Bana gülümseyerek bakıyor. “En azından ekonomiksin” diyor. "Bu iyi bir kaliteye sahip olmak."

En azından?

Ben çünkü sallamak duyuyorum ekonomik. Ve bu olduğunu için iyi bir kalite.

"Neden temiz havaya ihtiyacın vardı?" O sorar.

Çünkü bugün babamı gömdüm ve epik bir feci anma töreni yaptım ve şimdi nefes alamadığımı hissediyorum.

Tekrar öne doğru döndüm ve yavaşça nefes verdim. "Biraz konuşmasak olmaz mı?"

Sessizlik istediğim için biraz rahatlamış görünüyor. Çıkıntıya doğru eğiliyor ve sokağa bakarken bir kolunu sallıyor. Bir süre böyle kalıyor ve ben sürekli ona bakıyorum. Muhtemelen baktığımı biliyor, ama umursamıyor gibi görünüyor.

“Geçen ay bir adam bu çatıdan düştü” diyor.

Sessizlik talebime saygı göstermemesine sinirlenirdim ama biraz ilgimi çekti.

"Kaza mıydı?"

Omuz silkiyor. "Kimse bilmiyor. Akşam geç saatlerde oldu. Karısı akşam yemeği pişirdiğini ve gün batımının fotoğraflarını çekmek için buraya geleceğini söyledi. O bir fotoğrafçıydı. Onun ufuk çizgisini çekmek için çıkıntıya eğildiğini düşünüyorlar ve kaydı.

Çıkıntıya bakıyorum, birinin nasıl olup da kazara düşebilecekleri bir duruma düşebileceğini merak ediyorum. Ama sonra, birkaç dakika önce çatının diğer tarafındaki çıkıntıya oturduğumu hatırlıyorum.

"Kız kardeşim bana neler olduğunu anlattığında, tek düşünebildiğim, vurulup vurulmadığıydı. Kamerasının onunla birlikte düşmemesini umuyordum çünkü bu gerçek bir israf olurdu, anlıyor musun? Fotoğraf sevginiz yüzünden ölmek, ama hayatınıza mal olan son kareyi bile alamadınız mı?"

Düşüncesi beni güldürüyor. Buna gülmem gerektiğinden emin olmasam da. "Her zaman tam olarak aklından geçeni söyler misin?"

Omuz silkiyor. "Çoğu insan için değil."

Bu beni gülümsetiyor. Beni tanımaması hoşuma gidiyor, ama her ne sebeple olursa olsun, onun için çoğu insan olarak görülmüyorum.

Sırtını çıkıntıya yaslıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Burada mı doğdun?"

başımı sallıyorum. "Numara. Üniversiteyi bitirdikten sonra Maine'den buraya taşındım."

Burnunu buruşturuyor ve hava biraz sıcak. Burberry gömleği giymiş ve iki yüz dolarlık saç kesimi olan bu adamın aptal suratlar yapmasını izlemek.

"Demek Boston arafındasın, ha? Bu berbat olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" ona soruyorum.

Ağzının kenarı kıvrılıyor. "Turistler size yerli gibi davranıyor; yerliler sana turist gibi davranıyorlar."

Güldüm. "Vay. Bu çok doğru bir tanım."

"İki aydır buradayım. Henüz arafta bile değilim, bu yüzden benden daha iyisin."

"Seni Boston'a ne getirdi?"

"Benim ikametgahım. Kız kardeşim de burada yaşıyor." Ayağını yere vurarak, "Aslında tam altımızda. Teknolojiden anlayan bir Bostonluyla evlendi ve en üst katın tamamını satın aldılar."

aşağı bakıyorum. "En üst katın tamamı mı?"

Başını sallıyor. "Şanslı piç evden çalışıyor. Pijamalarını değiştirmesine bile gerek yok ve yılda yedi rakam yapıyor."

Şanslı piç, gerçekten.

"Nasıl bir ikametgah? Doktor musunuz?"

Başını sallıyor. "Beyin cerrahı. İhtisasımın bitmesine bir yıldan az bir süre kaldı ve sonra resmiyet kazandı."

Şık, iyi konuşulan ve akıllı. Ve esrar içiyor. Bu bir SAT sorusu olsaydı, hangisinin ait olmadığını sorardım. "Doktorlar ot içmeli mi?"

Sırıtıyor. "Muhtemelen değil. Ama ara sıra şımartmasaydık, bu çıkıntıların üzerinden atlayan çok daha fazla kişi olurdu, size söz verebilirim." Çenesini kollarına dayamış olarak tekrar öne bakıyor. Şimdi gözleri kapalı, rüzgarın yüzüne karşı tadını çıkarıyormuş gibi. Bu kadar korkutucu görünmüyor.

"Yalnızca yerlilerin bildiği bir şeyi mi bilmek istiyorsun?"

"Elbette," dedi dikkatini bana vererek.

Doğuyu işaret ediyorum. "Şu binayı görüyor musun? Yeşil çatılı olan mı?"

Başını sallıyor.

"Arkasında Melcher'da bir bina var. Binanın tepesinde bir ev var. Tam çatıya inşa edilmiş yasal bir ev gibi. Sokaktan göremezsiniz ve bina o kadar yüksek ki pek çok kişinin haberi bile yok."

Etkilenmiş görünüyor. "Yok canım?"

Başımla onayladım. "Google Earth'ü ararken gördüm, o yüzden baktım. Görünüşe göre 1982'de inşaat için izin verilmiş. Ne kadar havalı olurdu değil mi? Bir binanın tepesindeki bir evde yaşamak mı?"

"Bütün çatıyı kendinize alırsınız" diyor.

Bunu düşünmemiştim. Eğer benim olsaydı oraya bahçeler dikebilirdim. Bir çıkışım olurdu.

"Orada kim yaşıyor?" O sorar.

"Gerçekten kimse bilmiyor. Boston'ın en büyük gizemlerinden biri."

Gülüyor ve ardından meraklı gözlerle bana bakıyor. "Boston'un başka bir büyük gizemi nedir?"

"Adınız." Bunu söyler söylemez elimi alnıma vuruyorum. Kulağa çok sevimsiz bir pikap hattı gibi geliyordu; Yapabileceğim tek şey kendime gülmek.

O gülüyor. "Bu Ryle," diyor. "Ryle Kincaid."

İç çekiyorum, içime batıyorum. "Bu gerçekten harika bir isim."

"Neden bu konuda üzgün görünüyorsun?"

"Çünkü harika bir isim için her şeyi verirdim."

"Lily adını sevmiyor musun?"

Başımı eğip tek kaşımı kaldırıyorum. "Soyadım . . . Bloom'dur."

O sessiz. Acımasını dizginlemeye çalıştığını hissedebiliyorum.

"Biliyorum. Bu korkunç. Bu, yirmi üç yaşında bir kadının değil, iki yaşında küçük bir kızın adı."

"İki yaşındaki bir kız çocuğu kaç yaşına gelirse gelsin aynı isme sahip olacaktır. İsimler, eninde sonunda içinden çıktığımız bir şey değil, Lily Bloom."

“Ne yazık ki benim için” diyorum. "Ama daha da kötü yapan şey, bahçe işleriyle uğraşmayı kesinlikle sevmem. Çiçekleri severim. Bitkiler. Büyüyen şeyler. O benim tutkum. Bir çiçekçi dükkanı açmak her zaman hayalimdi, ama korkarım ki açsaydım insanlar bu arzumun gerçek olduğunu düşünmezlerdi. Adımı büyük harf kullanmaya çalıştığımı ve çiçekçi olmanın gerçekten hayalimdeki iş olmadığını düşünürlerdi.”

"Belki öyledir" diyor. "Ama ne önemi var?"

"Olmaz, sanırım." Kendimi sessizce " Lily Bloom's " diye fısıldarken yakaladım . Biraz gülümsediğini görebiliyorum. “Gerçekten bir çiçekçi için harika bir isim. Ama işletme yüksek lisansım var. İndiriyor olurdum, değil mi? Boston'daki en büyük pazarlama firmasında çalışıyorum."

“Kendi işinize sahip olmak, notunuzu düşürmek değildir” diyor.

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Takip etmedikçe."

Başıyla onaylıyor. “Eğer flop değilse” diyor. "Peki göbek adın ne, Lily Bloom?"

İnliyorum, bu onu neşelendiriyor.

"Daha da kötüye gidiyor mu demek istiyorsun?"

Başımı ellerimin arasına alıp sallıyorum.

"Gül?"

başımı sallıyorum. "Daha kötüsü."

"Menekşe?"

"Keşke." Ben sindim ve sonra " Çiçek " diye mırıldandım .

Bir an sessizlik oluyor. "Lanet olsun," diyor yumuşak bir sesle.

"Evet. Blossom, annemin kızlık soyadı ve ailem, soyadlarının eş anlamlı olmasının kader olduğunu düşündü. Bu yüzden tabii ki bana sahip olduklarında ilk tercihleri bir çiçekti.”

"Aileniz gerçek pislikler olmalı."

Onlardan biri. NS. "Babam bu hafta öldü."

Bana bakıyor. "İyi deneme. Bunun için düşmüyorum.”

"Ciddiyim. Bu yüzden bu gece buraya geldim. Sanırım sadece iyi bir ağlamaya ihtiyacım vardı.

Bacağını çekmediğimden emin olmak için bir an şüpheyle bana baktı. Gaf için özür dilemez. Bunun yerine, sanki entrikası gerçekten gerçekmiş gibi gözleri biraz daha meraklı hale geliyor. "Yakın mıydınız?"

Bu zor bir soru . Çenemi kollarıma dayadım ve tekrar sokağa baktım. "Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. “Kızı olarak onu sevdim. Ama bir insan olarak ondan nefret ettim.”

Bir an beni izlediğini hissedebiliyorum ve sonra, "Bu hoşuma gitti. Senin dürüstlüğün."

Dürüstlüğümü seviyor. Sanırım kızarıyor olabilirim.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ve sonra, “Hiç insanların daha şeffaf olmasını diledin mi?” diyor.

"Nasıl yani?"

Kırılana kadar başparmağıyla bir parça yontma sıvayı koparıyor. Çıkıntının üzerinden fırlatır. “Derinlerde hepimiz eşit miktarda berbat olduğumuzda, herkesin gerçekte kim olduğunu taklit ettiğini hissediyorum. Bazılarımız bunu saklamakta diğerlerinden daha iyi."

Ya yükselişi başlıyor ya da çok içe dönük. Her halükarda, benim için sorun yok. En sevdiğim konuşmalar, gerçek cevapları olmayanlardır.

“Biraz temkinli olmanın olumsuz bir şey olduğunu düşünmüyorum” diyorum. "Çıplak gerçekler her zaman güzel değildir."

Bir an bana bakıyor. " Çıplak gerçekler ," diye tekrarlıyor. "Bunu sevdim." Arkasını döner ve çatının ortasına doğru yürür. Arkamdaki veranda şezlonglarından birinin sırtını düzeltti ve üzerine çöktü. Bu senin üzerine uzandığın türden, bu yüzden ellerini başının arkasına çekip gökyüzüne bakıyor. Yanında olanı talep ediyorum ve onunla aynı pozisyonda olana kadar ayarlıyorum.

"Bana çıplak gerçeği söyle, Lily."

"Neyle ilgili?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Gurur duymadığınız bir şey. İçimde biraz daha az berbat hissetmemi sağlayacak bir şey.”

Gökyüzüne bakıyor, cevap vermemi bekliyor. Gözlerim çenesinin çizgisini, yanaklarının kıvrımını, dudaklarının dış hatlarını takip ediyor. Kaşları düşünceyle birleşiyor. Nedenini anlamıyorum ama şu anda konuşmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Sorusunu düşünüyorum ve dürüst bir cevap bulmaya çalışıyorum. Bir tane bulduğumda, ondan uzaklaşıyorum ve gökyüzüne geri dönüyorum.

"Babam tacizciydi. Bana değil - anneme. Kavga ettiklerinde o kadar sinirlenirdi ki bazen ona vururdu. Bu olduğunda, önümüzdeki bir iki haftayı telafi ederek geçirecekti. Ona çiçek almak ya da bizi güzel bir akşam yemeğine çıkarmak gibi şeyler yapardı. Bazen bana bir şeyler alırdı çünkü kavga ettiklerinde bundan nefret ettiğimi biliyordu. Ben çocukken, kavga edecekleri geceleri sabırsızlıkla beklerken buldum kendimi. Çünkü ona vurursa takip eden iki haftanın harika olacağını biliyordum." duraklıyorum. Bunu kendime itiraf ettiğimden emin değilim. "Elbette yapabilseydim, ona hiç dokunmadığı bir yere varırdım. Ancak evliliklerinde istismar kaçınılmazdı ve bu bizim normumuz oldu. Yaşlandığımda, bu konuda bir şey yapmamanın beni de aynı derecede suçlu yaptığını fark ettim. Hayatımın çoğunu bu kadar kötü bir insan olduğu için ondan nefret ederek geçirdim ama daha iyi olduğumdan pek emin değilim. Belki ikimiz de kötü insanlarız."

Ryle düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Lily," dedi anlamlı bir şekilde. " Kötü insan diye bir şey yoktur . Hepimiz bazen kötü şeyler yapan insanlarız."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sözleri beni susturdu. Hepimiz bazen kötü şeyler yapan insanlarız. Sanırım bu bir bakıma doğru. Hiç kimse münhasıran kötü değildir, kimse de münhasıran iyi değildir. Bazıları sadece kötüyü bastırmak için daha çok çalışmak zorunda kalıyor.

"Sıra sende" diyorum ona.

Tepkisine dayanarak, kendi oyununu oynamak istemeyebileceğini düşünüyorum. Derin bir iç çeker ve elini saçlarının arasından geçirir. Konuşmak için ağzını açar ama sonra tekrar kapatır. Biraz düşünür ve sonunda konuşur. "Bu gece küçük bir çocuğun ölümünü izledim." Sesi umutsuz. "Sadece beş yaşındaydı. O ve küçük kardeşi, ailesinin yatak odasında bir silah buldu. Küçük erkek kardeş tutuyordu ve kazara patladı."

Midem bulanıyor. Sanırım bu benim için biraz fazla gerçek olabilir.

"Ameliyat masasına gelene kadar yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Etraftaki herkes -hemşireler, diğer doktorlar- hepsi aile için çok üzüldü. ' Şu zavallı anne babalar ' dediler. Ama bekleme odasına girip o ebeveynlere çocuklarının başaramadığını söylemek zorunda kaldığımda, onlar için bir gram üzülmedim. Acı çekmelerini istedim. Dolu bir silahı iki masum çocuğun erişebileceği yerde tutma konusundaki cehaletlerinin ağırlığını hissetmelerini istedim. Sadece bir çocuğu kaybetmekle kalmayıp, yanlışlıkla tetiği çeken kişinin tüm hayatını mahvettiklerini bilmelerini istedim."

İsa Mesih. Bu kadar ağır bir şeye hazırlıklı değildim.

Bir ailenin bunu nasıl geçtiğini anlayamıyorum bile. “O zavallı çocuğun erkek kardeşi,” diyorum. "Böyle bir şey görmenin ona ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

Ryle kotunun dizinden bir şey fırlatıyor. "Onu ömür boyu mahvedecek, yapacağı şey bu."

Yüzümü ona çevirerek başımı elimin üzerine kaldırdım. "Zor mu? Her gün böyle şeyler mi görüyorsun?”

Başını hafifçe sallıyor. “Çok daha zor olmalı, ama ölümün etrafında ne kadar çok olursam, o kadar hayatın bir parçası oluyor. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.” Benimle tekrar göz teması kuruyor. “Bana bir tane daha ver” diyor. "Benimki seninkinden biraz daha bükülmüş gibi hissediyorum."

Katılmıyorum ama ona on iki saat önce yaptığım çarpık şeyi anlatıyorum.

“Annem iki gün önce babamın cenazesinde anma töreni yapıp yapamayacağımı sordu. Ona kendimi rahat hissetmediğimi, kalabalığın önünde konuşamayacak kadar çok ağladığımı söyledim ama bu yalandı. Bunu yapmak istemedim çünkü merhumlara saygı duyanlar tarafından övgülerin yapılması gerektiğini düşünüyorum. Ve babama pek saygı duymadım.”

"Yaptın mı?"

Başımla onayladım. "Evet. Bu sabah." Ayağa kalkıp ona bakarken bacaklarımı altıma çektim. "Duymak ister misin?"

O gülüyor. "Kesinlikle."

Ellerimi kucağımda birleştirip derin bir nefes alıyorum. "Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cenazeden yaklaşık bir saat önce anneme bunu yapmak istemediğimi söyledim. Basit olduğunu ve babamın bunu yapmamı isteyeceğini söyledi. Tek yapmam gerekenin podyuma çıkıp babam hakkında beş harika şey söylemek olduğunu söyledi. Yani . . . tam olarak bunu yaptım."

Ryle dirseğinin üzerinde doğruldu, daha da ilgili görünüyordu. Yüzümdeki ifadeden durumun daha da kötüye gittiğini anlayabilir. "Ah, hayır Lily. Ne yaptın?"

"Buraya. Bırakın sizin için yeniden canlandırayım." Ayağa kalkıp sandalyemin diğer tarafına doğru yürüdüm. Dik duruyorum ve bu sabah karşılaştığım aynı kalabalık odaya bakıyormuş gibi davranıyorum. Boğazımı temizliyorum.

"Merhaba. Benim adım Lily Bloom, merhum Andrew Bloom'un kızı. Bugün onun kaybının yasını tutarken bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Babamla ilgili beş harika şeyi sizinle paylaşarak hayatını onurlandırmak için biraz zaman ayırmak istedim. İlk şey . . "

Ryle'a bakıp omuz silktim. "Bu kadar."

Oturur. "Ne demek istiyorsun?"

Şezlonguma oturup arkama yaslanıyorum. "Başka bir şey söylemeden iki dakika boyunca orada dikildim. O adam hakkında söyleyebileceğim harika bir şey yoktu - bu yüzden annem ne yaptığımı anlayana ve amcam beni podyumdan çıkarana kadar kalabalığa sessizce baktım."

Ryle başını eğiyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Övgüyü kendi babanın cenazesinde mi verdin?"

Başımla onayladım. "Bununla gurur duymuyorum. Ben yok düşünüyorum. Yani, elimde olsaydı çok daha iyi bir insan olurdu ve ben de orada durup bir saat konuşurdum."

Ryle sırt üstü yatıyor. "Vay canına," diyor başını sallayarak. "Sen benim bir nevi kahramanımsın. Az önce ölü bir adamı kızarttın."

"Bu yapışkan."

"Evet iyi. Çıplak gerçek acıtır."

Güldüm. "Senin sıran."

"Bunun üstesinden gelemem" diyor.

"Eminim yaklaşabilirsin."

"Yapabileceğimden emin değilim."

gözlerimi deviriyorum. "Evet yapabilirsin. Bana ikimizin en kötü insanıymışım gibi hissettirme. Bana çoğu insanın yüksek sesle söyleyemeyeceği en son düşünceni söyle."

Ellerini başının arkasına doğru kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Seni sikmek istiyorum."

Ağzım açık kalıyor. Sonra tekrar kapatıyorum.

Sanırım dilsiz olabilirim.

Bana masum bir bakış fırlatıyor. “En son düşünceyi istedin, ben de sana verdim. Güzel olan sensin. Ben erkeğim. Tek gecelik ilişkiler içinde olsaydın, seni alt kata yatak odama götürürdüm ve seni sikerdim.”

Ona bakamıyorum bile. Onun ifadesi bir çok şeyi aynı anda hissetmemi sağlıyor.

"Pekala, tek gecelik ilişkilere girmiyorum."

"Ben de o kadar düşündüm" diyor. "Senin sıran."

O çok kayıtsız; sanki beni susturmamış gibi davranıyor.

"Bundan sonra toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum gülerek. Biraz şok değeri olan bir şey düşünmeye çalışıyorum ama az önce bunu söylediği gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum. Yüksek sesle. Belki de bir beyin cerrahı olduğu ve bu kadar eğitimli birinin sikiş kelimesini bu kadar gelişigüzel attığını hiç düşünmediğim için .

kendimi topluyorum. . . biraz . . . ve sonra "Tamam. Konuyla ilgili olduğumuz için. . . seks yaptığım ilk erkek evsizdi.”

Ayağa kalktı ve karşıma çıktı. "Ah, bu hikayenin daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Kolumu uzatıp başımı üzerine yaslıyorum. “Maine'de büyüdüm. Oldukça nezih bir mahallede yaşıyorduk ama evimizin arkasındaki sokak pek iyi durumda değildi. Arka bahçemiz, terk edilmiş iki arsanın bitişiğindeki mahkûm bir eve çarptı. Mahkum evinde kalan Atlas adında bir adamla arkadaş oldum. Benden başka kimse orada yaşadığını bilmiyordu. Ona yiyecek, giyecek falan götürürdüm. Babam öğrenene kadar."

"Ne yaptı?"

Çenem sıkışıyor. Kendimi hala her gün bunun hakkında düşünmemeye zorlarken bunu neden gündeme getirdiğimi bilmiyorum. "Onu dövdü." Bu konu hakkında almak istediğim kadar çıplak. "Senin sıran."

Sanki bu hikayenin daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi bir an sessizce bana baktı. Ama sonra göz temasını kesiyor. “Evlilik düşüncesi beni iğrendiriyor” diyor. “Neredeyse otuz yaşındayım ve bir eş arzum yok. Ben özellikle çocuk istemiyorum. Hayattan istediğim tek şey başarıdır. Çoğusu. Ama bunu birine yüksek sesle itiraf edersem, bu beni kibirli biri yapar.”

“Profesyonel başarı mı? Yoksa sosyal statü mü?”

“İkisi de” diyor. Herkes çocuk sahibi olabilir. Herkes evlenebilir. Ancak herkes beyin cerrahı olamaz. Bundan büyük gurur duyuyorum. Ve sadece harika bir beyin cerrahı olmak istemiyorum. Alanımda en iyi olmak istiyorum.”

"Haklısın. Bu seni kibirli biri gibi gösteriyor."

O gülüyor. "Annem hayatımı boşa harcamamdan korkuyor çünkü tek yaptığım çalışmak."

"Sen bir beyin cerrahısın ve annen seni hayal kırıklığına mı uğrattı ?" Güldüm. "Aman tanrım, bu delilik. Anne babalar çocuklarıyla gerçekten mutlu olur mu? Hiç yeterince iyi olacaklar mı?”

Başını sallıyor. “Benim çocuklarım olmazdı. Pek çok insan benim sahip olduğum güce sahip değil, bu yüzden onları sadece başarısızlığa hazırlamış olurum. Bu yüzden asla sahip olmayacağım.”

“Aslında bunun saygın olduğunu düşünüyorum, Ryle. Pek çok insan çocuk sahibi olamayacak kadar bencil olduklarını kabul etmeyi reddediyor.”

Başını sallıyor. “Ah, ben yolu çok çocuk sahibi olmak bencil. Ve kesinlikle bir ilişki içinde olamayacak kadar bencil biriyim.”

"Peki bundan nasıl kaçınırsın? Sadece çıkmıyor musun?”

Gözlerini bana dikti ve yüzüne hafif bir sırıtış yerleşti. “Vaktim olduğunda, bu ihtiyaçları karşılayan kızlar var. Eğer sorduğun buysa, bu bölümde hiçbir eksiğim yok. Ama aşk bana hiç çekici gelmedi. Her zaman her şeyden daha fazla yük olmuştur.”

Keşke aşka böyle baksaydım. Hayatımı çok daha kolay hale getirecekti. "Seni kıskanıyorum. Dışarıda benim için mükemmel bir erkek olduğuna dair bir fikrim var. Kolayca yorulma eğilimindeyim çünkü kimse benim standartlarıma uymuyor. Kutsal Kase'yi sonsuz bir arayış içinde gibi hissediyorum."

“Benim yöntemimi denemelisin” diyor.

"Hangisi?"

"Tek gecelik ilişkiler." Davet eder gibi tek kaşını kaldırıyor.

Karanlık olduğu için mutluyum çünkü yüzüm yanıyor. "Bir yere gittiğini görmezsem asla biriyle yatamam." Bunu yüksek sesle söylüyorum, ama ona söylediğimde sözlerim inandırıcı gelmiyor.

Uzun, yavaş bir nefes aldı ve sonra sırtüstü yuvarlandı. "Öyle bir kız değil ha?" Bunu sesinde bir hayal kırıklığı iziyle söylüyor.

Ben onun hayal kırıklığını yaşıyorum. Bir hamle yapsa onu geri çevirmek isteyeceğimden bile emin değilim ama bu olasılığı engellemiş olabilirim.

Eğer olmaz ise” uyku biriyle sadece bir araya geldi. . ” Gözleri yine benimkilerle buluşuyor. "Tam olarak ne kadar ileri gidersin?"

Buna verecek bir cevabım yok. Sırt üstü dönüyorum çünkü bana bakışı tek gecelik ilişkileri yeniden düşünmek istememe neden oluyor. Onlara mutlaka karşı değilim, sanırım. Birlikte düşüneceğim biri tarafından hiç teklif edilmedim.

Şimdiye kadar. Ben düşünüyorum . Bana teklif mi ediyor? Flört etme konusunda her zaman berbat olmuşumdur.

Uzanıp şezlongumun kenarını tutuyor. Tek bir hızlı hareketle ve çok az bir çabayla, sandalyemi onunkine çarpana kadar kendisine yaklaştırdı.

Tüm vücudum kasılıyor. Şimdi o kadar yakın ki, soğuk havayı kesen nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Eğer ona bakarsam, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede olurdu. Ona bakmayı reddediyorum çünkü muhtemelen beni öperdi ve bu adam hakkında birkaç çıplak gerçek dışında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum. Ama elini karnıma koyduğunda bu vicdanımı hiç rahatsız etmiyor.

"Ne kadar ileri gidersin Lily?" Sesi çökmüş. Düz. Direkt ayak parmaklarıma kadar gidiyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Parmakları gömleğimin kenarına doğru gezinmeye başladı. Midemin bir kısmı görünene kadar yavaşça yukarı doğru çıkarmaya başladı. “ Ah, İsa ,” Ben fısıltı, elinden sıcaklığını hissederek o midem o kadar kayarken.

Daha iyi karar vermeme rağmen, onunla tekrar yüz yüze geldim ve gözlerindeki bakış beni tamamen büyüledi. Umutlu, aç ve tamamen kendinden emin görünüyor. Eli gömleğimi yukarı doğru çıkarmaya başlarken dişlerini alt dudağına geçirdi. Kalbimin göğsümde çırpındığını hissedebildiğini biliyorum. Lanet olsun, muhtemelen duyuyordur .

"Bu çok mu uzak?" O sorar.

Bu yanım nereden geliyor bilmiyorum ama başımı sallayıp “Yakın bile değil” diyorum.

Bir sırıtışla parmakları sutyenimin altına dokundu ve şimdi üşüyen tenimin üzerinde hafifçe gezindi.

Göz kapaklarım kapanır kapanmaz, bir halkanın delinmesi havayı delip geçiyor. İkimiz de bunun bir telefon olduğunu anlayınca eli kaskatı kesildi. Onun telefonu.

Alnını omzuma indiriyor. "Lanet olsun."

Eli gömleğimin altından kaydığında kaşlarımı çattım. Telefonunu bulmak için cebini karıştırıyor, ayağa kalkıp aramayı cevaplamak için benden birkaç adım uzaklaştı.

"Dr. Kincaid," diyor. Dikkatle dinliyor, eli ensesini tutuyor. "Ya Roberts? Şu an telefonda olmamam bile gerekiyor." Daha fazla sessizlik, “Evet, bana on dakika ver. Yolumun üzerinde."

Aramayı bitirir ve telefonunu cebine geri koyar. Yüzünü bana döndüğünde, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Merdiven boşluğuna açılan kapıyı işaret etti. "Zorundayım . . ”

Başımla onayladım. "Bu iyi."

Bir an beni düşündü ve sonra parmağını kaldırdı. Hareket etme, dedi tekrar telefonuna uzanarak. Yaklaşıyor ve sanki bir fotoğrafımı çekecekmiş gibi

tutuyor. Neredeyse itiraz edeceğim ama nedenini bile bilmiyorum. Tamamen giyinik durumdayım. Sadece nedense öyle hissetmiyor.

Şezlongda uzanmış bir fotoğrafımı çekiyor, kollarım başımın üstünde gevşemiş. O resimle ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu çekmesi hoşuma gitti. Beni bir daha asla göremeyeceğini bilse de neye benzediğimi hatırlama dürtüsüne sahip olması hoşuma gitti.

Birkaç saniye ekranındaki fotoğrafa bakıp gülümsüyor. Karşılığında onun bir fotoğrafını çekmek içimden geliyor ama bir daha asla göremeyeceğim birini hatırlatmak istediğimden emin değilim. Bunun düşüncesi biraz moral bozucu.

"Seninle tanışmak güzeldi, Lily Bloom. Umarım çoğu hayalin ihtimallerine meydan okur ve kendi hayallerinizi gerçekleştirirsiniz."

Gülümsüyorum, bu adam tarafından aynı derecede üzgün ve kafam karıştı. Daha önce onun gibi biriyle -tamamen farklı bir yaşam tarzına ve vergi dilimine sahip biriyle- vakit geçirdiğimden emin değilim. Muhtemelen bir daha asla yapmayacağım. Ama o kadar da farklı olmadığımızı görmek beni çok şaşırttı.

Yanlış anlama doğrulandı.

Biraz emin olmayan bir pozda dururken bir an için ayaklarına baktı. Sanki bana başka bir şey söyleme arzusu ile gitme ihtiyacı arasında kalakalmış gibi. Bana son bir kez bakıyor - bu sefer çok fazla poker suratlı değil. Dönüp diğer yöne doğru yürümeden önce ağzındaki hayal kırıklığını görebiliyorum. Kapıyı açıyor ve merdivenlerden aşağı koşarken adımlarının azaldığını duyabiliyorum. Bir kez daha çatıda yalnızım, ama şaşırdım, şimdi buna biraz üzüldüm.

İkinci bölüm
Lucy -kendisinin şarkı söylemeyi dinlemeyi seven oda arkadaşı- oturma odasında koşuşturup anahtarlar, ayakkabılar ve bir çift güneş gözlüğü alıyor. Kanepede oturuyorum, evde yaşadığım zamanlardan kalma eski şeylerle dolu ayakkabı kutularını açıyorum. Bu hafta babamın cenazesi için eve geldiğimde onları aldım.

"Bugün çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Pazartesiye kadar ölüm iznim var."

İzlerinde durur. "Pazartesi?" O alay ediyor. "Şanslı kaltak."

"Evet, Lucy. Babam öldüğü için çok şanslıyım.” Elbette alaycı bir şekilde söylüyorum ama aslında çok alaycı olmadığını fark ettiğimde siniyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor. Ayakkabısını diğer ayağına kaydırırken bir ayağı üzerinde dengede dururken çantasını kapıyor. "Bu gece eve gelmiyorum. Alex'in evinde kalıyorum." Kapı arkasından çarpıyor.

Yüzeyde çok ortak noktamız var, ancak aynı beden kıyafetleri giymenin, aynı yaşta olmanın ve her ikisinin de L ile başlayan ve Y ile biten dört harfli isimlerinin ötesinde , bizi daha fazla yapan başka bir şey yok. sadece oda arkadaşlarından daha fazlası. Yine de buna razıyım. Aralıksız şarkı söylemesi dışında, oldukça tolere edilebilir. O temiz ve çok gitti. Bir oda arkadaşındaki en önemli özelliklerden ikisi.

Cep telefonum çaldığında ayakkabı kutularından birinin üstündeki kapağı çekiyorum. Kanepenin üzerinden uzanıp onu alıyorum. Annem olduğunu görünce yüzümü koltuğa yasladım ve bir yastığın içine yalandan ağladım.

Telefonu kulağıma götürüyorum. "Merhaba?"

Üç saniyelik bir sessizlik oluyor ve ardından "Merhaba, Lily."

İç çekip tekrar kanepeye oturuyorum. "Hey anne." Benimle konuşmasına gerçekten şaşırdım. Cenazenin üzerinden sadece bir gün geçti. Bu, ondan haber almayı beklediğimden 364 gün önceydi.

"Nasılsınız?" Soruyorum.

O dramatik bir şekilde iç çekiyor. "İyi," diyor. "Teyzen ve amcan bu sabah Nebraska'ya geri döndüler. O zamandan beri ilk yalnız gecem olacak. . ”

"İyi olacaksın anne," dedim sesimden emin görünmeye çalışarak.

Çok uzun süre sessiz kaldı ve sonra, “Lily. Sadece dün olanlar için utanmaman gerektiğini bilmeni istiyorum."

duraklıyorum. değildim. En ufak bir şey bile yok.

"Herkes arada bir donar. Günün zaten senin için ne kadar zor olduğunu bilerek sana bu kadar baskı yapmamalıydım. Sadece amcana yaptırmalıydım.”

gözlerimi kapatıyorum. İşte yine gidiyor. Görmek istemediklerini örtbas etmek. Suçu üstlenmek onun bile hakkı değil. Elbette dün donup kaldığıma kendini ikna

etti ve bu yüzden konuşmayı reddettim. Tabii ki yaptı . Ona bunun bir hata olmadığını söyleyecek kadar aklım var. Ben donmadım. Babam olmayı seçtiği olağanüstü adam hakkında söyleyecek harika bir şeyim yoktu.

Ama bir yanım yaptığım şey için suçluluk duyuyor - özellikle annemin yanında yapmamam gereken bir şey olduğu için - bu yüzden onun yaptığını kabul ediyorum ve onunla devam ediyorum.

"Teşekkürler Anne. Üzgünüm boğuldum."

"Sorun değil Lily. Gitmem gerek, sigorta ofisine gitmem gerekiyor. Babanızın politikaları hakkında bir toplantımız var. Beni yarın ara, tamam mı?"

"Yapacağım," diyorum ona. "Seni seviyorum anne."

Aramayı sonlandırıp telefonu kanepeye fırlattım. Kucağımdaki ayakkabı kutusunu açıp içindekileri çıkardım. En üstte küçük, ahşap, içi boş bir kalp var. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve bana bu kalbin verildiği geceyi hatırlıyorum. Hafıza derine batmaya başlar başlamaz, onu bir kenara koydum. Nostalji komik bir şeydir.

Birkaç eski mektubu ve gazete kupürünü kenara alıyorum. Hepsinin altında, bu kutuların içinde olmasını umduğum şeyi buldum. Ve ayrıca bir çeşit umut değildi .

Ellen Günlüklerim.

Ellerimi üzerlerinde gezdiriyorum. Bu kutuda üç tane var, ama muhtemelen toplam sekiz veya dokuz tane olduğunu söyleyebilirim. En son yazdığımdan beri bunların hiçbirini okumadım.

Küçükken günlük tuttuğumu kabul etmedim çünkü bu çok klişeydi. Bunun yerine yaptığım şeyin harika olduğuna kendimi ikna ettim çünkü teknik olarak bir günlük değildi. Her kaydımı Ellen DeGeneres'e yönelttim çünkü onun gösterisini 2003'te henüz küçük bir kızken yayınlandığı ilk gün izlemeye başladım. Her gün okuldan sonra izledim ve Ellen'ın beni tanırsa beni seveceğine ikna oldum. On altı yaşıma gelene kadar ona düzenli olarak mektuplar yazdım ama onları bir günlüğe yazılanlar gibi yazdım. Elbette Ellen DeGeneres'in muhtemelen isteyeceği son şeyin rastgele bir kızın günlük kayıtları olduğunu biliyordum. Neyse ki, aslında hiçbir zaman içeri göndermedim. Ama yine de tüm girişleri ona hitap etmekten hoşlandım, bu yüzden onları yazmayı tamamen bırakana kadar bunu yapmaya devam ettim.

Başka bir ayakkabı kutusu açtım ve daha fazlasını buldum. On beş yaşımdan bir tanesini alana kadar onları ayıklıyorum. Atlas'la tanıştığım günü arayarak kapağını açtım. O girmeden önce hayatımda yazmaya değer pek bir şey olmadı, ama bir şekilde o resme girmeden önce altı günlüğü doldurdum.

Bunları bir daha okumayacağıma yemin ettim ama babamın vefatıyla çocukluğumu çok düşündüm. Belki bu günlükleri okursam, bir şekilde affetmek için biraz güç bulurum. Daha fazla kırgınlık yaratma riskinden korksam da.

Kanepeye uzanıyorum ve okumaya başlıyorum.

Sevgili Ellen,

Bugün olanları anlatmadan önce, şovunuzla ilgili yeni bir bölüm için gerçekten iyi bir fikrim var. Adı "Ellen evde".

Sanırım birçok insan seni iş dışında görmek istiyor. Sadece sen, Portia ve kameralar ortalıkta yokken evinizde nasıl biri olduğunuzu hep merak etmişimdir. Belki yapımcılar ona bir kamera verebilir ve bazen gizlice size yaklaşabilir ve TV izlemek, yemek pişirmek veya bahçe işleri gibi normal şeyler yaparken sizi filme alabilir. Sizi haberiniz olmadan birkaç saniyeliğine filme alabilir ve ardından "Ellen evde!" diye bağırabilir. ve seni korkutmak. Şakaları sevdiğin için bu sadece adil.

Tamam, şimdi bunu söylediğime göre (unutmaya devam ediyorum ve unutuyorum) dün günümü anlatacağım. İlginçti. Abigail Ivory'nin göğüs dekoltesine baktığı için Bay Carson'a tokat attığı günü saymazsak, muhtemelen hakkında yazacağım en ilginç gün.

Bir süre önce arkamızda oturan Bayan Burleson'dan bahsettiğimi hatırlıyor musun? O büyük kar fırtınasının olduğu gece mi öldü? Babam, çok fazla vergi borcu olduğunu ve kızının evin mülkiyetini alamadığını söyledi. Bu onun için iyi, eminim çünkü ev zaten dağılmaya başlamıştı. Muhtemelen her şeyden daha fazla yük olurdu.

Bayan Burleson'ın ölümünden iki yıl kadar sonra ev boştu. Boş olduğunu biliyorum çünkü yatak odamın penceresi arka bahçeye bakıyor ve hatırlayabildiğimden beri o eve giren veya çıkan tek bir ruh bile olmadı.

Dün geceye kadar.

Yatakta kartları karıştırıyordum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama bu sadece yaptığım bir şey. Ben kağıt oynamayı bile bilmiyorum. Ama ailem kavga

ettiğinde, kartları karıştırmak bazen beni sakinleştirir ve bana odaklanacak bir şey verir.

Her neyse, dışarısı karanlıktı, bu yüzden ışığı hemen fark ettim. Parlak değildi, ama o eski evden geliyordu. Her şeyden çok mum ışığına benziyordu, bu yüzden arka verandaya gittim ve babamın dürbünü buldum. Orada neler olduğunu görmeye çalıştım ama hiçbir şey göremedim. Fazla karanlıktı. Sonra bir süre sonra ışık söndü.

Bu sabah okula gitmek için hazırlanırken o evin arkasında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Yatak odamın penceresine çömeldim ve birinin arka kapıdan gizlice çıktığını gördüm. Bir erkekti ve bir sırt çantası vardı. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı ve sonra bizim ev ile komşunun evinin arasına girdi ve gidip otobüs durağında durdu.

Onu daha önce hiç görmemiştim. İlk kez otobüsüme bindi. O arkaya oturdu ve ben ortaya oturdum, bu yüzden onunla konuşmadım. Ama okulda otobüsten indiğinde, okula girdiğini gördüm, o yüzden oraya gitmesi gerekiyor.

Neden o evde uyuduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen elektrik veya akan su yoktur. Belki cesaret ister diye düşündüm ama bugün otobüsten benimle aynı durakta indi. Sokakta başka bir yere gidiyormuş gibi yürüdü, ama ben doğruca odama koştum ve pencereden dışarıyı izledim. Tabii ki, birkaç dakika sonra, onu o boş evin içine gizlice girerken gördüm.

Anneme bir şey söylemeli miyim bilmiyorum. Meraklı olmaktan nefret ediyorum çünkü bu beni ilgilendirmez. Ama o adamın gidecek bir yeri yoksa, annem okulda çalıştığı için ona nasıl yardım edeceğini bilirmiş gibi hissediyorum.

Bilmiyorum. Bir şey söylemeden önce birkaç gün bekleyip eve dönüp dönmeyeceğini görebilirim. Sadece ebeveynlerinden bir molaya ihtiyacı olabilir. Bazen sahip olmayı dilediğim gibi.

Bu kadar. Yarın ne olacağını sana bildireceğim.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Gösterini izlediğimde tüm danslarını ileri sarıyorum. Seyirciler arasında dans ettiğinizde başlangıcını izlerdim, ama şimdi bundan biraz sıkıldım ve sadece konuşmanızı dinlemeyi tercih ederim. Umarım bu seni kızdırmaz.

Tamam, adamın kim olduğunu buldum ve evet, hala oraya gidiyor. Aradan 2 gün geçti ve hala kimseye söylemedim.

Adı Atlas Corrigan ve son sınıf öğrencisi ama tek bildiğim bu. Katie'ye otobüste yanıma oturduğunda kim olduğunu sordum. Gözlerini devirdi ve bana adını söyledi. Ama sonra, "Onun hakkında başka bir şey bilmiyorum, ama kokuyor" dedi. Sanki onu iğrendirmiş gibi burnunu buruşturdu. Ona bağırıp yardım edemeyeceğini, akan suyu olmadığını söylemek istedim. Ama onun yerine sadece ona baktım. Biraz fazla bakmış olabilirim çünkü beni ona bakarken yakaladı.

Eve geldiğimde biraz bahçe işleri yapmak için arka bahçeye gittim. Turplarım çekilmeye hazırdı, ben de onları çekiyordum. Bahçemde kalan tek şey turplar. Hava soğumaya başladı, bu yüzden şu anda ekebileceğim fazla bir şey yok. Muhtemelen onları çekmek için birkaç gün daha bekleyebilirdim ama ben de dışarıdaydım çünkü meraklıydım.

Onları çekerken bazılarının eksik olduğunu fark ettim. Sanki yeni kazılmış gibiydiler. Onları çekmediğimi biliyorum ve ailem asla bahçeme bulaşmaz.

İşte o zaman Atlas'ı düşündüm ve muhtemelen ondan daha fazlaydı. Nasıl -eğer duşa erişimi yoksa- muhtemelen yemeğinin de olmadığını düşünmemiştim.

Evime girdim ve birkaç sandviç yaptım. Buzdolabından iki gazoz ve bir paket cips aldım. Onları bir öğle yemeği çantasına koydum ve terk edilmiş eve koştum ve kapının yanındaki arka verandaya koydum. Beni görüp görmediğinden emin değildim, bu yüzden kapıyı sertçe vurdum ve sonra koşarak evime döndüm ve doğruca odama gittim. Dışarı çıkıp çıkmayacağını görmek için pencereye gittiğimde çanta çoktan gitmişti.

İşte o zaman beni izlediğini anladım. Orada kaldığını bildiğimi öğrendiği için biraz gerginim. Yarın benimle konuşmaya çalışırsa ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Bugün başkan adayı Barack Obama ile yaptığınız röportajı gördüm. Bu seni sinirlendiriyor mu? Potansiyel olarak ülkeyi yönetebilecek insanlarla mı röportaj yapıyorsunuz? Politika hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bu tür bir baskı altında komik olabileceğimi sanmıyorum.

Erkek adam. İkimize de çok şey oldu. Az önce bir sonraki başkanımız olabilecek biriyle röportaj yaptın ve ben evsiz bir çocuğu besliyorum.

Bu sabah otobüs durağına geldiğimde Atlas çoktan oradaydı. Başta sadece ikimizdik ve yalan söylemeyeceğim, garipti. Otobüsün köşeyi döndüğünü görebiliyordum ve biraz daha hızlı sürmesini diledim. Tam kalktığında bana bir adım daha yaklaştı ve başını kaldırmadan "Teşekkür ederim" dedi.

Otobüste kapılar açıldı ve önce o yürümeme izin verdi. Hoş geldin demedim çünkü tepkim beni biraz şaşırttı. Sesi beni ürpertti Ellen.

Bunu sana hiç bir erkek sesi yaptı mı?

Bekle. Üzgünüm. Bunu sana hiç bir kızın sesi yaptı mı?

Yolda yanıma oturmadı ya da herhangi bir şey, ama okuldan dönerken en son binen o oldu. Boş koltuk yoktu ama otobüsteki tüm insanları taradığından boş koltuk aramadığını anlayabiliyordum. Beni arıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hızlıca kucağıma baktım. Erkeklerin yanında kendime çok güvenmemekten nefret ediyorum. Belki de sonunda on altı yaşıma geldiğimde büyüyeceğim bir şey bu.

Yanıma oturdu ve sırt çantasını bacaklarının arasına düşürdü. Katie'nin neden bahsettiğini o zaman fark ettim. Bir çeşit koku yaptı, ama bunun için onu yargılamadım.

İlk başta bir şey söylemedi ama kot pantolonundaki bir delik ile oynuyordu. Kot pantolonları şık göstermek için orada bulunan türden bir delik değildi. Pantolonunun eski olması nedeniyle gerçek bir delik olduğu için orada olduğunu anlayabiliyordum. Aslında onun için biraz fazla küçük görünüyorlardı çünkü ayak bilekleri görünüyordu. Ama o kadar sıskaydı ki, ona başka her yere tam olarak uyuyorlardı.

"Kimseye söyledin mi?" o bana sordu.

Konuştuğunda ona baktım ve o endişeliymiş gibi bana bakıyordu. Onu ilk kez gerçekten bu kadar iyi görüyordum. Saçları koyu kahverengiydi ama belki yıkasa o an göründüğü kadar koyu olmaz diye düşündüm. Diğerlerinin aksine gözleri parlaktı. Sibirya kurdunda gördüğünüz gibi gerçek mavi gözler. Gözlerini bir köpeğe benzetmemeliyim ama onları gördüğümde ilk düşündüğüm şey bu oldu.

Başımı iki yana salladım ve pencereden dışarı baktım. O noktada kalkıp başka bir yer bulabileceğini düşündüm çünkü kimseye söylemedim ama söylemedi. Otobüs birkaç durak yaptı ve hala yanımda oturuyor olması bana biraz cesaret verdi, bu yüzden sesimi fısıltı haline getirdim. "Neden evde ailenle yaşamıyorsun?"

Bana güvenmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi birkaç saniye bana baktı. Sonra, “Çünkü yapmamı istemiyorlar” dedi.

İşte o zaman kalktı. Onu kızdırdığımı sandım ama sonra durduğumuz için ayağa kalktığını fark ettim. Eşyalarımı alıp otobüsten indim. Her zamanki gibi bugün nereye gittiğini saklamaya çalışmadı. Normalde, caddede yürür ve arka bahçemi delip geçtiğini görmemek için mahallenin etrafından dolanır. Ama bugün benimle bahçeme doğru yürümeye başladı.

Normalde içeri girmek için döndüğüm ve yürümeye devam edeceği yere geldiğimizde ikimiz de durduk. Ayağıyla toprağı tekmeledi ve arkamdan evime baktı.

"Annen baban ne zaman eve gelir?"

"Yaklaşık beş," dedim. 3:45 oldu.

Başını salladı ve başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama söylemedi. Sadece tekrar başını salladı ve yiyecek, elektrik veya su olmadan o eve doğru yürümeye başladı.

Ellen, sonra yaptığımın aptalca olduğunu biliyorum, o yüzden bana söylemene gerek yok. Adını seslendim ve durup arkasını dönünce, "Acele edersen onlar eve gelmeden duş alabilirsin" dedim.

Kalbim çok hızlı atıyordu çünkü ailem eve gelip duşumuzda evsiz bir adam bulursa ne kadar belaya bulaşacağımı biliyordum. Muhtemelen çok iyi ölürdüm. Ama ona bir şey teklif etmeden evine geri dönmesini izleyemezdim.

Tekrar yere baktı ve onun utancını kendi midemde hissettim. Başını sallamadı bile. Beni evime kadar takip etti ve tek kelime etmedi.

O duşta olduğu süre boyunca panikledim. Eve varmalarının iyi bir saat olacağını bilsem de, pencereden dışarı bakıp annemle babamın arabalarını kontrol etmeye devam ettim. Komşulardan birinin onun içeri girdiğini görmüş olabileceğinden

endişeliydim, ama beni bir ziyaretçiye sahip olmanın anormal olacağını düşünecek kadar iyi tanımıyorlarmış.

Atlas'a üstünü değiştirmiştim ve annemle babam eve geldiğinde onun sadece evden çıkması gerektiğini değil, evimizden çok uzakta olması gerektiğini de biliyordum. Eminim babam mahalledeki rastgele bir gencin kendi kıyafetlerini tanıyacaktır.

Pencereden dışarıyı seyretmekle saati kontrol etmek arasında eski sırt çantalarımdan birini eşyalarla dolduruyordum. Soğutulması gerekmeyen yiyecekler, babamın birkaç tişörtü, muhtemelen ona iki beden büyük gelecek bir kot pantolon ve bir çorap değişimi.

Koridordan çıktığında sırt çantasının fermuarını çekiyordum.

haklıydım. Islak bile olsa, saçlarının öncekinden daha hafif olduğunu görebiliyordum. Bu gözlerini daha da mavi gösteriyordu.

Oradayken tıraş olmuş olmalı, çünkü duşa girmeden önce olduğundan daha genç görünüyordu. Yutkundum ve sırt çantasına baktım çünkü ne kadar farklı göründüğüne şaşırdım. Düşüncelerimi yüzümde görmesinden korktum.

Bir kez daha pencereden dışarı baktım ve ona sırt çantasını verdim. "Arka kapıdan çıkmak isteyebilirsiniz, böylece kimse sizi görmez."

Çantayı elimden aldı ve bir süre yüzüme baktı. "Adınız ne?" dedi paketi omzuna atarken.

"Zambak."

O gülümsedi. Bana ilk kez gülümsemişti ve o anda korkunç, sığ bir düşünceye kapıldım. Böyle harika bir gülümsemeye sahip birinin nasıl böyle boktan ebeveynleri olabileceğini merak ettim. Bunu düşündüğüm için hemen kendimden nefret ettim, çünkü anne babalar çocuklarını ne kadar sevimli, çirkin, sıska, şişman, akıllı veya aptal olursa olsun sevmeli elbette. Ama bazen aklınızın nereye gittiğini kontrol edemezsiniz. Sadece artık oraya gitmemesi için eğitmeniz gerekiyor.

Elini uzattı ve "Ben Atlas." dedi.

"Biliyorum." dedim elini sıkmadan. Neden elini sıkmadım bilmiyorum. Ona dokunmaktan korktuğum için değildi. Yani, ona dokunmaktan korktum. Ama ondan daha iyi olduğumu düşündüğüm için değil. Sadece beni çok sinirlendirdi.

Elini indirdi ve bir kez başını salladı, sonra, "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Etrafımda dolaşabilmesi için kenara çekildim. Mutfağı işaret ederek sessizce arka kapıya giden yol olup olmadığını sordu. Başımla onayladım ve o koridorda ilerlerken arkasından yürüdüm. Arka kapıya ulaştığında, yatak odamı görünce bir an duraksadığını gördüm.

Yatak odamı gördüğü için birden utandım. Yatak odamı kimse görmez, bu yüzden ona daha olgun bir görünüm verme ihtiyacı hissetmedim. On iki yaşımdan beri sahip olduğum aynı pembe yatak örtüsü ve perdeler hâlâ bende. İlk defa Adam Brody posterimi yırtmak istedim.

Atlas, odamın nasıl dekore edildiğini umursamıyor gibiydi. Doğrudan arka bahçeye bakan pencereme baktı, sonra bana baktı. Arka kapıdan çıkmadan hemen önce, "Aşağılamadığın için teşekkür ederim, Lily," dedi.

Ve sonra gitmişti.

Tabii ki bu terimi daha önce aşağılayıcı duymuştum ama genç bir adamın bunu kullanmasını duymak tuhaftı. Daha da tuhaf olan, Atlas'la ilgili her şeyin bu kadar çelişkili görünmesi. Açıkça alçakgönüllü, iyi huylu ve aşağılama gibi kelimeler kullanan bir adam nasıl olur da evsiz kalır? Bir genç nasıl evsiz kalır?

Öğrenmem gerek, Ellen.

Ona ne olduğunu öğreneceğim. Sadece bekle ve gör.

-Zambak

• • •

Telefonum çaldığında başka bir giriş açmak üzereyim. Bunun için kanepede emekledim ve onun tekrar annem olduğunu gördüğüme hiç şaşırmadım. Artık babam öldüğüne ve o yalnız olduğuna göre, muhtemelen beni eskisinden iki kat daha fazla arayacaktır.

"Merhaba?"

"Boston'a taşınmam hakkında ne düşünüyorsun?" ağzından kaçırıyor.

Yanımdaki atma yastığını alıp yüzümü içine gömerek çığlığımı bastırdım. "Şey. Vay ,” diyorum. "Yok canım?"

O sessiz ve sonra, “Bu sadece bir düşünceydi. Bunu yarın tartışabiliriz. Neredeyse toplantıma geldim.”

"Peki. Hoşçakal."

Ve aynen böyle, Massachusetts'ten taşınmak istiyorum. Buraya taşınamaz. Burada kimseyi tanımıyor. Onu her gün eğlendirmemi beklerdi. Annemi seviyorum, beni yanlış anlama ama yalnız kalmak için Boston'a taşındım ve onunla aynı şehirde olmak beni daha az bağımsız hissettirirdi.

Ben daha üniversitedeyken babama üç yıl önce kanser teşhisi kondu. Ryle Kincaid şu anda burada olsaydı, ona çıplak gerçeği söylerdim, babam anneme fiziksel olarak zarar veremeyecek kadar hastalandığında biraz rahatladım. Bu, ilişkilerinin dinamiğini tamamen değiştirdi ve artık onun iyi olduğundan emin olmak için Plethora'da kalmak zorunda hissetmedim.

Artık babam gittiğine ve annem için bir daha asla endişelenmeyeceğime göre, tabiri caizse kanatlarımı açmayı dört gözle bekliyordum.

Ama şimdi Boston'a mı taşınıyor?

Sanki kanatlarım kesilmiş gibi.

İhtiyacım olduğunda deniz sınıfı polimer sandalye nerede?

Cidden strese giriyorum ve annem Boston'a taşınırsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir bahçem, bir bahçem, bir verandam ya da yabani otlarım yok.

Başka bir çıkış bulmalıyım.

temizlemeye karar veriyorum. Günlük ve notlarla dolu eski ayakkabı kutularımı yatak odamın dolabına koyuyorum. Sonra tüm dolabımı düzenliyorum. Mücevherlerim, ayakkabılarım, kıyafetlerim. . .

Boston'a taşınamaz.

Üçüncü bölüm
Altı ay sonra

"Ah."

Tek söylediği bu.

Annem dönüp binayı değerlendiriyor, parmağını yanındaki pencere pervazında gezdiriyor. Bir toz tabakası alıp parmaklarının arasında siliyor. "Onun . . ”

"Çok çalışması gerekiyor, biliyorum," diye araya girdim. Arkasındaki pencereleri işaret ediyorum. "Ama vitrine bak. Potansiyeli var.”

Pencerelerin üzerinde geziniyor, başını sallıyor. Bazen gırtlağından çıkardığı bir ses var, küçük bir mırıltı ile aynı fikirde ama dudakları gergin. Demek ki aslında aynı fikirde değil . Ve o sesi çıkarıyor. İki kere.

Kollarımı yenilgiyle bırakıyorum. "Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını hafifçe sallıyor. "Bunun nasıl sonuçlanacağına bağlı, Lily," diyor. Bina bir restorana ev sahipliği yapıyordu ve hala eski masa ve sandalyelerle dolu. Annem yakındaki bir masaya doğru yürür ve sandalyelerden birini çekerek oturur. "İşler yolunda giderse ve çiçekçi dükkanınız başarılı olursa, insanlar bunun cesur, cesur ve akıllı bir iş kararı olduğunu söyleyecektir . Ama başarısız olursa ve tüm mirasınızı kaybedersiniz. . ”

"O zaman insanlar bunun aptalca bir iş kararı olduğunu söyleyecek ."

Omuz silkiyor. "İşte böyle işliyor. İşletme okudun, bunu biliyorsun." Sanki bir ay sonra nasıl görüneceğini görüyormuş gibi, yavaşça odanın etrafına bakıyor. "Cesur ve cüretkar olduğundan emin ol, Lily."

Gülüyorum. Bunu kabul edebilirim. Önce sana sormadan aldığıma inanamıyorum, dedim masaya oturarak.

"Sen bir yetişkinsin. Bu senin hakkın," diyor ama bir hayal kırıklığı izi duyabiliyorum. Sanırım artık ona daha az ihtiyacım olduğu için daha da yalnız hissediyor. Babam öleli altı ay oldu ve iyi bir arkadaş olmasa da yalnız olmak onun için garip olmalı. İlkokullardan birinde iş buldu ve sonunda buraya taşındı. Boston'un eteklerinde küçük bir banliyö seçti. Bir çıkmaz sokakta, büyük bir arka bahçesi olan iki yatak odalı şirin bir ev satın aldı. Oraya bir bahçe dikmeyi hayal ediyorum ama bu günlük bakım gerektiriyor. Limitim haftada bir ziyaret. Bazen iki kez.

"Bütün bu ıvır zıvırla ne yapacaksın?" o soruyor.

O haklı. Çok fazla çöp var. Burayı temizlemek sonsuza kadar sürer. "Hiç bir fikrim yok. Sanırım süslemeyi düşünmeden önce bir süre kıçımı yırtacağım."

"Pazarlama firmasındaki son gününüz ne zaman?"

Gülüyorum. "Dün."

Bir iç çekiyor ve sonra başını sallıyor. "Ah, Lily. Bunun kesinlikle lehinize sonuçlanmasını umuyorum."

Ön kapı açıldığında ikimiz de ayağa kalkmaya başladık. Kapının önünde raflar var, bu yüzden başımı etraflarına çeviriyorum ve içeri bir kadının girdiğini görüyorum. Beni görene kadar gözleri kısaca odayı taradı.

"Merhaba," diyor el sallayarak. O sevimli. İyi giyinmiş ama beyaz kapriler giyiyor. Bu toz haznesinde bir felaket olmasını bekliyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve elini uzatarak bana doğru yürüdü. "Ben Allysa," diyor. elini sıkıyorum.

"Zambak."

Baş parmağını omzunun üzerinden atıyor. "Ön tarafta bir yardım aranıyor işareti var mı?"

Omzunun üzerinden bakıp tek kaşımı kaldırdım. "Orada?" Yardım aranıyor levhası asmadım.

Başını sallıyor ve ardından omuz silkiyor. "Yine de eski görünüyor" diyor. "Muhtemelen bir süredir oradadır. Sadece yürüyüşe çıkmıştım ve tabelayı gördüm. Merak ettim, hepsi bu."

Onu hemen hemen beğeniyorum. Sesi hoş ve gülümsemesi gerçek görünüyor.

Annemin eli omzuma düşüyor ve eğilip beni yanağımdan öpüyor. "Gitmeliyim" diyor. "Bu gece açık ev." Ona hoşçakal diyorum ve dışarıda yürüyüşünü izliyorum, sonra dikkatimi tekrar Allysa'ya çeviriyorum.

"Henüz gerçekten işe almadım" diyorum. Elimi odanın içinde sallıyorum. "Bir çiçekçi dükkanı açıyorum ama en azından birkaç ay sürer." Önyargılı yargılarda bulunmamam gerektiğini bilmeliyim ama asgari ücretli bir işten memnun olacak gibi görünmüyor. Çantası muhtemelen bu binadan daha pahalı.

Gözleri parlıyor. "Yok canım? Çiçekleri severim!" Bir daire çizerek dönüyor ve "Buranın çok fazla potansiyeli var. Hangi renge boyadın?”

Kolumu göğsümde çaprazlayıp dirseğimi tutuyorum. Topuklarımın üzerinde sallanarak, "Emin değilim. Binanın anahtarlarını bir saat önce aldım, bu yüzden henüz bir tasarım planı bulamadım.”

"Lily, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Tasarım diplomam varmış gibi davranmayacağım ama bu benim en sevdiğim şey. Yardıma ihtiyacın olursa, bedavaya yaparım."

başımı eğiyorum. "Ücretsiz mi çalışacaksın?"

Başını sallıyor. “Gerçekten bir işe ihtiyacım yok, sadece tabelayı gördüm ve ' Bu da ne ?' diye düşündüm. Ama bazen sıkılıyorum. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Temizlik, dekorasyon, boya renkleri seçimi. Ben bir Pinterest fahişesiyim.” Arkamda bir şey dikkatini çekiyor ve işaret ediyor. "O kırık kapıyı alıp muhteşem bir hale getirebilirim. Bütün bu şeyler, gerçekten. Neredeyse her şeyin bir faydası var, biliyorsun.”

Odaya bakıyorum, bunu kendi başıma halledemeyeceğimi çok iyi biliyorum. Muhtemelen bu şeylerin yarısını bile tek başıma kaldıramıyorum. Eninde sonunda birini işe almak zorunda kalacağım. "Bedava çalışmana izin vermeyeceğim. Ama gerçekten ciddiysen, saatte 10 dolar yapabilirim.”

Alkışlamaya başladı ve topuklu olmasaydı, zıplayıp zıplayabilirdi. "Ne zaman başlayabilirim?"

Beyaz kaprilerine bakıyorum. "Yarın işe yarayacak mı? Muhtemelen tek kullanımlık kıyafetlerle görünmek isteyeceksiniz.”

Bana el sallıyor ve Hermès çantasını yanındaki tozlu masaya bırakıyor. "Saçmalık," diyor. "Kocam sokağın aşağısındaki bir barda Bruins'in oyununu izliyor. Eğer sakıncası yoksa, seninle takılacağım ve hemen şimdi başlayacağım."

• • •

İki saat sonra, yeni en iyi arkadaşımla tanıştığıma ikna oldum. Ve o gerçekten bir Pinterest fahişesi.

Yapışkan notların üzerine “Tut” ve “Atla” yazıp odadaki her şeyin üzerine yapıştırıyoruz. O, ileri dönüşüme inanan bir kardeş, bu yüzden binada kalan malzemelerin en az yüzde 75'i için fikirler üretiyoruz. Geri kalanını kocasının boş zamanı olduğunda atabileceğini söylüyor. Tüm bunları ne yapacağımızı öğrendikten sonra, bir defter ve bir kalem alıp tasarım fikirlerini yazmak için masalardan birine oturuyoruz.

"Tamam," diyor sandalyesinde geriye yaslanarak. Gülmek istiyorum çünkü beyaz kaprileri artık kir içinde ama umursamıyor gibi görünüyor. "Burası için bir hedefin var mı?" diye sorar, etrafına bakınır.

“Ben bir tane ,” diyorum. "Başarmak."

Güler. "Başaracağınızdan şüphem yok. Ama bir vizyona ihtiyacın var.”

Annemin söylediklerini düşünüyorum. " Cesur ve cüretkar olduğundan emin ol, Lily ." Gülümseyip sandalyeme daha dik oturdum. "Cesur ve cüretkar" diyorum. "Buranın farklı olmasını istiyorum. Risk almak istiyorum."

Kalemin ucunu çiğnerken gözlerini kıstı. "Ama sadece çiçek satıyorsun," diyor. “Çiçeklerle nasıl cesur ve cesur olabilirsiniz?”

Odaya bakıyorum ve ne düşündüğümü hayal etmeye çalışıyorum. Ne düşündüğümden bile emin değilim. Sanki parlak bir fikrin eşiğindeymişim gibi kaşınıyorum ve huzursuz oluyorum. “Çiçek denince aklınıza gelen bazı kelimeler nelerdir?” Ona sorarım.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Tatlılar herhalde? Yaşıyorlar, bu yüzden bana hayatı düşündürüyorlar. Ve belki de pembe renk. Ve bahar."

"Tatlı, hayat, pembe, bahar," diye tekrarlıyorum. Ve sonra, "Allysa, sen harikasın!" Ayağa kalkıp zeminde volta atmaya başlıyorum. “Çiçekler hakkında herkesin sevdiği her şeyi alacağız ve tam tersini yapacağız!”

Takip etmediğini bana belli etmek için yüzünü buruşturuyor.

"Tamam," diyorum. " Çiçeklerin tatlı yanını sergilemek yerine kötü yanını sergilesek ne olur ? Pembe vurgular yerine koyu mor ve hatta siyah gibi daha koyu renkler kullanıyoruz. Ve sadece baharı ve hayatı değil, aynı zamanda kışı ve ölümü de kutluyoruz.”

Allysa'nın gözleri kocaman oldu. "Fakat . . . peki ya biri pembe çiçekler isterse ?"

"Eh, yine de onlara istediklerini vereceğiz elbette. Ama onlara istediklerini bilmedikleri şeyleri de vereceğiz ."

Yanağını kaşıyor. "Yani siyah çiçekler mi düşünüyorsun ?" Endişeli görünüyor ve onu suçlamıyorum. O sadece benim görüşümün en karanlık tarafını görüyor. Tekrar masaya oturdum ve onu gemiye almaya çalıştım.

"Bir zamanlar biri bana kötü insan diye bir şey olmadığını söylemişti. Hepimiz bazen kötü şeyler yapan insanlarız. Bu bana takıldı çünkü çok doğru. Hepimizin içinde biraz iyilik ve kötülük var. Bunu temamız yapmak istiyorum. Duvarları kokuşmuş tatlı bir renge boyamak yerine, siyah vurgulu koyu mor boyadık. Ve insanlara hayatı düşündüren sıkıcı kristal vazolardaki çiçeklerin sıradan pastel sunumlarını sergilemek yerine sinirli oluyoruz. Cesur ve cesur. Deri veya gümüş zincirler gibi şeylere sarılmış koyu renkli çiçekler sergiliyoruz. Ve onları kristal vazolara koymak yerine siyah oniks veya . . . Bilmiyorum . . . gümüş zımbalarla kaplı mor kadife vazolar. Fikirler sonsuzdur." tekrar ayağa kalkıyorum. "Çiçek sevenler için her köşe başında çiçekçi dükkanları var. Ama hangi çiçekçi dükkânı çiçeklerden nefret eden herkese hitap ediyor ?"

Allysa başını sallar. "Hiçbiri," diye fısıldıyor.

"Aynen öyle. Hiçbiri."

Bir an birbirimize baktık ve sonra bir saniye daha dayanamadım. Heyecandan patlıyorum ve sersem bir çocuk gibi gülmeye başlıyorum. Allysa da gülmeye başladı ve ayağa kalkıp bana sarıldı. "Lily, çok çarpık, harika!"

"Biliyorum!" Yenilenmiş enerjiyle doluyum. "Oturup bir iş planı yapabilmek için bir masaya ihtiyacım var! Ama gelecekteki ofisim eski sebze kasalarıyla dolu!"

Dükkanın arka tarafına doğru yürüyor. "Pekala, hadi onları oradan çıkaralım ve gidip sana bir masa alalım!"

Ofise sıkıştık ve kasaları birer birer arka odaya taşımaya başladık. Yığınları daha uzun yapmak için sandalyenin üzerinde duruyorum, böylece hareket etmek için daha fazla yerimiz olacak.

"Bunlar aklımdaki vitrinler için mükemmel." Bana iki sandık daha verdi ve uzaklaştı ve onları en üste istiflemek için parmak uçlarımda uzanırken yığın

düşmeye başladı. Dengemi sağlamak için tutacak bir şey bulmaya çalışıyorum ama sandıklar beni sandalyeden düşürüyor. Yere düştüğümde ayağımın yanlış yöne büküldüğünü hissedebiliyorum. Bunu bacağımdan yukarıya doğru ve ayak parmaklarıma kadar inen bir ağrı takip ediyor.

Allysa aceleyle odaya geri geliyor ve kasalardan ikisini üstümden çıkarmak zorunda. "Zambak!" diyor. "Aman Tanrım, iyi misin?"

Kendimi oturma pozisyonuna çekiyorum ama ayak bileğime ağırlık vermeye bile çalışmıyorum. başımı sallıyorum. "Benim ayak bileğim."

Hemen ayakkabımı çıkardı ve ardından cebinden telefonunu çıkardı. Bir numarayı çevirmeye başladı ve sonra bana baktı. "Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum, ama burada içinde buz olan bir buzdolabınız var mı?"

başımı sallıyorum.

"Düşündüm" diyor. Telefonu hoparlöre aldı ve pantolonumu kıvırmaya başlarken yere bıraktı. Yüzümü buruşturuyorum ama acıdan o kadar da değil. Bu kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyorum. Eğer kırdıysam, mahvolurum. Tüm mirasımı aylarca yenileyemeyeceğim bir binaya harcadım.

Telefonundan bir ses " Heeey , Issa " diye mırıldandı . "Neredesin? Oyun bitti."

Allysa telefonunu alıp ağzına yaklaştırıyor. "İşte. Dinle, ihtiyacım var. . ”

Adam At”, onu keser ve der işin ? Bebeğim, senin bir işin bile yok."

Allysa başını sallıyor ve "Marshall, dinle. Bu acil bir durum. Sanırım patronum bileğini kırdı. Biraz buz getirmeni istiyorum. . ”

Gülerek onun sözünü keser. " Patronunuz mu? Bebeğim, senin bir işin bile yok,” diye tekrarlıyor.

Allysa gözlerini devirir. "Marshall, sarhoş musun?"

"Bir gün," diye mırıldandı telefona. "Bizi bıraktığında bunu biliyordun, Issa. kadar bedava bira. . ”

İnliyor. "Telefonu kardeşime ver."

"İyi, iyi," diye mırıldandı Marshall. Telefondan bir hışırtı sesi geliyor ve ardından “Evet?”

Allysa telefona konumumuzu söyler. "Hemen buraya gel. Lütfen. Ve bir torba buz getir."

"Evet hanımefendi " diyor. Ağabey de biraz sarhoş gibi görünüyor. Kahkahalar oluyor ve sonra adamlardan biri, “ Kötü bir ruh hali içinde ” diyor ve sonra hat kesiliyor.

Allysa telefonunu cebine geri koyar. “Onları dışarıda bekleyeceğim, sokağın aşağısındalar. Burada iyi olacak mısın?"

Başımı sallayıp koltuğa uzanıyorum. "Belki de üzerinde yürümeyi denemeliyim."

Allysa, ben tekrar duvara yaslanana kadar omuzlarımı geriye itiyor. "Hayır, kıpırdama. Onlar gelene kadar bekle, tamam mı?"

İki sarhoş adamın benim için ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama başımı salladım. Yeni çalışanım şu anda daha çok patronum gibi hissediyor ve şu anda ondan biraz korkuyorum.

Sonunda binanın ön kapısının açıldığını duyduğumda yaklaşık on dakika arkada bekledim. " Dünyada ne var ?" diyor bir erkek sesi. "Neden bu ürkütücü binada yapayalnızsın?"

Allysa'nın "O buraya geri döndü" dediğini duydum. İçeri giriyor, ardından tulum giyen bir adam. Uzun boylu, biraz zayıf ama iri, dürüst gözleri ve koyu renk, dağınık, saç kesiminin zamanı geçmiş saçlarla dolu kafasıyla çocuksu yakışıklı. Bir torba buz tutuyor.

Mayo giydiğinden bahsetmiş miydim?

Sünger Bob tulum giymiş, yasal, yetişkin bir adamdan bahsediyorum.

"Bu senin kocan mı?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

Allysa gözlerini devirir. "Maalesef," dedi ona bakarak. Arkalarından başka bir adam (aynı zamanda tulum giymiş) giriyor, ama dikkatim Allysa'da, neden rastgele bir Çarşamba öğleden sonra pijama giydiklerini açıklarken. "Caddenin aşağısında bir Bruins maçı sırasında mayoyla gelene bedava bira dağıtan bir bar var." Bana doğru geliyor ve adamlara onu takip etmelerini işaret ediyor. Diğer adama, "Sandalyeden düştü ve bileğini incitti" diyor. Marshall'ın etrafından dolanıyor ve ilk dikkatimi çeken kolları oluyor.

Vay be. O kolları tanıyorum.

Bunlar bir beyin cerrahının kolları.

Allysa onun kardeşi mi? En üst katın tamamına sahip olan kız kardeş, pijama giyen ve yılda yedi kişi getiren kocasıyla mı?

Gözlerim Ryle'ınkiyle kesiştiği anda yüzü bir gülümsemeye dönüştü. Onu görmedim - Tanrım, ne kadar zaman önceydi - altı ay mı? Son altı aydır onu düşünmediğimi söyleyemem çünkü onu birkaç kez düşündüm. Ama aslında onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Ryle, bu Lily. Lily, kardeşim Ryle," dedi onu işaret ederek. "Ve bu benim kocam Marshall."

Ryle bana doğru yürüdü ve diz çöktü. "Lily," dedi bana gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Beni hatırladığı açık - bunu bilmiş gülümsemesinde görebiliyorum. Ama benim gibi, ilk tanışmamızmış gibi davranıyor. Birbirimizi zaten nasıl tanıdığımızı açıklayacak havamda olduğumdan emin değilim.

Ryle bileğime dokundu ve onu inceledi. "Hareket ettirebilir misin?"

Hareket ettirmeye çalışıyorum ama bacağıma keskin bir acı saplanıyor. Dişlerimin arasından havayı içime çekip başımı salladım. "Henüz değil. Acıyor."

Ryle Marshall'ı işaret ediyor. "Buzu koyacak bir şey bul."

Allysa, Marshall'ı odadan çıkarır. İkisi de gittiklerinde, Ryle bana bakıyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Senden bunun için ücret almayacağım, sadece biraz sarhoş olduğum için," dedi göz kırparak.

başımı eğiyorum. "Seninle ilk tanıştığımda sarhoştun. Şimdi sarhoşsun. Çok nitelikli bir beyin cerrahı olmayacağından endişelenmeye başlıyorum."

Güler. "Öyle görünecek" diyor. "Ama sana söz veriyorum, nadiren kafayı bulurum ve bu bir aydan beri ilk boş günüm, bu yüzden gerçekten biraya ihtiyacım vardı. Ya da beş."

Marshall biraz buza sarılmış eski bir bez ile geri gelir. Onu bileğime bastıran Ryle'a veriyor. Ryle, Allysa'ya, "Bavulundan ilk yardım çantasına ihtiyacım olacak," dedi. Başını salladı ve Marshall'ın elini tuttu ve onu tekrar odadan çıkardı.

Ryle avucunu ayağımın altına bastırıyor. "Elime doğru it" diyor.

Bileğimle aşağı bastırıyorum. Acıtıyor ama elini hareket ettirebiliyorum. "Bozuk mu?"

Ayağımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor ve ardından, “Sanmıyorum. Birkaç dakika verelim, bakalım ağırlığını koyabilecek misin?”

Başımı salladım ve karşımda kendini ayarlamasını izledim. Bağdaş kurup oturuyor ve ayağımı kucağına çekiyor. Odaya baktı ve sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Peki burası neresi?"

Biraz fazla büyük gülümsüyorum. "Lily Bloom'un. Yaklaşık iki ay sonra çiçekçi dükkanı olacak.”

Yemin ederim, yüzü gururla aydınlanıyor. "Olmaz" diyor. "Sen yaptın? Aslında kendi işini mi açıyorsun?”

Başımla onayladım. "Evet. Başarısızlıktan toparlanacak kadar gençken deneyebilirim diye düşündüm.”

Bir eli ayak bileğime karşı buzu tutuyor, diğeri ise çıplak ayağımı sarıyor. Bana dokunması önemli değilmiş gibi, başparmağını ileri geri sallıyor. Ama ayağımdaki eli, bileğimdeki ağrıdan çok daha belirgin.

"Gülünç görünüyorum, ha?" diye soruyor, düz kırmızı tulumuna bakarak.

omuz silkiyorum. “En azından karakter dışı bir seçim yaptın. Sünger Bob seçeneğinden biraz daha olgunluk sağlıyor.”

Gülüyor ve sonra başını yanındaki kapıya yaslarken gülümsemesi kayboluyor. Bana minnetle bakıyor. "Gündüz vakti daha da güzelsin."

Böyle anlar, kızıl saçlı ve açık tenli olmaktan kesinlikle nefret etmemin nedenidir. Utanç sadece yanaklarımda ortaya çıkmıyor - tüm yüzüm, kollarım ve boynum kızardı.

Kafamı arkamdaki duvara yasladım ve bana baktığı gibi ona baktım. "Çıplak bir gerçeği duymak ister misin?"

Başını sallıyor.

“O geceden beri birden fazla kez çatınıza geri dönmek istedim. Ama orada olacağından çok korktum. Beni biraz tedirgin ediyorsun."

Parmakları ayağıma yaptığı vuruşları durdurdu. "Benim sıram?"

Başımla onayladım.

Eli ayağımın altına giderken gözleri kısıldı. Parmaklarını yavaşça ayak parmaklarımdan topuğuma kadar takip ediyor. "Hala seni becermeyi çok istiyorum."

Biri nefesini tutuyor ve o ben değilim.

Ryle ve ben ikimiz de kapıya bakıyoruz ve Allysa gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde orada duruyor. Ryle'ı işaret ederken ağzı açık. "Az önce mi? . ” Bana baktı ve " Onun için çok üzgünüm, Lily" dedi. Sonra gözlerinde zehirle Ryle'a bakar. "Patronuma onu becermek istediğini mi söyledin ?"

Ah hayatım.

Ryle alt dudağını içeri çeker ve bir saniyeliğine çiğner. Marshall, Allysa'nın arkasından içeri girer ve "Neler oluyor?" der.

Allysa Marshall'a bakar ve tekrar Ryle'ı işaret eder. "Lily'ye onu becermek istediğini söyledi!"

Marshall bana Ryle'dan bakıyor. Gülsem mi yoksa masanın altına girip saklansam mı bilemiyorum. "Yaptın?" diyor, Ryle'a bakarak.

Ryle omuz silkiyor. “Öyle görünüyor” diyor.

Allysa başını ellerinin arasına alıyor, "İsa Tanrım," diyor bana bakarak. "O sarhoş. İkisi de sarhoş. Lütfen beni yargılama çünkü kardeşim bir pislik."

Ona gülümsüyorum ve el sallıyorum. "Sorun değil Allysa. Birçok insan beni sikmek istiyor.” Arkamı dönüp Ryle'a bakıyorum ve o hâlâ gelişigüzel bir şekilde ayağımı okşuyor. "En azından kardeşin fikrini söylüyor. Pek çok insan aslında ne düşündüğünü söyleme cesaretine sahip değil.”

Ryle bana göz kırptı ve sonra bileğimi dikkatlice kucağından çekti. “Bakalım, üzerine biraz ağırlık koyabilecek misin” diyor.

O ve Marshall ayağa kalkmama yardım ediyor. Ryle, birkaç metre ötede, duvara itilmiş bir masayı işaret ediyor. "Masaya yapmaya çalışalım ki sarabileyim."

Kolunu belime sardı ve düşmememem için kolumu sıkıca tutuyor. Marshall az çok destek için yanımda duruyor. Bileğime biraz ağırlık verdim ve acıyor ama dayanılmaz değil. Ryle'ın büyük yardımı ile masaya kadar zıplayabiliyorum. Bacağımı önümde uzatarak duvara yaslanıp üstüne oturana kadar kendimi kaldırmama yardım ediyor.

"Eh, iyi haber şu ki, kırılmamış."

"Kötü haber ne?" ona soruyorum.

İlk yardım çantasını açar ve “Birkaç gün ondan uzak durman gerekecek. Nasıl iyileştiğine bağlı olarak belki bir hafta veya daha fazla."

Gözlerimi kapatıp başımı arkamdaki duvara yasladım. "Ama yapacak çok işim var," diye sızlandım.

Bileğimi dikkatlice sarmaya başladı. Allysa onun arkasında durmuş, onu sarmasını izliyor.

"Susadım," diyor Marshall. "İçecek bir şey isteyen var mı? Caddenin karşısında bir CVS var.”

"İyiyim," diyor Ryle.

"Su alayım," diyorum.

"Sprite," diyor Allysa.

Marshall onun elini tutar. "Birlikte geliyorsun."

Allysa elini onun elinden çeker ve kollarını göğsünde çaprazlar. “Hiçbir yere gitmiyorum” diyor. "Kardeşime güvenilmez."

Allysa, sorun yok, dedim ona. "Şaka yapıyordu."

Bir an sessizce bana baktı ve sonra, "Tamam. Ama daha aptalca şeyler yaparsa beni kovamazsın."

"Söz veriyorum seni kovmayacağım."

Bununla, Marshall'ın elini tekrar tutar ve odadan çıkar. Ryle, "Kız kardeşim senin için mi çalışıyor?" dediğinde hâlâ ayağımı sarıyor.

"Evet. Onu birkaç saat önce işe aldı."

İlk yardım çantasına uzanıyor ve bandı çıkarıyor. "Hayatı boyunca hiç işi olmadığının farkında mısın?"

"Beni zaten uyardı," diyorum. Çenesi gergin ve daha önce olduğu kadar rahat görünmüyor. Sonra, ona yaklaşmanın bir yolu olarak onu tuttuğumu düşünebileceğini düşündüm. "Sen içeri girene kadar kardeşin olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim."

Bana baktı ve sonra tekrar ayağıma geldi. "Biliyorsun demedim." ACE bandajını bantlamaya başlar.

"Sen değildin biliyorum. Sadece seni bir şekilde tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünmeni istemedim. Hayattan iki farklı şey istiyoruz, unuttun mu?"

Başını salladı ve ayağımı dikkatlice masaya koydu. "Bu doğru" diyor. "Ben tek gecelik ilişkiler konusunda uzmanım ve sen Kutsal Kase'ni arıyorsun."

Güldüm. "İyi bir hafızan var."

"Yapıyorum" diyor. Ağzına muzip bir gülümseme yayılıyor. "Ama unutmak da zor."

İsa. O vardır böyle şeyler söyleyerek durdurmak için. Avuçlarımı masaya bastırdım ve bacağımı aşağı çektim. "Çıplak gerçek geliyor."

Yanımdaki masaya yaslanıyor ve "Bütün kulaklar" diyor.

Hiçbir şeyi geri tutmuyorum. "Senden çok etkilendim," diyorum. "Senin hakkında sevmediğim pek bir şey yok. Ve ikimiz de farklı şeyler istiyormuşuz gibi, bir daha birbirimizin yanında olursak, beni sersemleten şeyler söylemeyi bırakırsan memnun olurum. Bu benim için gerçekten adil değil."

Bir kez başını salladı ve sonra, "Sıra bende" diyor. Elini yanımdaki masaya koydu ve biraz eğildi. "Ben de senden çok etkilendim. Çok ilgili bir şey yok sana ben sevmiyorum. Ama umarım bir daha asla birbirimizin yanında olmayız çünkü senin hakkında bu kadar düşünmemden hoşlanmıyorum. Ki bu o kadar da değil - ama istediğimden daha fazla. Yani hala tek gecelik bir ilişkiyi kabul etmeyeceksen o zaman birbirimizden kaçınmak için elimizden geleni yapmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Çünkü ikimize de bir faydası olmayacak."

Bana nasıl bu kadar yakın oldu bilmiyorum ama sadece bir adım ötede. Yakınlığı, ağzından çıkan kelimelere dikkat etmeyi zorlaştırıyor. Bakışları kısa bir süre ağzıma kaydı, ama ön kapının açıldığını duyar duymaz odanın yarısını geçti. Allysa ve Marshall bize ulaştığında, Ryle düşen tüm kasaları yeniden yığmakla meşguldür. Allysa ayak bileğime bakıyor.

"Karar nedir?" o soruyor.

Alt dudağımı dışarı itiyorum. "Doktor kardeşin birkaç gün ondan uzak durmam gerektiğini söylüyor."

Bana suyumu uzatıyor. "İyi ki bana sahipsin. Çalışabilir ve siz dinlenirken temizlemek için elimden geleni yapabilirim."

Suyu içip ağzımı siliyorum. "Allysa, seni ayın çalışanı ilan ediyorum."

Sırıtıyor ve sonra Marshall'a dönüyor. "Bunu duydun mu? Ben onun en iyi çalışanıyım!"

Kolunu onun omzuna atıyor ve başının üstünü öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum, Isa."

Ona Issa demesi hoşuma gidiyor, sanırım Allysa'nın kısaltması. Kendi adımı düşünüyorum ve eğer onu kısaltarak mide bulandırıcı sevimli bir takma ad yapacak birini bulabilirsem. Illy.

Hayır. Aynı değil.

"Eve gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?" o soruyor.

Aşağı atlayıp ayağımı test ediyorum. "Belki sadece arabama. Bu benim sol ayağım, bu yüzden muhtemelen iyi araba kullanabilirim."

Yanıma gelip kolunu omzuma atıyor. "Anahtarları bana bırakmak istersen, kapıyı kilitleyip yarın gelip temizliğe başlayacağım."

Üçü beni arabama kadar geçirdiler ama Ryle işin çoğunu Allysa'ya bıraktı. Şimdi nedense bana dokunmaktan neredeyse korkuyor gibi görünüyor. Ben sürücü koltuğuna geçtiğimde, Allysa çantamı ve diğer şeyleri döşeme tahtasına koyup yolcu koltuğuna oturuyor. Telefonumu çıkardı ve numarasını ona programlamaya başladı.

Ryle pencereye doğru eğiliyor. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca üzerinde olabildiğince buz tuttuğunuzdan emin olun. Banyolar da yardımcı olur."

Başımla onayladım. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Allysa eğilir ve "Ryle? Belki de güvende olmak için onu eve bırakmalı ve taksiye binip daireye dönmelisiniz."

Ryle bana baktı ve sonra başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum" diyor. "İyi olacak. Birkaç bira içtim, muhtemelen araba kullanmamalıyım."

"En azından evine yardım edebilirsin," diyor Allysa.

Ryle başını sallıyor ve arkasını dönüp uzaklaşırken arabanın tavanına vuruyor.

Allysa telefonumu bana geri verdiğinde ve "Cidden. Onun için gerçekten üzgünüm. Önce sana asılıyor, sonra bencil bir pislik." Arabadan iniyor ve kapıyı kapatıyor, sonra camdan içeri doğru eğiliyor. "Bu yüzden hayatının geri kalanında bekar kalacak." Telefonumu işaret ediyor. "Eve gidince bana mesaj at. Ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. İyilikleri çalışma süresinden saymayacağım."

"Teşekkür ederim, Allysa."

O gülümser. "Hayır, teşekkür ederim . Geçen yıl gittiğim Paolo Nutini konserinden beri hayatım hakkında hiç bu kadar heyecanlanmamıştım." Güle güle sallıyor ve Marshall ve Ryle'ın durduğu yere doğru yürüyor.

Sokakta yürümeye başladılar ve onları dikiz aynamdan izliyorum. Köşeyi döndüklerinde, Ryle'ın omzunun üzerinden baktığını ve bana doğru baktığını gördüm.

Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum.

Ryle'la geçirdiğim iki gün, muhtemelen unutmayı tercih edeceğim günlerdi. Babamın cenazesi ve bileğimi burkuyor. Ama bir şekilde, onun orada olması, kendilerini daha az felaketmiş gibi hissettirdi.

Allysa'nın kardeşi olmasından nefret ediyorum. İçimde, bunun onu son görüşüm olmayacağına dair bir his var.

Bölüm dört

Arabamdan daireme gitmem yarım saatimi alıyor. Bana yardım edip edemeyeceğini görmek için Lucy'yi iki kez aradım ama telefonuna cevap vermedi. Daireme girdiğimde, telefonu kulağına götürüp kanepede yattığını görmek beni biraz rahatsız etti.

Ön kapıyı arkamdan çarpıyorum ve o yukarı bakıyor. "Sana ne oldu?" o soruyor.

Koridora doğru atlarken duvarı destek için kullanıyorum. "Ayak bileğimi burktum."

Yatak odamın kapısına vardığımda bağırıyor, “Telefona cevap veremediğim için üzgünüm! Alex'le konuşuyorum! Seni geri arayacaktım!"

"Bu iyi!" Ona bağırdım ve sonra yatak odamın kapısını sertçe kapattım. Banyoya gidiyorum ve bir dolaba doldurduğum eski ağrı kesicileri buluyorum. İki tanesini yuttum ve sonra yatağıma düştüm ve tavana baktım.

Bütün bir hafta boyunca bu dairede sıkışıp kalacağıma inanamıyorum. Telefonumu alıp anneme mesaj attım.

Ayak bileğimi burktum. İyiyim ama sana marketten almam gereken şeylerin bir listesini gönderebilir miyim?

Telefonumu yatağıma bırakıyorum ve buraya taşındığından beri ilk defa annemin bana oldukça yakın yaşadığı için minnettarım. Aslında o kadar da kötü olmadı. Sanırım babam öldükten sonra onu daha çok seviyorum. Biliyorum çünkü ondan hiç ayrılmadığım için ona çok kırgınım. Annem söz konusu olduğunda bu kırgınlıkların çoğu kaybolmuş olsa da, babamı düşündüğümde hala aynı duyguları hissediyorum.

Hala babama karşı bu kadar çok kırgınlığı sürdürmek iyi olamaz. Ama kahretsin, o korkunçtu. Anneme, bana, Atlas'a.

Atlas.

Annemin taşınmasıyla ve mesai saatleri arasında gizlice yeni bir bina aramakla o kadar meşguldüm ki, aylar önce okumaya başladığım dergileri okumayı bitirmeye zamanım olmadı.

Acınası bir şekilde dolabıma atladım, sadece bir kez takıldım. Şans eseri kendimi şifonyerin üzerinde buluyorum. Günlüğü elime aldığımda yatağa geri dönüp rahatlıyorum.

Artık çalışamayacağım için önümüzdeki hafta yapacak daha iyi bir şeyim yok. Şimdiki zamanda tazmin etmek zorunda kalırken, geçmişim için de teselli edebilirim.

Sevgili Ellen,

Oscar'lara ev sahipliği yapman geçen yıl televizyonun başına gelen en güzel şeydi. Bunu sana söylediğimi hiç sanmıyorum. Vakum skeci pantolonuma işememe neden oldu.

Oh, ve bugün Atlas'ta yeni bir Ellen takipçisi topladım. Tekrar evime girmesine izin verdiğim için beni yargılamaya başlamadan önce, bunun nasıl olduğunu açıklamama izin verin.

Dün burada duş almasına izin verdikten sonra dün gece onu bir daha görmedim. Ama bu sabah otobüste yine yanıma oturdu. Önceki günden biraz daha mutlu görünüyordu çünkü koltuğa kaydı ve bana gerçekten gülümsedi.

Yalan söylemeyeceğim, onu babamın kıyafetleriyle görmek biraz tuhaftı. Ama pantolon ona düşündüğümden çok daha iyi uyuyordu.

"Bil bakalım ne oldu?" dedi. Öne eğildi ve sırt çantasının fermuarını açtı.

"Ne?"

Bir poşet çıkardı ve bana verdi. "Bunları garajda buldum. Onları senin için temizlemeye çalıştım çünkü eski pislik içindeydiler ama susuz yapamam."

Çantayı tuttum ve ona şüpheyle baktım. Bir kerede söylediğini en çok duyduğum şey buydu. Sonunda çantaya baktım ve açtım. Bir grup eski bahçe aletine benziyordu.

"Geçen gün seni o kürekle kazarken gördüm. Gerçek bahçe aletleriniz olup olmadığından emin değildim ve kimse bunları kullanmıyordu, bu yüzden . . "

"Teşekkür ederim" dedim. Bir nevi şoktaydım. Eskiden malam vardı ama plastik sapı kırıldı ve bende su toplamaya başladı. Geçen yıl doğum günüm için annemden bahçe aletleri istedim ve bana tam boy bir kürek ve bir çapa aldığında ona ihtiyacım olanın bu olmadığını söylemeye cesaret edemedim.

Atlas boğazını temizledi ve sonra çok daha alçak bir sesle, "Bunun gerçek bir hediye olmadığını biliyorum. Satın almadım ya da başka bir şey. Fakat . . . Sana bir şey vermek istedim. Biliyorsun . . . için . . ”

Cümlesini tamamlamadı, ben de başımı salladım ve çantayı tekrar bağladım. "Okul bitene kadar onları benim için tutabileceğini düşünüyor musun? Sırt çantamda yer yok.”

Çantayı elimden aldı ve sırt çantasını kucağına getirdi ve çantayı içine koydu. Kollarını sırt çantasına doladı. "Kaç yaşındasın?" O sordu.

"On beş."

Gözlerindeki bakış, yaşım konusunda biraz üzgün görünmesine neden oldu ama nedenini bilmiyorum.

"Onuncu sınıfta mısın?"

Başımı salladım ama açıkçası ona söyleyecek bir şey bulamadım. Pek çok erkekle pek fazla etkileşimim olmadı. Özellikle yaşlılar. Gergin olduğumda, sadece susarım.

"O yerde ne kadar kalacağımı bilmiyorum," dedi sesini tekrar alçaltarak. "Ama okuldan sonra bahçıvanlık ya da herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, orada pek bir şeyim yok gibi. Sanki elektriğim yokmuş gibi.”

Güldüm ve sonra kendi kendini küçümseyen yorumuna gülmeli miyim diye merak ettim.

Otobüs yolculuğunun geri kalanını senin hakkında konuşarak geçirdik Ellen. Sıkılmakla ilgili bu yorumu yaptığında, programınızı hiç izleyip izlemediğini sordum. Senin komik olduğunu düşündüğü için seveceğini söyledi ama televizyon için elektrik gerekir. Gülmeli miyim emin olamadığım başka bir yorum.

Okuldan sonra şovunu benimle izleyebileceğini söyledim. Her zaman DVR'a kaydeder ve işlerimi yaparken izlerim. Ön kapıyı kilitli tutabileceğimi

düşündüm ve eğer ailem eve erken gelirse, Atlas'ın arka kapıdan kaçmasını sağlardım.

Bugün eve gidene kadar onu bir daha görmedim. Bu sefer yanıma oturmadı çünkü Katie otobüse ondan önce bindi ve yanıma oturdu. Hareket etmesini istedim ama sonra Atlas'a aşık olduğumu düşünecekti. Katie onunla bir tarla günü geçirecekti, ben de koltuğumda kalmasına izin verdim.

Atlas otobüsün önündeydi, o yüzden benden önce indi. Otobüs durağında garip bir şekilde durup benim inmemi bekledi. Bunu yaptığımda, sırt çantasını açtı ve bana alet çantasını verdi. Bu sabahki televizyon izleme davetim hakkında hiçbir şey söylemedi, ben de verilmiş gibi davrandım.

"Hadi," dedim ona. Beni içeri kadar takip etti ve kilitli sürgüyü kilitledim. "Ailem eve erken gelirse arka kapıdan çık ve seni görmelerine izin verme."

Onayladı. "Merak etme. Yapacağım," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Bir şey içmek isteyip istemediğini sordum ve emin olduğunu söyledi. Bize bir şeyler atıştırdım ve içeceklerimizi oturma odasına getirdim. Ben koltuğa oturdum o da babamın koltuğuna oturdu. Gösterini açtım ve olan biten bu kadar. Fazla konuşmadık çünkü tüm reklamları hızlı ileri sardım. Ama doğru zamanlarda güldüğünü fark ettim. İyi bir komedi zamanlamasının bir kişinin kişiliğiyle ilgili en önemli şeylerden biri olduğunu düşünüyorum. Senin şakalarına her güldüğünde, onu evime gizlice sokmak beni daha iyi hissettirdi. Neden bilmiyorum. Belki de gerçekten arkadaş olabileceğim biriyse, bu beni daha az suçlu hissettirir.

Gösterin bittikten hemen sonra gitti. Ona tekrar duşumuzu kullanması gerekip gerekmediğini sormak istedim, ama bu, ailemin eve dönüş zamanına çok yakın olurdu. İstediğim son şey, duştan çıkıp arka bahçemi çıplak geçmesiydi.

Sonra tekrar, bu biraz komik ve harika olurdu.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Hadi, kadın. Tekrarlar mı? Tam bir hafta tekrarı mı? İzine ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama bir öneride bulunmama izin ver. Günde bir gösteri kaydetmek yerine iki tane kaydetmelisiniz. Bu şekilde, zamanın yarısında iki kat daha fazla iş yaparsınız ve asla tekrarlara oturmak zorunda kalmazsınız.

Atlas ve beni kastettiğim için “biz” diyorum. O benim düzenli Ellen izleyen ortağım oldu. Sanırım o da seni benim kadar seviyor olabilir ama ona asla sana her gün yazdığımı söylemeyeceğim. Bu biraz fazla hayran-kız gibi görünebilir.

İki haftadır o evde yaşıyor. Evimde birkaç kez daha duş aldı ve her ziyaretinde ona yemek verdim. Okuldan sonra buradayken kıyafetlerini bile yıkıyorum. Sanki bir yükmüş gibi benden özür dileyip duruyor. Ama dürüst olmak gerekirse, onu seviyorum. Aklımı bir şeylerden uzak tutuyor ve aslında her gün okuldan sonra onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Babam bu gece eve geç geldi, bu da işten sonra bara gittiği anlamına geliyor. Bu da muhtemelen annemle kavga çıkaracağı anlamına geliyor. Bu da muhtemelen yine aptalca bir şey yapacağı anlamına geliyor.

Yemin ederim, bazen onunla kaldığı için ona çok kızıyorum. Sadece on beş yaşında olduğumu biliyorum ve muhtemelen kalmayı seçmesinin tüm nedenlerini anlayamıyorum, ama beni bahanesi olarak kullanmasına izin vermiyorum. Onu terk edemeyecek kadar fakir olması umurumda değil ve ben mezun olana kadar berbat bir daireye taşınmamız ve ramen noodle yememiz gerekecek. Bundan daha iyi olurdu.

Şu anda ona bağırdığını duyabiliyorum. Bazen böyle olduğunda, onu sakinleştirmesini umarak oturma odasına giriyorum. Ben odadayken ona vurmayı sevmiyor. Belki de gidip denemeliyim.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Şu anda bir silaha veya bıçağa erişimim olsaydı, onu öldürürdüm.

Salona girdiğimde onu yere indirdiğini gördüm. Mutfakta duruyorlardı ve onu sakinleştirmeye çalışarak kolundan tuttu ve adam onu tersledi ve onu doğrudan yere devirdi. Onu tekmelemek üzere olduğundan oldukça eminim ama oturma odasına girdiğimi görünce durdu. Nefesinin altında ona bir şeyler mırıldandı ve sonra yatak odalarına gidip kapıyı çarptı.

Mutfağa koştum ve ona yardım etmeye çalıştım ama onu asla böyle görmemi istemiyor. Beni uzaklaştırdı ve "İyiyim, Lily. Ben iyiyim, az önce aptalca bir kavgaya tutuştuk."

Ağlıyordu ve ona vurduğu yerden yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyordum. İyi olduğundan emin olmak için yanına yaklaştığımda bana arkasını döndü ve tezgahı kavradı. "İyiyim dedim Lily. Odanıza geri dönün."

Koridorda koştum ama odama geri dönmedim. Hemen arka kapıdan çıkıp arka bahçeye koştum. Benimle kısa olduğu için ona çok kızgındım. İkisiyle de aynı evde olmak istemiyordum, havanın çoktan karardığını bile bile Atlas'ın kaldığı eve gittim ve kapıyı çaldım.

Sanki yanlışlıkla bir şeyi devirmiş gibi içeri girdiğini duyabiliyordum. "Benim. Lily," diye fısıldadım. Birkaç saniye sonra arka kapı açıldı ve arkama, sonra da sağıma ve soluma baktı. Yüzüme bakana kadar ağladığımı görmedi.

"İyi misin?" diye sordu, dışarı çıkarak. Gözyaşlarımı silmek için gömleğimi kullandım ve beni içeri davet etmek yerine dışarı çıktığını fark ettim. Verandanın basamağına oturdum ve o da yanıma oturdu.

"İyiyim," dedim. "Sadece kızgınım. Bazen sinirlendiğimde ağlıyorum."

Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bunu yapması hoşuma gitti ve birden artık eskisi kadar kızgın değildim. Sonra kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti, böylece başımı omzuna yasladı. Konuşmadan beni nasıl sakinleştirdi bilmiyorum ama yaptı. Bazı insanlar sadece onlar hakkında sakinleştirici bir varlığa sahiptir ve o da o insanlardan biridir. Babamın tam tersi.

Yatak odamın ışığının yandığını görene kadar bir süre öyle oturduk.

"Gitmelisin," diye fısıldadı. İkimiz de annemin yatak odamda beni aradığını görebiliyorduk. Yatak odamı ne kadar mükemmel gördüğünü ancak o ana kadar fark etmemiştim.

Eve dönerken Atlas'ın o evde geçirdiği süreyi düşünmeye çalıştım. Hava karardıktan sonra gece ışık açıkken dolaşıp dolaşmadığımı hatırlamaya çalıştım çünkü geceleri odamda normalde giydiğim tek şey bir tişört.

İşin çılgın yanı şu, Ellen: Bir şekilde sahip olmayı umuyordum.

-Zambak

Ağrı hapları etkisini göstermeye başlayınca günlüğü kapatıyorum. Yarın daha fazlasını okuyacağım. Belki. Babamın eskiden anneme yaptığı şeyleri okumak beni kötü bir ruh haline sokuyor.

Atlas hakkında okumak beni hüzünlü bir havaya sokuyor .

Uyumaya ve Ryle'ı düşünmeye çalışıyorum ama onunla olan tüm durum beni deli ediyor ve üzüyor.

Belki de Allysa'yı ve bugün ortaya çıktığı için ne kadar mutlu olduğumu düşünürüm. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bir arkadaşıma yardım edebilirim - yardımdan bahsetmiyorum bile. Sandığımdan daha stresli olacağına dair bir his var içimde.

Beşinci Bölüm
Ryle haklıydı. Bileğimin üzerinde tekrar yürüyebilecek kadar iyi hissetmesi sadece birkaç gün sürdü. Yine de dairemden ayrılmaya çalışmadan önce tam bir hafta bekledim. İhtiyacım olan son şey onu yeniden yaralamak.

Tabii ki ilk gittiğim yer çiçekçi dükkanımdı. Bugün geldiğimde Allysa oradaydı ve ön kapıdan girdiğimde şok olduğumu söylemek yetersiz kalıyor. Satın aldığımdan tamamen farklı bir binaya benziyordu. Hâlâ yapılması gereken bir ton iş var ama o ve Marshall çöp olarak işaretlediğimiz her şeyden kurtulmuştu. Diğer her şey yığınlar halinde organize edilmişti. Camlar yıkanmış, yerler silinmişti. Bir ofisi temizlemeyi planladığım alanı bile temizletti.

Bugün birkaç saatliğine ona yardım ettim, ama ilk başta yürümem gerekenleri yapmama izin vermedi, bu yüzden çoğunlukla mağaza için planlar çizdim. Boya renklerini seçtik ve şu andan itibaren yaklaşık elli dört gün sonra mağazayı açmak için bir hedef belirledik. O gittikten sonraki birkaç saati, o oradayken yapmama izin vermediği şeyleri yaparak geçirdim. Geri dönmek iyi hissettirdi. Ama Tanrım , yoruldum.

Bu yüzden kanepeden kalkıp ön kapımın çalmasına cevap verip vermemek konusunda tartışıyorum. Lucy bu gece yine Alex'te ve daha beş dakika önce annemle telefonda konuştum, o yüzden ikisi de olmadığını biliyorum.

Kapıya doğru yürüdüm ve açmadan önce gözetleme deliğini kontrol ettim. Başı eğik olduğu için onu ilk başta tanıyamadım ama sonra yukarıya ve sağa baktı ve kalbim fena halde çıldırdı!

Burada ne yapıyor?

Ryle bir kez daha vuruyor ve saçımı yüzümden çekip ellerimle düzeltmeye çalışıyorum ama bu kayıp bir sebep. Bugün kıçımla çalıştım ve bok gibi görünüyorum, bu yüzden kapıyı açmadan önce duş almak, makyaj yapmak ve

kıyafetlerimi giymek için yarım saatim olmazsa, benimle olduğu gibi uğraşmak zorunda kalacak. .

Kapıyı açıyorum ve ani tepkisi beni şaşırtıyor.

"Aman Tanrım," diyor, başını kapı çerçeveme dayayarak. Çalışıyormuş gibi nefes nefese kalıyor ve o zaman benden daha dinlenmiş veya temiz görünmediğini fark ediyorum. Yüzünde birkaç günlük kirli sakal var - daha önce onda hiç görmediğim bir şey - ve saçları her zamanki gibi şekillendirilmemiş. Gözlerindeki bakış gibi biraz düzensiz. "Seni bulmak için kaç kapıyı çaldığım hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum, çünkü yapmıyorum. Ama şimdi bahsettiğine göre benim nerede yaşadığımı nereden biliyor?

"Yirmi dokuz" diyor. Sonra ellerini kaldırıp parmaklarıyla sayıları tekrarlarken fısıldayarak, "İki. . . dokuz."

Bakışlarımı kıyafetlerine indirdim. Önlüklü ve şu anda önlüklü olmasından kesinlikle nefret ediyorum . Kutsal cehennem . Yani çok daha iyi Onesie ve daha yolu daha iyi Burberry daha.

"Neden yirmi dokuz kapıyı çaldın?" Başımı eğerek soruyorum.

"Hangi dairenin senin olduğunu bana hiç söylemedin," dedi gerçekçi bir şekilde. “Bu binada oturduğunu söylemiştin ama hangi katta olduğunu bile söyleyip söylemediğini hatırlayamadım. Ve bilgin olsun, neredeyse üçüncü katla başladım. İçgüdülerime göre gitseydim bir saat önce burada olurdum.”

“Neden olduğunu burada?”

Ellerini yüzünde gezdiriyor ve sonra omzumun üzerinden işaret ediyor. "Girebilir miyim?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra kapıyı biraz daha açıyorum. "Sanırım. Eğer bana ne istediğini söylersen."

İçeri giriyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Aptal sıcak önlüklerini giyerek etrafına baktı ve yüzünü bana dönerken ellerini kalçalarına koydu. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama benden mi yoksa kendisinde mi olduğundan emin değilim.

"Gerçekten büyük bir çıplak gerçek geliyor, tamam mı?" diyor. "Kendini hazırla."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve konuşmaya hazırlanırken nefesini solumasını izledim.

"Bu önümüzdeki birkaç ay, tüm kariyerimdeki en önemli aylar. Odaklanmak zorundayım. İhtisasımın sonuna yaklaşıyorum ve sonra sınavlarıma girmem gerekecek.” Oturma odamda volta atıyor, elleriyle çılgınca konuşuyor. "Ama geçen hafta seni aklımdan çıkaramadım. Neden bilmiyorum. İşte, evde. Tek düşünebildiğim, yanındayken ne kadar çılgınca hissettirdiği ve buna bir son vermene ihtiyacım var, Lily." Adım atmayı bırakıp bana döndü. " Lütfen durdurun. Sadece bir kez - hepsi bu kadar. Yemin ederim."

Onu izlerken parmaklarım kollarımın derisine batıyor. Hâlâ biraz nefes alıyor ve gözleri hâlâ çıldırmış durumda ama bana yalvarırcasına bakıyor.

"En son ne zaman uyudun?" ona soruyorum.

Anlamadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini devirdi. "Kırk sekiz saatlik bir vardiyadan yeni çıktım," dedi umursamaz bir tavırla. " Odaklan , Lily."

Başımı salladım ve sözlerini kafamda tekrar ettim. Eğer bilmeseydim daha iyi. . . Neredeyse onun olduğunu düşünecektim. . .

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Ryle," dedim dikkatle. "Cidden sadece benim düşüncemin hayatını cehenneme çevirdiğini ve bir daha beni düşünmek zorunda kalmaman için seninle seks yapmam gerektiğini söylemek için yirmi dokuz kapıyı mı çaldın? Şu an benimle dalga mı geçiyorsun ?"

Dudaklarını birbirine katladı ve yaklaşık beş saniye düşündükten sonra yavaşça başını salladı. "İyi . . . Evet ama . . . sen söyleyince kulağa çok daha kötü geliyor."

Bıkkın bir kahkaha bırakıyorum. "Çünkü saçma, Ryle."

Alt dudağını ısırır ve sanki birdenbire kaçmak ister gibi odanın etrafına bakınır. Kapıyı açıp dışarı çıkmasını işaret ediyorum. O yapmaz. Gözleri ayağıma kayıyor. "Bileğin iyi görünüyor" diyor. "Nasıl hissettiriyor?"

gözlerimi deviriyorum. "Daha iyi. Bugün mağazada ilk kez Allysa'ya yardım edebildim."

Başını salladı ve sonra çıkmak için kapıya doğru yürüyormuş gibi yaptı. Ama bana ulaşır ulaşmaz bana doğru döndü ve avuçlarını başımın iki yanına kapıya vurdu. Hem yakınlığı hem de ısrarı karşısında nefesim kesiliyor. "Lütfen?" diyor.

Vücudum taraf değiştirmeye başlamış olsa da başımı sallıyorum ve ona boyun eğmek için zihnime yalvarıyorum.

Bunda gerçekten iyiyim, Lily, dedi sırıtarak. "Hiçbir iş yapmak zorunda bile kalmayacaksın."

Gülmemeye çalışıyorum ama kararlılığı sinir bozucu olduğu kadar sevimli. "İyi geceler, Ryle."

Başı omuzlarının arasına düşüyor ve ileri geri sallıyor. Kapıyı iter ve dik durur. Yarı dönüyor, koridora gidiyor ama sonra aniden önümde dizlerinin üzerine düşüyor. Kollarını belime sarıyor. Lütfen, Lily, dedi kendini küçümseyen kahkahalarla. " Lütfen benimle seks yap." Bana köpek yavrusu bakışları ve acınası, umutlu bir sırıtışla bakıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki ve yemin ederim benimle bir kez seks yaparsan bir daha benden haber alamayacaksın. Söz veriyorum."

Bir beyin cerrahının tam anlamıyla dizlerinin üstüne çökmüş seks için yalvarması beni içine çeken bir şey var. Bu oldukça acıklı.

Ayağa kalk , dedim kollarını benden uzaklaştırarak. "Kendini utandırıyorsun."

Yavaşça ayağa kalktı ve beni kollarının arasına hapsedene kadar ellerini iki yanımdaki kapıya doğru sürükledi. "Bu bir evet mi?" Göğsü benimkine zar zor değiyor ve bu kadar aranmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyorum. Bundan etkilenmem gerekirdi ama ona baktığımda zar zor nefes alıyorum. Özellikle yüzünde bu anlamlı gülümseme varken.

"Şu anda kendimi seksi hissetmiyorum, Ryle. Bütün gün çalıştım, yoruldum, ter gibi kokuyorum ve muhtemelen tadı toz gibi. Önce duş almam için biraz zaman verirseniz, sizinle seks yapacak kadar seksi hissedebilirim."

Daha ben konuşmamı bitirmeden hararetli bir şekilde başını salladı. "Duş. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın. Bekleyeceğim."

Onu kendimden uzaklaştırdım ve ön kapıyı kapattım. Beni yatak odasına kadar takip ediyor ve ona benim için yatakta beklemesini söylüyorum.

Şans eseri, dün gece yatak odamı temizledim. Normalde her yerde kıyafetlerim var, komodinin üzerine yığılmış kitaplar, dolabıma tam olarak girmeyen ayakkabılar ve sutyenler. Ama bu gece temiz. Yatağım bile yapıldı, büyükannemin ailemizdeki herkese aktardığı çirkin, kapitone kırlentlerle tamamlandı.

Utanç verici hiçbir şeyin dikkatini çekmeyeceğinden emin olmak için odaya hızlıca göz attım. Yatağıma oturdu ve odayı taramasını izledim. Banyomun kapısında durup ona son bir kez daha vermeye çalıştım.

"Bunu durduracağını söylüyorsun ama seni şu anda uyarıyorum, Ryle. uyuşturucu gibiyim Bu gece benimle seks yaparsan, bu sadece senin için işleri daha da kötüleştirir. Ama tek aldığın bir kez. Alıştığın birçok kızdan biri olmayı reddediyorum - o gece bunu nasıl söyledin? Tatmin sizin ihtiyaçlarınızı ?"

Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanır. "Sen öyle bir kız değilsin Lily. Ve ben birine birden fazla ihtiyaç duyan bir adam değilim. Endişelenecek bir şeyimiz yok."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bu adamın beni nasıl bu işe bulaştırdığını merak ediyorum.

Önlükler. Önlükler benim zayıflığım. Onunla alakası yok.

Acaba seks sırasında onları açık bırakmanın bir yolu var mı?

• • •

Hazırlanmak için yarım saatten fazla zaman ayırmadım ama banyoda işim bitmeden neredeyse bir saat önce. Muhtemelen gerekli olandan daha fazla yerimi traş ettim ve sonra çıldırarak iyi bir yirmi dakika geçirdim ve kapıyı açıp ona gitmesini söylemekten kendimi vazgeçirmek zorunda kaldım. Ama şimdi saçlarım kuru ve hiç olmadığım kadar temizim, sanırım bunu yapabilirim. Kesinlikle tek gecelik bir ilişkim olabilir. Yirmiüç yaşındayım.

Kapıyı açıyorum ve o hâlâ orada, yatağımda. Ovasının yerde olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradım ama pantolonunu göremiyorum, bu yüzden hâlâ onları giyiyor olmalı. Yine de yorganın altında, bu yüzden söyleyemem.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dönüp bana bakmasını bekliyorum ama bakmıyor. Birkaç adım daha yaklaştım ve o sırada horladığını fark ettim.

Sadece bir ışık değil - ah sadece uykuya daldım - horlama. Bu, REM uykusunun ortası bir tür horlamadır.

"Ryle?" Fısıldıyorum. Onu salladığımda yerinden kıpırdamıyor bile.

Şaka yapıyor olmalısın.

Onu uyandırıp uyandırmama bile aldırmadan yatağa düştüm. Bugün kıçımı yırttıktan sonra ona hazırlanmak için tam bir saat harcadım ve o bu gece böyle mi davranıyor?

Yine de ona kızamıyorum, özellikle de ne kadar huzurlu göründüğünü görünce. Kırk sekiz saatlik bir vardiya çalışmayı hayal edemiyorum. Ayrıca, yatağım gerçekten rahat. O kadar rahat ki, bütün bir gece dinlendikten sonra bir insanı hemen uykuya daldırabilir. Onu bu konuda uyarmalıydım.

Telefonumdan saate baktım ve neredeyse 22:30'du telefonu sessize alıp yanına uzandım. Telefonu başının yanındaki yastığın üzerindeydi, bu yüzden onu alıp kamera seçeneğini yukarı kaydırdım. Telefonunu üstümüzde tutuyorum ve göğüs dekoltemin iyi göründüğünden ve bir araya geldiğinden emin oluyorum. En azından neyi kaçırdığını görsün diye bir fotoğraf çekiyorum.

Işığı kapatıp kendi kendime gülüyorum çünkü daha önce hiç öpmediğim yarı çıplak bir adamın yanında uykuya dalıyorum.

• • •

Daha gözlerimi açmadan parmaklarının kolumda gezindiğini hissedebiliyorum. Yorgun bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve hala uyuyormuşum gibi yapıyorum. Parmakları omzumun üzerinden geçti ve boynuma ulaşmadan hemen önce köprücük kemiğimde durdu. Orada üniversitede yaptırdığım küçük bir dövmem var. Üstte biraz açık olan bir kalbin basit bir taslağı. Parmaklarının dövmenin etrafında döndüğünü hissedebiliyorum ve sonra öne eğilip dudaklarını dövmeye bastırıyor. Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum.

"Lily," diye fısıldadı, bir kolunu belime sararak. Biraz inledim, uyanmaya çalıştım ve sonra ona bakabilmek için sırtüstü döndüm. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Pencerelerimden ve yüzüne vuran güneş ışığından, saatin daha yedi bile olmadığını anlayabiliyorum.

"Ben tanıdığın en aşağılık adamım. haklı mıyım?"

Gülüyorum ve biraz kafa sallıyorum. "Çok yakın."

Gülümsedi ve ardından saçımı yüzümden çekti. Öne eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı ve bunu yapmasından nefret ediyorum. Şimdi uykusuz gecelerle boğuşan ben olacağım çünkü bu anıyı tekrar etmek istiyorum.

“Gitmeliyim” diyor. "Gerçekten geç kaldım. Ama bir - üzgünüm. İki - Bunu bir daha asla yapmayacağım. Bu benden duyacağın son şey, söz veriyorum. Ve üç - gerçekten üzgünüm. Hiçbir fikrin yok."

Zorla gülümsedim ama kaşlarımı çatmak istedim çünkü onun iki numarasından kesinlikle nefret ediyordum. Aslında bunu tekrar denemesi umurumda değil ama sonra kendime hayattan iki farklı şey istediğimizi hatırlatıyorum. İyi ki uyuyakalmış ve hiç öpüşmemiştik bile çünkü onunla önlük giymişken seks yapmış olsaydım, kapısına dizlerimin üzerinde gelip daha fazlası için yalvaran ben olurdum.

Bu iyi. Yara bandını çıkar ve gitmesine izin ver.

"İyi bir hayatın olsun, Ryle. Size dünyadaki tüm başarıları diliyorum.”

Vedama cevap vermiyor. Sessizce bana kaşlarını çatarak baktı ve sonra, "Evet. Sen de Lily."

Sonra benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. Şu anda ona bakamıyorum bile, bu yüzden sırtımı ona verebilmek için yan dönüyorum. Ayakkabılarını giyip telefonuna uzanmasını dinledim. Tekrar hareket etmeden önce uzun bir duraklama oldu ve bunun nedeninin bana baktığını biliyorum. Ön kapının kapanma sesini duyana kadar gözlerimi sımsıkı kapattım.

Yüzüm hemen ısınıyor ve kendimin üzülmesine izin vermeyi reddediyorum. Kendimi yataktan zorluyorum. Yapacak işlerim var. Bir erkeğin tüm yaşam hedeflerini yeniden planlamak istemesine yetmediğim için üzülemem.

Ayrıca, şu anda endişelenmem gereken kendi yaşam hedeflerim var. Ve onlar için gerçekten heyecanlıyım. O kadar ki, zaten hayatımda bir erkeğe ayıracak vaktim yok.

Zaman yok.

Hayır.

Meşgul kız, burada.

Ben önlüklü erkeklere verecek hiçbir şeyi olmayan cesur ve gözüpek bir iş kadınıyım.

Altıncı Bölüm

Ryle o sabah dairemden çıkıp gideli elli üç gün oldu. Bu da ondan haber alalı elli üç gün olduğu anlamına geliyor.

Ama sorun değil, çünkü son elli üç gündür, bu an için hazırlanırken onu gerçekten düşünemeyecek kadar meşguldüm.

"Hazır?" diyor Allysa.

Başımı salladım ve işareti Aç'a çevirdi ve ikimiz de küçük çocuklar gibi sarılıp ciyakladık.

Tezgahın etrafında koşturuyoruz ve ilk müşterimizi bekliyoruz. Yumuşak bir açılış, bu yüzden henüz bir pazarlama hamlesi yapmadım, ancak büyük açılışımızdan önce herhangi bir karışıklık olmadığından emin olmak istiyoruz.

"Burası gerçekten çok güzel," diyor Allysa, sıkı çalışmamıza hayranlıkla. Etrafımıza bakıyorum, gururla patlıyorum. Tabii ki başarılı olmak istiyorum ama bu noktada bunun önemli olup olmadığından bile emin değilim. Bir hayalim vardı ve onu gerçekleştirmek için kıçımı yırttım. Bugünden sonra ne olursa olsun pastanın üzerine krema sürüyor.

"Burası çok güzel kokuyor," diyorum. " Bu kokuyu seviyorum ."

Bugün hiç müşterimiz olur mu bilmiyorum ama ikimiz de bu başımıza gelen en iyi şeymiş gibi davranıyoruz, bu yüzden bunun önemli olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca, Marshall bugün bir noktada gelecek ve annem işten çıktıktan sonra gelecek. Bu kesinlikle iki müşteri. Bu çok fazla.

Ön kapı açılmaya başladığında Allysa kolumu sıkıyor. Aniden biraz panikledim, çünkü ya bir şeyler ters giderse?

Sonra panikliyorum çünkü bir şeyler ters gitti. Çok yanlış. İlk müşterim Ryle Kincaid'den başkası değil.

Kapı arkasından kapandığında durur ve huşu içinde etrafına bakınır. "Ne?" diyor bir daire çizerek. “Nasıl. . . " Bana ve Allysa'ya baktı. "Bu inanılmaz. Aynı binaya bile benzemiyor!”

Tamam, belki de onun ilk müşteri olması benim için sorun değil.

Tezgaha varması birkaç dakikasını alıyor çünkü bir şeylere dokunmayı ve bir şeylere bakmayı bırakamıyor. Sonunda bize ulaştığında, Allysa tezgahın etrafından koşar ve ona sarılır. "Çok güzel değil mi?" diyor. Elini bana doğru sallıyor. "Hepsi onun fikriydi. Hepsini. Ben sadece kirli işlere yardım ettim."

Ryle güler. "Pinterest becerilerinizin küçük bir rol oynamadığına inanmakta zorlanıyorum."

Başımla onayladım. "Mütevazı davranıyor. Becerileri, bu vizyonu hayata geçirenin yarısıydı."

Ryle bana gülümsüyor ve göğsüme bıçak dayamış olabilir , çünkü ah .

Ellerini tezgaha vuruyor ve "İlk resmi müşteri ben miyim?" diyor.

Allysa ona broşürlerimizden birini uzatıyor. "Müşteri sayılmak için gerçekten bir şey satın almanız gerekiyor."

Ryle broşüre bir göz attı ve sonra onu tekrar tezgahın üzerine bıraktı. Vitrinlerden birine yürür ve mor zambaklarla dolu bir vazo alır. Bunları istiyorum, dedi ve tezgahın üzerine koydu.

Gülümsedim, acaba zambak topladığını fark edip etmediğini merak ettim. Biraz ironik.

"Onları bir yere teslim etmemizi ister misin?" diyor Allysa.

"Siz teslim misiniz?"

"Allysa ve ben yapmıyoruz," diye yanıtlıyorum. "Beklemede bir teslimat şoförümüz var. Bugün ona gerçekten ihtiyacımız olup olmayacağından emin değildik."

"Bunları gerçekten bir kız için mi alıyorsun?" Allysa sorar. Bir ablanın doğal olarak yapacağı gibi, ağabeyinin aşk hayatına burnunu sokar, ama cevabını daha iyi duyabilmek için kendimi ona yaklaşırken yakalarım.

"Ben," diyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ekliyor, "Yine de onu pek düşünmüyorum. Neredeyse hiç."

Allysa bir kart alır ve ona doğru kaydırır. "Zavallı kız" diyor. "Sen tam bir pisliksin." Parmağını karta vuruyor. "Mesajını ön yüzüne, arka yüzüne de iletilmesini istediğin adresi yaz."

Kartın üzerine eğilip iki tarafına da yazarken onu izliyorum. Hakkım olmadığını biliyorum ama içim kıskançlıkla dolup taşıyor.

"Bu kızı Cuma günü doğum günü partime mi getiriyorsun?" Allysa ona sorar.

Tepkisini yakından izliyorum. Sadece başını sallıyor ve başını kaldırmadan, Hayır, diyor. Gidiyor musun Lily?"

Orada olacağımı mı yoksa olmayacağımı mı umduğunu sadece sesinden anlayamıyorum. Ona neden olduğum stresi göz önünde bulundurursak, ikincisi olduğunu tahmin ediyorum.

"Henüz karar vermedim."

Orada olacak, diyor Allysa, benim yerime cevaplıyor. Bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "İstesen de istemesen de benim partime geliyorsun. Gelmezsen bırakırım."

Ryle yazmayı bitirdiğinde, kartı çiçeklere iliştirilmiş zarfın içine sokar. Allysa toplamını arar ve nakit olarak öder. Parasını sayarken bana bakıyor. "Lily, yeni bir işletmenin kazandıkları ilk doları çerçevelemesinin bir gelenek olduğunu biliyor musun?"

Başımla onayladım. Elbette bunu biliyorum. O bilir bunu biliyorum. Bu dükkânın ömrü boyunca duvarımda çerçeveli doların olacağını suratıma sürtüyor. Neredeyse Allysa'yı parasını geri vermesi için teşvik ediyorum ama bu iş. Yaralı gururumu bunun dışında bırakmak zorundayım.

Fişi eline aldığında, dikkatimi çekmek için yumruğunu tezgaha vuruyor. Başını biraz eğiyor ve gerçek bir gülümsemeyle, "Tebrikler, Lily," diyor.

Dönüp mağazadan çıkıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Allysa zarfı kapmaya başlar. "Kime çiçek gönderiyor ki?" diyor kartı çıkarırken. "Ryle çiçek göndermez ."

Kartın ön yüzünü yüksek sesle okur. "Durdur."

Vay be.

Bir süre ona bakıp cümleyi tekrarladı. " Durdurmak mı? Bu ne demek oluyor Allah aşkına ?" o soruyor.

Bir saniye daha dayanamam. Kartı ondan alıp ters çeviriyorum. Eğildi ve benimle birlikte arkasını okudu.

"O tam bir aptal," diyor gülerek. "Çiçekçi dükkanımızın adresini arkasına yazdı." Elimden kartı alıyor.

Vay canına .

Ryle az önce bana çiçek aldı. Sadece herhangi bir çiçek değil . Bana bir buket zambak aldı.

Allysa telefonunu alır. "Ona mesaj atacağım ve işleri batırdığını söyleyeceğim." Ona bir mesaj atıyor ve ardından çiçeklere bakarken gülüyor. "Bir beyin cerrahı nasıl bu kadar aptal olabilir ?"

Sırıtmayı durduramıyorum. Bana değil de çiçeklere baktığı için rahatladım, yoksa ikiyle ikiyi toplayabilir. "Onları nereye götürmeyi planladığını bulana kadar onları ofisimde tutacağım." Vazoyu alıp çiçeklerimi çırpıyorum.

Yedinci Bölüm
Kıpırdanmayı kes, dedi Devin.

"Ben kıpırdamıyorum."

Beni asansöre doğru yürütürken kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Evet öylesin. Ve o bluzu bir kez daha göğüs dekoltenizin üzerine çekerseniz, küçük siyah elbisenizin tüm amacını boşa çıkaracaktır." Üstümü tuttu ve tekrar aşağı çekti ve sonra sutyenimi ayarlamak için içeri uzandı.

"Dev!" Elini çekiyorum ve gülüyor.

"Sakin ol Lily. Seninkinden çok daha iyi göğüslere dokundum ve hâlâ eşcinselim.”

"Evet, ama bahse girerim o göğüsler, muhtemelen altı ayda bir birden fazla takıldığın insanlara bağlıydı."

Devin güler. "Doğru, ama bu senin hatanın yarısı. Çiçeklerle oynamamız için bizi kuru bırakan sensin.”

Devin, çalıştığım pazarlama firmasında en sevdiğim insanlardan biriydi ama iş dışında aktif olarak arkadaş olduğumuz yere yeterince yakın değildik. Bu öğleden sonra çiçekçiye uğradı ve Allysa onu hemen yanına aldı. Partiye benimle gelmesi için yalvardı ve gerçekten yalnız gelmek istemediğim için ben de gelmesi için ona yalvardım.

Ellerimi saçıma geçirdim ve asansör duvarlarındaki yansımamı bir an için yakalamaya çalıştım.

"Neden bu kadar gerginsin?" O sorar.

"Ben gergin değilim. Sadece kimseyi tanımadığım yerlere gelmekten nefret ediyorum."

Devin bilerek sırıtıyor ve ardından "Adı ne?" diyor.

Bastırılmış bir nefes bırakıyorum. O kadar şeffaf mıyım? "Ryle. O bir beyin cerrahı. Ve benimle gerçekten çok fena seks yapmak istiyor."

"Seninle sevişmek istediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çöktü ve ' Lütfen, Lily ' dedi . Lütfen benimle seks yap .' "

Devin tek kaşını kaldırıyor. "Yalvardı?"

Başımla onayladım. "Göründüğü kadar acıklı değildi. Genelde daha sakindir."

Asansör çalar ve kapılar açılmaya başlar. Koridordan gelen müziği duyabiliyorum. Devin iki elimi de ellerinin arasına aldı ve "Peki plan ne? Bu adamı kıskandırmak zorunda mıyım?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bu doğru olmaz." Fakat . . . Ryle, beni her gördüğünde, beni bir daha görmemesini umduğunu söylemeye özen gösteriyor. "Belki sadece biraz?" diyorum burnumu kırıştırarak. "Bir parça mı?"

Devin çenesini kaldırıyor ve "Bitmiş sayın" diyor. Beni asansörden çıkarırken elini belime koydu. Koridorda görünen tek bir kapı var, bu yüzden yolumuza devam edip zili çalıyoruz.

"Neden tek kapı var?" diyor.

"En üst katın tamamı ona ait."

O kıkırdar. "Ve senin için mi çalışıyor ? Kahretsin, hayatın gitgide daha ilginç olmaya devam ediyor."

Kapı açılmaya başladı ve Allysa'nın önümde durduğunu görünce çok rahatladım. Arkasındaki daireden müzik ve kahkahalar yükseliyor. Bir elinde şampanya kadehi, diğerinde bir binici mahsulü tutuyor. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle binicilik ekine baktığımı gördü, bu yüzden omzunun üzerinden atıp elimi tuttu. "Uzun hikaye," diyor gülerek. "Girin, girin!"

Beni kendine çekiyor ve ben Devin'in elini sıkıyorum ve onu arkama çekiyorum. Oturma odasının diğer tarafına ulaşana kadar bizi kalabalığın arasından çekmeye devam ediyor. "Merhaba!" diyor Marshall'ın kolunu çekiştirerek. Arkasını dönüyor ve bana gülümsüyor, sonra sarılmak için beni kendine çekiyor. Arkasına ve çevremize bakıyorum ama Ryle'dan hiçbir iz yok. Belki şansım yaver gitti ve bu gece işe çağırdı.

Marshall, Devin'in elini uzatır ve sıkar. "Hey dostum! Tanıştığıma memnun oldum!"

Devin bir kolunu belime doladı. "Ben Devin'im!" müzikte bağırır. "Ben Lily'nin cinsel partneriyim!"

Gülüp ona dirsek atıyorum, sonra kulağına eğiliyorum. "Bu Marshall'dı. Yanlış adam, ama iyi çaba."

Allysa kolumdan tutup beni Devin'den uzaklaştırmaya başladı. Marshall onunla konuşmaya başladı ve ters yöne çekilirken elim arkama uzandı.

"İyi olacaksın!" diye bağırır.

Allysa'yı mutfağa doğru takip ediyorum, orada elime bir bardak şampanya koyuyor. "İç" diyor. "Hakediyorsun!"

Şampanyadan bir yudum alıyorum, ama şimdi onun endüstriyel büyüklükteki mutfağına, iki dolu set üstü ocak ve benim dairemden daha büyük bir buzdolabına baktığım için takdir bile edemiyorum. "Vay canına," diye fısıldıyorum. "Gerçekten burada mı yaşıyorsun ?"

O kıkırdar. "Biliyorum," diyor. "Ve düşünmek gerekirse, onunla para için evlenmek zorunda bile değildim. Marshall'ın yedi doları vardı ve ona aşık olduğumda bir Ford Pinto sürdü."

"Hala Ford Pinto kullanmıyor mu?"

İç çekiyor. "Evet, ama o arabada çok güzel anılarımız var."

"Brüt."

Kaşlarını oynatıyor. "Yani . . . Devin çok tatlı."

"Muhtemelen Marshall'a benden daha çok düşkündür."

Ah, adamım, diyor. “Bu bir serseri. Onu bu geceki partiye davet ettiğimde çöpçatanlık yaptığımı sanıyordum.”

Mutfak kapısı açılıyor ve Devin içeri giriyor. “Kocan seni arıyor” diyor Allysa'ya. Sürekli kıkırdayarak mutfaktan çıkıyor. Devin, “Ondan gerçekten hoşlanıyorum” diyor.

"O harika, ha?"

Adaya doğru eğilir ve "Yani. Sanırım Dilenci ile yeni tanıştım."

Kalbim göğsümde çırpınıyor. Bence Beyin Cerrahının daha iyi bir yüzü var. Şampanyamdan bir yudum daha alıyorum. "O olduğunu nereden biliyorsun? Kendini tanıttı mı?"

Başını sallıyor. “Hayır, ama Marshall'ın beni ' Lily'nin randevusu ' diye biriyle tanıştırdığını duydu . Bana attığı bakışın beni ateşe vereceğini düşündüm. Bu yüzden buraya geldim. Senden hoşlanıyorum ama senin için ölmeye hazır değilim."

Güldüm. "Endişelenme, sana verdiği ölümcül bakışın gerçekten onun gülümsemesi olduğuna eminim. Çoğu zaman üst üste bindirilirler.”

Kapı tekrar açılıyor ve hemen kaskatı kesildim ama bu sadece bir yemek firması. Rahatlayarak iç çekiyorum. Devin, sanki benim adım bir hayal kırıklığıymış gibi , " Lily " diyor .

"Ne?"

"Kusacak gibi görünüyorsun," dedi suçlarcasına. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

gözlerimi deviriyorum. Ama sonra omuzlarımın düşmesine izin verdim ve numaradan ağladım. "Ediyorum Devin. Yapıyorum, sadece istemiyorum ."

Bir bardak şampanyamı aldı ve kalanını içti, sonra kolunu tekrar benimkine kilitledi. Hadi gidip karışalım, dedi ve beni isteğim dışında mutfaktan çıkardı.

Oda şimdi daha da kalabalık. Burada yüzden fazla insan olmalı. O kadar insanı tanıdığımdan bile emin değilim.

Etrafta dolaşıyoruz ve odayı çalışıyoruz. Devin konuşmanın çoğunu yaparken ben geri çekildim. Şimdiye kadar tanıştığı her insanla ortak birini tanıyor ve onu yaklaşık yarım saat takip ettikten sonra, buradaki herkesle ortak birini bulmayı kişisel bir oyun haline getirdiğine ikna oldum. Onunla takıldığım süre boyunca, dikkatim yarı onda, yarı odada, Ryle'ın izlerini aramak için. Onu hiçbir yerde göremiyorum ve Devin'in gördüğü adamın başlangıçta Ryle olup olmadığını merak etmeye başladım.

Bir kadın, "Eh, bu garip," diyor. "Ne olduğunu sanıyorsun?"

Yukarı baktığımda duvardaki bir sanat eserine baktığını görüyorum. Tuval üzerine üflenmiş bir fotoğraf gibi görünüyor. İncelemek için başımı eğiyorum. Kadın burnunu kaldırıyor ve “Kimse neden o fotoğrafı duvar resmine çevirme zahmetine girsin bilmiyorum. Bu korkunç. O kadar bulanık ki, ne olduğunu bile söyleyemiyorsunuz.” Bir hışımla uzaklaşıyor ve ben rahatlıyorum. Demek istediğim . . . biraz garip ama ben kimim ki Allysa'nın zevkini yargılayayım?

"Ne düşünüyorsun?"

Sesi alçak, derin ve tam arkamda. Gözlerimi kısaca kapatıyorum ve sesinin üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu fark etmemesini umarak sessizce nefes vermeden önce sabit bir nefes alıyorum. "Beğendim. Ne olduğundan tam olarak emin değilim, ama ilginç. Kız kardeşinin iyi bir zevki var.”

Yanımda, yüzü bana dönük olacak şekilde etrafımda dönüyor. Çok yaklaşana kadar bir adım daha yaklaştı, koluma dokundu. "Bir tarih getirdin mi?"

Bunu sıradan bir soruymuş gibi soruyor ama öyle olmadığını biliyorum. Ben cevap veremeyince kulağıma fısıldayana kadar eğildi. Kendini tekrar ediyor ama bu sefer bu bir soru değil. "Bir tarih getirdin ."

Ona bakma cesaretini buluyorum ve anında keşke yapmasaydım diyorum. Önlükleri çocuk oyuncağı gibi gösteren siyah bir takım elbise içinde. Önce boğazımdaki beklenmedik yumruyu yuttum ve sonra “Bir hurma getirmem bir

problem mi?” diyorum. Ondan uzaklaşıp duvarda asılı olan fotoğrafa baktım. "Senin için işleri kolaylaştırmaya çalışıyordum. Biliyorsun. Sadece durdurmaya çalışıyorum ."

Sırıttı ve ardından şarabının geri kalanını içti. "Ne kadar düşüncelisin Lily." Boş şarap kadehini odanın köşesindeki çöp kutusuna doğru fırlattı. Atışı yapar, ancak cam boş kabın dibine çarptığında paramparça olur. Etrafıma baktım ama kimse az önce ne olduğunu görmedi. Ryle'a dönüp baktığımda, koridorun ortasındaydı. Bir odaya kayboluyor ve ben burada durup resme tekrar bakıyorum.

İşte o zaman görüyorum.

Resim bulanık, bu yüzden ilk başta anlamak zordu. Ama o saçı her yerden tanıyabilirim. O benim saçım. Üzerinde yattığım denizcilik sınıfı polimer şezlongla birlikte gözden kaçırmak zor. Bu tanıştığımız ilk gece çatıda çektiği fotoğraf. Onu patlatmış ve çarpıtmış olmalı ki kimse ne olduğunu anlamasın. Elimi boynuma götürüyorum çünkü kanım köpürüyormuş gibi hissediyorum. Burası gerçekten çok sıcak.

Allysa yanımda beliriyor. "Garip, ha?" diyor resme bakarak.

göğsümü kaşıyorum. "Burası gerçekten çok sıcak," diyorum. "Düşünmüyor musun?"

Odanın etrafına bakınıyor. "Bu mu? Fark etmemiştim ama biraz sarhoşum. Marshall'a yayını açmasını söyleyeceğim."

Tekrar ortadan kayboluyor ve resme ne kadar çok bakarsam o kadar sinirleniyorum. Adamda dairede asılı bir resmim var. Bana çiçek aldı. Kız kardeşinin partisine bir kız getirdiğim için bana tavır alıyor. Aramızda bir şey varmış gibi davranıyor ve biz hiç öpüşmemişiz bile!

Hepsi birden aklıma geliyor. Öfke . . . tahriş. . . mutfakta içtiğim yarım bardak şampanya. O kadar kızgınım ki, doğru dürüst düşünemiyorum bile. Eğer adam benimle seks yapmayı çok istiyorsa. . . uyumamalıydı! Bayılmamı istemiyorsa, bana çiçek almamalı! Yaşadığı yere benim şifreli resimlerimi asmamalı!

Tek istediğim temiz hava. Temiz havaya ihtiyacım var. Neyse ki, onu nerede bulacağımı biliyorum.

Dakikalar sonra, çatıya açılan kapıdan fırladım. Burada partiden ayrılanlar var. Üçü veranda mobilyalarında oturuyor. Onları görmezden geldim ve güzel manzaralı çıkıntıya yürüdüm ve üzerine eğildim. Birkaç derin nefes alıp kendimi

sakinleştirmeye çalışıyorum. Aşağıya inip ona kararını vermesini söylemek istiyorum ama bunu yapmadan önce kafamın açık olması gerektiğini biliyorum.

Hava soğuk ve nedense bunun için Ryle'ı suçluyorum. Bu gece her şey onun suçu. Hepsini. Savaşlar, kıtlık, silahlı şiddet - hepsi bir şekilde Ryle'a bağlanıyor.

"Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Arkamı dönüyorum ve Ryle diğer konukların yanında duruyor. Hemen, üçü de başını salladı ve bize mahremiyet sağlamak için ayağa kalkmaya başladılar. Ellerimi kaldırıp "Bekle" diyorum ama hiçbiri bana bakmıyor. "Gereksiz. Gerçekten, gitmene gerek yok."

Ryle, elleri cebinde sabırla ayakta dururken, konuklardan biri, "Sorun değil, umurumuzda değil," diye mırıldandı. Merdiven boşluğundan aşağı inmeye başlarlar. Gözlerimi devirdim ve onunla yalnız kaldığımda çıkıntıya doğru döndüm.

"Herkes her zaman senin dediğini yapar mı?" diye soruyorum, sinirlendim.

Cevap vermiyor. Bana yaklaşırken adımları yavaş ve kasıtlıydı. Kalbim bir randevudaymış gibi atmaya başladı ve yine göğsümü kaşımaya başladım.

"Lily," dedi arkamdan.

Arkamı döndüm ve iki elimle arkamdaki çıkıntıyı kavradım. Gözleri dekolteme doğru iniyor. Gördükleri anda, görmemesi için elbisemin tepesinden çektim ve sonra çıkıntıyı tekrar tuttum. Gülüyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Şimdi neredeyse dokunuyoruz ve beynim lapa gibi. Dokunaklı. Acınası haldeyim.

“Söyleyecek çok şeyin varmış gibi hissediyorum” diyor. "Bu yüzden sana çıplak gerçeğini konuşma fırsatı vermek istiyorum."

"Hah!" gülerek söylüyorum. "Bundan emin misin?"

Başını salladı, ben de onu almasına izin vermeye hazırlandım. Göğsüne bastırdım ve şimdi çıkıntıya yaslanan o olması için etrafından dolandım.

"Ne istediğini söyleyemem , Ryle! Ve ne zaman umurumda olmayacak noktaya gelsem, birdenbire ortaya çıkıyorsun! İşime geliyorsun, dairemin kapısına geliyorsun, partilere geliyorsun, sen. . ”

"Ben burada yaşıyorum," dedi sonuncusunu mazur göstererek. Bu beni daha da sinirlendiriyor. Yumruklarımı sıkıyorum.

"Öf! Beni çılgına çeviriyorsun! Do Beni istediğini veya yapmak değil ?”

Ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. "Ah, seni istiyorum Lily. Bu konuda hata yapmayın. Sadece yok istiyorum seni istiyorum için.”

Tüm vücudum bu yoruma iç çekiyor. Kısmen hayal kırıklığından, kısmen de söylediği her şey beni titrettiğinden ve bana böyle hissettirmesine izin vermemden nefret ediyorum.

başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun, değil mi?" dedim sesimi yumuşatarak. Şu anda ona bağırmaya devam edemeyecek kadar yenilmiş hissediyorum. "Senden hoşlanıyorum, Ryle. Ve beni sadece bir geceliğine istediğini bilmek beni gerçekten çok üzüyor. Ve belki bu birkaç ay önce olsaydı, seks yapabilirdik ve sorun olmazdı. Sen çekip giderdin ve ben kolayca hayatıma devam edebilirdim. Ama birkaç ay önce değil. Çok uzun süre bekledin ve şu anda sana çok fazla parçam yatırıldı, o yüzden lütfen. Benimle flört etmeyi bırak. Dairene benim resimlerimi asmayı bırak. Ve bana çiçek göndermeyi bırak. Çünkü bunları yaptığında iyi hissetmiyorsun , Ryle. Aslında biraz acıtıyor."

Kendimi yorgun ve bitkin hissediyorum ve gitmeye hazırım. Bana sessizce bakıyor ve ben de ona karşı çıkması için saygıyla zaman veriyorum. Ama yapmıyor. Sadece arkasını dönüyor, çıkıntıya doğru eğiliyor ve sanki söylediğim tek bir kelimeyi duymamış gibi sokağa bakıyor.

Çatıyı geçip kapıyı açtım, yarı yarıya adımı söylemesini ya da gitmememi istemesini bekliyordum. Sonunda bunun olacağına dair tüm umudumu kaybetmeden önce daireye geri döndüm. Devin'i görmeden önce kalabalığı yararak üç farklı odadan geçtim. Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, sadece başını salladı ve odanın diğer ucuna bana doğru ilerlemeye başladı.

"Gitmeye hazır?" diye soruyor, kolunu benimkinin içinden geçirerek.

Başımla onayladım. "Evet. Yani hazır."

Allysa'yı ana oturma odasında buluyoruz. Ona ve Marshall'a iyi geceler diyorum, açılış haftasından yorulduğumu ve yarın işten önce biraz uyumak istediğimi bahane ederek. Allysa bana sarılıp ön kapıya kadar eşlik ediyor.

"Pazartesi döneceğim," diyor yanağımdan öperek.

“Doğum günün kutlu olsun,” diyorum ona. Devin kapıyı açıyor ama biz koridora girmeden hemen önce birinin adımı bağırdığını duydum.

Arkamı dönüyorum ve Ryle odanın diğer tarafındaki kalabalığı itiyor. "Lily, bekle!" diye bağırıyor, hala bana doğru gelmeye çalışıyor. Kalbim düzensiz. Hızla yürüyor, insanların etrafından dolanıyor, yoluna çıkan her insan karşısında daha fazla hüsrana uğruyor. Sonunda kalabalığın içinde bir mola verdi ve benimle tekrar göz teması kurdu. Bana doğru yürürken bakışlarımı tutuyor. Yavaşlamıyor. Allysa doğruca bana doğru yürürken yolundan çekilmek zorunda. İlk başta, beni öpebileceğini ya da en azından yukarıda ona söylediğim her şeyi çürütebileceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine hiç hazırlıklı olmadığım bir şey yapıyor. Beni kollarının arasına alıyor.

"Ryle!" Beni düşürmesinden korkarak boynuna sarılarak bağırdım. "Beni yere bırak!" Bir kolu bacaklarımın altında, bir kolu da sırtımın altında.

"Gece için Lily'yi ödünç almam gerekiyor," dedi Devin'e. "Sorun değil?"

Devin'e baktım ve başımı iki yana salladım. Devin sadece sırıtıyor ve "Misafirim ol" diyor.

Hain!

Ryle dönüp oturma odasına doğru yürümeye başladı. Yanından geçerken Allysa'ya bakıyorum. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış. "Kardeşini öldüreceğim!" ona bağırırım.

Tüm odadaki herkes şimdi bakıyor. Çok utandım, koridorda benimle birlikte yatak odasına yürürken yüzümü Ryle'ın göğsüne bastırdım. Kapı arkamızdan kapandığında, ayaklarımı yavaşça yere indirdi. Hemen ona bağırmaya başladım ve onu yatak odasının kapısının önünden çekmeye çalıştım ama beni döndürdü ve iki bileğimi de tutarak kapıya doğru itti. Onları başımın üstündeki duvara bastırdı ve "Lily?" dedi.

Bana o kadar dikkatle bakıyor ki, onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmayı bıraktım ve nefesimi tuttum. Göğsü benimkine bastırıyor, sırtım kapıya bastırılıyor. Ve sonra ağzı benimkinin üzerinde. Dudaklarıma karşı sıcak baskı.

Arkalarındaki güce rağmen dudakları ipek gibi. İçimden geçen inilti karşısında şok oldum ve dudaklarımı aralayıp daha fazlasını istediğimde daha da şok oldum. Dili benimkine doğru kayıyor ve yüzümü tutmak için bileklerimi serbest bırakıyor. Öpücüğü derinleşiyor ve saçlarını kavrayıp onu daha da yakınına çekiyorum, öpücüğü tüm vücudumda hissediyorum.

Öpücük bizi uçurumun kenarına getirdiğinde, ikimiz de iniltiler ve soluk soluğa kaldık, bedenlerimiz ağzımızın verebileceğinden fazlasını istiyor. Uzanıp bacaklarımı yakalayıp beni kaldırıp beline dolarken ellerini hissediyorum.

Tanrım, bu adam öpüşebilir. Sanki mesleğini aldığı kadar öpüşmeyi de ciddiye alıyormuş gibi. Evet, ağzının çok şey yapabileceğinin farkına vardığımda beni kapıdan çekmeye başladı. Ama ağzının yapamadığı şey, ona yukarıda söylediğim her şeye cevap vermek oldu.

Bildiğim kadarıyla az önce pes ettim. Ona istediğini veriyorum: tek gecelik bir ilişki. Ve şu anda hak ettiği son şey bu.

Ağzımı onunkinden çekip omuzlarına bastırıyorum. "Beni yere bırak."

Yatağına doğru yürümeye devam ediyor, ben de tekrar söylüyorum. "Ryle, beni hemen yere bırak."

Yürümeyi bırakıp beni yere indirdi. Düşüncelerimi toplamak için geri çekilmem ve diğer yöne bakmam gerekiyor. Dudaklarını hala benimkilerde hissederken ona bakmak şu anda üstesinden gelebileceğimden daha fazlaydı.

Kollarının belime dolandığını hissediyorum ve başını omzuma yaslıyor. "Üzgünüm," diye fısıldıyor. Beni döndürdü ve bir elini yüzüme getirdi ve başparmağını yanağıma değdirdi. "Şimdi sıra bende, tamam mı?"

Dokunuşuna cevap vermiyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş halde tutuyorum ve dokunuşuna cevap vermeme izin vermeden önce ne söyleyeceğini duymayı bekliyorum.

“O fotoğrafı çektikten sonraki gün yaptırdım” diyor. "Aylardır benim dairemde duruyor çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel şeydin ve ona her gün bakmak istedim."

Ah.

"Ve o gece kapına mı geldim? Seni aramaya gittim çünkü hayatımda hiç kimse derimin altına girip senin gibi gitmeyi reddetmedi. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ve bu hafta sana çiçek göndermemin nedeni, hayalinin peşinden gittiğin için seninle gerçekten, gerçekten gurur duymam. Ama sana çiçek göndermek istediğim her seferinde sana çiçek gönderseydim, dairene bile sığmazdın. Çünkü senin hakkında bu kadar düşünüyorum. Ve evet, Lily.

Haklısın. Seni incitiyorum ama ben de incitiyorum. Ve bu geceye kadar. . . Nedenini bilmiyordum."

Bundan sonra konuşacak gücü nasıl bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok. "Neden acıyorsun?"

Alnını benimkine dayadı ve "Çünkü. İ ne yapıyorum hiç bir fikrim yok. Farklı biri olmak istememi sağlıyorsun, ama ya ihtiyacın olan şey olmayı bilmiyorsam? Bunların hepsi benim için yeni ve seni bir geceden çok daha fazla istediğimi sana kanıtlamak istiyorum."

Şu anda çok savunmasız görünüyor. Gözlerindeki gerçek bakışa inanmak istiyorum ama onunla tanıştığım günden beri o kadar kararlı ki benim istediğimin tam tersini istiyor. Ve ona boyun eğip çekip gitmesi beni korkutuyor.

"Sana kendimi nasıl kanıtlayabilirim Lily? Bana söyle, ben yapayım."

Bilmiyorum. Adamı zar zor tanıyorum. Onunla seks yapmanın benim için yeterli olmayacağını bilecek kadar tanıyorum onu. Ama istediği tek şeyin seks olmayacağını nereden bileceğim?

Gözlerim anında onunkilere kilitleniyor. "Benimle seks yapma."

Bir an için bana bakıyor, tamamen okunamıyor. Ama sonra nihayet anlıyormuş gibi başını sallamaya başladı. "Tamam," diyor, hala başını sallayarak. "Peki. Seninle seks yapmayacağım, Lily Bloom."

Yatak odasının kapısına kadar etrafımda dolaşıyor ve kilitliyor. Işığı söndürdü, sadece bir lambayı açık bırakarak bana doğru yürürken gömleğini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Gömleğini bir sandalyeye fırlattı ve sonra ayakkabılarını çıkardı. "Uyuyacağız."

Yatağına bakıyorum. Sonra ona. "Şimdi?"

Başını sallayıp bana doğru yürüyor. Hızlı bir hareketle elbisemi yukarı kaldırıp başımın üzerinden geçirdi, ta ki ben sutyen ve külotumla yatak odasının zemininin ortasında durana kadar. Ben kendimi koruyorum ama o iki kere bakmıyor bile. Beni yatağa doğru çekiyor ve içine emeklemem için yorganı kaldırıyor. Yatağın yanına doğru yürürken, "Sanki daha önce sevişmeden birlikte uyumamışız gibi değil. Kekin parçası."

Güldüm. Dolabına uzanıyor ve telefonunu şarj cihazına takıyor. Yatak odasına göz gezdirmek için biraz zaman ayırıyorum. Bu kesinlikle alışık olduğum yedek yatak odası türü değil. Yatak odamdan üç tanesi buraya sığabilir. Diğer duvara dayalı bir kanepe, televizyona bakan bir sandalye ve yatak odasının dışında tabandan tavana bir kütüphaneyle tamamlanmış gibi görünen eksiksiz bir ofis var. Lamba söndüğünde hala etrafımdaki her şeyi görmeye çalışıyorum.

Kız kardeşin gerçekten zengin , dedim örtüyü ikimizin de üstüne çektiğini hissederek. "Ona saat başı ödediğim on dolarla ne halt ediyor? Onunla kıçını mı sileceksin?”

Güldü ve elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasında kaydırdı. “Muhtemelen çekleri bile bozdurmuyor” diyor. "Hiç kontrol ettin mi?"

yapmadım. Şimdi merak ediyorum.

"İyi geceler Lily," diyor.

Gülümsemeyi bırakamıyorum çünkü bu çok saçma. Ve çok harika.

"İyi geceler, Ryle."

• • •

Sanırım kaybolmuş olabilirim.

Her şey o kadar beyaz ve o kadar temiz ki, göz kamaştırıyor. Oturma odalarından birini karıştırdım ve mutfağa giden yolu bulmaya çalıştım. Dün gece elbisemin nerede bittiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden Ryle'ın gömleklerinden birini giydim. Dizlerimin üstüne düşüyor ve acaba kollarına sığsın diye kendisine çok büyük gömlekler mi alması gerekiyor acaba?

Çok fazla pencere ve çok fazla güneş var, bu yüzden kahve aramaya giderken gözlerimi korumak zorunda kalıyorum.

Mutfak kapısından içeri giriyorum ve bir kahve makinesi buluyorum.

Teşekkürler İsa.

Demlemeye ayarladım ve mutfak kapısı arkamdan açıldığında bir kupa aramaya başladım. Etrafımda dönüyorum ve Allysa'nın her zaman mükemmel bir makyaj ve mücevher karışımı olmadığını görmek beni rahatlatıyor. Saçları dağınık bir

tepede ve rimel yanaklarından aşağı bulaşmış. Kahve makinesini işaret ediyor. “Bana bunlardan biraz ihtiyacım olacak” diyor. Kendini adaya çeker ve sonra öne doğru eğilir.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Diyorum.

Başını sallayacak enerjisi yok denecek kadar az.

Elimi mutfakta sallıyorum. "Bu nasıl oldu? Dün geceki partiyle benim şimdi uyandığım arasında bütün evin nasıl oldu da lekesiz oldu? Kalkıp temiz mi kaldın?”

Güler. “Bunun için adamlarımız var” diyor.

"İnsanlar?"

Başını sallıyor. "Evet. Her şey için insanlar var ” diyor. "Şaşıracaksın. Bir şey düşün. Herhangi bir şey. Muhtemelen bunun için adamlarımız var. ”

"Yiyecekler mi?"

"İnsanlar" diyor.

“Noel dekoru mu?”

Başını sallıyor. “İnsanlar da bunun için.”

"Ya doğum günü hediyeleri? Aile üyeleri için olduğu gibi mi?”

O sırıtıyor. "Evet. İnsanlar . Ailemdeki herkes her durum için bir hediye ve kart alıyor ve ben asla parmağımı kıpırdatmam gerekmiyor.”

başımı sallıyorum. "Vay. Ne zamandır bu kadar zenginsin?”

“Üç yıl” diyor. "Marshall, geliştirdiği birkaç uygulamayı Apple'a çok paraya sattı. Her altı ayda bir güncellemeler yapıyor ve bunları da satıyor.”

Kahve yavaş yavaş damlamaya başlıyor, ben de bir kupa alıp dolduruyorum. "Seninkinden bir şey ister misin?" Soruyorum. “Yoksa bunun için adamlarınız var mı?”

Güler. "Evet. Sana sahibim ve şeker istiyorum, lütfen."

Fincana biraz şeker karıştırıyorum ve ona doğru yürüyorum, sonra kendime bir fincan dolduruyorum. Ben kremayı karıştırırken, onun benim ve Ryle hakkında bir şeyler söylemesini beklerken bir süre sessizleşti. Konuşma kaçınılmazdır.

"Garipliği aradan çıkarabilir miyiz?" diyor.

iç çekiyorum, rahatladım. "Lütfen. Bundan nefret ediyorum." Yüzümü ona çevirip kahvemden bir yudum alıyorum. Kendininkini yanına bırakır ve sonra tezgahı kavrar.

“Bu nasıl mı olur ?”

Aşk çarpmış gibi gülümsememek için elimden gelenin en iyisini yaparak başımı salladım. Ona boyun eğdiğim için zayıf ya da aptal olduğumu düşünmesini istemiyorum. "Seni tanımadan önce tanışmıştık."

Başını eğiyor. "Bekle," diyor. “Birbirimizi bilmek lazım önce daha iyi veya daha önce biz birbirini tanıyordu tüm ?”

"Hiç," diyorum. "Seninle tanışmadan yaklaşık altı ay önce bir gece bir anımız oldu."

"Bir an?" diyor. "De olduğu gibi . . . tek gecelik bir ilişki mi?"

"Hayır," diyorum. "Hayır, dün geceye kadar hiç öpüşmedik bile. Bilmiyorum, açıklayamam. Bu tür bir flört olayı çok uzun bir süredir devam ediyordu ve sonunda dün gece zirveye ulaştı. Bu kadar."

Kahvesini tekrar alır ve ondan ağır ağır bir yudum alır. Bir süre yere baktı ve biraz üzgün göründüğünü fark etmeden edemedim.

"Alisa mı? Bana kızgın değilsin, değil mi?"

Hemen başını sallıyor. "Hayır, Lily. Ben sadece . . ” Kahve fincanını tekrar masaya bıraktı. "Kardeşimi tanıyorum sadece. Ve onu seviyorum. Gerçekten yaptım. Fakat . . ”

"Ama ne?"

Allysa ve ben sesin geldiği yöne baktık. Ryle, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapıda duruyor. Kalçalarına zar zor sarkan bir çift gri koşu pantolonu giyiyor. Gömlek yok. Bu kıyafeti kafamda kataloglad ığım diğer tüm kıyafetlere ekleyeceğim.

Ryle kapıyı iter ve mutfağa girer. Yanıma geldi ve kahvemi elimden aldı. Eğilip beni alnımdan öptü, sonra tezgâha yaslanarak bir içki aldı.

Bölmek istemedim, dedi Allysa'ya. "Elbette, konuşmanıza devam edin."

Allysa gözlerini deviriyor ve "Dur" diyor.

Kahvemi bana geri verdi ve kendi kupasını almak için arkasını döndü. Tencereden dökmeye başlar. "Bana Lily'yi uyarmak üzereymişsin gibi geldi. Sadece ne söyleyeceğinizi merak ediyorum."

Allysa tezgahtan atlar ve kupasını lavaboya taşır. "O benim arkadaşım, Ryle. İlişkiler söz konusu olduğunda en iyi sicile sahip değilsiniz." Kupayı yıkadı ve kalçasını lavaboya dayadı, yüzü bize dönük. " Arkadaşı olarak , çıktığı erkekler konusunda ona fikrimi söyleme hakkım var. Arkadaşlar böyle yapar ."

İkisi arasındaki gerilim yoğunlaştıkça aniden rahatsız oldum. Ryle kahvesinden bir yudum bile almıyor. Allysa'ya doğru yürür ve onu lavaboya boşaltır. Tam önünde duruyor, ama ona bakmıyor bile. "Pekala, kardeşin olarak , bana olduğundan biraz daha fazla inandığını umardım. Yani ne kardeşler yapar."

Mutfaktan çıkar kapıyı iterek açar. O gittiğinde, Allysa derin bir nefes alır. Başını sallıyor ve ellerini yüzüne doğru çekiyor. "Bunun için üzgünüm," diyor zorla gülümsemeye çalışarak. "Duş almam gerekiyor."

"Bunun için adamlarınız yok mu?"

Mutfaktan çıkarken gülüyor. Kupamı lavaboda yıkıyorum ve Ryle'ın yatak odasına geri dönüyorum. Kapıyı açtığımda, o kanepede oturuyor, telefonuna göz atıyor. İçeri girdiğimde bana bakmıyor ve bir an için bana da kızmış olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra telefonunu bir kenara fırlattı ve tekrar kanepeye yaslandı.

"Buraya gel" diyor.

Elimi tuttu ve üzerine oturabilmem için beni üstüne çekti. Ağzımı onunkine yaklaştırıp beni o kadar sert öpüyor ki, kız kardeşinin haksız olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

Ryle ağzımdan çekildi ve gözlerini yavaşça vücudumda gezdirdi. "Seni kıyafetlerimde seviyorum."

Gülüyorum. "Eh, işe gitmem gerekiyor, bu yüzden ne yazık ki onları devam ettiremem."

Yüzümdeki saçları fırçalıyor ve "Hazırlanmam gereken çok önemli bir ameliyatım var. Bu da muhtemelen seni birkaç gün göremeyeceğim anlamına geliyor."

Hayal kırıklığımı saklamaya çalışıyorum ama gerçekten aramızda bir şeyler yapmaya çalışmak istiyorsa buna alışmam gerekiyor. Zaten çok çalıştığı konusunda beni uyardı. "Ben de meşgulüm. Büyük açılış Cuma günü."

"Ah, Cumadan önce görüşürüz" diyor. Söz."

Bu sefer gülümsememi saklamıyorum. "Peki."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer sağlam bir dakika. Beni koltuğa indirmeye başladı ama sonra benden uzaklaştı ve şöyle dedi. "Hayır. Seni seninle sevişemeyecek kadar çok seviyorum."

Kanepeye uzanıyorum ve işe gitmek için giyinmesini izliyorum.

Zevkle, önlük giyiyor.

Sekizinci Bölüm
Lucy, Konuşmamız gerek, dedi.

Kanepede oturuyor, rimel yanaklarından aşağı indi.

Kahretsin.

Çantamı bırakıyorum ve ona doğru koşuyorum. Yanına oturduğumda ağlamaya başlıyor.

"Sorun nedir? Alex senden ayrıldı mı?"

Başını sallamaya başlıyor ve sonra gerçekten çıldırmaya başlıyorum. Lütfen kanser demeyin . Elini tutuyorum ve o zaman görüyorum. "Lucy! Nişanlısın?"

Başını sallıyor. "Üzgünüm. Kira kontratımızda hâlâ altı ay olduğunu biliyorum ama benim yanına taşınmamı istiyor."

Bir dakika ona bakıyorum. Bu yüzden mi ağlıyor? Kira sözleşmesinden çıkmak istediği için mi? Peçeteye uzanıyor ve gözlerini silmeye başlıyor. "Kendimi kötü

hissediyorum Lily. Tamamen yalnız kalacaksın. Ben hareket ediyorum ve sahip olmayacak kimse .”

ne. . .

"Lucy? um. . . İyi olacağım. Söz veriyorum."

Yüzünde umutla bana bakıyor. "Yok canım?"

Neden benim hakkımda böyle bir izlenime sahip? tekrar kafa sallıyorum. "Evet. Kızmadım, senin adına sevindim."

Kollarını belime sarıyor ve bana sarılıyor. "Ah, teşekkür ederim Lily!" Gözyaşları arasında kıkırdamaya başlar. Beni serbest bıraktığında ayağa fırladı ve "Gidip Alex'e söylemeliyim! Kira kontratımdan çıkmama izin vermeyeceğin için çok endişelendi!” Çantasını ve ayakkabılarını alır ve ön kapıdan kaybolur.

Kanepeye uzanıp tavana bakıyorum. Az önce benimle oynadı mı?

Gülmeye başladım çünkü şu ana kadar bunun olmasını ne kadar çok beklediğimi bilmiyordum. Bütün yer kendime!

Daha da iyisi, Ryle'la seks yapmaya karar verdiğimde, her zaman burada olabilir ve sessiz kalma konusunda endişelenmemize gerek kalmaz.

Ryle ile en son cumartesi günü evinden ayrıldığımda konuştum. Deneme sürüşü için anlaştık. Henüz taahhüt yok. İkimizin de isteyip istemediğini anlamak için bir ilişki duygusu. Şimdi Pazartesi gecesi ve ondan haber alamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Cumartesi ayrılmadan önce ona telefon numaramı verdim, ama özellikle deneme sürüşleri için mesajlaşma görgü kurallarını gerçekten bilmiyorum .

Ne olursa olsun, önce ona mesaj atmayacağım.

Bunun yerine zamanımı gençlerin öfkesi ve Ellen DeGeneres ile geçirmeye karar verdim. Seks bile yapmadığım bir adam tarafından işaret edilmek için etrafta bekleyecek değilim. Ben yaklaşık okumayı farz Ama neden bilmiyorum ilk ben nedense ediyorum adam aklımdan alacak seks yaptığı erkekle değil seks.

Sevgili Ellen,

Büyük büyükbabamın adı Ellis. Hayatım boyunca, böyle yaşlı bir adam için gerçekten harika bir isim olduğunu düşündüm. O öldükten sonra, ölüm ilanını

okuyordum. Ellis'in gerçek adının bile olmadığına inanır mısın? Gerçek adı Levi Sampson'dı ve hiçbir fikrim yoktu.

Büyükanneme Ellis adının nereden geldiğini sordum. Baş harflerinin LS olduğunu ve herkesin onu uzun süre baş harfleriyle çağırdığını, yıllar içinde onları seslendirmeye başladıklarını söyledi.

Bu yüzden ona Ellis diyorlardı.

Şimdi ismine bakıyordum ve bu aklıma geldi. Ellen. Gerçek adın bu mu? Tıpkı büyük büyükbabam gibi olabilirsin ve adının baş harflerini kılık değiştirmek için kullanabilirsin.

LN

Ben senin peşindeyim, "Ellen."

İsimlerden bahsetmişken, Atlas'ın garip bir isim olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle değil mi?

Dün onunla programınızı izlerken adını nereden aldığını sordum. Bilmediğini söyledi. Hiç düşünmeden, annesine ona neden böyle isim verdiğini sorması gerektiğini söyledim. Sadece bir anlığına bana baktı ve "Bunun için biraz geç" dedi.

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Annesi öldü mü yoksa onu evlatlık mı verdi bilmiyorum. Birkaç haftadır arkadaşız ve hala onun hakkında ya da neden yaşayacak bir yeri olmadığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ona sorardım, ama henüz bana gerçekten güvenip güvenmediğinden emin değilim. Güven sorunları var gibi görünüyor ve sanırım onu suçlayamam.

Onun için endişeleniyorum. Bu hafta çok soğuk olmaya başladı ve önümüzdeki hafta daha da soğuk olması bekleniyor. Elektriği yoksa, ısıtıcısı yok demektir. Umarım en azından battaniyeleri vardır. Donarak ölürse ne kadar kötü hissedeceğimi biliyor musun? Oldukça korkunç, Ellen.

Bu hafta birkaç battaniye bulup ona vereceğim.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Yakında kar yağacak, bu yüzden bahçemi bugün hasat etmeye karar verdim. Turpları zaten çekmiştim, bu yüzden biraz malç ve kompost koymak istedim, bu da uzun sürmezdi ama Atlas yardım etmek için ısrar etti.

Bana bahçecilikle ilgili bir sürü soru sordu ve ilgi alanlarımla ilgilenmesi hoşuma gitti. Karın çok fazla zarar vermemesi için toprağı örtmek için kompostu ve malçlamayı nasıl yapacağını gösterdim. Bahçem çoğu bahçeye göre küçük. Belki on fite on iki fit. Ama babamın arka bahçeyi kullanmama izin verdiği tek şey bu.

Ben çimenlerde bağdaş kurup onu seyrederken Atlas her şeyi kapattı. Tembel değildim, o sadece devraldı ve yapmak istedi, ben de ona izin verdim. Çalışkan olduğunu söyleyebilirim. Merak ediyorum, belki kendini meşgul etmek aklını başka şeylerden uzaklaştırır ve bu yüzden bana her zaman bu kadar çok yardım etmek ister.

Bitirdiğinde, yürüdü ve yanıma çimenlerin üzerine düştü.

“Bir şeyleri büyütmek istemene ne sebep oldu?” O sordu.

Ona baktım ve bağdaş kurup oturmuş merakla bana bakıyordu. O anda onun muhtemelen sahip olduğum en iyi arkadaş olduğunu anladım ve birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Okulda arkadaşlarım var ama bariz sebeplerden dolayı asla evime gelmelerine izin verilmiyor. Annem her zaman babama bir şey olacağından ve öfkesi hakkında bir şeyler söylenebileceğinden endişelenir. Ayrıca asla başkalarının evlerine gidemiyorum ama neden olduğundan emin değilim. Belki babam, iyi bir kocanın karısına nasıl davranması gerektiğine tanık olabileceğim için arkadaşlarımın evinde kalmamı istemiyor. Muhtemelen anneme davranış biçiminin normal olduğuna inanmamı istiyor.

Atlas, benim evime giren ilk arkadaşım. Ayrıca bahçeyle uğraşmayı ne kadar sevdiğimi bilen ilk arkadaşım. Ve şimdi bana neden bahçe yaptığımı soran ilk arkadaşım.

Uzanıp bir otu çektim ve sorusunu düşünürken onu küçük parçalara ayırmaya başladım.

"On yaşındayken annem bana Seeds Anonymous adlı bir web sitesine abonelik aldı" dedim. “Her ay postayla onları nasıl ekeceğime ve onlara nasıl bakacağıma dair talimatların bulunduğu işaretsiz bir tohum paketi alırdım. Topraktan çıkana kadar ne büyüttüğümü bilemezdim. Her gün okuldan sonra gelişmeleri görmek

için doğruca arka bahçeye koşardım. Bana dört gözle bekleyecek bir şey verdi. Büyüyen şeyler bir ödül gibi geldi."

Atlas'ın "Ne için bir ödül?" diye sorduğunda bana baktığını hissedebiliyordum.

Omuz silktim. "Bitkilerimi doğru şekilde sevdiğim için. Bitkiler, onlara gösterdiğiniz sevgi miktarına göre sizi ödüllendirir. Onlara karşı acımasızsanız veya onları ihmal ederseniz, size hiçbir şey vermezler. Ama onlara değer verir ve onları doğru şekilde severseniz, sizi sebze, meyve veya çiçek şeklinde hediyelerle ödüllendirirler." Ellerimde parçaladığım ota baktım ve neredeyse bir santim kalmıştı. Parmaklarımın arasına alıp hafifçe salladım.

Atlas'a bakmak istemedim çünkü hala baktığını hissedebiliyordum, onun yerine malçla kaplı bahçeme baktım.

"Biz aynıyız," dedi.

Gözlerim onunkine kaydı. "Ben ve Sen?"

Kafasını salladı. "Numara. Bitkiler ve insanlar. Bitkilerin hayatta kalabilmeleri için doğru şekilde sevilmeleri gerekir. İnsanlar da öyle. Bizi hayatta tutacak kadar sevmeleri için doğumdan itibaren ebeveynlerimize güveniyoruz. Ve eğer ebeveynlerimiz bize doğru sevgiyi gösterirse, genel olarak daha iyi insanlar olarak çıkarız. Ama ihmal edilirsek. . "

Sesi sakinleşti. Neredeyse üzgün. Ellerini dizlerine sildi, kirin birazını çıkarmaya çalıştı. "İhmal edilirsek, evsiz kalırız ve anlamlı hiçbir şey yapamaz hale geliriz."

Sözleri kalbime az önce serdiği malç gibi hissettirdi. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Gerçekten kendisi hakkında bunu mu düşünüyor?

Ayağa kalkacakmış gibi yaptı ama o kalkmadan adını söyledim.

Tekrar çimenlere oturdu. Avlunun solundaki çiti çevreleyen ağaç sırasını işaret ettim. "Şuradaki ağacı görüyor musun?" Ağaç sırasının ortasında, diğer ağaçlardan daha uzun olan bir meşe ağacı vardı.

Atlas ona baktı ve gözlerini ağacın tepesine kadar sürükledi.

"Kendi kendine büyüdü" dedim. "Çoğu bitki hayatta kalmak için çok fazla bakıma ihtiyaç duyar. Ancak ağaçlar gibi bazı şeyler, sadece kendilerine güvenerek ve başka hiç kimseye güvenerek bunu yapacak kadar güçlüdür."

Ben çıkıp söylemeden ne söylemeye çalıştığımı bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama onun hayatında ne olursa olsun hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğunu düşündüğümü bilmesini istedim. Onu pek tanımıyordum ama dayanıklı olduğunu söyleyebilirim. Onun durumunda olsaydım, olabileceğimden çok daha fazlası.

Gözleri ağaca takılmıştı. Gözünü bile kırpmadan önce uzun zaman geçmişti. Sonunda yaptığında, hafifçe başını salladı ve çimenlere baktı. Ağzının seğirme şekliyle kaşlarını çatmak üzere olduğunu düşündüm, ama bunun yerine aslında biraz gülümsedi.

Bu gülümsemeyi görmek, kalbimi ölü bir uykudan yeni ürkmüşüm gibi hissettirdi.

"Aynıyız," dedi kendini daha önce tekrarlayarak.

"Bitkiler ve insanlar mı?" Diye sordum.

Kafasını salladı. "Numara. Ben ve Sen."

Nefesim kesildi Ellen. Umarım fark etmemiştir, ama kesinlikle havayı içime çektim. Çünkü buna ne demeliydim?

O ayağa kalkana kadar gerçekten garip ve sessiz bir şekilde orada oturdum. Eve gidecekmiş gibi arkasını döndü.

"Atlas, bekle."

Bana dönüp baktı. Ellerini işaret ettim ve "Geri dönmeden önce hızlı bir duş almak isteyebilirsin" dedim. Kompost inek gübresinden yapılır.”

Ellerini kaldırıp onlara baktı, sonra da kompost kaplı kıyafetlerine baktı.

"İnek gübresi? Ciddi anlamda?"

Gülümsedim ve kafa salladım. Biraz güldü ve sonra ben farkına varmadan, yanımda, yerde, ellerini her tarafıma sildi. Yanımızdaki çantaya uzanıp elini içine sokup kollarıma bulaştırırken ikimiz de gülüyorduk.

Ellen, yazacağım sonraki cümlenin daha önce hiç yüksek sesle yazılmadığına veya söylenmediğine eminim.

O inek pisliğini üzerime silerken, muhtemelen şimdiye kadar olduğum en açık sözlüydü.

Birkaç dakika sonra ikimiz de yerde yatıyorduk, zor nefes alıyorduk, hala gülüyorduk. Sonunda ayağa kalktı ve annemle babam eve gelmeden önce duş almak isterse dakikalarını boşa harcayamayacağını bilerek beni ayağa kaldırdı.

Duşa girdikten sonra ellerimi lavaboda yıkadım ve daha önce aynı olduğumuzu söylediğinde ne demek istediğini merak ederek orada öylece durdum.

Bu bir iltifat mıydı? Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Benim de güçlü olduğumu düşündüğünü mü söylüyordu? Çünkü çoğu zaman kesinlikle güçlü hissetmiyordum. O anda onu düşünmek bile kendimi zayıf hissetmeme neden oldu. Onun yanındayken hissetmeye başlamam konusunda ne yapacağımı merak ettim.

Ayrıca onu ailemden daha ne kadar saklamaya devam edebileceğimi de merak ettim. Ve o evde ne kadar kalacağını. Maine'de kışlar dayanılmaz derecede soğuktur ve ısıtıcı olmadan hayatta kalamaz.

Ya da battaniyeler.

Kendimi topladım ve bulabildiğim tüm yedek battaniyeleri aramaya başladım. Onları duştan çıkınca ona verecektim ama saat çoktan beş olmuştu ve o aceleyle çıktı.

Onları yarın ona vereceğim.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Harry Connick Jr. çok komik. Onu hiç programa aldın mı bilmiyorum, çünkü yayına başladığından beri muhtemelen bir ya da iki bölümü kaçırdığımı kabul etmekten nefret ediyorum, ama onu hiç izlemediysen, yapmalısın. . Aslında, Late Night with Conan O'Brien'ı hiç izledin mi? Her bölüm için kanepede oturan Andy adında bir adamı var. Keşke Harry her bölüm için koltuğuna oturabilse. O sadece en iyi tek gömleklere sahip ve ikinizin bir araya gelmesi epik olurdu.

Sadece teşekkür etmek istiyorum. Sadece beni güldürmek için televizyonda bir şovun olmadığını biliyorum, ama bazen öyle geliyor. Bazen hayatım bana gülme ya da gülümseme yeteneğimi kaybetmiş gibi hissettiriyor, ama sonra şovunu

açıyorum ve televizyonu açtığımda hangi ruh halinde olursam olayım, sen gelene kadar her zaman daha iyi hissediyorum. Gösteri sona erdi.

Yani evet. Bunun için teşekkürler.

Muhtemelen Atlas hakkında bir güncelleme yapmak istediğini biliyorum ve sana birazdan vereceğim. Ama önce sana dün olanları anlatmam gerek.

Annem Brimer İlkokulunda öğretim görevlisi. Biraz zorlu bir yolculuk ve bu yüzden saat beşe kadar eve gelmiyor. Babam buradan iki mil uzakta çalışıyor, bu yüzden her zaman beşten sonra evde olur.

Bir garajımız var ama babamın eşyaları yüzünden sadece bir araba sığabiliyor. Babam arabasını garajda tutuyor ve annem arabasını garaj yolunda tutuyor.

Dün annem eve biraz erken geldi. Atlas hala evdeydi ve garaj kapısının açılmaya başladığını duyduğumda şovunuzu neredeyse bitirmek üzereydik. Arka kapıdan koşarak çıktı ve ben de oturma odasının etrafında kolalarımızı ve atıştırmalıklarımızı temizleyerek koşturdum.

Dün öğle vakti kar yağmaya başladı ve annemin taşıması gereken bir sürü eşyası vardı, bu yüzden hepsini mutfak kapısından içeri getirebilmek için garaja çekti. İş ve birkaç yiyecek vardı. Babam araba yolunda arabayı durdurduğunda, içerideki her şeyi getirmesine yardım ediyordum. Annemin garaja park etmesine kızdığı için kornaya basmaya başladı. Sanırım karda arabasından inmek istemedi. Arabayı boşaltmasını bitirmesini beklemek yerine, arabasını hemen orada hareket ettirmesini istemesini sağlayacak, düşünebildiğim tek şey bu. Bir düşünün, neden hep garajı babam alıyor? Bir erkeğin, sevdiği kadının daha boktan park yerini almasını istemeyeceğini düşünürdünüz.

Her neyse, annem kornaya basmaya başladığında gözlerinde o korku dolu bakış belirdi ve arabasını çekerken bütün eşyalarını masaya almamı söyledi.

Dışarı çıktığında ne olduğundan emin değilim. Bir çarpma sesi duydum ve sonra onun çığlığını duydum, bu yüzden buzda kaymış olabileceğini düşünerek garaja koştum.

Ellen. . . Sonrasını anlatmak bile istemiyorum. Hala her şey için biraz şoktayım.

Garaj kapısını açtım ve annemi görmedim. Az önce babamı arabanın arkasında bir şeyler yaparken gördüm. Bir adım daha yaklaştım ve neden annemi göremediğimi anladım. Ellerini boğazına dolayarak onu kaputa bastırdı.

Onu boğuyordu, Ellen!

Düşündükçe ağlayabilirim. Ona bağırıyordu, ona büyük bir nefretle bakıyordu. Ne kadar sıkı çalıştığına saygı duymamakla ilgili bir şey. Neden kızdığını bilmiyorum, gerçekten, çünkü tek duyabildiğim, o nefes almaya çalışırken onun sessizliğiydi. Sonraki birkaç dakika bulanıktı ama ona bağırmaya başladığımı biliyorum. Sırtına atladım ve kafasının yanına vuruyordum.

Sonra değildim.

Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama sanırım beni ondan kovdu. Sadece bir an onun sırtında olduğumu hatırladım ve bir sonraki an yerdeydim ve alnım inanamayacağınız kadar acıyordu. Annem yanımda oturuyordu, başımı tutuyor ve bana üzgün olduğunu söylüyordu. Babamı aradım ama yoktu. Arabasına bindi ve kafamı vurduktan sonra çekip gitti.

Annem bana bir bez verdi ve kanadığı için kafama tutmamı söyledi ve sonra arabasına binmeme yardım etti ve beni hastaneye götürdü. Yolda bana tek bir şey söyledi.

"Sana ne olduğunu sorduklarında, onlara buzda kaydığını söyle."

Bunu söylediğinde, pencereden dışarı baktım ve ağlamaya başladım. Çünkü bunun bardağı taşıran son damla olduğunu düşündüm. Beni incittiğine göre şimdi onu bırakacaktı. İşte o an onu asla terk etmeyeceğini anladım. Kendimi çok mağlup hissettim, ama ona bu konuda bir şey söylemekten çok korktum.

Alnıma dokuz dikiş atmam gerekiyordu. Kafama neye çarptığımdan hala emin değilim, ama gerçekten önemli değil. Gerçek şu ki, incinmemin sebebi babamdı ve o durup beni kontrol bile etmedi. İkimizi de garajın zemininde bıraktı ve gitti.

Dün gece eve çok geç geldim ve hemen uyudum çünkü bana bir çeşit ağrı kesici verdiler.

Bu sabah otobüse doğru yürürken alnımı görmesin diye direkt olarak Atlas'a bakmamaya çalıştım. Saçımı sen görmesin diye düzeltmiştim ve o hemen fark etmedi. Otobüste yan yana oturduğumuzda eşyalarımızı yere koyarken ellerimiz birbirine değiyordu.

Elleri buz gibiydi Ellen. Buz.

İşte o zaman, dün onun için çıkardığım battaniyeleri, annem eve beklediğimden daha erken geldiği için ona vermeyi unuttuğumu fark ettim. Garajdaki olay tüm

düşüncelerimi ele geçirdi ve ben onu tamamen unuttum. Bütün gece kar yağmış ve buz tutmuştu ve o orada, karanlıkta o evde tek başınaydı. Ve şimdi o kadar soğuktu ki, nasıl çalıştığını bile bilmiyordum.

İki elini de ellerimin arasına aldım ve "Atlas" dedim. donuyorsun."

Hiçbir şey söylemedi. Ellerini ısıtmak için ellerimle ovuşturmaya başladım. Başımı omzuna koydum ve sonra en utanç verici şeyi yaptım. Ağlamaya başladım. Çok fazla ağlamam ama dün olanlardan dolayı hala çok üzgündüm ve sonra kendimi o kadar suçlu hissettim ki ona battaniye almayı unuttum ve her şey tam orada okula giderken başıma geldi. Hiçbir şey söylemedi. Ellerini ovuşturmayayım diye ellerimden çekti ve sonra ellerini benimkilerin üzerine koydu. Okula giden yol boyunca başlarımız birbirine yaslanmış ve onun elleri benimkilerin üzerinde öylece oturduk.

Bu kadar üzücü olmasaydı tatlı olduğunu düşünebilirdim.

Okuldan eve dönerken nihayet kafamı fark etti.

Dürüst olmak gerekirse, onu unutmuştum. Okulda kimse bana bunu sormadı bile ve otobüste yanıma oturduğunda saçımla saklamaya bile çalışmıyordum. Bana baktı ve "Kafana ne oldu?" dedi.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Sadece parmaklarımla dokundum ve sonra pencereden dışarı baktım. Bana neden yaşayacak bir yeri olmadığını söyler umuduyla bana daha fazla güvenmesini sağlamaya çalışıyordum, bu yüzden ona yalan söylemek istemedim. Ben de ona gerçeği söylemek istemedim.

Otobüs hareket etmeye başlayınca, “Dün evinizden ayrıldıktan sonra orada bir şeyler olduğunu duydum. diye bağırdığını duydum. Çığlık attığını duydum ve sonra babanın gittiğini gördüm. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelip seni kontrol edecektim ama yürürken annenle arabada çıktığını gördüm."

Garajdaki kavgayı duymuş ve beni dikişleri almaya götürmek için ayrıldığını görmüş olmalı. Bizim eve geldiğine inanamadım. Babam onun kıyafetlerini giydiğini görse ona ne yapardı biliyor musun? Onun için çok endişelendim çünkü babamın neler yapabileceğini bildiğini sanmıyorum.

Ona baktım ve "Atlas, bunu yapamazsın! Ailem evdeyken benim evime gelemezsin!”

Atlas gerçekten sessizleşti ve sonra, "Çığlık attığını duydum, Lily," dedi. Sanki benim tehlikede olmam diğer her şeye baskın geliyormuş gibi söyledi.

Kendimi kötü hissettim çünkü sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama bu işleri çok daha kötü yapardı.

"Düştüm," dedim ona. Bunu söyler söylemez yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim. Ve dürüst olmak gerekirse, benim için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu çünkü sanırım o anda ikimiz de bunun düşmek kadar basit olmadığını biliyorduk.

Ardından gömleğinin kolunu çekip kolunu uzattı.

Ellen, midem düştü. Çok kötüydü. Kolunun her yerinde bu küçük yara izleri vardı. Yaralardan bazıları, sanki biri koluna sigara yapıştırıp orada tutmuş gibi görünüyordu.

Kolunu çevirdi, böylece onun da diğer tarafta olduğunu görebildim. "Ben de çok düşerdim, Lily." Sonra gömleğinin kolunu indirdi ve başka bir şey söylemedi.

Bir an için ona durumun böyle olmadığını, babamın beni asla incitmediğini ve sadece beni ondan uzaklaştırmaya çalıştığını söylemek istedim. Ama sonra annemin kullandığı bahaneleri kullanacağımı fark ettim.

Evimde neler olduğunu bildiği için biraz utandım. Otobüs yolculuğunun geri kalanını pencereden dışarı bakarak geçirdim çünkü ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Eve geldiğimizde annemin arabası oradaydı. Tabii ki araba yolunda. Garaj değil.

Bu, Atlas'ın gelip şovunu benimle izleyemediği anlamına geliyordu. Battaniyeleri daha sonra getireceğimi söyleyecektim ama otobüsten indiğinde bana hoşçakal bile demedi. Deli gibi sokakta yürümeye başladı.

Şimdi hava kararı ve ailemin uyumasını bekliyorum. Ama birazdan ona battaniye alacağım.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Ben kafayı çok aşmış durumdayım.

Hiç yanlış olduğunu bildiğiniz ama bir şekilde doğru olduğunu da yaptığınız şeyler oluyor mu? Bundan daha basit terimlerle nasıl anlatılır bilmiyorum.

Yani, ben sadece on beş yaşındayım ve kesinlikle geceyi yatak odamda geçiren erkek çocuklarım olmamalı. Ama bir insan birinin kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu biliyorsa, ona yardım etmek insan olarak o kişinin sorumluluğu değil midir?

Dün gece ailem uyuduktan sonra Atlas'a battaniyeleri almak için arka kapıdan gizlice çıktım. Karanlık olduğu için yanıma bir el feneri aldım. Hâlâ çok kar yağıyordu, bu yüzden o eve vardığımda donuyordum. Arka kapıya vurdum ve açar açmaz soğuktan kurtulmak için yanından geçtim.

Bir tek . . . Soğuktan çıkamadım. Her nasılsa, o eski evin içi daha da soğuktu. El fenerim hâlâ açıktı ve onu oturma odası ve mutfağın çevresine tuttum. Orada hiçbir şey yoktu, Ellen!

Kanepe yok, sandalye yok, yatak yok. Battaniyeyi ona verdim ve etrafıma bakmaya devam ettim. Çatıda mutfağın üzerinde büyük bir delik vardı ve rüzgar ve kar yağıyordu. Işığımı oturma odasına tuttuğumda köşelerden birinde eşyalarını gördüm. Sırt çantası ve ona verdiğim sırt çantası. Babamın kıyafetleri gibi ona verdiğim başka şeyler de vardı. Sonra yerde iki havlu vardı. Sanırım bir tanesini yatırdı ve bir tanesini örttü.

Elimi ağzıma kapattım çünkü çok korkmuştum. Haftalardır orada öyle yaşıyordu!

Atlas elini sırtıma koydu ve beni kapıdan dışarı çıkarmaya çalıştı. Burada olmamalısın, Lily, dedi. "Başın belaya girebilir."

İşte o zaman elini tuttum ve “Sen de burada olmamalısın” dedim. Onu benimle birlikte ön kapıdan çekmeye başladım ama elini geri çekti. İşte o zaman dedim ki, “Bu gece benim yerimde yatabilirsin. Yatak odamın kapısını kilitli tutacağım. Burada uyuyamazsın, Atlas. Hava çok soğuk ve zatürree olup öleceksin."

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Eminim yatak odamda yakalanma düşüncesi zatürree olup ölmek kadar korkutucuydu. Oturma odasındaki yerine baktı ve sonra sadece bir kez başını salladı ve "Tamam" dedi.

Söyle bana Ellen. Dün gece odamda uyumasına izin vermekle hata mı ettim? Yanlış gelmiyor. Bu yapılacak doğru şey gibi geldi. Ama yakalanırsak başımız büyük belaya girecek. Yerde uyudu, yani benim ona uyuması için sıcak bir yer vermemden başka bir şey değil.

Dün gece onun hakkında biraz daha şey öğrendim. Onu arka kapıya ve odama gizlice soktuktan sonra kapımı kilitledim ve onun için yatağımın yanına bir palet yaptım. Alarmı sabah 6'ya kurdum ve annem bazen sabahları beni uyandırdığı için annem ve babam uyanmadan önce kalkıp gitmesi gerektiğini söyledim.

Yatağımda emekleyerek, biraz sohbet ederken ona bakabilmek için yatağın kenarına doğru kaydım. Orada ne kadar kalabileceğini düşündüğünü sordum ve bilmediğini söyledi. O zaman oraya nasıl düştüğünü sordum. Lambam hâlâ açıktı ve fısıldaşıyorduk ama ben bunu söyleyince çok sessizleşti. Elleri başının arkasında bir süre bana baktı. Sonra, "Gerçek babamı tanımıyorum. Benimle hiç işi olmadı. Her zaman sadece ben ve annemdik ama o, beş yıl kadar önce beni gerçekten hiç sevmeyen bir adamla yeniden evlendi. Çok savaştık. Birkaç ay önce on sekizime bastığımda büyük bir kavga ettik ve o beni evden kovdu."

Sanki daha fazla anlatmak istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ama sonra tekrar konuşmaya başladı. "O zamandan beri bir arkadaşım ve ailesiyle kalıyorum ama babası Colorado'ya transfer oldu ve taşındılar. Beni yanlarında götüremezlerdi tabii. Ailesi yanlarında kalmama izin vererek iyi davranıyorlardı ve bunu biliyordum, bu yüzden onlara annemle konuştuğumu ve eve döneceğimi söyledim. Gittikleri gün gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu yüzden eve döndüm ve anneme mezun olana kadar taşınmak istediğimi söyledim. Bana izin vermedi. Üvey babamı üzeceğini söyledi."

Başını çevirip duvara baktı. "Bu yüzden o evi görene kadar birkaç gün dolaştım. Daha iyi bir şey gelene ya da mezun olana kadar orada kalacağımı düşündüm. Mayıs ayında Deniz Piyadelerine gitmek için kayıt oldum, o yüzden o zamana kadar sabretmeye çalışıyorum."

May'e altı ay kaldı, Ellen. Altı.

Bana her şeyi anlatmayı bitirdiğinde gözlerim doldu. Ona neden birine yardım edip edemeyeceklerini sormadığını sordum. Denediğini söyledi ama bir yetişkin için bu bir çocuktan daha zor ve o zaten on sekiz yaşında. Birinin ona yardım edebilecek sığınaklar için bir numara verdiğini söyledi. Kasabamızın yirmi mil yarıçapında üç sığınak vardı, ancak ikisi darp edilmiş kadınlar içindi. Diğeri bir evsizler barınağıydı ama sadece birkaç yatağı vardı ve eğer her gün okula gitmek istiyorsa oraya yürümek için çok uzaktaydı. Ayrıca, bir yatak almak için uzun bir kuyrukta beklemeniz gerekiyor. Bir kere denediğini söyledi ama kendini o eski evde sığınakta olduğundan daha güvende hissediyor.

Onunki gibi durumlar söz konusu olduğunda ben de saf bir kız gibiyim, dedim ki, "Ama başka seçenekler yok mu? Okul danışmanına annenin ne yaptığını anlatamaz mısın?"

Başını salladı ve koruyucu aile için çok yaşlı olduğunu söyledi. On sekiz yaşında, bu yüzden annesinin eve gitmesine izin vermediği için başı belaya giremez. Geçen hafta yemek kuponu almak için aradığını, ancak randevusuna gitmek için arabası ya da parası olmadığını söyledi. Arabası olmadığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden pek iş bulamıyor. Yine de aradığını söyledi. Öğleden sonraları evimden çıktıktan sonra gidip yerlere başvuruyor, ancak başvuruları yazacak bir adresi veya telefon numarası yok, bu onun işini zorlaştırıyor.

Yemin ederim Ellen, ona sorduğum her sorunun bir cevabı vardı. İçinde bulunduğu duruma takılıp kalmamak için her şeyi denemiş gibi ama onun gibi insanlar için yeterince yardım yok. Durumuna o kadar sinirlendim ki, askere gitmek istediği için deli olduğunu söyledim. “Neden böyle bir duruma düşmenize izin veren bir ülkeye hizmet etmek istiyorsunuz?” dediğimde o kadar da fısıltı halinde değildim.

Sonra ne dedi biliyor musun Ellen? Gözleri hüzünlendi ve “Annemin beni umursamaması bu ülkenin suçu değil” dedi. Sonra uzandı ve lambamı söndürdü. "İyi geceler Lily," dedi.

Ondan sonra pek uyuyamadım. çok kızdım Kime kızgın olduğumdan bile emin değilim. Sadece ülkemizi ve tüm dünyayı ve insanların birbirleri için daha fazlasını yapmamasının ne kadar berbat bir şey olduğunu düşünmeye devam ettim. İnsanlar ne zaman sadece kendilerine bakmaya başladılar bilmiyorum. Belki de bu hep böyle olmuştur. Atlas gibi kaç kişinin olduğunu merak ettim. Okulumuzda evsiz olabilecek başka çocuklar olup olmadığını merak ettim.

Her gün okula giderim ve çoğu zaman kendimden şikayet ederim ama okulun bazı çocukların sahip olduğu tek ev olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Atlas'ın gidip yiyeceğini bildiği tek yer orası.

Paralarını başkalarına yardım etmek için kullanmaktansa maddi şeylere harcamayı isteyerek seçtiklerini bildiğimden, zengin insanlara artık asla saygı duyamayacağım.

Alınma, Ellen. Zengin olduğunu biliyorum ama sanırım senin gibi insanlardan bahsetmiyorum. Başkaları için yaptığın her şeyi şovunda ve desteklediğin tüm hayır kurumlarında gördüm. Ama dışarıda bencil olan bir sürü zengin insan olduğunu biliyorum. Cehennem, bencil fakirler bile var. Ve bencil orta sınıf insanlar. Aileme bak. Zengin değiliz ama kesinlikle diğer insanlara yardım edemeyecek kadar fakir değiliz. Yine de, babamın bir hayır kurumu için hiçbir şey yaptığını sanmıyorum.

Bir keresinde bir markete gittiğimizi ve yaşlı bir adamın Kurtuluş Ordusu için bir zil çaldığını hatırlıyorum. Babama ona biraz para verip veremeyeceğimizi sordum ve hayır dedi, parası için çok çalıştığını ve onu vermeme izin vermeyeceğini söyledi. Başkalarının çalışmak istememesinin onun suçu olmadığını söyledi. Bakkalda olduğumuz tüm zamanı bana insanların hükümetten nasıl yararlandığını anlatmakla geçirdi ve hükümet bu insanlara sadaka vererek yardım etmeyi bırakana kadar sorun asla çözülmeyecek.

Ellen, ona inandım. Bu üç yıl önceydi ve tüm bu zaman boyunca evsizlerin tembel ya da uyuşturucu bağımlısı oldukları ya da diğer insanlar gibi çalışmak istemedikleri için evsiz olduklarını düşündüm. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Elbette, söylediklerinin bir kısmı bir dereceye kadar doğruydu, ancak en kötü senaryoları kullanıyordu. Herkes kendi seçtiği için evsiz değildir. Etrafta dolaşmak için yeterli yardım olmadığı için evsizler.

Ve babam gibi insanlar sorun. İnsanlar başkalarına yardım etmek yerine, kendi bencilliklerini ve açgözlülüklerini mazur göstermek için en kötü senaryoları kullanırlar.

Ben asla böyle olmayacağım. Sana yemin ederim ki, büyüdüğümde diğer insanlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin gibi olacağım Ellen. Sadece muhtemelen zengin değil.

-Zambak

Dokuzuncu Bölüm
Günlüğü göğsümün üzerine bırakıyorum. Yanaklarımdan süzülen yaşları hissedince şaşırdım. Bu günlüğü her elime aldığımda iyi olacağımı düşünüyorum - her şey çok uzun zaman önce oldu ve o zamanlar hissettiklerimi hala hissetmeyeceğim.

Ben böyle bir sapım. Geçmişimden bu kadar çok insana sarılmak bana bu özlemi veriyor. Özellikle annem çünkü son bir yıldır, babam ölmeden önce yaşadığı şeyleri pek düşünmedim. Muhtemelen hala onu incittiğini biliyorum.

Onu aramak için telefonumu alıp ekrana baktım. Ryle'dan dört cevapsız mesaj var. Kalbim hemen atlıyor. Sessize aldığıma inanamıyorum! Ben gerektiğini çünkü Sonra, kendimi rahatsız gözlerimi, rulo değil bu heyecanlandıracak.

Ryle: Uyuyor musun?

Ryle: Sanırım.

Ryle: Lily. . .

Ryle. : (

Üzgün yüz on dakika önce gönderildi. Yanıtla'ya basıp "Hayır. Uyumamış." Yaklaşık on saniye sonra, başka bir metin alıyorum.

Ryle: İyi. Şu anda senin merdivenlerinden çıkıyorum. Yirmi saniye içinde orada ol.

Gülümseyip yataktan atlıyorum. Banyoya gidip yüzümü kontrol ediyorum. Yeterince iyi. Ön kapıya koşuyorum ve Ryle merdiven boşluğuna çıkar çıkmaz kapıyı açıyorum. Pratikte kendini en üst basamağa kadar sürüklüyor ve sonunda kapıma ulaştığında dinlenmek için duruyor. Çok yorgun görünüyor. Gözleri kırmızı ve altlarında koyu halkalar var. Kolları belime dolandı ve beni kendine çekerek yüzünü boynuma gömdü.

"Çok güzel kokuyorsun" diyor.

Onu dairenin içine çekiyorum. "Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

Ceketini çıkarırken başını iki yana salladı, ben de mutfağı atlayıp yatak odasına yöneldim. Beni takip ediyor ve ceketini sandalyenin arkasına fırlatıyor. Ayakkabılarını çıkarıp duvara yasladı.

Önlük giyiyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum.

Gülümseyip ellerini belime koyuyor. "NS. Sadece on sekiz saatlik bir ameliyata yardım ettim.” Eğilip köprücük kemiğimdeki kalp dövmesini öpüyor.

Yorgun olmasına şaşmamalı . "Bu nasıl mümkün olabilir?" Diyorum. "On sekiz saat mi?"

Başını salladı ve sonra beni yatağın kenarına götürdü ve beni yanına çekti. Bir yastığı paylaşarak, yüz yüze gelene kadar kendimizi ayarlıyoruz. "Evet, ama harikaydı. Çığır açan. Tıp dergilerinde bunun hakkında yazacaklar ve ben orada olmalıyım, bu yüzden şikayet etmiyorum. Sadece gerçekten yorgunum."

Eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. Elini başımın yanına götürüp geri çekiyor. "Muhtemelen sıcak, terli seks yapmaya hazır olduğunu biliyorum, ama bu gece enerjim yok. Üzgünüm. Ama seni özledim ve nedense yanında yattığımda daha iyi uyuyorum. Burada olmam uygun mu?"

Gülüyorum. "Tamamdan da öte."

Eğilip alnımdan öpüyor. Elimi tutuyor ve yastığın üzerinde aramızda tutuyor. Gözleri kapanıyor ama ben gözlerimi açık tutup ona bakıyorum. İnsanların çekindiği bir yüze sahip çünkü içinde kaybolabilirsiniz. Ve düşünmek için, her zaman bu yüze bakacağım. Mütevazı olup uzaklara bakmama gerek yok çünkü o benim.

Belki.

Bu bir deneme çalışmasıdır. Bunu hatırlamak zorundayım.

Bir dakika sonra elimi bıraktı ve parmaklarını esnetmeye başladı. Eline bakıyorum ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. . . bu kadar uzun süre ayakta durmak ve ince motor becerilerinizi on sekiz saat boyunca kullanmak zorunda kalmak. Bu yorgunluk düzeyine uygun başka bir şey düşünemiyorum.

Yataktan kayıyorum ve banyomdan biraz losyon alıyorum. Yatağa geri dönüyorum ve onun yanına bağdaş kurup oturuyorum. Elime biraz losyon sıktım ve sonra kolunu kucağıma çektim. Gözlerini açıp bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanır.

"Şşş. Uyumaya devam et," diyorum. Başparmaklarımı avucunun içine bastırıyorum ve yukarı ve sonra dışarı döndürüyorum. Gözleri kapanır ve yastığa doğru inler. Diğer eline geçmeden önce yaklaşık beş dakika boyunca eline masaj yapmaya devam ediyorum. Sürekli gözlerini kapalı tutuyor. Elleriyle işim bittiğinde onu karnına yatırıp sırtına bindim. Gömleğini çıkarmama yardım ediyor ama kolları erişte gibi.

Omuzlarına, boynuna, sırtına ve kollarına masaj yapıyorum. Bitirdiğimde, üstünden yuvarlandım ve yanına uzandım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyor ve gözlerini açtığında saç derisine masaj yapıyorum. "Zambak?" diye fısıldıyor, bana içtenlikle bakıyor. "Başıma gelen en iyi şey olabilirsin."

Bu sözler beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Cevap olarak ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir elini kaldırıp nazikçe yanağımı kavradı ve bakışlarını midemin derinliklerinde hissettim. Yavaşça öne eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Bir gaga bekliyorum ama geri çekilmiyor. Dilinin ucu dudaklarımda kayıyor ve dudaklarımı nazikçe ayırıyor. Ağzı çok sıcak, öpücüğü derinleştikçe inliyorum.

Beni sırtıma yatırdı ve sonra elini vücudumdan aşağı doğru, kalçama doğru sürükledi. Yaklaşıyor, elini kalçamdan aşağı kaydırıyor. Beni itiyor ve içimde bir sıcaklık dalgası fışkırıyor. Saçlarından bir tutam alıp ağzına doğru fısıldadım. "Bence yeterince bekledik. Şimdi beni becermeni çok isterim."

Yenilenmiş bir enerji duygusuyla adeta hırlıyor ve gömleğimi çıkarmaya başlıyor. Ellerin, iniltilerin, dillerin ve terin bir araya gelmesi haline gelir. İlk defa bir erkek tarafından dokunduğumu hissediyorum. Önüne gelenlerin hepsi erkekti - gergin eller ve ürkek ağızlar. Ama Ryle tamamen güvendir. Bana tam olarak nerede dokunacağını ve tam olarak nasıl öpeceğini biliyor.

Tüm dikkatini vücuduma vermediği tek zaman, yere uzanıp cüzdanından prezervatif çıkardığı zamandır. Tekrar yorganın altına girip prezervatifi taktıktan sonra tereddüt bile etmiyor. Beni ani bir hamleyle küstahça tuttu ve ağzına nefes aldım, içimdeki her kas gerildi.

Ağzı şiddetli ve muhtaç, ulaşabildiği her yerde beni öpüyor. Başım dönüyor, ona boyun eğmekten başka bir şey yapamıyorum. Beni becerme biçiminde özür dilemez. Gittikçe daha sert iterken eli başlıkla başımın arasına giriyor, her itişte yatak duvara çarpıyor.

Yüzünü boynuma gömdüğünde tırnaklarım sırtının derisine battı.

"Ryle," diye fısıldıyorum.

"Aman Tanrım ," diyorum.

"Ryle!" çığlık atıyorum.

Sonra arkasından gelen her sesi boğmak için omzunu ısırdım. Başımdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum bunu hissediyor ve tekrar ayağa kalkıyor.

Bir an gerçekten bayılacağımdan korkuyorum, bu yüzden bacaklarımı ona doladım ve o gerildi. " İsa , Lily." Vücudu titremeyle dalgalanıyor ve son bir kez beni itiyor. diye inliyor, kendini benim üstümde sabit tutuyor. Serbest kalmasıyla vücudu sarsılıyor ve başım yastığa geri düşüyor.

İkimizin de hareket edebilmesine tam bir dakika var. Ve o zaman bile, yapmamayı seçiyoruz. Yüzünü yastığa bastırıyor ve derin bir iç çekiyor. "Yapamam. . ” Geri çekilip bana bakıyor. Gözleri bir şeyle dolu. . . Ne olduğunu bilmiyorum. Dudaklarını benimkilere bastırdı ve ardından "Çok haklıydın" dedi.

"Ne hakkında?"

Yavaşça kollarımdan aşağı inerek beni çıkardı. "Beni uyardın. Seninle bir kez yeterli olmayacağını söylemiştin. Uyuşturucu gibi olduğunu söylemiştin. Ama bana en bağımlılık yapan türden olduğunu söylemedin.”

Onuncu Bölüm
"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Allysa teslimat için dışarı çıkmak üzere olan bir buket çiçek hazırlarken başını salladı. Büyük açılışımıza üç gün kaldı ve her geçen gün daha da yoğunlaşmaya devam ediyor.

"Nedir?" Allysa yüzü bana dönük bir şekilde soruyor. Tezgaha eğilir ve tırnaklarını karıştırmaya başlar.

"İstemiyorsan cevaplamak zorunda değilsin," diye uyarıyorum.

"Eh, sen sormazsan cevaplayamam."

İyi bir noktaya değindin. "Sen ve Marshall hayır kurumlarına bağış yapıyor musunuz?"

Yüzünden bir karışıklık geçer ve "Evet. Neden?"

omuz silkiyorum. "Sadece merak ettim. Seni ya da başka bir şeyi yargılamazdım. Son zamanlarda bir hayır kurumuna nasıl başlamak isteyebileceğimi düşünüyordum.”

"Nasıl bir hayır işi?" o soruyor. “Artık paramız olduğu için birkaç farklı kişiye bağış yapıyoruz, ancak benim favorim geçen yıl dahil olduğumuz bu. Başka ülkelerde okullar inşa ediyorlar. Yalnızca geçen yıl üç yeni inşaata fon sağladık.”

Onu bir nedenden dolayı sevdiğimi biliyordum.

“Açıkçası o kadar param yok ama bir şeyler yapmak istiyorum . Henüz ne olduğunu bilmiyorum."

“Önce bu büyük açılışı geçelim, sonra hayırseverlik hakkında düşünmeye başlayabilirsiniz. Her seferinde bir rüya, Lily." Tezgahın etrafından dolanır ve çöp kutusunu alır. Dolu çantayı çıkarıp bir düğümle bağlamasını izliyorum. Merak ediyorum, neden her şey için insanları varsa, çöpü dışarı atıp ellerini kirletmesi gereken bir iş bile isterdi.

"Neden burada çalışıyorsun?" Ona sorarım.

Bana bakıp gülümsüyor. "Çünkü senden hoşlanıyorum" diyor. Ama sonra, dönüp çöpü atmak için arkaya doğru yürümeden hemen önce gülümsemesinin gözlerini tamamen terk ettiğini fark ettim. Geri döndüğünde, onu hala merakla izliyorum. tekrar söylüyorum.

"Alisa mı? Neden burada çalışıyorsun?”

Yaptığı şeyi durduruyor ve sanki bana karşı dürüst olmayı düşünüyormuş gibi yavaş bir nefes alıyor. Tezgaha geri dönüyor ve ona yaslanıyor, ayaklarını ayak bileklerinde çaprazlıyor.

"Çünkü," dedi ayaklarına bakarak. "Hamile kalamam. İki yıldır deniyoruz ama hiçbir şey işe yaramadı. Sürekli evde oturup ağlamaktan yoruldum, bu yüzden kafamı meşgul edecek bir şeyler bulmaya karar verdim.” Düz duruyor ve ellerini kot pantolonuna siliyor. "Ve sen, Lily Bloom, beni çok meşgul ediyorsun ." Dönüp yine aynı çiçek buketiyle uğraşmaya başladı. Yarım saattir onları mükemmelleştiriyor. Bir kart alıp çiçeklere tıkıyor, sonra dönüp vazoyu bana uzatıyor. "Bu arada bunlar senin için."

Belli ki Allysa konuyu değiştirmek istiyor, bu yüzden ondan çiçekleri alıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor ve beni ofisime götürüyor. "Kartın üzerinde. Git oku."

Kızgın tepkisinden onların Ryle'dan olduğunu anlayabiliyorum. Gülümseyip ofisime koşuyorum. Masama oturdum ve kartı çıkardım.

Zambak,

Ciddi geri çekilme yaşıyorum.

—Ryle

Gülümsedim ve kartı tekrar zarfa koydum. Telefonumu alıp dilim dışarı çıkmış çiçekleri tutarken bir fotoğraf çektim. Ryle'a mesaj atıyorum.

Ben: Seni uyarmaya çalıştım.

Hemen bana mesaj atmaya başlıyor. Telefonumdaki noktalar ileri geri hareket ederken endişeyle izliyorum.

Ryle: Bir sonraki düzeltmeme ihtiyacım var. Burada yaklaşık otuz dakika içinde işim bitecek. Seni yemeğe götürebilir miyim?

Ben: Yapamam. Annem bu gece onunla yeni bir restoran denememi istiyor. O iğrenç bir yemek düşkünü. : (

Ryle: Ben yemeği severim. Yemek yerim. Onu nereye götürüyorsun?

Ben: Marketson'da Bib's adında bir yer.

Ryle: Bir kişilik daha yer var mı?

Bir an yazdığı metne bakıyorum. Annemle tanışmak mı istiyor? Resmi olarak çıkmıyoruz bile. Demek istediğim . . . Ben yok bakım annemi karşılıyorsa. Onu sevecekti. Ancak ilişkilerle ilgili hiçbir şey istememekten, muhtemelen bir test sürüşü yapmayı kabul etmeye, ebeveynlerle tanışmaya, hepsi beş gün içinde mi gitti? İyi Tanrım . Gerçekten ben bir uyuşturucu.

Ben: Tabii. Yarım saat sonra orada buluşalım.

Ofisimden çıkıp doğruca Allysa'ya doğru yürüyorum. Telefonumu yüzünün önünde tutuyorum. "Annemle tanışmak istiyor."

"Kim?"

"Ryle."

"Erkek kardeşim?" diyor, hissettiğim kadar şok olmuş görünerek.

Başımla onayladım. "Erkek kardeşin. annem ."

Telefonumu aldı ve mesajlara baktı. "Ha. Bu çok tuhaf."

Telefonumu elinden alıyorum. "Güven oyu için teşekkürler."

Gülüyor ve "Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada bahsettiğimiz Ryle. Ryle Kincaid olma tarihinde hiçbir zaman bir kızın anne babasıyla tanışmadı."

Tabii ki onun bunu söylediğini duymak beni gülümsetiyor, ama sonra acaba bunu sadece beni memnun etmek için mi yapıyor diye merak ediyorum. Belki bir ilişki istediğimi bildiği için gerçekten yapmak istemediği şeyleri yapıyorsa.

Ve sonra daha da büyük gülümsüyorum çünkü mesele bu değil mi? Sevdiğin insanı mutlu görebilmek için fedakarlık yapmak?

"Kardeşin beni gerçekten seviyor olmalı ," dedim alayla. Gülmesini umarak Allysa'ya tekrar baktım ama yüzünde ciddi bir ifade var.

Başını sallıyor ve "Evet. Korkarım öyle." Tezgahın altından çantasını aldı ve "Şimdi dışarı çıkacağım. Nasıl olduğunu bana haber ver, tamam mı?" Yanımdan geçiyor ve kapıdan çıkarken onu izliyorum ve sonra uzun bir süre kapıya bakıyorum.

Ryle'la çıkma ihtimalim konusunda heyecanlı görünmemesi beni rahatsız ediyor. Bunun onun bana olan hisleriyle mi yoksa ona karşı olan hisleriyle mi daha çok ilgisi olduğunu merak ediyorum.

• • •

Yirmi dakika sonra, işareti kapalı olarak çeviriyorum. Sadece birkaç gün daha . Kapıyı kilitleyip arabama doğru yürüyorum ama birinin ona yaslandığını gördüğümde duraksadım. Onu tanımam biraz zaman alıyor. Karşı yöne bakıyor, cep telefonuyla konuşuyor.

Benimle restoranda buluşacağını sanıyordum ama tamam.

Kilidi Aç düğmesine bastığımda arabamın kornası ötüyor ve Ryle kendi etrafında dönüyor. Beni görünce gülümsüyor. Evet, katılıyorum, dedi telefona. Bir kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Yarın konuşuruz," diyor. "Az önce gerçekten önemli bir şey çıktı."

Telefonu kapatıp cebine koydu, sonra beni öptü. Bu bir merhaba öpücüğü değil. Durmadan seni düşündüğüm bir öpücük. İki kolunu da belime doladı ve arabama yaslanana kadar beni döndürdü, yine başım dönmeye başlayana kadar beni öpmeye devam etti. Geri çekildiğinde bana minnetle bakıyor.

"Beni en çok hangi yanın tahrik ediyor biliyor musun?" Parmaklarını ağzıma götürüyor ve gülümsememin izini sürüyor. “Bunlar” diyor. "Dudakların. Saçların kadar kırmızı olmalarına bayılıyorum ve ruj sürmene bile gerek yok.”

Gülümseyip parmaklarını öpüyorum. "O zaman annemin yanında seni izlesem iyi olur çünkü herkes aynı ağza sahip olduğumuzu söylüyor."

Parmaklarını dudaklarımda durdurdu ve gülümsemeyi bıraktı. "Zambak. Sadece . . . hayır .”

Gülüp kapımı açıyorum. "Ayrı arabalara mı biniyoruz?"

Yolun geri kalanında benim için kapıyı açtı ve "İşten buraya bir Uber aldım. Birlikte bineceğiz.”

• • •

Geldiğimizde annem zaten bir masada oturuyor. Ben yolu gösterirken sırtı kapıya dönük.

Restorandan anında etkilendim. Gözlerim duvarlara boyanmış sıcak, nötr renklere ve restoranın ortasındaki neredeyse tam boy ağaca takıldı. Sanki tüm restoran ağacın etrafında tasarlanmış gibi, yerden dümdüz büyüyor gibi görünüyor. Ryle, eli belimde, arkamdan yakından takip ediyor. Masaya ulaştığımızda ceketimi çıkarmaya başladım. "Hey anne."

Telefonundan başını kaldırıp "Oh, hey, tatlım" diyor. Telefonunu çantasına düşürür ve elini lokantada sallar. "Zaten seviyorum. Aydınlatmaya bak," dedi yukarıyı işaret ederek. "Armatürler, bahçelerinizden birinde yetiştireceğiniz bir şeye benziyor." O sırada, ben kabine girerken sabırla yanımda duran Ryle'ı fark etti. Annem ona gülümsüyor ve “Şimdilik iki su alalım lütfen” diyor.

Gözlerim önce Ryle'a sonra anneme döndü. " Anne. O benimle. O garson değil."

Kafası karışmış bir şekilde tekrar Ryle'a bakar. Sadece gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Dürüst bir hata, hanımefendi. Ben Ryle Kincaid."

El sıkışmaya karşılık veriyor, ikimize de bakıyor. Elini bırakır ve kabine girer. Sonunda, “Jenny Bloom. Tanıştığımıza memnun oldum." Dikkatini tekrar bana verdi ve tek kaşını kaldırdı. "Bir arkadaşın mı, Lily?"

Bu an için daha iyi hazır olmadığıma inanamıyorum. Onu ne diye tanıtayım? Deneme sürümüm mü? Söyleyemem erkek arkadaşı , ama çok iyi diyemeyiz arkadaşı . Prospect biraz modası geçmiş görünüyor.

Ryle duraksamamı fark etti, bu yüzden elini dizime koydu ve güven verircesine sıktı. “Kız kardeşim Lily için çalışıyor” diyor. "Onunla tanıştın mı? Allysa?”

Annem kabininde öne doğru eğiliyor ve “Oh! Evet! Tabii ki. Şimdi bahsettiğiniz için ikiniz birbirine o kadar çok benziyorsunuz ki," diyor. "Gözler sanırım. Ve ağız."

Başını sallıyor. "İkimiz de annemizden yanayız."

Annem bana gülümsüyor. "İnsanlar her zaman Lily'nin beni kayırdığını düşündüklerini söylerler."

"Evet," diyor. "Aynı ağızlar. Tekinsiz.” Ben kahkahalarımı bastırmaya çalışırken Ryle dizimi masanın altına tekrar bastırdı. "Bayanlar, izin verirseniz, beyler tuvaletine gitmem gerekiyor." Ayağa kalkmadan önce eğilip başımın yanından öpüyor. "Garson gelirse su alırım."

Annem uzaklaşırken gözleri Ryle'ı takip etti ve sonra yavaşça bana döndü. Önce beni sonra boş koltuğunu işaret etti. "Nasıl oluyor da bu adam hakkında bir şey duymadım?"

biraz gülümsüyorum "İşler biraz öyle. . . gerçekten değil. . ” Durumumuzu anneme nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. “Çok çalışıyor, bu yüzden birlikte o kadar fazla zaman geçirmedik. Hiç. Aslında ilk kez birlikte akşam yemeğine gittik.”

Annem tek kaşını kaldırıyor. "Yok canım?" diyor koltuğunda geriye yaslanarak. "Kesinlikle böyle davranmıyor. Demek istediğim - sana karşı rahat bir şekilde şefkatli görünüyor. Yeni tanıştığın biriyle normal bir davranış değil.”

"Sadece tanışmadık," diyorum. "Onunla ilk tanıştığımdan beri neredeyse bir yıl oldu. Ve birlikte vakit geçirdik, sadece randevuda değil. O çok çalışır."

"O nerede çalışıyor?"

"Massachusetts Genel Hastanesi."

Annem öne doğru eğiliyor ve gözleri adeta başından fırlıyor. "Zambak!" tıslıyor. "O bir doktor mu?"

Sırıtmamı bastırarak başımı salladım. "Bir beyin cerrahı."

"Size içecek bir şeyler getireyim mi hanımlar?" bir garson sorar.

"Evet," diyorum. "Üç tane alacağız. . ”

Ve sonra ağzımı kapatıyorum.

Garsona bakıyorum ve garson bana bakıyor. Kalbim boğazımda. Nasıl konuşacağımı hatırlayamıyorum.

"Zambak?" annem diyor. Elini garsona doğru salladı. "İçki siparişinizi bekliyor."

Başımı sallayıp kekelemeye başlıyorum. "Hasta . . . um. . ”

"Üç su," diyor annem, beceriksiz sözlerimi keserek. Garson, kalemini kağıt destesine vuracak kadar uzun süre transtan çıktı.

“Üç su” diyor. "Anladım." Döndü ve uzaklaştı, ama mutfağın kapılarını itmeden önce bana bakışını izledim.

Annem öne eğiliyor ve “Dünyada neyin var senin?” diyor.

Omzumun üzerinden işaret ediyorum. Garson, dedim başımı sallayarak. "Tam olarak benziyordu. . ”

Ryle kalkıp koltuğa geri oturduğunda , " Atlas Corrigan " demek üzereyim .

Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Neyi kaçırdım?"

Başımı sallayarak güçlükle yutkunuyorum. Bu kesinlikle Atlas değildi. Ama o gözler - onun ağzı. Onu görmeyeli yıllar olduğunu biliyorum ama nasıl göründüğünü asla unutmayacağım. O olmalıydı . Öyle olduğunu biliyorum ve onun da beni tanıdığını biliyorum çünkü gözlerimiz buluştuğu an. . . hayalet görmüş gibiydi.

"Zambak?" diyor Ryle, elimi sıkarak. "İyi misin?"

Başımı sallayıp gülümsemeye zorladım, sonra boğazımı temizledim. "Evet. Sadece senin hakkında konuşuyorduk," dedim anneme bakarak. "Ryle bu hafta on sekiz saatlik bir ameliyata yardım etti."

Annem ilgiyle öne eğiliyor. Ryle ona ameliyatla ilgili her şeyi anlatmaya başlar. Suyumuz geliyor ama bu sefer farklı bir garson. Menüyü gözden geçirme şansımız olup olmadığını soruyor ve ardından bize şefin spesiyallerini anlatıyor. Üçümüz yemeğimizi sipariş ediyoruz ve odaklanmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama dikkatim restoranın her tarafında Atlas'ı arıyor. Yeniden gruplandırmam gerekiyor. Birkaç dakika sonra Ryle'a doğru eğildim. "Tuvalete gitmem gerek."

Beni dışarı çıkarmak için ayağa kalktı ve ben odanın karşısına geçerken gözlerim her garsonun yüzünü tarıyor. Tuvalete giden koridora açılan kapıyı ittim. Yalnız kaldığımda sırtım koridorun duvarı ile buluşuyor. Öne eğiliyorum ve büyük bir nefes veriyorum. Oraya geri dönmeden önce bir an durup sakinliğimi yeniden kazanmaya karar verdim. Ellerimi alnıma götürüp gözlerimi kapatıyorum.

Dokuz yıl boyunca ona ne olduğunu merak ettim. Yıllar.

"Zambak?"

Başımı kaldırıp bir nefes alıyorum. Koridorun sonunda, geçmişten gelen bir hayalet gibi duruyor. Gözlerim havada asılı kalmadığından emin olmak için ayaklarına gitti.

O değil. O gerçek ve tam karşımda duruyor.

Ona ne diyeceğimi bilemeden duvara yaslandım. "Atlas?"

Adını söyler söylemez rahat bir nefes verdi ve ardından ileriye doğru üç büyük adım attı. Kendimi aynı şeyi yaparken yakalıyorum. Ortada buluşup kollarımızı birbirimize sarıyoruz. "Vay canına," dedi beni sımsıkı kucaklayarak.

Başımla onayladım. "Evet. Vay be."

Ellerini omuzlarıma koydu ve bana bakmak için bir adım geri çekildi. "Hiç değişmemişsin."

Hâlâ şoktayken elimle ağzımı kapattım ve ona bir kez daha verdim. Yüzü aynı görünüyor ama artık hatırladığım sıska genç değil. "Senin için aynı şeyi söyleyemem."

Kendine bakıp gülüyor. "Evet," diyor. "Orduda sekiz yıl sana bunu yapacak."

İkimiz de şoktayız, bu yüzden bundan hemen sonra hiçbir şey söylenmiyor. Başımızı inanamayarak sallamaya devam ediyoruz. O gülüyor sonra ben gülüyorum. Sonunda omuzlarımı bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni Boston'a getiren nedir?" O sorar.

Bunu çok rahat söylüyor ve bunun için minnettarım. Belki de yıllar önce Boston hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlamıyordur ki bu beni bir çok utançtan kurtaracaktır.

"Ben burada yaşıyorum," diyorum, cevabımı onun sorusu kadar sıradan olmaya zorlayarak. "Park Plaza'da bir çiçekçi dükkanım var."

Bilerek gülümsüyor, sanki bu onu hiç şaşırtmıyormuş gibi. Dışarı çıkmam gerektiğini bilerek kapıya doğru baktım. Bunu fark eder ve sonra bir adım daha geri gider. Bir an bakışlarımı tuttu ve gerçekten sessizleşti. Fazla sessiz. Söylenecek çok şey var ama ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyoruz. Gülümsemesi bir an gözlerinden siliniyor ve sonra kapıya doğru hareket ediyor. “Muhtemelen şirketinize geri dönmelisiniz” diyor. "Bir ara seni ararım. Park Plaza dedin, değil mi?”

Başımla onayladım.

Başını sallıyor.

Kapı açılır ve bir kadın elinde yürümeye başlayan çocukla içeri girer. Aramızda hareket ediyor, bu da aramıza daha da fazla mesafe koyuyor. Kapıya doğru bir adım attım ama o aynı yerde kaldı. Dışarı çıkmadan önce ona döndüm ve gülümsedim. "Seni görmek çok güzeldi Atlas."

Biraz gülümsüyor ama gözlerine dokunmuyor. "Evet. Sen de Lily."

• • •

Yemeğin geri kalanında çoğunlukla sessizim. Yine de Ryle'ın ya da annemin fark ettiğinden emin değilim, çünkü ona soru üstüne soru yöneltmekte hiçbir sorunu yok. Onu bir şampiyon gibi kabul ediyor. Annemle her yönden çok çekici.

Bu gece beklenmedik bir şekilde Atlas'la karşılaşmak duygularımda büyük bir kırışıklığa neden oldu ama akşam yemeğinin sonunda Ryle onları tekrar yumuşattı.

Annem peçetesini alıp ağzını sildikten sonra beni işaret ediyor. “Yeni favori restoran” diyor. "İnanılmaz."

Ryle başını salladı. "Kabul ediyorum. Allysa'yı buraya getirmem gerek. Yeni restoranlar denemeyi çok seviyor.”

Yemek gerçekten güzel, ama ihtiyacım olan son şey bu ikisinden birinin buraya geri gelmek istemesi. "İyiydi," diyorum.

Elbette yemeklerimizi ödüyor ve sonra annemi arabasına kadar götürmemiz için ısrar ediyor. Yüzündeki gururlu ifadeden, bu gece beni onun için arayacağını şimdiden anlayabiliyorum.

O gittikten sonra, Ryle beni arabama kadar geçirdi.

“Beni eve götürmek için zahmete girmemek için bir Uber istedim. yaklaşık olarak elimizde bulunmaktadır. . ” Telefonuna bakıyor. "Çıkmak için bir buçuk dakika."

Güldüm. Kollarını belime doladı ve önce boynumu sonra yanağımı öptü. "Kendimi davet ederdim ama yarın erken bir ameliyatım var ve gecenin çoğunu senin içinde geçirmeseydim hastamın bunu takdir edeceğinden eminim."

Onu öptüm, hem hayal kırıklığına uğradım hem de gelmeyeceğini rahatladım. "Birkaç gün içinde büyük bir açılışım var. Muhtemelen ben de uyumalıyım."

"Bir sonraki izin günün ne zaman?" diyor.

"Hiçbir zaman. Seninki ne zaman?”

"Hiçbir zaman."

başımı sallıyorum. "Biz mahkumuz. İkimiz arasında çok fazla motivasyon ve başarı var.”

“Bu, balayı evresinin seksenimize kadar devam edeceği anlamına geliyor” diyor. "Cuma günü büyük açılışınıza geleceğim ve sonra dördümüz dışarı çıkıp kutlayacağız." Bir araba yanımıza yanaştı ve elini saçlarıma doladı ve bana veda öpücüğü verdi. "Bu arada annen harika biri. Akşam yemeğine gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Geri çekilip arabanın içine tırmanıyor. Otoparktan çıkışını izliyorum.

O adam hakkında gerçekten iyi hislerim var.

Gülümseyip arabama doğru döndüm ama elimi göğsüme koyup onu gördüğümde nefesim kesildi.

Atlas arabamın arkasında duruyor.

"Üzgünüm. Seni korkutmaya çalışmıyordum."

bir nefes veriyorum. "Pekala, yaptın." Arabaya yaslandım ve Atlas olduğu yerde, benden bir metre uzakta kaldı. Sokağa bakıyor. "Yani? Şanslı adam kim?"

"O. . " Sesim titriyor. Bütün bunlar çok garip. Göğsüm hala daralmış ve midem titriyor ve Ryle'ı öpmekten arta kalan sinirler mi yoksa Atlas'ın varlığı mı anlayamıyorum. "Adı Ryle. Yaklaşık bir yıl önce tanıştık."

Uzun zaman önce tanıştığımızı söylediğime anında pişman oldum. Sanki Ryle ve ben o kadar uzun süredir çıkıyoruz ve resmi olarak çıkmıyoruz bile. "Senden ne haber? Evli? Kızarkadaşı olmak?"

Başlattığı konuşmayı uzatmak için mi yoksa gerçekten merak ettiğimden emin değilim.

"Aslında yapıyorum. Adı Cassie. Neredeyse bir yıldır birlikteyiz."

Göğüste ağrılı yanma hissi. Sanırım midem yanıyor. Bir yıl mı? Elimi göğsüme koyuyorum ve başımla onaylıyorum. "Bu iyi. Mutlu gözüküyorsun."

Mutlu görünüyor mu? Hiç bir fikrim yok.

"Evet. İyi . . . Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim, Lily." Yürümek için arkasını döndü ama sonra döndü ve tekrar bana döndü, elleri arka ceplerine girdi. "Ben diyecek . . . Keşke bu bir yıl önce olsaydı."

Sözlerine irkildim, içeri girmelerine izin vermemeye çalıştım. Arkasını döner ve restorana doğru yürür.

Anahtarlarımı karıştırdım ve arabanın kilidini açmak için düğmeye bastım. İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve direksiyonu tutuyorum. Her ne sebeple olursa olsun, yanağımdan büyük bir gözyaşı düşüyor. Kocaman, zavallı, bu ne böyle bir ıslaklık gözyaşı. Kaydırıyorum ve arabamı çalıştırmak için düğmeye basıyorum.

Onu gördükten sonra bu kadar incinmeyi beklemiyordum.

Ama bu iyi. Bu bir nedenden dolayı oldu. Kalbimin kapanması gerekiyordu ki onu Ryle'a verebileyim ama belki de bu olana kadar bunu yapamazdım.

Bu iyi.

Evet, ağlıyorum.

Ama daha iyi hissettirecek. Bu sadece insan doğasıdır, yeni bir katmana hazırlanmak için eski bir yarayı iyileştirir.

Bu kadar.

Onbirinci Bölüm
Yatağıma kıvrılıp ona bakıyorum.

Neredeyse bitirdim. Çok fazla giriş yok.

Günlüğü alıp yanımdaki yastığın üzerine koydum.

"Seni okumayacağım," diye fısıldıyorum.

Yine de, kalanları okursam, bitireceğim. Bu gece Atlas'ı görmüş olmak ve onun bir kız arkadaşı, bir işi ve muhtemelen bir evi olduğunu bilmek, bu bölümü bitirmem için yeterli. Ve lanet günlüğü bitirirsem, ayakkabı kutusuna geri koyabilirim ve bir daha asla açmam gerekmez.

Sonunda onu alıp sırtıma atıyorum. “Ellen DeGeneres, sen böyle bir orospu.”

Sevgili Ellen,

"Yüzmeye devam et."

Alıntıyı tanıdın mı Ellen? Dory'nin Finding Nemo'da Marlin'e söylediği şey bu .

“Yüzmeye, yüzmeye, yüzmeye devam edin.”

Ben çizgi filmlerin büyük bir hayranı değilim, ama sana bunun için sahne vereceğim. Seni güldüren ama aynı zamanda bir şeyler hissettiren çizgi filmleri severim. Bugünden sonra, sanırım en sevdiğim çizgi film bu. Çünkü son zamanlarda boğulacak gibi hissediyorum ve bazen insanların yüzmeye devam etmeleri gerektiğini hatırlatmaya ihtiyaçları var.

Atlas hastalandı. Gerçekten hasta gibi.

Şimdi birkaç gecedir penceremden içeri giriyor ve yerde uyuyor ama dün gece ona baktığımda bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Pazar günüydü, bu yüzden onu önceki geceden beri görmemiştim ama berbat görünüyordu. Gözleri kan çanağıydı, teni solgundu ve soğuk olmasına rağmen saçları terliydi. İyi hissedip hissetmediğini sormadım bile, olmadığını zaten biliyordum. Elimi alnına koydum ve o kadar sıcaktı ki neredeyse annem için bağıracaktım.

İyi olacağım, Lily, dedi ve sonra paletini yere yapmaya başladı. Orada beklemesini söyledim ve sonra mutfağa gittim ve ona bir bardak su koydum. Dolapta biraz ilaç buldum. Grip ilacıydı ve sorununun bu olup olmadığından bile emin değildim ama yine de biraz almasını sağladım.

Orada yere yattı, bir top gibi kıvrıldı ve yaklaşık yarım saat sonra, "Lily? Sanırım bir çöp kutusuna ihtiyacım olacak."

Ayağa kalkıp masamın altındaki çöp kutusunu aldım ve onun önünde diz çöktüm. Ben koyar koymaz üzerine eğildi ve kusmaya başladı.

Tanrım, onun için kötü hissettim. Çok hasta olmak ve banyosu, yatağı, evi ya da annesi olmaması. Tek sahip olduğu bendim ve onun için ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Bitirdiğinde, ona biraz su içirdim ve sonra yatağa gitmesini söyledim. O reddetti ama ben almadım. Çöp kutusunu yatağın yanındaki yere koydum ve yatağa gitmesini sağladım.

O kadar sıcaktı ve o kadar titriyordu ki onu yerde bırakmaktan korktum. Yanına uzandım ve sonraki altı saat boyunca her saat başı hastalanmaya devam etti. Çöp kutusunu boşaltmak için banyoya götürmek zorunda kaldım. Yalan söylemeyeceğim, iğrençti. Hayatımda geçirdiğim en iğrenç geceydi ama başka ne yapabilirdim ki? Ona yardım etmem için bana ihtiyacı vardı ve sahip olduğu tek şey bendim.

Bu sabah odamdan çıkma vakti geldiğinde, evine gitmesini ve okuldan önce onu kontrol etmek için geleceğimi söyledim. Penceremden sürünerek çıkacak kadar enerjisi olmasına bile şaşırdım. Çöp kutusunu yatağımın yanına bıraktım ve annemin beni uyandırmasını bekledim. Bunu yapınca çöp kutusunu gördü ve hemen elini alnıma koydu. "Lily, iyi misin?"

diye mırıldandım ve başımı salladım. "Numara. Bütün gece hastaydım. Sanırım artık bitti, ama uyumadım."

Çöp kutusunu aldı ve yatakta kalmamı, okulu arayıp gelmeyeceğimi haber vereceğini söyledi. İşe gittikten sonra Atlas'ı aldım ve bütün gün benimle evde kalabileceğini söyledim. Hâlâ hastalanıyordu, ben de uyumak için odamı kullanmasına izin verdim. Onu her yarım saatte bir kontrol ederdim ve sonunda öğle yemeğine doğru kusmayı bıraktı. Gidip duş aldı ve ben de ona çorba yaptım.

Onu yiyemeyecek kadar yorgundu. Bir battaniye aldım ve ikimiz de kanepeye oturduk ve birlikte örtündük. Ne zaman ona sarılacak kadar rahat hissetmeye başladım bilmiyorum ama doğru geliyordu. Birkaç dakika sonra biraz eğildi ve dudaklarını köprücük kemiğime, tam omzumla boynumun arasına bastırdı. Hızlı bir öpücüktü ve romantik olmasını istediğini sanmıyorum. Daha çok gerçek kelimeler kullanmadan bir teşekkür jesti gibiydi. Ama bana her şeyi hissettirdi. Şimdi birkaç saat oldu ve hala hissedebildiğim için o noktaya parmaklarımla dokunmaya devam ediyorum.

Muhtemelen hayatının en kötü günü olduğunu biliyorum Ellen. Ama favorilerimden biriydi.

Bunun için gerçekten kötü hissediyorum.

Finding Nemo'yu izledik ve Marlin'in Nemo'yu aradığı ve kendini gerçekten mağlup hissettiği kısım geldiğinde, Dory ona dedi ki, "Hayat seni alt üst ettiğinde ne yapman gerektiğini bilmek ister misin? . . . Yüzmeye devam et. Yüzmeye devam et. Sadece yüzmeye, yüzmeye, yüzmeye devam edin."

Dory bunu söyleyince Atlas elimi tuttu. Bir erkek arkadaşının kız arkadaşının elini tuttuğu gibi tutmadı. Sanki bizdik der gibi sıktı. O Marlin'di ve ben Dory'ydim ve yüzmesine yardım ediyordum.

"Yüzmeye devam et," diye fısıldadım ona.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Korkuyorum. Çok korkmuş.

Ondan çok hoşlanıyorum. Birlikteyken tek düşündüğüm o ve olmadığımızda onun için endişeleniyorum. Hayatım onun etrafında dönmeye başlıyor ve bu iyi

değil, biliyorum. Ama yardım edemem ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum ve şimdi gidebilir.

Dün Finding Nemo'yu izlemeyi bitirdikten sonra gitti ve sonra ailem yattığında, dün gece pencereme emekledi. Hasta olduğu için önceki gece benim yatağımda uyumuştu ve bunu yapmamalıydım, ama ben yatmadan hemen önce battaniyelerini çamaşır makinesine koydum. Paletinin nerede olduğunu sordu ve ben de tekrar hastalanmasın diye battaniyelerini yıkamak ve temiz olduklarından emin olmak için yatakta tekrar uyuması gerektiğini söyledim.

Bir an için, pencereden geri çıkacakmış gibi göründü. Ama sonra kapadı ve ayakkabılarını çıkardı ve benimle birlikte yatağa girdi.

Artık hasta değildi, ama uzandığında midem bulandığı için hastalanmış olabileceğimi düşündüm. Ama hasta değildim. O bana bu kadar yakınken hep midem bulanıyor.

Yatakta karşı karşıyaydık, "On altı yaşına ne zaman giriyorsun?" dedi.

"İki ay daha" diye fısıldadım. Birbirimize bakmaya devam ediyorduk ve kalbim gitgide daha hızlı atıyordu. "On dokuz yaşına ne zaman giriyorsun?" Ne kadar zor nefes aldığımı duymasın diye sohbet etmeye çalışarak sordum.

"Ekim ayına kadar değil," dedi.

Başımı salladım. Neden yaşımı merak ettiğini merak ettim ve on beş yaşındakiler hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Bana küçük bir çocukmuşum gibi mi baktı? Küçük bir kız kardeş gibi mi? Neredeyse on altı yaşındaydım ve aradaki iki buçuk yaş o kadar da kötü değil. Belki iki insan on beş ve on sekiz yaşındayken, birbirinden biraz uzak görünebilir. Ama on altı yaşıma bastığımda, bahse girerim kimse iki buçuk yaş farkını ikinci kez düşünmez.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Ne diyeceğini bilmeden nefesimi tuttum.

"Bugün amcamla görüştüm. Annem ve ben onunla Boston'da yaşardık. İş gezisinden döndüğünde onunla kalabileceğimi söyledi."

O an onun adına çok mutlu olmalıydım. Gülümseyip tebrik etmeliydim. Ama gözlerimi kapatıp kendime acıdığımda yaşımın tüm olgunlaşmamışlığını hissettim.

"Gidiyor musun?" Diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Önce seninle bu konuyu konuşmak istedim."

Yatakta bana o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ayrıca nane gibi koktuğunu da fark ettim ve buraya gelmeden önce dişlerini fırçalamak için şişe suyu kullanıp kullanmadığını merak ettim. Onu her gün bol suyla eve gönderirim.

Elimi yastığa götürdüm ve içinden çıkan tüyü çekmeye başladım. Çıkardıktan sonra parmaklarımın arasında çevirdim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum Atlas. Kalacak bir yerin olduğu için mutluyum. Ama ya okul?"

"Orada bitirebilirim," dedi.

Başımı salladım. Sanki kararını çoktan vermiş gibiydi. "Ne zaman ayrılıyorsun?"

Boston'ın ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Muhtemelen birkaç saat, ama arabanız olmadığında bu bir dünya uzakta.

"Olduğumdan emin değilim."

Tüyü yastığa geri bıraktım ve elimi yanıma getirdim. "Seni ne durduruyor? Amcan sana kalacak bir yer teklif ediyor. Bu iyi, değil mi?”

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Sonra oynadığım tüyü aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Yastığa geri koydu ve sonra beklemediğim bir şey yaptı. Parmaklarını dudaklarıma kaydırdı ve onlara dokundu.

Tanrım, Ellen. O an ve orada öleceğimi sandım. Bir anda vücudumda en çok hissettiğim şey buydu. Parmaklarını birkaç saniye orada tuttu ve "Teşekkür ederim, Lily. Herşey için." Parmaklarını yukarıya ve saçlarıma geçirdi ve sonra öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. O kadar zor nefes alıyordum ki, daha fazla hava alabilmek için ağzımı açmak zorunda kaldım. Göğsünün benimki kadar sert hareket ettiğini görebiliyordum. Bana baktı ve gözlerinin ağzıma doğru kaymasını izledim. "Hiç öpüştün mü Lily?"

Hayır anlamında başımı salladım ve yüzümü yüzüne doğru eğdim çünkü bunu hemen orada değiştirmesine ihtiyacım vardı, yoksa nefes alamazdım.

Sonra -neredeyse yumurta kabuğundan yapılmışım gibi- ağzını benimkine indirdi ve orada öylece dinlendirdi. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Bütün gece böyle kalsak ve ağzımızı hiç kıpırdatmasak bile umurumda değildi, her şey buydu.

Dudakları benimkilerin üzerine kapandı ve elinin titrediğini hissedebiliyordum. Ben de onun yaptığını yaptım ve dudaklarımı onun gibi hareket ettirmeye başladım. Dilinin ucunun dudaklarımda bir kez gezindiğini hissettim ve gözlerimin kafamın içinde yuvarlanmak üzere olduğunu sandım. Tekrar yaptı ve sonra üçüncü kez, sonunda ben de yaptım. Dillerimiz ilk kez birbirine değdiğinde hafifçe gülümsedim çünkü ilk öpücüğümü çok düşünmüştüm. Nerede olurdu, kiminle olurdu. Milyonlarca yıl düşünsem böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Beni sırtıma bastırdı ve elini yanağıma bastırdı ve beni öpmeye devam etti. Daha rahat büyüdükçe daha iyi ve daha iyi oldu. En sevdiğim an, bir anlığına geri çekilip bana baktığı ve ardından daha da sert geri geldiği an oldu.

Ne kadar öpüştük bilmiyorum. Uzun zaman. Çok uzun zaman sonra ağzım ağrımaya başladı ve gözlerim açık kalamadı. Uyuduğumuzda, ağzının hala benimkine değdiğinden oldukça eminim.

Bir daha Boston hakkında konuşmadık.

Hala ayrılıp ayrılmadığını bilmiyorum.

-Zambak

• • •

Sevgili Ellen,

Senden özür dilemem gerekiyor.

Sana yazmayalı bir hafta oldu ve şovunu izleyeli bir hafta oldu. Endişelenme, yine de reytingleri al diye kaydediyorum ama her gün otobüsten indiğimizde Atlas bir duş alıyor ve sonra sevişiyoruz.

Her gün.

Bu harika.

Onun hakkında ne olduğunu bilmiyorum, ama onun yanında kendimi çok rahat hissediyorum. O çok tatlı ve düşünceli. Kendimi rahat hissetmediğim hiçbir şeyi yapmaz, ama şu ana kadar rahat hissetmediğim hiçbir şeyi denemedi.

Burada ne kadarını açıklamam gerektiğinden emin değilim, çünkü sen ve ben hiç yüz yüze görüşmedik. Ama göğüslerimin nasıl olduğunu hiç merak ettiyse söylememe izin verin. . .

Şimdi biliyor.

Birinden bu kadar hoşlandıklarında insanların günden güne nasıl işlediğini hayatım boyunca çözemiyorum. Bana kalsa, bütün gün ve bütün gece öpüşürdük ve arada belki biraz konuşmak dışında hiçbir şey yapmazdık. Komik hikayeler anlatıyor. Konuşkan bir ruh hali içinde olduğu zamanları seviyorum çünkü çok sık olmuyor ama ellerini çok kullanıyor. O da çok gülümsüyor ve gülüşünü öpücüğünden daha çok seviyorum. Ve bazen ona çenesini kapamasını ve gülümsemeyi, öpüşmeyi veya konuşmayı kesmesini söylüyorum ki ona bakabileyim. Gözlerine bakmayı seviyorum. O kadar maviler ki, bir odanın karşısında duruyor olabilir ve bir kişi gözlerinin ne kadar mavi olduğunu anlayabilir. Bazen onu öpmekten hoşlanmadığım tek şey, gözlerini kapatması.

Ve hayır. Hala Boston hakkında konuşmadık.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Dün öğleden sonra otobüse binerken Atlas beni öptü. Bu bizim için yeni bir şey değildi çünkü bu noktada çok öpüşmüştük ama bunu ilk kez toplum içinde yaptı. Birlikte olduğumuzda, diğer her şey kayboluyor gibi görünüyor, bu yüzden diğer insanların fark etmesini düşündüğünü bile sanmıyorum. Ama Katie fark etti. Arkamızdaki koltukta oturuyordu ve eğilip beni öptüğü anda "İğrenç" dediğini duydum.

Yanındaki kızla konuşurken, “Lily'nin ona dokunmasına izin verdiğine inanamıyorum. Neredeyse her gün aynı kıyafetleri giyiyor.”

Ellen, çok kızdım. Atlas için de kendimi kötü hissettim. Benden uzaklaştı ve söylediklerinin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Tanımadığı birini yargıladığı için ona bağırmak için arkamı döndüm ama o elimi tuttu ve hayır anlamında başını salladı.

Yapma, Lily, dedi.

Ben de yapmadım.

Ama otobüs yolculuğunun geri kalanında çok kızgındım. Katie'nin kendinden daha aşağı olduğunu düşündüğü birini incitmek için bu kadar cahilce bir şey söylemesine kızgındım. Atlas'ın böyle yorumlara alışık görünmesi de beni üzdü.

Birinin beni öptüğünü gördüğü için utandığımı düşünmesini istemedim. Atlas'ı hepsinden daha iyi tanıyorum ve kıyafetleri nasıl olursa olsun ya da duşumu kullanmaya başlamadan önce nasıl koktuğu önemli değil, onun ne kadar iyi bir insan olduğunu biliyorum.

Eğilip yanağından öptüm ve sonra başımı omzuna yasladım.

"Biliyor musun?" Ona söyledim.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve elimi sıktı. "Ne?"

"Sen benim en sevdiğim kişisin."

Hafifçe güldüğünü hissettim ve bu beni gülümsetti.

"Kaç kişiden?" O sordu.

"Hepsi."

Başımın üstünü öptü ve "Sen de benim en sevdiğim insansın Lily. Uzun bir atış."

Otobüs sokağımda durduğunda yürümeye başladığımızda elimi bırakmadı. Koridorda önümdeydi ve arkasından yürüyordum, bu yüzden arkamı dönüp Katie'den ayrıldığımda görmedi.

Muhtemelen bunu yapmamalıydım ama yüzündeki ifade buna değdi.

Evime geldiğimizde, evin anahtarını elimden aldı ve ön kapımın kilidini açtı. Şimdi evimde ne kadar rahat olduğunu görmek tuhaftı. İçeri girdi ve kapıyı arkamızdan kilitledi. O sırada evin elektriğinin çalışmadığını fark ettik. Pencereden dışarı baktım ve sokağın aşağısında elektrik hatları üzerinde çalışan bir hizmet kamyonu gördüm, bu da şovunuzu izleyemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Çok üzgün değildim çünkü bu muhtemelen bir buçuk saat sevişeceğimiz anlamına geliyordu.

“Fırınınızda gaz mı yoksa elektrik mi çıkıyor?” O sordu.

"Gaz," dedim, fırınımızı sorduğu için biraz kafam karıştı.

Ayakkabılarını çıkardı (ki aslında babamın eski ayakkabılarındandı) ve mutfağa doğru yürümeye başladı. "Sana bir şey yapacağım," dedi.

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

Buzdolabını açtı ve eşyaları hareket ettirmeye başladı. "Evet. Muhtemelen senin bir şeyler yetiştirmeyi sevdiğin kadar ben de yemek yapmayı seviyorum.” Buzdolabından birkaç şey çıkardı ve fırını önceden ısıttı. Tezgaha yaslanıp onu izledim. Tarife bile bakmıyordu. Bir ölçü kabı bile kullanmadan her şeyi kaselere boşaltıyor ve karıştırıyordu.

Babamın mutfakta parmağını kaldırdığını hiç görmemiştim. Eminim fırınımızı nasıl önceden ısıtacağını bile bilmiyordur. Çoğu erkeğin böyle olduğunu düşünürdüm ama Atlas'ı mutfağımda dolaşırken izlemek yanıldığımı kanıtladı.

"Ne yapıyorsun?" Ona sordum. Ellerimi adaya bastırdım ve kendimi adaya kaldırdım.

"Çerezler," dedi. Kaseyi bana doğru yürüdü ve karışıma bir kaşık soktu. Kaşığı ağzıma götürdü ve tadına baktım. Zayıf yönlerimden biri kurabiye hamuru ve bu şimdiye kadar tattığım en iyisiydi.

"Ah, vay," dedim dudaklarımı yalayarak.

Kaseyi yanıma koydu ve sonra eğilip beni öptü. Kurabiye hamuru ve Atlas'ın ağzı birbirine karışmış, merak ediyorsanız cennet gibi. Boğazımın derinliklerinden, kombinasyonu ne kadar sevdiğimi belli eden bir ses çıkardım ve bu onu güldürdü. Ama beni öpmeyi bırakmadı. Öpücüğe sadece güldü ve kalbimi tamamen eritti. Mutlu bir Atlas neredeyse akıllara durgunluk veriyordu. Bu dünya hakkında sevdiği her şeyi ortaya çıkarmak ve hepsini ona vermek istememi sağladı.

Beni öptüğünde, onu sevip sevmediğimi merak ettim. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı ve duygularımı karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. Aslında, Atlas'a kadar hiçbir zaman gerçekten bir erkek arkadaş ya da bir ilişki istemedim. Bir erkeğin sevdiği birine nasıl davranması gerektiğine dair harika bir örnekle bir evde büyümüyorum, bu yüzden ilişkiler ve diğer insanlar söz konusu olduğunda her zaman sağlıksız bir güvensizlik içinde oldum.

Bir erkeğe güvenmek için kendime izin verip vermeyeceğimi merak ettiğim zamanlar oldu. Çoğunlukla erkeklerden nefret ediyorum çünkü elimdeki tek örnek babam. Ama tüm bu zamanı Atlas'la geçirmek beni değiştiriyor. Çok büyük bir şekilde değil, sanmıyorum. Çoğu kişiye hala güvenmiyorum. Ama Atlas beni, belki de onun bir istisna olduğuna inanacak kadar değiştiriyor.

Beni öpmeyi bıraktı ve kaseyi tekrar aldı. Onu karşı tezgaha doğru yürüdü ve hamurları iki kurabiye yaprağına kaşıkla dökmeye başladı.

"Gazlı fırınla yemek pişirmenin bir hilesini bilmek ister misin?" O sordu.

Daha önce yemek yapmayı gerçekten önemsediğimden emin değilim, ama bir şekilde bana bildiği her şeyi bilmek istememi sağladı. Bundan bahsederken ne kadar mutlu göründüğü olabilirdi.

"Gazlı fırınlarda sıcak noktalar var," dedi fırının kapağını açıp kurabiye yapraklarını içine koyarken. "Emin olmalı ve tavaları eşit şekilde pişmeleri için çevirmelisiniz." Kapıyı kapattı ve fırın eldivenini elinden çekti. Tezgaha fırlattı. "Pizza taşı da yardımcı olur. Pizza yapmasanız bile fırında tutarsanız, sıcak noktaların giderilmesine yardımcı olur."

Yanıma geldi ve ellerini iki yanıma koydu. Gömleğimin yakasını çekerken elektrik başladı. Omzumdaki her zaman öpmeyi sevdiği yeri öptü ve ellerini yavaşça sırtımdan yukarı kaydırdı. Yemin ederim, bazen o burada değilken bile dudaklarını köprücük kemiğimde hissedebiliyorum.

Bir arabanın garaj yoluna çekildiğini ve garaj kapısının açılmaya başladığını duyduğumuzda beni ağzımdan öpmek üzereydi. Çılgınca mutfağa bakınarak adadan atladım. Elleri yanaklarıma gitti ve ona bakmamı sağladı.

"Çerezlere dikkat edin. Yaklaşık yirmi dakika içinde bitirecekler." Dudaklarını benimkilere bastırdı ve sonra beni serbest bırakarak sırt çantasını almak için oturma odasına koştu. Babamın arabasının motorunun kapandığını duyduğumda arka kapıdan çıkmayı başardı.

Babam garajdan mutfağa girdiğinde tüm malzemeleri toplamaya başladım. Etrafına bakındı ve sonra fırının ışığının yandığını gördü.

"Yemek mi yapıyorsun?" O sordu.

Başımı salladım çünkü kalbim çok hızlı atıyordu, yüksek sesle cevap verirsem sesimdeki titremeyi duyacağından korktum. Bir an için tezgahın üzerinde

tamamen temiz olan bir yeri ovuşturdum. Boğazımı temizledim ve "Kurabiyeler. Kurabiye pişiriyorum."

Evrak çantasını mutfak masasına bıraktı ve ardından buzdolabına doğru yürüdü ve bir bira çıkardı.

"Elektrik gitti" dedim. “Sıkıldım, bu yüzden geri gelmesini beklerken pişirmeye karar verdim.”

Babam masaya oturdu ve sonraki on dakikayı bana okul ve üniversiteye gitmeyi düşünüp düşünmediğim hakkında sorular sorarak geçirdi. Ara sıra sadece ikimiz varken, bir babayla normal bir ilişkinin nasıl olabileceğine dair bazı ipuçları gördüm. Onunla mutfak masasında oturup kolejleri, kariyer seçimlerini ve liseyi tartışıyor. Ondan çoğu zaman nefret etsem de, onunla bu anların daha fazlasını özlüyordum. Her zaman bu anlarda olabileceği kişi olabilseydi, işler çok daha farklı olurdu. Hepsi bizim için.

Atlas'ın dediği gibi kurabiyeleri çevirdim ve pişince fırından çıkardım. Kurabiye kağıdından bir tane alıp babama verdim. Ona iyi davrandığım için nefret ediyordum. Atlas'ın kurabiyelerinden birini boşa harcıyormuşum gibi hissettim.

"Vay canına," dedi babam. "Bunlar harika, Lily."

Yapmadığım halde zorla teşekkür ettim. Gerçi bunu ona pek söyleyemezdim.

"Onlar okul için, yani sadece bir tane alabilirsin," diye yalan söyledim. Diğerleri soğuyana kadar bekledim ve sonra onları bir Tupperware kabına koyup odama götürdüm. Atlas olmadan bir tane denemek bile istemedim, bu yüzden dün gecenin geç saatlere kadar gelmesini bekledim.

"Sıcakken bir tane denemeliydin," dedi. "İşte o zaman en iyiler."

"Onları sensiz yemek istemedim" dedim. Sırtımızı duvara vererek yatağa oturduk ve kurabiyelerin yarısını yemeye devam ettik. Ona lezzetli olduklarını söyledim ama şimdiye kadar yediğim en harika kurabiyeler olduklarını söyleyemedim. Onun egosunu şişirmek istemedim. Onun alçakgönüllü olması hoşuma gitti.

Bir tane daha yakalamaya çalıştım ama kaseyi çekip kapağı tekrar üzerine koydu. "Çok yersen kendini hasta edersin ve artık kurabiyelerimi sevmezsin."

Güldüm. "İmkansız."

Bir bardak su içti ve sonra ayağa kalkıp yatağa doğru yöneldi. "Sana bir şey yaptım," dedi cebine uzanarak.

"Daha fazla kurabiye mi?" Diye sordum.

Gülümseyip başını salladı, sonra yumruğunu uzattı. Elimi kaldırdım ve avucuma sert bir şey düşürdü. Yaklaşık iki santim uzunluğunda, tahtadan oyulmuş küçük, düz bir kalp şekliydi.

Fazla gülümsememeye çalışarak baş parmağımı ovuşturdum. Anatomik olarak doğru bir kalp değildi ama elle çizilmiş kalplere de benzemiyordu. Ortası düzensiz ve içi boştu.

"Bunu sen yaptın?" diye sordum ona bakarak.

Onayladı. "Evde bulduğum eski bir yontma bıçağıyla oydum."

Kalbin uçları bağlı değildi. Sadece biraz kıvrıldılar, kalbin tepesinde küçük bir boşluk bıraktılar. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Yatağa tekrar oturduğunu hissettim ama ona teşekkür etmek için bile yeterince uzun süre bakmadan edemedim.

"Bir daldan oydum," dedi fısıldayarak. "Arka bahçenizdeki meşe ağacından."

Yemin ederim, Ellen. Bir şeyi bu kadar çok sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da belki de hissettiklerim hediye için değil, onun içindi. Yumruğumu kalbime kapadım ve sonra eğilip onu öyle sert öptüm ki tekrar yatağa düştü. Bacağımı onun üzerine attım ve iki yanına oturdum ve o belimi tuttu ve ağzıma karşı sırıttı.

"Alacağım ödül buysa, sana o meşe ağacından lanet bir ev yapacağım," diye fısıldadı.

Güldüm. "Bu kadar mükemmel olmayı bırakmalısın," dedim ona. "Zaten benim favorimsin ama şimdi bunu diğer tüm insanlara gerçekten haksızlık ediyorsun çünkü kimse sana yetişemeyecek."

Elini başımın arkasına getirdi ve ben sırt üstü olana ve en üstte olana kadar beni yuvarladı. "O halde planım işe yarıyor," dedi beni tekrar öpmeden hemen önce.

Öpüşürken kalbe tutundum, bunun sebepsiz yere bir hediye olduğuna inanmak istedim. Ama bir yanım, Boston'a giderken onu hatırlamanın bir hediye olmasından korktu.

Onu hatırlamak istemiyordum. Onu hatırlamak zorunda olsaydım, artık hayatımın bir parçası olmadığı anlamına gelirdi.

Boston'a taşınmasını istemiyorum Ellen. Bencilce davrandığımı biliyorum çünkü o evde yaşamaya devam edemez. Ne olmasından daha çok korktuğumu bilmiyorum. Gitmesini izlemek ya da bencilce gitmemesi için yalvarmak.

Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bu gece geldiğinde ona Boston'ı soracağım. Dün gece ona sormak istemedim çünkü gerçekten mükemmel bir gündü.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Yüzmeye devam et. Yüzmeye devam et.

Boston'a taşınıyor.

Bunun hakkında konuşmak gerçekten içimden gelmiyor.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Bu, annemin saklaması için büyük bir şey olacak.

Babam genellikle ona görünür bir çürük bırakmayacağı bir yerden vurmanın oldukça farkındadır. Muhtemelen isteyeceği son şey, kasabadaki insanların ona ne yaptığını bilmesidir. Onu birkaç kez tekmelediğini, boğduğunu, sırtına ve karnına vurduğunu, saçını çektiğini gördüm. Yüzüne birkaç kez vurduğunda, her zaman sadece bir tokattı, bu yüzden izler uzun süre kalmazdı.

Ama dün gece yaptığını yaptığını hiç görmedim.

Eve geldiklerinde saat gerçekten geç olmuştu. Hafta sonuydu, o ve annem bir topluluk etkinliğine gittiler. Babamın bir emlak şirketi var ve aynı zamanda belediye başkanı, bu yüzden hayır yemeklerine gitmek gibi halka açık şeyler yapmak zorundalar. Bu ironik, çünkü babam hayır kurumlarından nefret ediyor. Ama sanırım yüzünü kurtarması gerekiyor.

Eve geldiklerinde Atlas çoktan odamdaydı. Ön kapıdan girer girmez kavga ettiklerini duyabiliyordum. Konuşmanın çoğu boğuktu ama çoğunlukla babam onu bir erkekle flört etmekle suçluyor gibiydi.

Artık annem Ellen'ı tanıyorum. Asla böyle bir şey yapmazdı. Bir şey olursa, muhtemelen bir adam ona baktı ve bu babamı kıskandırdı. Annem gerçekten çok güzel.

Ona fahişe dediğini duydum ve sonra ilk darbeyi duydum. Yatağımdan çıkmaya başladım ama Atlas beni geri çekti ve incinebilirim diye oraya girmememi söyledi. Ona bazen gerçekten yardımcı olduğunu söyledim. Oraya gittiğimde babam geri adım atıyor.

Atlas beni vazgeçirmeye çalıştı ama sonunda kalkıp oturma odasına gittim.

Ellen.

Ben sadece . . .

Onun üstündeydi.

Kanepedeydiler ve eli onun boğazındaydı ama diğer eli elbisesini yukarı çekiyordu. Onunla savaşmaya çalışıyordu ve ben orada öylece donup kaldım. Üzerinden kalkması için ona yalvarmaya devam etti ve sonra tam yüzüne vurdu ve ona susmasını söyledi. “Dikkat mi istiyorsun? Sana biraz dikkat edeceğim." İşte o zaman gerçek oldu ve onunla savaşmayı bıraktı. Ağladığını duydum ve sonra, "Lütfen sessiz ol. Lily burada."

"Lütfen sessiz olun" dedi.

Lütfen bana tecavüz ederken sessiz ol canım.

Ellen, bir insanın tek bir kalpte bu kadar nefret hissedebileceğini bilmiyordum. Ve babamdan bahsetmiyorum bile. Ben kendimden bahsediyorum.

Hemen mutfağa gittim ve çekmeceyi açtım. Bulabildiğim en büyük bıçağı aldım ve . . . Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki kendi bedenimde bile değildim. Kendimi elimde bıçakla mutfakta yürürken görebiliyordum ve onu kullanmayacağımı biliyordum. Onu korkutup ondan uzaklaştırabilecek kendimden daha büyük bir şey istedim. Ama mutfaktan çıkmadan hemen önce iki kol belime dolandı ve beni arkadan kaldırdı. Bıçağı düşürdüm ve babam duymadı ama annem duydu. Atlas beni yatak odama götürürken göz göze geldik. Odama geri döndüğümüzde, göğsüne vurmaya başladım, orada ona geri

dönmeye çalıştım. Ağlıyordum ve onu yolumdan çekmek için her şeyi yapıyordum ama o kıpırdamıyordu.

Kollarını belime sardı ve "Lily, sakin ol." dedi. Tekrar tekrar söylemeye devam etti ve bir daha oraya gitmeme izin vermeyeceğini kabul edene kadar beni uzun süre orada tuttu. O bıçağı almama izin vermeyecekti.

Yatağa gidip ceketini aldı ve ayakkabılarını giymeye başladı. "Yandaki eve gideceğiz," dedi. "Polisi arayacağız."

Polis.

Annem daha önce polisi aramamam konusunda beni uyarmıştı. Babamın kariyerini tehlikeye atabileceğini söyledi. Ama dürüst olmak gerekirse, o noktada umurumda değildi. Belediye başkanı olması ya da onu seven herkesin onun korkunç yanını bilmemesi umurumda değildi. Umurumda olan tek şey anneme yardım etmekti, bu yüzden ceketimi giydim ve bir çift ayakkabı almak için dolaba gittim. Dolabımdan çıktığımda Atlas yatak odamın kapısına bakıyordu.

açılıyordu.

Annem içeri girdi ve hızla kapatıp arkasından kilitledi. Nasıl göründüğünü asla unutmayacağım. Dudağından kan geliyordu. Gözü şimdiden şişmeye başlamıştı ve omzunun üzerinde duran bir tutam saçı vardı. Önce Atlas'a sonra bana baktı.

Beni bir çocukla odamda yakaladığı için bir an bile korkmadım. Bunu umursamadım. Sadece onun için endişelendim. Yanına gidip ellerini tuttum ve yatağıma doğru götürdüm. Saçını omzundan ve ardından alnından çektim.

"Polisi arayacak anne. Peki?"

Gözleri kocaman açıldı ve başını sallamaya başladı. "Hayır," dedi. Atlas'a baktı ve "Yapamazsın. Numara."

Zaten gitmek üzere penceredeydi, bu yüzden durup bana baktı.

Sarhoş, Lily, dedi. "Kapınızın kapandığını duydu, bu yüzden yatak odamıza gitti. O durdu. Polisi ararsan, daha da kötüleşir, inan bana. Bırak uyusun, yarın daha iyi olacak."

Başımı salladım ve gözlerimden akan yaşları hissedebiliyordum. "Anne, sana tecavüz etmeye çalışıyordu!"

Bunu söylediğimde başını eğdi ve yüzünü buruşturdu. Başını tekrar salladı ve "Öyle değil, Lily. Biz evliyiz ve bazen evlilik adildir. . . bunu anlamak için çok gençsin."

Bir an için gerçekten sessizleşti ve sonra dedim. "Umarım asla yapmam."

İşte o zaman ağlamaya başladı. Sadece başını ellerinin arasına aldı ve hıçkırmaya başladı ve tek yapabildiğim kollarımı ona dolamak ve onunla ağlamaktı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Ya bu acıttı. Ya da bu korkuttu. Kalbimi kırdı Ellen.

Beni kırdı.

Ağlaması bittiğinde odaya baktım ve Atlas gitmişti. Mutfağa gittik ve dudağını ve gözünü temizlemesine yardım ettim. Onun orada olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Bir şey değil. Cezalı olduğumu söylemesini bekledim ama asla söylemedi. Belki de bunu kabul etmediğini fark ettim çünkü yaptığı şey bu. Onu inciten şeyler halının altına süpürülür, bir daha asla gündeme gelmez.

-Zambak

Sevgili Ellen,

Sanırım artık Boston hakkında konuşmaya hazırım.

Bugün ayrıldı.

Kart destemi o kadar çok karıştırdım ki ellerim acıdı. Hissettiklerimi kağıda dökemezsem, hepsini içimde tutarak çıldıracağımdan korkuyorum.

Son gecemiz pek iyi geçmedi. İlk başta çok öpüştük ama ikimiz de bunu umursayamayacak kadar üzgündük. İki gün içinde ikinci kez fikrini değiştirdiğini ve ayrılmayacağını söyledi. Beni bu evde yalnız bırakmak istemiyordu. Ama neredeyse on altı yıldır bu ebeveynlerle yaşıyorum. Sırf benim yüzümden evsiz kalmak adına bir evi geri çevirmesi aptalcaydı. Bunu ikimiz de biliyorduk ama yine de acıyordu.

Bunun için çok üzülmemeye çalıştım, o yüzden orada yatarken bana Boston'ı anlatmasını istedim. Belki bir gün okuldan çıktığımda oraya gidebileceğimi söyledim.

Bunun hakkında konuşmaya başladığında gözünde bu bakış vardı. Hiç görmediğim bir bakış. Sanki cennetten bahsediyordu. Bana herkesin oradaki en büyük aksanlara sahip olduğunu anlattı. Araba yerine cah derler. Bazen r'sini de böyle söylediğinin farkında olmamalı. Dokuz yaşından on dört yaşına kadar orada yaşadığını söyledi, bu yüzden belki biraz aksanı yakalamış olabilir.

Bana amcasının en havalı çatı terasına sahip bir apartmanda nasıl yaşadığını anlattı.

"Birçok apartmanda var" dedi. "Bazılarının havuzları bile var."

Plethora, Maine, muhtemelen bir çatı güvertesi için yeterince yüksek bir binaya bile sahip değildi. Bu kadar yüksekte olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Oraya hiç çıkıp gitmediğini sordum ve evet dedi. Daha gençken bazen çatıya çıkıp orada oturur ve şehre bakarken düşünürdü.

Bana yemeklerden bahsetti. Yemek yapmayı sevdiğini zaten biliyordum ama ne kadar tutkulu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım ocağı ya da mutfağı olmadığı için bana yaptığı kurabiyeler dışında yemek yapmaktan hiç bahsetmemişti.

Bana limanı ve annesi yeniden evlenmeden önce onu balık tutmaya nasıl götürdüğünü anlattı. "Demek istediğim, Boston diğer büyük şehirlerden farklı değil sanırım," dedi. "Onu öne çıkaran pek bir şey yok. Bu sadece . . . Bilmiyorum. Bir hava var. Gerçekten iyi bir enerji. İnsanlar Boston'da yaşadıklarını söylediğinde bununla gurur duyuyorlar. Bazen bunu özlüyorum."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve "Eh, orayı dünyanın en iyi yeri gibi gösteriyorsun. Sanki Boston'da her şey daha iyiymiş gibi."

Bana baktı ve bunu söylerken gözleri üzgündü. “Boston'da her şey neredeyse daha iyi. Kızlar hariç. Boston sana sahip değil.”

Bu benim kızarmama neden oldu. Beni çok tatlı öptü ve sonra ona dedim ki, “Boston henüz bana sahip değil. Bir gün oraya taşınacağım ve seni bulacağım.”

Bana söz verdirdi. Boston'a taşınırsam orada her şeyin daha iyi olacağını ve dünyanın en iyi şehri olacağını söyledi.

Biraz daha öpüştük. Ve seni sıkmayacağım başka şeyler de yaptım. Yine de sıkıcı oldukları söylenemez.

Onlar değildi.

Ama sonra bu sabah ona veda etmek zorunda kaldım. Ve beni tutup öyle çok öptü ki bırakırsa öleceğimi sandım.

Ama ölmedim. Çünkü o bıraktı ve ben buradayım. Hala yaşıyor. Hala nefes alıyorum.

Sadece zar zor.

-Zambak

Bir sonraki sayfaya geçtim ama sonra kitabı sertçe kapattım. Sadece bir giriş daha var ve şu anda gerçekten onu okumak istediğimden emin değilim. Ya da hiç. Atlas ile olan bölümümün bittiğini bilerek günlüğü dolabıma geri koydum. Şimdi mutlu.

Ben şimdi mutlu.

Zaman kesinlikle tüm yaraları iyileştirebilir.

Ya da en azından çoğu.

Lambamı kapatıyorum ve sonra fişe takmak için telefonumu alıyorum. Ryle'dan iki ve annemden bir tane cevapsız metin mesajım var.

Ryle: Merhaba. Çıplak Gerçek 3'te başlıyor. . . 2. . .

Ryle: Bir ilişki içinde olmanın sorumluluklarımı artıracağından endişeleniyordum. Bu yüzden hayatım boyunca onlardan uzak durdum. Tabağımda zaten yeterince var ve ailemin evliliğinin onlara neden olduğu stresi ve bazı arkadaşlarımın başarısız evliliklerini görünce böyle bir şeyde yer almak istemedim. Ama bu geceden sonra, birçok insanın yanlış yaptığını fark ettim. Çünkü aramızda olanlar bir sorumluluk gibi gelmiyor. Bir ödül gibi hissettiriyor. Ve bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ederek uykuya dalacağım.

Telefonumu göğsüme çekip gülümsedim. Sonra metni ekran görüntüsü alıyorum çünkü sonsuza kadar saklıyorum. Üçüncü metin mesajını açıyorum.

Anne: Doktor mu, Lily? VE kendi işiniz mi? Büyüdüğümde sen olmak istiyorum.

Onu da ekran görüntüsü aldım.

On İkinci Bölüm
"O zavallı çiçeklere ne yapıyorsun?" Allysa arkamdan soruyor.

Başka bir gümüş rondelayı kapatıyorum ve onu gövdeden aşağı kaydırıyorum. "Steampunk."

İkimiz de geri çekilip buketi hayranlıkla izliyoruz. En azından . . . Ben umut o hayranlıkla ona bakıyor. Düşündüğümden daha iyi çıktı. Beyaz gülleri koyu mor yapmak için çiçekçi daldırma boyası kullandım. Sonra sapları küçük metal pullar ve dişliler gibi farklı steampunk unsurlarla süsledim ve hatta buketi bir arada tutan kahverengi deri kayışa küçük bir saat yapıştırdım.

" Steampunk?"

“Bu bir trend. Bir tür kurgu alt türü, ancak diğer alanlarda yakalanıyor. Sanat. Müzik." Arkamı dönüyorum ve gülümsüyor, buketi tutuyorum. "Ve şimdi . . . çiçekler .”

Allysa çiçekleri benden alıyor ve önünde tutuyor. "Öyleler. . . tuhaf. Onları çok fazla seviyorum." Onlara sarılıyor. "Onlara sahip olabilir miyim?"

Onları ondan uzaklaştırıyorum. “Hayır, onlar bizim büyük açılış sergimiz. Satılık değil." Çiçekleri ondan alıp dün yaptığım vazoyu alıyorum. Geçen hafta bit pazarında bir çift eski düğmeli kadın botu buldum. Bana steampunk stilini hatırlattılar ve çizmeler aslında çiçek fikrini aldığım yer. Botları geçen hafta yıkadım, kuruttum ve sonra onlara metal parçaları süper yapıştırdım. Onları Mod Podge ile fırçaladıktan sonra, çiçekler için su tutmak için içini bir vazo ile hizalayabildim.

"Alisa?" Çiçekleri orta teşhir masasına yerleştiriyorum. “Hayatımla tam olarak yapmam gereken şeyin bu olduğundan oldukça eminim.”

"Steampunk?" o soruyor.

Gülüp etrafımda dönüyorum. "Oluşturmak!" Diyorum. Sonra on beş dakika erken açmak için tabelayı çeviriyorum.

İkimiz de günü düşündüğümüzden daha yoğun geçiriyoruz. Telefon siparişleri, İnternet siparişleri ve içeri girme arasında, ikimizin de öğle yemeği molası vermeye vaktimiz bile yok.

"Daha fazla çalışana ihtiyacın var," diyor Allysa elinde iki buket çiçekle yanımdan geçerken. Yani saat birde.

"Daha fazla çalışana ihtiyacın var," diyor bana saat ikide, telefonu kulağına götürüp bir sipariş yazarken kasadan birini arıyor.

Marshall saat üçten sonra uğrar ve nasıl gittiğini sorar. Allysa, “Daha fazla çalışana ihtiyacı var” diyor.

Saat dörtte bir kadının arabasına bir buket almasına yardım ediyorum ve ben içeri girerken, Allysa elinde başka bir buketle dışarı çıkıyor. "Daha fazla çalışana ihtiyacın var," dedi bıkkın bir şekilde.

Saat altıda kapıyı kilitler ve tabelayı çevirir. Kapıya yaslandı ve yere kaydı, bana baktı.

"Biliyorum," diyorum ona. "Daha fazla çalışana ihtiyacım var."

O sadece başını salladı.

Ve sonra gülüyoruz. Oturduğu yere doğru yürüyorum ve yanına oturuyorum. Kafalarımızı birbirine yaslayıp mağazaya bakıyoruz. Steampunk çiçekler önde ve ortada ve bu özel buketi satmayı reddetmeme rağmen, daha fazlası için sekiz ön siparişimiz vardı.

Seninle gurur duyuyorum, Lily, diyor.

Gülüyorum. "Sen olmasaydın yapamazdım, Issa."

Orada birkaç dakika oturuyoruz, dinlenmenin tadını çıkarıyoruz, sonunda ayaklarımızı veriyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bu hayatımda geçirdiğim en güzel günlerden biriydi, ama yardım edemem ama Ryle'ın asla uğramadığı dırdırcı bir üzüntü hissediyorum. Ayrıca hiç mesaj atmamıştı.

"Bugün kardeşinden haber aldın mı?" Soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır, ama eminim meşguldür."

Başımla onayladım. Meşgul olduğunu biliyorum.

Biri kapıyı çaldığında ikimiz de birbirimize baktık. Ellerini gözlerinin çevresini ovuşturup yüzünü pencereye yasladığını gördüğümde gülümsedim. Sonunda yere baktı ve bizi yerde otururken gördü.

"Şeytandan bahset," diyor Allysa.

Ayağa kalkıp içeri girmesi için kapıyı açıyorum. Açtığım anda içeri giriyor. "Özledim mi? Yaptım. özledim." Bana sarılıyor. "Üzgünüm, elimden geldiğince çabuk buraya gelmeye çalıştım."

Ona sarıldım ve "Sorun değil. Sen buradasın. O mükemmeldi." Bunu başardığı için heyecandan başım dönüyor.

“ Sen mükemmel” diye beni öpmeye diyor.

Allysa yanımızdan hızla geçti. “ Sen kusursuz,” diye taklit. "Hey Ryle, tahmin et ne oldu?"

Ryle beni serbest bıraktı. "Ne?"

Allysa çöp kutusunu alır ve tezgahın üzerine bırakır. "Lily'nin daha fazla çalışanı işe alması gerekiyor."

Sürekli tekrarına gülüyorum. Ryle elimi sıktı ve "Kulağa işler iyiymiş gibi geliyor" diyor.

omuz silkiyorum. "Şikayet edemem. Demek istediğim . . . Ben beyin cerrahı değilim ama yaptığım işte oldukça iyiyim.”

Ryle güler. “Temizlik için yardıma ihtiyacınız var mı?”

Allysa ve ben onu işe koyduk, büyük günün ardından temizlik yapmamıza yardım ettik. Her şeyi bitirip yarına hazırlarız ve sonra Marshall tam işimizi bitirirken gelir. İçeri girdiğinde elinde bir çanta taşıyor ve tezgahın üzerine düşürüyor. Bir tür malzemeden büyük topaklar çıkarmaya başlar ve onları her birimize fırlatır. Benimkini yakalarım ve açarım.

Bu bir tulum.

Her tarafında kediciklerle.

"Bruins oyunu. Ücretsiz bira. Giyin, takım!”

Allysa inleyerek, “Marshall, bu yıl altı milyon dolar kazandın. Biz Do gerçekten özgür bira lazım?”

Parmağını dudaklarına bastırarak onları zıt yönlere itti. "Şşş! Zengin bir kız gibi konuşma Issa. küfür."

Gülüyor ve Marshall tulumu elinden kapıyor. Fermuarını açar ve içeri girmesine yardım eder. Hepimiz hazırlandıktan sonra kapıyı kilitleyip bara gidiyoruz.

Hayatımda hiç bu kadar çok erkek tulum giymiş görmemiştim. Allysa ve ben onları giyen tek kadınız ama bu hoşuma gidiyor. Gürültülü. Çok gürültülü ve Bruins her iyi oyun oynadığında, Allysa ve ben kulaklarımızı çığlıklardan korumak zorundayız. Yaklaşık yarım saat sonra en üst katta bir kabin açılıyor ve hepimiz üst kata çıkıp onu talep ediyoruz.

"Çok daha iyi," diyor Allysa, içeri girerken. Burası çok daha sessiz, ancak normal standartlara kıyasla hala gürültülü.

Bir garson içki siparişimizi almak için yanımıza geldi. Kırmızı şarap ısmarlıyorum ve sipariş verir vermez Marshall neredeyse yerinden fırlıyor. "Şarap?" o bağırıyor. “Bir tulum içindesin! Bir onesi ile bedava şarap alamazsın!”

Garsona onun yerine bana bir bira getirmesini söylüyor. Ryle ona bana şarap getirmesini söylüyor. Allysa su ister ve bu Marshall'ı daha da üzer. Garsona dört şişe bira getirmesini söylüyor ve ardından Ryle, "İki bira, kırmızı şarap ve bir su" diyor. Masamızdan ayrıldığında garsonun kafası çok karıştı.

Marshall kolunu Allysa'ya atar ve onu öper. "Eğer biraz sarhoş değilsen, bu gece seni nasıl hamile bırakabilirim?"

Allysa'nın yüzündeki ifade değişiyor ve anında onun için üzülüyorum. Marshall'ın bunu sadece eğlenmek için söylediğini biliyorum ama bu onu rahatsız etmeli. Birkaç gün önce bana hamile kalamadığı için ne kadar depresif olduğunu söylüyordu.

"Bira içemem, Marshall."

"O zaman en azından şarap iç. Sarhoşken beni daha çok seviyorsun." Kendi kendine gülüyor ama Allysa gülmüyor.

"Ben de şarap içemem. Sahip olamayacağım herhangi aslında alkol.”

Marshall gülmeyi keser.

Kalbim bir parmak arası terlik yapıyor.

Marshall kabinde döner ve onun omuzlarından yakalayarak onun yüzünü doğrudan kendisine dikmesini sağlar. "Alisa?"

Sadece başını sallamaya başladı ve kimin önce ağladığını bilmiyorum. Ben, Marshall veya Allysa. "Baba mı olacağım?" o bağırıyor.

Hâlâ başını sallıyor ve ben aptal gibi bağırıyorum. Marshall kabine atlar ve "Ben baba olacağım!" diye bağırır.

Bu anın nasıl olduğunu anlatamam bile. Önlük giymiş yetişkin bir adam, bir barda bir stantta durup dinleyen herkese baba olacağını bağırıyor. Onu yukarı çekiyor ve şimdi ikisi de kabinde duruyor. Onu öpüyor ve bu hayatımda gördüğüm en tatlı şey.

Ryle'a bakıp olası bir gözyaşını geri atmaya çalışıyormuş gibi alt dudağını çiğnerken yakalayana kadar. Bana baktı ve baktığımı gördü, bu yüzden gözlerini kaçırdı. "Kapa çeneni" diyor. "O benim kız kardeşim."

Gülümseyip eğilip yanağından öpüyorum. "Tebrikler, Ryle Amca."

Müstakbel anne-babalar kabinde sevişmeyi bıraktığında, Ryle ve ben ikimiz de ayağa kalkıp onları tebrik ediyoruz. Allysa bir süredir hasta olduğunu söyledi ama bu sabah büyük açılışımızdan önce bir test yaptı. Bu gece eve geldiklerinde Marshall'a söyleyecekti ama bir saniye daha tutamadı.

İçeceklerimiz geliyor ve yemek sipariş ediyoruz. Garson gidince Marshall'a baktım. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

“Allysa hikayeyi benden daha iyi anlatıyor” diyor.

Allysa ayağa kalkıyor ve öne doğru eğiliyor. “Ondan nefret ettim” diyor. “Ryle'ın en iyi arkadaşıydı ve her zaman evdeydi. Onun çok sinir bozucu olduğunu düşündüm. Boston'dan Ohio'ya yeni taşınmıştı ve Boston aksanı vardı. Bunun onu çok havalı yaptığını düşündü ama ben her konuştuğunda onu tokatlamak istedim.”

“O en böylece tatlı,” Marshall alaycı diyor.

"Sen bir aptaldın," diye yanıtlıyor Allysa, gözlerini devirerek. "Her neyse, bir gün Ryle ve benim birkaç arkadaşımız oldu. Büyük bir şey değil ama ailemiz şehir dışındaydı, bu yüzden tabii ki küçük bir görüşmemiz oldu.”

Ryle, "Orada otuz kişi vardı" diyor. "Bu bir partiydi."

Tamam, bir parti, dedi Allysa. "Mutfağa girdim ve Marshall orada bir fahişeye bastırılmış halde duruyordu."

“O bir sürtük değildi” diyor. "Güzel bir kızdı. Cheetos gibi tadı, ama . . ”

Allysa ona ters ters bakıp o da susuyor. Bana dönüyor. “Onu kaybettim” diyor. "Ona fahişelerini kendi evine götürmesi için bağırmaya başladım. Kız kelimenin tam anlamıyla benden çok korktu, kapıya koştu ve geri gelmedi.”

Marshall, "Horoz engelleyici" diyor.

Allysa omzuna yumruk atıyor. "Neyse. Onu engelledikten sonra odama koştum, bunu yaptığım için utandım. Tamamen kıskançlıktandı ve ellerini başka bir kızın kıçında görene kadar ondan bu şekilde hoşlandığımı fark etmemiştim bile. Kendimi yatağıma atıp ağlamaya başladım. Birkaç dakika sonra odama girdi ve iyi olup olmadığımı sordu. Yuvarlanıp bağırdım, 'Senden hoşlanıyorum , seni aptal sikik surat!' ”

“Ve gerisi tarih. . ” Marshall diyor.

Güldüm. "Huşu. Aptal sikik surat. Ne kadar tatlı."

Ryle parmağını kaldırıyor ve "En iyi kısmı atlıyorsun," diyor.

Allysa omuz silkiyor. "Ah evet. Marshall bana doğru yürüdü, beni yataktan kaldırdı, az önce fahişeyi öptüğü ağızla beni öptü ve yarım saat kadar çıktık. Ryle üzerimize yürüdü ve Marshall'a bağırmaya başladı. Sonra Marshall, Ryle'ı yatak odamdan dışarı itti, kapıyı kilitledi ve benimle bir saat daha öpüştü."

Ryle başını sallıyor. "En iyi arkadaşım tarafından ihanete uğradım."

Marshall, Allysa'yı kendisine çeker. "Ondan hoşlanıyorum, seni aptal sikik surat."

Güldüm ama Ryle yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. “Onunla bir ay boyunca konuşmadım, çok kızdım. Sonunda üstesinden geldim. Biz on sekiz, o on yedi yaşındaydı. Onları ayrı tutmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu.”

“Vay,” diyorum. "Bazen ikinizin ne kadar yakın yaşta olduğunuzu unutuyorum."

Allysa gülümser ve “Üç yılda üç çocuk. Ailem için çok üzülüyorum.”

Masa sessizleşiyor. Allysa'dan Ryle'a özür diler bir bakış geçişi görüyorum.

"Üç?" Soruyorum. "Başka kardeşin var mı?"

Ryle doğruldu ve birasından bir yudum aldı. Masaya geri koyuyor ve “Bir ağabeyimiz vardı. Biz çocukken vefat etti.”

Basit bir soruyla mahvolmuş harika bir gece. Şans eseri, Marshall konuşmayı bir profesyonel gibi yönlendiriyor.

Akşamın geri kalanını onların büyümeleriyle ilgili hikayeleri dinleyerek geçiriyorum. Bu geceki kadar güldüğümden emin değilim.

Oyun bittiğinde hepimiz arabalarımızı almak için dükkana geri dönüyoruz. Ryle daha önce bir Uber'e yakalandığını söyledi, o yüzden benimle gelecek. Allysa ve Marshall ayrılmadan önce ona beklemesini söylüyorum. Dükkanın içine koşuyorum ve steampunk çiçekleri alıp arabalarına geri götürüyorum. Onları ona verdiğimde yüzü aydınlanıyor.

"Hamile olmana sevindim ama sana bu çiçekleri vermemin nedeni bu değil. Sadece onlara sahip olmanı istiyorum. Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın."

Allysa beni sıkıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Umarım bir gün seninle evlenir. Daha da iyi kardeş olacağız."

Arabaya biniyor ve gidiyorlar ve ben orada durup onları izliyorum çünkü hayatım boyunca onun gibi bir arkadaşım olduğunu bilmiyorum. Belki şaraptır. Bilmiyorum ama bugünü seviyorum. Bununla ilgili her şey. Özellikle Ryle'ın arabama yaslanıp beni izlemesine bayılıyorum.

"Mutluyken gerçekten çok güzelsin."

Ah! Bugün! Kusursuz!

• • •

Ryle belimden tutup beni duvara ittiğinde daireme giden merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Tam orada, merdiven boşluğunda beni öpmeye başladı.

"Sabırsız" diye mırıldandım.

Güldü ve iki eliyle kıçımı avuçladı. "Hayır. Bu tulum. Bunu gerçekten iş kıyafetin yapmayı düşünmelisin.” Beni tekrar öptü ve biri bizi geçip merdivenlerden inene kadar beni öpmeyi bırakmadı.

Adam bizi sıkıştırarak, "Güzel tulumlar," diye mırıldandı. "Bruins kazandı mı?"

Ryle başını salladı. Adama bakmadan, "Üçte bir," diye yanıtlıyor.

"Güzel" diyor adam.

O gittiğinde, Ryle'dan uzaklaşırım. "Bu tulum olayı nedir? Boston'daki her erkek bunu biliyor mu?"

Gülüyor ve "Bedava bira, Lily. Bedava bira." Beni merdivenlerden yukarı çekiyor ve kapıdan içeri girdiğimizde Lucy mutfak masasında bir kutu eşyalarını bantlıyor. Henüz bantlamadığı başka bir kutu daha var ve yemin edebilirim HomeGoods'tan aldığım bir kasenin tepesinden dışarı çıktığını görüyorum. Tüm eşyalarını gelecek haftaya kadar çıkaracağını söyledi, ama içimden bir his benim bazı eşyalarımı da rahatlıkla çıkaracağını hissediyorum .

"Sen kimsin?" diye soruyor Ryle'a bir aşağı bir yukarı bakarak.

"Ryle Kincaid. Ben Lily'nin erkek arkadaşıyım."

Lily'nin erkek arkadaşı.

Bunu duydun mu?

Erkek arkadaş.

Bunu ilk kez onayladı ve bu kadar kendinden emin bir şekilde söyledi. "Erkek arkadaşım ha?" Mutfağa girip bir şişe şarap ve iki kadeh aldım.

Ben şarabı doldururken Ryle arkamdan geldi ve kollarını belime doladı. "Evet. Erkek arkadaşın."

Ona bir kadeh şarap verdim ve "Yani ben kız arkadaş mıyım?" diyorum.

Bardağını kaldırıp benimkine doğru tıkırdatıyor. "Deneme koşularının sonuna ve kesin şeylerin başlangıcına kadar."

Şarabımızdan bir yudum alırken ikimiz de gülümsüyoruz.

Lucy kutuları istifler ve ön kapıya doğru yürür. “Tam zamanında çıkmışım gibi görünüyor” diyor.

Kapı arkasından kapanıyor ve Ryle tek kaşını kaldırıyor. "Oda arkadaşının beni pek sevdiğini sanmıyorum."

"Şaşıracaksın. Ben de benden hoşlandığını sanmıyordum ama dün düğününde nedime olmamı istedi. Bence o sadece bedava çiçek umuyor. O çok fırsatçı.”

Ryle güler ve buzdolabına yaslanır. Gözü, üzerinde “ Boston ” yazan bir mıknatısa takılır . Buzdolabından çıkardı ve tek kaşını kaldırdı. “Bir turist gibi buzdolabınızda Boston hatırası tutarsanız, Boston arafından asla çıkamazsınız.”

Güldüm ve mıknatısı alıp buzdolabına geri koydum. Tanıştığımız ilk gece hakkında çok şey hatırlaması hoşuma gitti. "O bir hediyeydi. Sadece kendim alırsam turistik sayılır.”

Yanıma geldi ve elimdeki şarabımı aldı. Bardaklarımızın ikisini de tezgahın üzerine koydu ve sonra eğilip bana derin, tutkulu, sarhoş bir öpücük verdi. Şarabın ekşi meyveli tadını onun dilinde alabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Elleri önlüğümün fermuarına gitti. "Hadi seni bu kıyafetlerden çıkaralım."

Beni yatak odasına doğru çekiyor, ikimiz de kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışırken beni öpüyor. Yatak odama vardığımızda, sutyen ve külotuma indim.

Beni kapıya doğru itiyor ve bunun beklenmedikliği karşısında nefesim kesiliyor.

"Hareket etme" diyor. Dudaklarını göğsüme bastırdı, sonra vücudumdan aşağı inerken beni yavaşça öpmeye başladı.

Aman Tanrım. Bu gün cidden daha iyi olabilir mi?

Ellerimi saçlarının arasından geçirdim ama bileklerimden tutup kapıya bastırdı. Bileklerimi sıkıca sıkarak vücuduma geri tırmanıyor. Tek kaşını uyarırcasına kaldırıyor. "Dedim . . . hareket etme.”

Gülmemeye çalışıyorum ama gizlemek zor. Ağzını vücudumdan aşağı kaydırdı. Külotumu ayak bileklerime kadar yavaşça indirdi ama hareket etmememi söyledi, bu yüzden onları tekmelemem.

Ağzı, uyluğuma kadar kayar. . .

Evet.

En iyisi.

Gün.

Durmadan.

Onüçüncü Bölüm
Ryle: Evde misin yoksa hala işte misin?

Ben: Çalış. Yaklaşık bir saat içinde yapılmalıdır.

Ryle: Seni görmeye gelebilir miyim?

Ben: İnsanların aptalca soru diye bir şey olmadığını nasıl söylediğini biliyor musun? Yanılıyorlar. Bu aptalca bir soruydu.

ryle: :)

Yarım saat sonra çiçekçi dükkanının ön kapısını çalıyor. Neredeyse üç saat önce dükkânı kapattım ama hâlâ buradayım, ilk ayki kaosa kapılmaya çalışıyorum. Mağaza, ne kadar iyi veya ne kadar kötü olduğuna dair doğru bir projeksiyon elde etmek için hala çok yeni. Bazı günler harika ve bazıları o kadar yavaş ki Allysa'yı eve gönderiyorum. Ama genel olarak, şimdiye kadar nasıl gittiğinden memnunum.

Ve Ryle'la işlerin gidişatından memnunum.

Onu içeri almak için kapıyı açıyorum. Yine açık mavi önlük giymiş ve boynunda hâlâ bir steteskop var. İşten taze. Çok hoş bir dokunuş. Yemin ederim, onu bir vardiyadan hemen sonra her gördüğümde, yüzümdeki aptal sırıtışı gizlemek zorunda kalıyorum. Ona hızlı bir öpücük verdim ve sonra ofisime doğru döndüm. "Bitirmem gereken birkaç şey var, sonra evime dönebiliriz."

Beni ofisime kadar takip ediyor ve kapıyı kapatıyor. "Kanepeniz var mı?" diye soruyor ofisime bakarak.

Bu haftanın bir kısmını son rötuşları yaparak geçirdim. Aşırı güçlü floresan lambaları yakmak zorunda kalmamak için birkaç lamba aldım. Lambalar odaya yumuşak bir parlaklık verir. Ayrıca burada kalıcı olarak tutmak için birkaç bitki satın aldım. Bahçe değil, ama olabildiğince yakın. Bu odanın sebze kasaları için depo olarak kullanılmaya başlanmasından bu yana çok yol kat edildi.

Ryle kanepeye doğru yürür ve yüzü önde olacak şekilde üzerine düşer. Acele etmeyin, diye mırıldandı yastığa. "Sen bitirene kadar biraz kestireceğim."

Bazen kendini iş konusunda ne kadar zorladığı konusunda endişeleniyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. On iki saattir ofisimde oturuyorum, bu yüzden fazla hırslı olmaya gelince konuşacak fazla yerim yok.

Sonraki on beş dakikayı siparişleri tamamlamakla geçiriyorum. Bitirdiğimde dizüstü bilgisayarımı kapatıp Ryle'a bakıyorum.

Uyuyacağını düşünmüştüm, ama onun yerine başını eline dayamış, kendi tarafındaydı. Bunca zamandır beni izliyordu ve yüzündeki gülümsemeyi görmek beni utandırıyor. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım.

Lily, sanırım senden fazla hoşlanıyorum, dedi ona doğru giderken.

O kanepeye oturup beni kucağına çekerken burnumu buruşturdum. "Çok fazla? Bu bir iltifat gibi gelmiyor."

“Çünkü öyle olup olmadığını bilmiyorum” diyor. Bacaklarımı iki yanına yerleştirdi ve sonra kollarını belime doladı. "Bu benim ilk gerçek ilişkim. Henüz senden bu kadar hoşlanmalı mıyım bilmiyorum. Seni korkutup kaçırmak istemiyorum."

Güldüm. "Sanki bu hiç olabilir. Beni boğmak için çok fazla çalışıyorsun."

Ellerini sırtımda gezdiriyor. "Çok çalışmam seni rahatsız ediyor mu?"

başımı sallıyorum. "Numara. Bazen senin için endişeleniyorum çünkü kendini yakmanı istemiyorum. Ama seni tutkunla paylaşmak zorunda olmam umurumda değil. Aslında bu kadar iddialı olman hoşuma gidiyor. Biraz seksi. Seninle ilgili en sevdiğim şey bile olabilir."

"Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

"Bu cevabı zaten biliyorum," dedim gülümseyerek. "Ağzım."

Kafasını kanepeye geri yaslıyor. "Ah evet. Bu önce gelir. Ama seninle ilgili en sevdiğim ikinci şey ne biliyor musun?"

başımı sallıyorum.

“Olamayacağım bir şey olmam için üzerimde baskı kuramazsın. Beni tam olarak olduğum gibi kabul ediyorsun."

Gülüyorum. "Eh, doğrusu, seninle ilk tanıştığım zamandan biraz farklısın. Artık o kadar anti-kız arkadaş değilsin."

"Çünkü bunu kolaylaştırıyorsun," diyor elini gömleğimin arkasına kaydırarak. "Seninle olmak kolay. Her zaman istediğim kariyere hâlâ sahip olabilirim ama beni destekleme şeklinle bunu on kat daha iyi hale getiriyorsun. Seninleyken, pastamı alıp onu da yiyebileceğimi hissediyorum.”

Şimdi iki eli de gömleğimin altında, sırtıma bastırdı. Beni kendine doğru çekiyor ve öpüyor. Ağzına karşı sırıtarak "Şimdiye kadar tattığın en iyi pasta mı?" diye fısıldadım.

Bir eli sutyenimin arkasına gitti ve kolaylıkla çözdü. "Eminim, ama belki de olumlu olmak için başka bir tadına ihtiyacım var." Gömleğimi ve sutyenimi başımın üzerine çekiyor. Kot pantolonumu çıkarabilmek için kendimi ondan itmeye başladım ama o beni tekrar kucağına çekti. Steteskopunu alıp kulaklarına yerleştirdi, ardından diyaframı göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırdı.

Kalbini bu kadar meşgul eden ne, Lily?

masumca omuz silkiyorum. "Sizinle biraz ilgisi olabilir, Dr. Kincaid."

Steteskopun ucunu düşürdü ve ardından beni üzerinden kaldırarak tekrar kanepeye itti. Bacaklarımı ayırdı ve aralarındaki kanepeye diz çökerek stetoskopu yeniden göğsüme dayadı. Kalbimi dinlemeye devam ederken diğer elini kendini tutmak için kullanıyor.

“Dakikada yaklaşık doksan vuruşta olduğunuzu söyleyebilirim” diyor.

"Bu iyi mi, kötü mü?"

Sırıtıyor ve kendini üstüme indiriyor. “Kırkaya ulaştığında tatmin olacağım.”

Evet. 140'a ulaşırsa ben de tatmin olacağımı düşünüyorum.

Ağzını göğsüme indirdi ve dilinin göğsümde gezindiğini hissettiğimde gözlerim kapandı. Stetoskopu sürekli göğsüme bastırarak beni ağzına alıyor. “Şimdi yaklaşık yüz yaşındasın” diyor. Stetoskopu tekrar boynuna sardı ve sonra geri çekerek kotumun düğmelerini açtı. Onları üzerimden kaydırdıktan sonra, karnıma gelene kadar beni ters çevirdi, kollarımı kanepenin koluna sardı.

"Dizlerinin üstüne çök" diyor.

Dediğini yaptım ve daha uyum sağlayamadan stetoskopun soğuk metalinin yeniden göğsümle buluştuğunu hissettim, bu sefer kolu arkadan beni sarmıştı. O benim kalp atışımı dinlerken hareketsiz kaldım. Diğer eli yavaş yavaş bacaklarımın arasında, sonra külotumun içinde ve sonra içimde yolunu bulmaya başladı. Kanepeyi tutuyorum ama o kalbimi dinlerken sesleri minimumda tutmaya çalışıyorum.

"Yüz on" dedi, hâlâ tatmin olmamıştı.

Onunla buluşmak için kalçalarımı geri çekiyor ve sonra onun önlüklerinden kurtulduğunu hissedebiliyorum. Bir eli ile kalçamı tutarken diğer eli ile külotumu kenara itiyor. Sonra tamamen içime girene kadar ileri itiyor.

Tekrar kalbimi dinlemek için durduğunda iki çaresiz yumrukla kanepeyi tutuyorum. "Lily," diyor sahte bir hayal kırıklığıyla. "Bir yirmi. Tam olarak seni istediğim yerde değil."

Steteskop tekrar kayboldu ve kolu belime dolandı. Eli karnımdan aşağı kayıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Artık onun ritmine ayak uyduramıyorum. Dizlerimin üzerinde bile zor duruyorum. Bir eli ile beni tutuyor, diğer eli ile de olabilecek en iyi şekilde beni mahvediyor. Tam titremeye başladığımda, sırtım göğsüyle buluşana kadar beni dik tutuyor. Hâlâ içimde ama şimdi steteskopunu göğsümün önüne doğru hareket ettirirken yeniden kalbime odaklandı.

Bir inilti bıraktım ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Şşş. Gürültü yok."

Sonraki otuz saniyeyi başka bir ses çıkarmadan nasıl atlatacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Kollarından biri steteskopu göğsüme bastırarak beni sardı. Eli bacaklarımın arasında büyüsünü sürdürürken diğer kolu karnıma sıkıca bastırdı. Hâlâ bir şekilde içimde derinlerde ve ona karşı hareket etmeye çalışıyorum ama titremeler üzerime hücum etmeye başladığında kaya gibi sağlamdı. Bacaklarım titriyor ve ellerim yanlarımda, adını haykırmamak için gücümün her zerresini alırken uyluklarının üst kısımlarını tutuyor.

Elimi kaldırıp diyaframı bileğime dayadığında hâlâ titriyorum. Birkaç saniye sonra stetoskopu çeker ve yere fırlatır. "Bir elli," diyor memnuniyetle. Benden çekip beni sırtıma yatırdı ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve tekrar içime girdi.

Vücudum hareket edemeyecek kadar zayıf ve gözlerimi açıp onu izleyemiyorum bile. Birkaç kez bana doğru itti ve sonra hareketsiz kaldı, ağzıma doğru inledi. Üzerime düşüyor, gergin ama titriyor.

Boynumu öpüyor ve sonra dudakları köprücük kemiğimdeki kalp dövmesiyle buluşuyor. Sonunda boynuma yerleşti ve iç geçirdi.

"Bu gece senden ne kadar hoşlandığımdan bahsetmiş miydim?" O sorar.

Güldüm. "Bir veya iki kere."

“Bunu üçüncü kez düşünün” diyor. "Senden hoşlanıyorum. Seninle ilgili her şey, Lily. Senin içinde olmak. Senin dışında olmak. Sana yakın olmak. Hepsini beğendim.”

Gülümsüyorum, sözlerinin tenimde nasıl hissettirdiğini seviyorum. Kalbimin içinde. Ben de ondan hoşlandığımı söylemek için ağzımı açtım ama sesim telefonunun sesiyle kesildi.

Boynuma doğru inledi ve sonra beni çıkardı ve telefonuna uzandı. Önlüklerini yerine geri çekiyor ve arayanın kimliğine bakarken gülüyor.

O benim annem, dedi eğilip kanepenin arkasına dayanan dizimin üstünü öperek. Telefonu bir kenara fırlattı ve ardından ayağa kalkıp masama doğru yürüdü ve bir kutu mendil aldı.

Bu her zaman garip, seksten sonra temizlik yapmak zorunda kalıyor. Ama annesinin o yüzüğün diğer ucunda olduğunu bilmek daha önce hiç bu kadar garip olmamıştı diyemem.

Tüm kıyafetlerim yerine oturduğunda, beni kanepede kendine doğru çekiyor ve ben de üstüne uzanıp başımı göğsüne yaslıyorum.

Şimdi saat ondan sonra ve o kadar rahatım ki gece burada uyumayı tartışıyorum. Ryle'ın telefonu başka bir ses çıkararak onu yeni bir sesli mesaja karşı uyarır. Onu annesiyle konuşurken görme düşüncesi beni gülümsetiyor. Allysa anne babalarından biraz bahseder, ama daha önce Ryle ile onlar hakkında hiç konuşmadım.

"Annen babanla iyi anlaşıyor musun?"

Kolu nazikçe benimkine dokunuyor. "Evet yaparım. Onlar iyi insanlar. Ben gençken zorlu bir döneme girdik ama üstesinden geldik. Şimdi neredeyse her gün annemle konuşuyorum."

Kollarımı göğsünde birleştirdim ve çenemi kollarına yaslayıp ona baktım. "Bana annenden biraz daha bahseder misin? Allysa bana birkaç yıl önce İngiltere'ye taşındıklarını söyledi. Ve Avustralya'da tatilde olduklarını, ama bu bir ay önceydi."

Güler. "Annem? İyi . . . annem çok hırslıdır. Çok yargılayıcı, özellikle de en çok sevdiği insanları. Tek bir kilise ayini bile kaçırmadı. Ve babamdan Dr. Kincaid'den başka bir şey olarak bahsettiğini hiç duymadım."

Uyarılara rağmen, onun hakkında konuşurken sürekli gülümsüyor.

"Senin baban da mı doktor?"

Başını sallıyor. "Psikiyatrist. Normal bir yaşam sürmesine de izin veren bir alan seçti. Akıllı adam."

"Boston'da seni hiç ziyaret ediyorlar mı?"

"Tam olarak değil. Annem uçmaktan nefret eder, bu yüzden Allysa ve ben yılda birkaç kez İngiltere'ye uçarız. Yine de seninle tanışmak istiyor, bu yüzden bir sonraki geziye bizimle gelebilirsin."

sırıtırım. "Annene benden bahsettin mi?"

"Elbette" diyor. "Bu anıtsal bir şey, biliyorsun. Benim bir kız arkadaşım olması. Bir şekilde işleri batırmadığımdan emin olmak için beni her gün arıyor."

Gülerek telefonuna uzanmasını sağladım. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Sizi temin ederim ki, az önce bıraktığı sesli mesajda sizi bir şekilde gündeme getirdi." Birkaç tuşa basıyor ve ardından sesli postayı çalmaya başlıyor.

"Merhaba tatlım! O senin annen. Dünden beri seninle konuşmadım. Seni özledim. Lily'ye benim için sarıl. Onu hala görüyorsun, değil mi? Allysa onun hakkında konuşmayı bırakamayacağını söylüyor. O hala senin kız arkadaşın, değil mi? Peki. Gretchen burada, ikindi çayı içiyoruz. Seni seviyorum. Öp öp."

Yüzümü göğsüne bastırıp gülüyorum. "Sadece birkaç aydır çıkıyoruz. Benim hakkımda ne kadar konuşuyorsun?"

Elimi aramıza çekip öptü. "Çok fazla Lily. Çok fazla."

Gülüyorum. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sadece inanılmaz bir kız çocuğu yetiştirmekle kalmadılar, sizi de yarattılar. Bu oldukça etkileyici."

Kolları beni sarıyor ve başımın tepesini öpüyor.

"Kardeşinizin adı neydi?" ona soruyorum.

Bunu sorduktan sonra içinde hafif bir sertlik hissedebiliyorum. Konuyu açtığıma pişmanım ama geri almak için çok geç.

"Emerson."

Sesinden bunun şu anda konuşmak istemediği bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Daha fazla bastırmak yerine başımı kaldırdım ve öne doğru kaydım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Daha iyi bilmeliyim. Konu bana ve Ryle'a gelince, öpücükler sadece öpücüklerle bitmiyor. Birkaç dakika içinde tekrar içimdeydi ama bu sefer diğer seferki her şey değildi.

Bu sefer sevişiyoruz.

Ondördüncü Bölüm
Telefonum çalıyor. Kim olduğunu görmek için alıyorum ve biraz şaşırdım. Ryle beni ilk kez aradı. Biz her zaman sadece mesajlaşırız. Üç aydan uzun süredir telefonda hiç konuşmadığım bir erkek arkadaşım olması ne tuhaf.

"Merhaba?"

"Merhaba kızım" diyor.

Sesinin tonuna alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Merhaba, erkek arkadaş."

"Bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Yarın izin alıyorum. Pazar günleri çiçekçi dükkanınız saat bire kadar açılmaz. İki şişe şarapla dairenize gidiyorum. Erkek arkadaşınla pijama partisi yapıp bütün gece sarhoş olup öğlene kadar uyumak mı istiyorsun?

Sözlerinin bana yaptıkları gerçekten utanç verici. Gülümsedim ve "Bil bakalım ne oldu?" dedim.

"Ne?"

"Sana yemek yapıyorum. Ve önlük giyiyorum."

"Ah evet?" diyor.

" Sadece bir önlük." Ve sonra kapatıyorum.

Birkaç saniye sonra bir metin mesajı alıyorum.

Ryle: Resim, lütfen.

Ben: Buraya gel ve fotoğrafı kendin çekebilirsin.

Kapı açıldığında güveç karışımını hazırlamayı neredeyse bitirdim. Onu cam tavaya döküyorum ve mutfağa girdiğini duyduğumda arkamı dönmedim. Sadece önlük giyiyorum derken ciddiydim. Külot bile giymiyorum.

Fırına uzanıp güveci içine soktuğumda, havayı içine çektiğini duyabiliyorum. Bunu yaptığımda göstermek için biraz fazla uzağa gidebilirim. Fırını kapattığımda, onunla yüzleşmiyorum. Bir bez alıp fırını silmeye başladım, kalçalarımı mümkün olduğunca salladığımdan emin oldum. Sağ popo yanağımda delici bir acı hissettiğimde ciyakladım. Arkamı dönüyorum ve Ryle sırıtıyor, iki şişe şarap tutuyor.

"Az önce beni ısırdın mı?"

Bana masum bir bakış atıyor. "Eğer sokulmak istemiyorsan akrebi kışkırtma." Şişelerden birini açarken beni baştan aşağı süzdü. Bize bir bardak doldurmadan önce onu havaya kaldırıyor ve "Eski bir şey" diyor.

" Vintage ," diyorum sahte bir izlenimle. "Özel durum nedir?"

Bana bir bardak uzatıyor ve "Ben amca olacağım. Sigara içen ateşli bir kız arkadaşım var. Ve Pazartesi günü çok nadir, muhtemelen hayatta bir kez kraniyopagus ayrımı yapacağım."

"Bir kafatası- ne ?"

Bir kadeh şarabını bitirir ve kendine bir tane daha doldurur. "Kraniyopagus ayrımı. Yapışık ikizler" diyor. Başının üstündeki bir noktayı işaret ediyor ve dokunuyor. "Tam buraya bağlı. Doğduklarından beri onları inceliyoruz. Çok nadir bir ameliyattır. Çok nadir."

İlk defa, bir doktor olarak ondan gerçekten hoşlandığımı düşünüyorum. Yani, sürüşüne hayranım. Bağlılığına hayranım. Ama yaşamak için yaptığı şey konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu görmek cidden seksi.

"Sence ne kadar sürer?" Soruyorum.

Omuz silkiyor. "Emin değil. Onlar genç, bu yüzden çok uzun süre genel anestezi altında olmak endişe verici." Sağ elini kaldırıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Ama bu, neredeyse yarım milyon dolarlık uzmanlık eğitiminden geçmiş çok özel bir el. Bu ele çok güveniyorum."

Yanına gidip dudaklarımı avucuna bastırıyorum. "Ben de bu ele biraz düşkünüm."

Elini boynuma doğru kaydırdı ve sonra tezgaha yaslanmam için beni döndürdü. Nefesim kesildi çünkü bunu beklemiyordum.

Arkadan kendini bana doğru itti ve elini yavaşça vücudumun yanından aşağı kaydırdı. Avuçlarımı granite bastırdım ve gözlerimi kapattım, şimdiden şarabın akışını hissettim.

"Bu el," diye fısıldıyor, "bütün Boston'daki en sağlam el."

Boynumun arkasını iterek beni tezgahın üzerine doğru büküyor. Eli dizimin iç kısmıyla buluşuyor ve yukarı doğru kaydırıyor. Yavaşça. İsa.

Bacaklarımı ayırdı ve sonra parmakları içime girdi. İnliyorum ve tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum. Sihir yapmaya başladığında musluğu tutuyorum.

Ve sonra, tıpkı bir sihirbaz gibi, eli kaybolur.

Mutfaktan çıktığını duyuyorum. Tezgahın önünden geçerken onu izliyorum. Bana göz kırptı, şarabının geri kalanını içti ve "Hızlı bir duş alacağım" dedi.

Ne bir alay.

"Seni pislik!" arkasından bağırırım.

"Ben pislik değilim!" yatak odamdan bağırıyor. “Ben yüksek eğitimli bir beyin cerrahıyım!”

Gülüyorum ve kendime bir bardak daha şarap dolduruyorum.

Ona alaycının gerçekte kim olduğunu göstereceğim.

• • •

O yatak odamdan çıktığında üçüncü kadeh şarabımı içiyorum.

Annemle telefondayım, bu yüzden mutfağa gidip kendine bir bardak daha doldururken onu kanepeden izliyorum.

Bu ciddi anlamda iyi bir şarap.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" annem soruyor.

Onu hoparlöre aldım. Ryle duvara yaslanmış, onunla konuşmamı izliyor. "Fazla değil. Ryle'ın çalışmasına yardım ediyorum."

"Şu sesler . . . çok ilginç değil” diyor.

Ryle bana göz kırpıyor.

“Aslında çok ilginç,” diyorum ona. “Onun çok çalışmasına yardım ediyorum. Çoğunlukla ellerin ince motor kontrolünün gözden geçirilmesi. Aslında, muhtemelen bütün gece ders çalışarak geçireceğiz.”

Üç bardak şarap beni sinirlendirdi. Annemle telefonda konuşurken onunla flört ettiğime inanamıyorum. Brüt.

"Gitmeliyim," diyorum ona. "Yarın gece Allysa ve Marshall'ı yemeğe çıkarıyoruz, o yüzden pazartesi seni arayacağım."

"Ah, onları nereye götürüyorsun?"

gözlerimi deviriyorum. Kadın bir ipucu alamaz. "Bilmiyorum. Ryle, onları nereye götürüyoruz?”

"Annenle gittiğimiz o yer," diyor. "Bib'in mi? Saat altı için rezervasyon yaptırdım.”

Kalbim göğsümden aşağı kayıyormuş gibi hissediyor. Annem, “Ah, iyi seçim” diyor.

"Evet. Bayat ekmek seviyorsanız. Görüşürüz, anne." Telefonu kapatıp Ryle'a bakıyorum. "Oraya geri dönmek istemiyorum. hoşuma gitmedi Hadi yeni bir şeyler deneyelim."

Ona neden gerçekten oraya geri dönmek istemediğimi söyleyemem . Ama yepyeni erkek arkadaşına ilk aşkından kaçınmaya çalıştığını nasıl söylersin?

Ryle duvarı itiyor. "İyi olacaksın" diyor. “Allysa orada yemek yiyeceği için heyecanlı, ona her şeyi anlattım.”

Belki şansım yaver gider ve Atlas çalışmaz.

Yemekten bahsetmişken, dedi Ryle. "Açlıktan ölüyorum."

Güveç!

"Kahretsin!" diyorum gülerek.

Ryle mutfağa koşuyor, ben de ayağa kalkıp onu takip ediyorum. Tam fırının kapağını açıp dumanı sallarken içeri girdim. Harap.

Üç bardak şarap içtikten sonra aniden ayağa kalkmaktan başım dönüyor. Tam yanık güveci çıkarmak için uzandığında, kendimi sabitlemek için yanındaki tezgahı tutuyorum.

"Ryle! Bir ihtiyacınız var. . ”

"Bok!" o bağırıyor.

"Tencere sahibi."

Güveç elinden düşer ve yere düşerek her yeri paramparça eder. Cam kırılmasını ve mantarlı tavukların sıçramasını önlemek için ayaklarımı kaldırdım. Tencere tutacağı kullanmayı düşünmediğini fark ettiğim anda gülmeye başladım.

Şarap olmalı. Bu ciddi anlamda güçlü bir şarap.

Fırını çarparak kapatıyor ve musluğa doğru ilerliyor, elini soğuk suyun altına sokarak küfürler savuruyor. Kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum ama şarap ve son birkaç saniyenin gülünçlüğü işi zorlaştırıyor. Yere bakıyorum - temizlemek

zorunda olduğumuz pisliğe - ve kahkahalar kopuyor benden. Ryle'ın eline bakmak için eğilirken hâlâ gülüyorum. Umarım çok zarar vermemiştir.

Anında artık gülmüyorum. Yerdeyim, elim gözümün kenarına bastırdı.

Bir saniye içinde, Ryle'ın kolu birdenbire ortaya çıktı ve bana çarparak beni geriye doğru savurdu. Arkasında dengemi bozmaya yetecek kadar güç vardı. Ayağımı kaybedince aşağı inerken yüzümü dolabın kapı kollarından birine çarptım.

Gözümün köşesinden, şakağımın hemen yanından ağrı fışkırıyor.

Sonra ağırlığı hissediyorum.

Ağırlık onu takip ediyor ve her tarafıma baskı yapıyor. Çok fazla yerçekimi, duygularımı bastırıyor. Her şey parçalanıyor.

Gözyaşlarım, kalbim, kahkaham, ruhum . Kırık cam gibi paramparça oldu, etrafıma yağdı.

Kollarımı başımın üzerine sardım ve son on saniyeyi dilemeye çalıştım.

"Lanet olsun Lily," dediğini duydum. "Komik değil. Bu el benim lanet olası kariyerim."

ona bakmam. Sesi bu sefer vücuduma nüfuz etmiyor. Şimdi beni bıçaklıyormuş gibi geliyor, her sözünün keskinliği bana kılıç gibi geliyor. Sonra onu yanımda hissediyorum, lanet olası eli sırtımda.

Sürtünme.

"Lily," diyor. "Aman Tanrım. Lily ." Kollarımı başımdan çekmeye çalışıyor ama kımıldamayı reddediyorum. Son on beş saniyenin geçmesini dileyerek başımı sallamaya başladım. On beş saniye . Bir insanla ilgili her şeyi tamamen değiştirmek için gereken tek şey bu.

Asla geri alamayacağımız on beş saniye.

Beni kendine doğru çekip başımın üstünü öpmeye başladı. "Ben çok üzgünüm. Ben sadece . . . elimi yaktım. Panikledim. Gülüyordun ve. . . Çok üzgünüm, her şey çok hızlı oldu. Seni zorlamak istemedim, Lily, üzgünüm."

Bu sefer Ryle'ın sesini duymuyorum. Duyduğum tek şey babamın sesi.

"Üzgünüm Jennie. Bu bir kazaydı. Ben çok üzgünüm."

"Üzgünüm Lily. Bu bir kazaydı. Ben çok üzgünüm."

Sadece onu benden uzak istiyorum. Ben hem benim elleri ve ayakları var gücü her zerresini kullanabilirim ve onu zorlamak lanet benden uzak.

Geriye, ellerinin üzerine düşüyor. Gözleri gerçek bir kederle dolu, ama sonra başka bir şeyle dolu.

Endişelenmek? Panik?

Sağ elini yavaşça yukarı çekiyor ve eli kan içinde. Avucundan, bileğinden aşağı kan damlıyor. Yere bakıyorum - güveç kabındaki kırık cam parçalarına. Onun eli. Onu camın üzerine ittim.

Dönüp kendini yukarı çekiyor. Elini suyun altına sokar ve kanı durulamaya başlar. Ayağa kalktım, tam avucundan bir cam parçası çekip tezgahın üzerine fırlatırken.

O kadar çok öfke doluyum ki, ama bir şekilde onun eline olan ilgi hala bir çıkış yolu buluyor. Bir havlu alıp yumruğunun içine sokuyorum. Çok kan var.

Bu onun sağ eli.

Pazartesi günü ameliyatı.

Kanamayı durdurmaya çalışıyorum ama çok kötü titriyorum. "Ryle, elin."

Elimi çekti ve sağlam eliyle çenemi kaldırdı. “ Lanet , Lily elini. Elim umurumda değil. İyi misin?" Yüzümdeki kesiği değerlendirirken çılgınca gözlerimin arasında ileri geri bakıyor.

Omuzlarım titremeye başladı ve kocaman, acı dolu gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. "Numara." Biraz şoktayım ve o tek kelimeyle kalbimin kırıldığını duyabildiğini biliyorum çünkü onu her bir parçamda hissedebiliyorum. "Aman Tanrım. Beni ittin , Ryle. Sen . . ” Az önce olanların farkına varmak, gerçek eylemden daha çok acıtıyor.

Ryle kolunu boynuma doladı ve umutsuzca beni kendisine bastırdı. "Çok üzgünüm Lily. Tanrım , çok üzgünüm." Yüzünü saçlarıma gömdü, içindeki her duyguyla beni sıkıştırdı. "Lütfen benden nefret etme. Lütfen .”

Sesi yavaş yavaş tekrar Ryle'ın sesi olmaya başlıyor ve bunu midemde, ayak parmaklarımda hissediyorum. Tüm kariyeri eline bağlı, bu yüzden endişelenmediği bir şey söylemesi gerekiyor. Doğru? Kafam çok karışık.

Çok fazla şey oluyor. Duman, şarap, kırık cam, her yere sıçrayan yiyecek, kan, öfke, özürler , çok fazla .

“Çok üzgünüm,” diyor tekrar. Geri çekiliyorum ve gözleri kırmızı ve onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. "Panikledim. Seni uzaklaştırmak istemedim, sadece panikledim. Tek düşünebildiğim Pazartesi günü geçirdiğim ameliyat ve elim ve . . . Ben çok üzgünüm." Ağzını benimkine bastırıyor ve beni içine çekiyor.

O benim babam gibi değil. O olamaz. O umursamaz piç gibi değil.

İkimiz de üzgünüz, öpüşüyoruz, kafamız karışıyor ve üzgünüz. Hiç bu an gibi bir şey hissetmemiştim - çok çirkin ve acı verici. Ama her nasılsa sadece bu insanlardan yüzünden zarar kolaylaştırır tek şey olan bu adam. Gözyaşlarım onun hüznüyle yatıştı, duygularım onun ağzıyla benimkilere yaslandı, eli beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi kavradı.

Kollarının belime dolandığını hissediyorum ve beni kaldırdı, yarattığımız pisliğin üzerinden dikkatlice geçti. Ondan mı yoksa kendimden mi daha çok hayal kırıklığına uğradım bilemiyorum. İlk etapta öfkesini kaybettiği için ya da bir şekilde özründe teselli bulduğum için.

Beni taşıyor ve yatak odama kadar öpüyor. Beni yatağa indirdiğinde hala öpüyor ve "Özür dilerim, Lily," diye fısıldıyor. Dudaklarını gözümdeki kabine çarpan noktaya kaydırdı ve beni oradan öptü. "Ben çok üzgünüm."

Ağzı yine benimkinin üzerinde, sıcak ve ıslak ve bana ne olduğunu bile bilmiyorum. İçimden o kadar çok acı çekiyorum ki, vücudum onun ağzından ve bana elleri şeklinde özrünü çok istiyor. Ona saldırmak ve babam onu incittiğinde annemin tepki vermesini hep dilediğim gibi tepki vermek istiyorum, ama içten içe bunun gerçekten bir kaza olduğuna inanmak istiyorum. Ryle babam gibi değil. Onun gibisi yok .

Onun acısını hissetmeye ihtiyacım var. Onun pişmanlığı. Bunların ikisini de beni öpme şeklinden anlıyorum. Bacaklarımı onun için açıyorum ve onun kederi başka bir biçimde geliyor. İçimde yavaş, özür dileyen hamleler. Bana her girdiğinde, başka bir özür fısıldıyor. Ve bir mucize eseri, benden her çekildiğinde öfkem de onunla birlikte gidiyor.

• • •

Omzumu öpüyor. Yanağım. Gözüm. Hala üstümde, bana nazikçe dokunuyor. Bana hiç böyle dokunulmamıştı. . . böyle bir hassasiyetle. Mutfakta olanları unutmaya çalışıyorum ama şu anda her şey bu.

Beni kendinden uzaklaştırdı.

Ryle beni itti.

On beş saniye boyunca onun olmayan bir yanını gördüm . Bu ben değildim . Endişelenmem gerekirken ona güldüm. Bana hiç dokunmaması gerekirken beni itti. Onu ittim ve elini kesmesine neden oldum.

Berbattı. Her şey, sürdüğü on beş saniyenin tamamı kesinlikle berbattı. Bir daha asla düşünmek istemiyorum.

Paçavra hala elinde toplanmış ve kanla sırılsıklam. göğsüne bastırıyorum.

“Hemen döneceğim,” diyorum ona. Beni bir kez daha öptü ve üzerimden kalktı. Banyoya gidip kapıyı kapatıyorum. Aynaya bakıyorum ve iç çekiyorum.

Kan. Saçlarımda, yanaklarımda, vücudumda. Hepsi onun kanı. Bir bez alıp birazını yıkamaya çalışıyorum ve sonra ilk yardım çantasını bulmak için lavabonun altına bakıyorum. Elinin ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Önce yaktı, sonra dilimledi. Bana bu ameliyatın onun için ne kadar önemli olduğunu söyledikten bir saat sonra bile.

Artık şarap yok. Bir daha asla eski şaraba izin verilmeyecek.

Lavabonun altından kutuyu alıp yatak odasının kapısını açıyorum. Küçük bir buz torbasıyla mutfaktan yatak odasına geri dönüyor. Elinde tutuyor, “Gözün için” diyor.

İlk yardım çantasını tutuyorum. "Elin için."

İkimizde gülümseyip tekrar yatağa oturduk. Elini kucağıma çekerken o başlığa yaslanıyor. Yarasını pansuman yaparken gözüme buz torbası tutuyor.

Parmağıma biraz antiseptik krem sıkıyorum ve parmaklarındaki yanıklara sürüyorum. Düşündüğüm kadar kötü görünmüyorlar, yani bu beni rahatlattı. "Kabartmasını önleyebilir misin?" ona soruyorum.

Başını sallıyor. "İkinci derece değilse değil."

Pazartesi günü parmaklarında kabarcıklar olursa yine de ameliyatı yapıp yapamayacağını sormak istiyorum ama konuyu açmıyorum. Eminim şu an aklında bu vardır.

"Senin üzerine biraz koymamı ister misin?"

Başını sallıyor. Kanama durdu. Eminim dikişe ihtiyacı olsaydı biraz alırdı ama bence sorun olmaz. ACE bandajını ilk yardım çantasından çıkardım ve elini sarmaya başladım.

"Lily," diye fısıldıyor. ona bakıyorum. Başı karyolaya dayalı ve ağlamak istiyor gibi görünüyor. “Kendimi çok kötü hissediyorum” diyor. "Eğer geri alabilseydim. . ”

Biliyorum, dedim sözünü keserek. "Biliyorum Ryle. Berbattı. Beni ittin. Senin hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldun. Ama bu konuda kötü hissettiğini biliyorum. Onu geri alamayız. Tekrar gündeme getirmek istemiyorum." Bandajı elinin etrafına sardım ve sonra gözlerinin içine baktım. "Ama Ryle? Bir daha böyle bir şey olursa. . . Bu sefer sadece bir kaza olmadığını bileceğim. Ve seni hiç düşünmeden bırakacağım."

Kaşları pişmanlıkla çatılmış, uzun bir süre bana baktı. Öne eğiliyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Bir daha olmayacak Lily. Yemin ederim. Ben onun gibi değilim. Böyle düşündüğünü biliyorum ama sana yemin ederim. . ”

Durmasını dileyerek başımı salladım. Sesindeki acıya dayanamıyorum. "Babama hiç benzemediğini biliyorum," diyorum. "Sadece . . . lütfen beni bir daha senden şüphe ettirme. Lütfen."

Saçımı alnımdan fırçalıyor. "Sen benim hayatımın en önemli parçasısın Lily. Sana mutluluk getiren şey olmak istiyorum. Sana zarar veren şey değil." Beni öptü ve sonra ayağa kalkıp üzerime eğildi ve buzu yüzüme bastırdı. "Bunu yaklaşık on dakika daha burada tut. Şişmesini önleyecektir."

Onun elini benimkiyle değiştiriyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Beni alnımdan öpüyor ve "Karmaşamı temizlemek için" diyor.

Sonraki yirmi dakikayı mutfağı temizlemekle geçirir. Bardağın çöp kutusuna atıldığını, lavaboya şarap döküldüğünü duyabiliyorum. Banyoya gidip kanını

üzerimden atmak için hızlı bir duş alıyorum ve sonra yatağımın çarşaflarını değiştiriyorum. Sonunda mutfağı temizlediğinde, elinde bir bardakla yatak odasına gelir. Bana uzatıyor. “Bu soda” diyor. "Kafein yardımcı olacaktır."

Ondan bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Aslında mükemmel bir şey. Bir içki daha alıp komodinin üzerine koydum. "Ne işe yarar? Felekten Bir Gece?"

Ryle yatağa giriyor ve yorganı üzerimize çekiyor. Başını sallıyor. “Hayır, sodanın aslında hiçbir şeye yardımcı olduğunu düşünmüyorum. Annem kötü bir gün geçirdikten sonra bana gazoz verirdi ve bu beni her zaman biraz daha iyi hissettirirdi.”

Gülüyorum. "Eh, işe yaradı."

Elini yanağıma dokunduruyor ve gözlerinde ve bana dokunma biçiminden en azından bir bağışlanma şansını hak ettiğini görebiliyorum. Onu affetmenin bir yolunu bulamazsam, babama karşı hâlâ beslediğim kırgınlık için onu suçlayacağımı hissediyorum. O benim babam gibi değil.

Ryle beni seviyor. Daha önce hiç çıkıp söylemedi ama söylediğini biliyorum. Ve onu seviyorum. Bu gece mutfakta olanlar bir daha olmayacağından emin olduğum bir şey. Beni incittiği için ne kadar üzüldüğünü gördükten sonra.

Bütün insanlar hata yapar. Bir insanın karakterini belirleyen bizim yaptığımız hatalar değildir. Bu hataları böyle alıp mazeret yerine ders haline getiriyoruz.

Ryle'ın gözleri bir şekilde daha da içtenleşiyor ve eğilip elimi öpüyor. Başını yastığa koydu ve öylece yattık, birbirimize baktık, gecenin içimizde bıraktığı tüm boşlukları dolduran bu konuşulmamış enerjiyi paylaştık.

Birkaç dakika sonra elimi sıktı. "Lily," dedi başparmağını benimkinin üzerinde gezdirerek. "Sana aşığım."

Sözlerini her zerremde hissediyorum. Ve “ Ben de seni seviyorum ” diye fısıldadığımda, bu onunla konuştuğum en çıplak gerçek.

On Beşinci Bölüm

Restorana on beş dakika geç geldim. Tam bu gece kapatmak üzereyken, bir cenaze için çiçek sipariş etmek üzere bir müşterim geldi. Onları geri çeviremedim çünkü. . . ne yazık ki. . . cenazeler çiçekçiler için en iyi iş.

Ryle beni masaya doğru salladı ve etrafa bakmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak doğruca onlara doğru yürüdüm. Atlas'ı görmek istemiyorum. Restoranın yerini değiştirmeleri için iki kez denedim, ama Ryle ona ne kadar iyi olduğunu söyledikten sonra Allysa burada yemeye can atmıştı.

Kabine giriyorum ve Ryle eğilip yanağımdan öpüyor. "Hey kız arkadaşım."

Allysa inliyor. "Tanrım, çok tatlısınız, mide bulandırıcı." Ona gülümsedim ve gözleri hemen gözümün köşesine gitti. Bugün düşündüğüm kadar kötü görünmüyor, bu muhtemelen Ryle'ın beni üzerinde buz tutmaya zorlamasından kaynaklanıyor. Aman Tanrım, dedi Allysa. "Ryle bana olanları anlattı ama o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim."

Ona ne söylediğini merak ederek Ryle'a baktım. Doğrusu? Gülümsüyor ve "Zeytinyağı her yerdeydi. Kaydığı zaman o kadar zarifti ki, onun bir balerin olduğunu düşünürdünüz."

Yalan.

Yeterince adil. Ben de aynı şeyi yapardım.

"Oldukça acıklıydı," diyorum gülerek.

Bir şekilde akşam yemeğini sorunsuz atlatıyoruz. Atlas'tan hiçbir iz yok, dün gece hakkında hiçbir düşünce yok ve Ryle ile ben şaraptan kaçınıyoruz. Yemeğimizi bitirdikten sonra garsonumuz masaya yaklaştı. "Tatlıya bakar mısın?" O sorar.

Başımı sallıyorum ama Allysa neşeleniyor. "Neye sahipsin?"

Marshall da aynı derecede ilgili görünüyor. "İki kişilik yiyoruz, bu yüzden çikolatalı her şeyi alacağız" diyor.

Garson başını salladı ve o uzaklaştığında, Allysa Marshall'a baktı. "Bu bebek şu anda bir tahtakurusu büyüklüğünde. Önümüzdeki birkaç ay boyunca kötü alışkanlıkları teşvik etmesen iyi olur."

Garson elinde bir tatlı arabasıyla döner. "Şef tüm anne adaylarına evde tatlı veriyor" diyor. "Tebrikler."

"O yapıyor?" diyor Allysa neşeyle.

Marshall, "Sanırım bu yüzden Bib's deniyor," diyor. "Şef bebekleri sever."

Hepimiz sepete bakıyoruz. Ah, Tanrım, dedim seçeneklere bakarak.

Allysa, “Bu benim yeni favori restoranım” diyor.

Masa için üç tatlı seçiyoruz. Dördümüz, bebek isimlerini tartışarak servis edilmesini bekleyerek zaman harcıyoruz.

"Hayır," diyor Allysa, Marshall'a. “Bu bebeğe bir eyalet adını vermiyoruz.”

Ama Nebraska'yı seviyorum, diye sızlanıyor. "Idaho mu?"

Allysa başını ellerinin arasına alır. "Bu evliliğimizin sonu olacak."

"Ölüm," diyor Marshall. "Aslında bu iyi bir isim."

Marshall'ın cinayeti, tatlının gelmesiyle engellenir. Garsonumuz Allysa'nın önüne bir parça çikolatalı kek koyar ve arkasında diğer iki tatlıyı tutan garsona yer açmak için kenara çekilir. Garson, tatlılarımızı yerleştiren adama işaret ederek, “Şef tebriklerini iletmek istiyor” diyor.

"Yemek nasıldı?" diye soruyor şef, Allysa ve Marshall'a bakarak.

Gözleri benimkilere ulaştığında, endişem benden sızıyor. Atlas gözlerime kilitlendi ve düşünmeden, " Şef sen misin?" diye çıkıştım.

Garson Atlas'a doğru eğilir ve şöyle der: "Şef. Sahip. Bazen garson, bazen bulaşık makinesi. Uygulamaya yeni bir anlam katıyor.”

Sonraki beş saniye masamızdaki herkes tarafından fark edilmedi, ama bana ağır çekimde oynuyorlar.

Atlas'ın gözleri gözümdeki kesiğe takıldı.

Bandaj Ryle'ın elini sarmıştı.

Gözüme dön.

Allysa, “Restoranınızı seviyoruz” diyor. "Burada inanılmaz bir yeriniz var."

Atlas ona bakmaz. Yutkunurken boğazının yuvarlandığını görüyorum. Çenesi sertleşiyor ve uzaklaşırken hiçbir şey söylemiyor.

Bok.

Garson gülümseyerek ve çok fazla diş göstererek Atlas'ın aceleyle geri çekilmesini korumaya çalışır. "Tatlının tadını çıkar," diyor mutfağa doğru koşarken.

“Serseri,” diyor Allysa. "Yeni bir favori restoran bulduk ve şef tam bir pislik."

Ryle güler. "Evet, ama pislikler en iyileridir. Gordon Ramsay?”

İyi nokta, dedi Marshall.

Elimi Ryle'ın koluna koydum. "Banyo," diyorum ona.

Ben kabinden çıkarken başını salladı ve Marshall, "Peki ya Wolfgang Puck? Onun bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Restoranın karşısında yürüyorum, baş aşağı, hızlı tempolu. Tanıdık koridora girer girmez devam ettim. Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtım ve arkamı dönüp kilitledim.

Bok. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gözündeki bakış. Çenesindeki öfke.

Gittiği için rahatladım ama büyük ihtimalle biz ayrıldığımızda restoranın dışında Ryle'ın kıçına tekmeyi basmaya hazır bekliyor olacağından eminim.

Burnumdan nefes alıyorum, ağzımdan veriyorum, ellerimi yıkıyorum, nefesi tekrarlıyorum. Biraz daha sakinleşince ellerimi havluyla kuruladım.

Oraya geri dönüp Ryle'a kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim. Gideceğiz ve asla geri dönmeyeceğiz. Hepsi şefin bir pislik olduğunu düşünüyor, bu benim bahanem olabilir.

Kapıyı açıyorum ama çekmiyorum. Diğer taraftan iterek açılmaya başlıyor, ben de geri adım atıyorum. Atlas benimle banyoya girdi ve kapıyı kilitledi. Bana bakarken sırtı kapıya yaslandı, gözümün yakınındaki kesiğe odaklandı.

"Ne oldu?" O sorar.

başımı sallıyorum. "Hiçbir şey değil."

Gözleri kısılmış, hala buz mavisi ama bir şekilde ateşle yanıyor. "Yalan söylüyorsun Lily."

Beni idare edecek kadar bir gülümseme topladım. "Bu bir kazaydı."

Atlas güler ama sonra yüzü asılır. "Onu bırak."

Onu bırak?

Tanrım, bunun tamamen başka bir şey olduğunu düşünüyor. Bir adım öne atıp başımı sallıyorum. "O öyle biri değil Atlas. Böyle değildi. Ryle iyi bir insan."

Başını eğerek biraz öne eğiyor. "Eğlenceli. Tıpkı annen gibi konuşuyorsun."

Sözleri can yakıyor. Hemen kapıya ulaşmak için etrafından dolanmaya çalıştım ama bileğimi tuttu. " Bırak onu, Lily."

elimi geri çekiyorum. Ona arkamı dönüp derin bir nefes alıyorum. Onunla tekrar yüzleşirken yavaşça bırakıyorum. "Eğer herhangi bir karşılaştırma olacaksa, şu anda senden , ondan hiç olmadığım kadar korkuyorum ."

Sözlerim Atlas'ı bir an duraksattı. Başıyla yavaşça başlıyor ve kapıdan uzaklaştıkça daha da belirginleşiyor. "Kesinlikle seni rahatsız etmek istemedim." Kapıya doğru hareket ediyor. "Bana her zaman gösterdiğin ilgiyi ödemeye çalışıyorum."

Bir an için ona bakıyorum, sözlerini nasıl alacağımdan emin değilim. Hâlâ içeriden öfkeli, görebiliyorum. Ama dışarıdan sakin, toplanmış. Gitmeme izin veriyor. Uzanıp kapının kilidini açtım, sonra çekerek açtım.

Gözlerim Ryle'ınkilerle buluşunca nefesim kesildi. Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda Atlas'ın banyodan benimle çıktığını gördüm.

Benden Atlas'a bakarken Ryle'ın gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Ne sikim Lily?"

"Ryle." Sesim titriyor. Tanrım, bu olduğundan çok daha kötü görünüyor.

Atlas etrafımdan bir adım attı ve sanki Ryle onun için yokmuş gibi mutfağın kapılarına doğru döndü. Ryle'ın gözleri Atlas'ın sırtına yapıştı. Yürümeye devam et Atlas.

Atlas mutfak kapısına vardığında duraksar.

Hayır hayır hayır. Yürümeye devam et.

Hayal edebileceğim en korkunç anlardan biri haline gelen anda, arkasını döndü ve Ryle'a doğru yürüdü ve onu gömleğinin yakasından yakaladı. Neredeyse olur olmaz, Ryle Atlas'ı geri zorlar ve karşı duvara çarpar. Atlas tekrar Ryle'a doğru atılır, bu sefer kolunu Ryle'ın boğazına dayayarak onu duvara yapıştırır.

"Ona bir daha dokunursan lanet olası elini kesip boğazına sokarım, seni değersiz bok parçası!"

"Atlas, dur!" Bağırıyorum.

Atlas, büyük bir geri adım atarak Ryle'ı zorla serbest bırakır. Ryle derin derin nefes alıyor, Atlas'a uzun uzun bakıyor. Sonra odağı doğrudan bana kayıyor. " Atlas?" Adını tanıdıkça söylüyor.

Ryle neden Atlas'ın adını böyle söylüyor? Sanki daha önce söylediğimi duymuş gibi mi? Ona Atlas'tan hiç bahsetmedim.

Beklemek.

Yaptım.

Çatıdaki ilk gece. Çıplak gerçeklerimden biriydi.

Ryle inanmayan bir kahkaha attı ve Atlas'ı işaret etti ama hâlâ bana bakıyor. “ Bu Atlas ise? Evsiz oğlan sen yazık -fucked?”

Aman Tanrım.

Koridor bir anda yumruklar, dirsekler ve durmaları için çığlıklarım arasında bir bulanıklık haline geldi. İki garson arkamdan kapıyı itip yanımdan geçtiler ve başladığı gibi onları ayırdılar.

Zıt duvarlara itilip birbirlerine bakıyorlar, derin derin nefes alıyorlar. İkisine de bakamıyorum.

Atlas'a bakamıyorum. Ryle'ın ona söylediklerinden sonra değil. Ayrıca Ryle'a da bakamıyorum çünkü muhtemelen şu anda olabilecek en kötü şeyi düşünüyor.

"Dışarı!" Atlas kapıyı işaret ederek ama Ryle'a bakarak bağırıyor. "Restoranımdan defol git!"

Onlarda göreceğim şeyden korkarak yanımdan yürümeye başladığında Ryle'ın gözleriyle karşılaştım. Ama orada öfke yok.

Sadece acıttı.

Bir sürü acı.

Sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. Ama yüzü hayal kırıklığına dönüştü ve restorana geri döndü.

Sonunda Atlas'a baktım ve yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum. Ben Ryle'ın sözlerini ona açıklayamadan arkasını döndü ve mutfak kapılarını iterek uzaklaştı.

Hemen dönüp Ryle'ın peşinden koşuyorum. Kabinden ceketini alıyor ve Allysa ve Marshall'a bile bakmadan çıkışa doğru yürüyor.

Allysa bana baktı ve soru sorarcasına ellerini havaya kaldırdı. Başımı salladım, çantamı aldım ve "Uzun hikaye. Yarın konuşacağız."

Ryle'ı dışarıda takip ediyorum ve o otoparka doğru yürüyor. Ona yetişmek için koşuyorum ve o sadece duruyor ve havaya yumruk atıyor.

"Lanet arabamı getirmedim ! "diye bağırdı sinirli bir şekilde.

Anahtarlarımı çantamdan çıkardım ve bana doğru yürüdü ve onları elimden kaptı. Yine onu takip ediyorum, bu sefer arabama.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Şu an benimle konuşmak isteyip istemediğini bile bilmiyorum. Az önce aşık olduğum bir adamla beni banyoda kilitli gördü. Sonra birdenbire o adam ona saldırır.

Tanrım, bu çok kötü.

Arabama ulaştığımızda, doğruca sürücü kapısına yöneldi. Yolcu tarafını işaret ediyor ve "İçeri gir, Lily" diyor.

Arabayı sürdüğümüz süre boyunca benimle konuşmuyor. Adını bir kez söyledim ama henüz açıklamamı duymaya hazır değilmiş gibi başını salladı. Otoparkıma girdiğimizde, sanki benden yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi, kapatır kapatmaz arabadan iniyor.

Çıktığımda arabanın uzunluğunu adımlıyor. "Göründüğü gibi değildi, Ryle. Yemin ederim."

Yürümeyi bıraktı ve bana baktığında kalbim iki büklüm oldu. Şu anda gözlerinde çok fazla acı var ve buna gerek bile yok. Hepsi aptalca bir yanlış anlama yüzündendi.

"Bunu ben istemedim, Lily," diyor. “Bir ilişki istemedim! Hayatımda bu stresi istemedim!”

Gördüğünü düşündüğü şey yüzünden canı ne kadar acısa da, sözleri beni hâlâ sinirlendiriyor. “O zaman bırakın !”

"Ne?"

ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sana yük olmak istemiyorum, Ryle! Hayatındaki varlığım bu kadar dayanılmaz olduğu için çok üzgünüm !”

İleriye doğru bir adım atar. "Lily, benim söylediğim bu değil." Ellerini sinirle havaya kaldırdı ve sonra yanımdan geçti. Arabama yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Söyleyeceklerini beklerken uzun bir sessizlik oldu. Başı eğik, ama hafifçe kaldırıp bana bakıyor.

"Çıplak gerçekler, Lily. Şu anda senden tek istediğim bu. Lütfen bunu bana verir misin?"

Başımla onayladım.

"Orada çalıştığını biliyor muydun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kolumu göğsüme sardım ve dirseğimi tuttum. "Evet. Bu yüzden geri dönmek istemedim, Ryle. Onunla karşılaşmak istemedim."

Cevabım, gerginliğini biraz azaltıyor gibi görünüyor. Elini yüzünde gezdiriyor. "Ona dün gece olanları anlattın mı? Ona kavgamızdan bahsettin mi?"

Öne doğru bir adım atıp kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Numara. Tahmin etti. Benim gözümü ve senin elini gördü ve öylece varsaydı.”

Yüklü bir nefes veriyor ve başını geriye yaslayarak çatıya bakıyor. Bir sonraki soruyu sorması bile onun için neredeyse çok acı verici görünüyor.

"Neden onunla banyoda yalnızdın?"

Bir adım daha atıyorum. "Beni orada takip etti. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Ryle. O restoranın sahibi olduğunu bile bilmiyordum, onun sadece bir garson olduğunu sanıyordum. O artık hayatımın bir parçası değil, yemin ederim. O sadece . . ” Kollarımı birleştirip sesimi düşürdüm. “İkimiz de istismarcı ailelerde büyüdük. Yüzümü ve senin elini gördü ve. . . sadece benim için endişeleniyordu. Hepsi bu kadar."

Ryle ellerini kaldırıp ağzını kapatıyor. Nefesini verirken parmaklarının arasından geçen havayı duyabiliyorum. Dik bir şekilde ayağa kalktı ve az önce söylediğim her şeyi emmesi için kendine bir an izin verdi.

"Sıra bende" diyor.

Arabadan indi ve daha önce bizi ayıran üç adımı bana doğru attı. İki elini yanaklarıma koydu ve gözlerimin içine ölü gibi baktı. "Eğer benimle olmak istemiyorsan. . . Lütfen bana hemen şimdi söyle, Lily. Çünkü seni onunla gördüğümde. . . bu acıttı . Bunu bir daha asla hissetmek istemiyorum. Ve şimdi bu kadar acıtıyorsa, bundan bir yıl sonra bana neler yapabileceğini düşünmekten korkuyorum.”

Yanaklarımdan yaşların süzülmeye başladığını hissedebiliyorum. Ellerimi onunkilerin üzerine yerleştirip başımı sallıyorum. "Başka kimseyi istemiyorum, Ryle. Ben sadece seni istiyorum."

Bir insanda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi zorluyor. Beni kendine çekip orada tutuyor. Dudaklarını başımın yanına bastırdığında kollarımı olabildiğince sıkı sardım.

"Seni seviyorum Lily. Tanrım, seni seviyorum."

Onu sıkıca sıkıyorum, omzuna bir öpücük konduruyorum. "Bende seni seviyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve son iki günün tamamını yıkayabilmeyi diliyorum.

Atlas, Ryle hakkında yanılıyor.

Keşke Atlas yanıldığını bilseydi.

Onaltıncı Bölüm

"Demek istediğim . . . Bencil olmaya çalışmıyorum ama tatlıyı tatmadın, Lily." Allysa inliyor. “Ah, o was sooo iyi.”

“Oraya asla geri dönmeyeceğiz,” diyorum ona.

Küçük bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. "Fakat . . ”

"Hayır. Kardeşinin duygularına saygı duymak zorundayız.”

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Biliyorum biliyorum. Neden hormonlu bir genç olmak ve Boston'daki en iyi şefe aşık olmak zorundaydın?"

“Onu tanıdığımda şef değildi.”

"Her neyse," diyor. Ofisimden çıkıp kapıyı kapatıyor.

Telefonum gelen bir metinle titredi.

Ryle: 5 saat aşağıda. Yaklaşık 5 tane daha var. Çok uzak çok iyi. El harika.

iç çekiyorum, rahatladım. Bugün ameliyatı yapıp yapamayacağından emin değildim ama ne kadar sabırsızlıkla beklediğini bilmek onun adına beni mutlu ediyor.

Ben: Boston'daki en sağlam eller.

Dizüstü bilgisayarımı açıp e-postamı kontrol ediyorum. Gördüğüm ilk şey Boston Globe'dan bir soruşturma . Açıyorum ve mağaza hakkında bir makale yayınlamak isteyen bir gazeteciden. Aptal gibi sırıttım ve Allysa kapıyı çaldığında ona e-posta göndermeye başladım. Açıyor ve kafasını içeri sokuyor.

"Hey" diyor.

"Hey," diyorum geri.

Parmaklarını kapı pervazına vuruyor. "Birkaç dakika önce bana Bib's'e asla geri dönemeyeceğimi çünkü gençken sevdiğin çocuğun evin sahibi olmasının Ryle'a haksızlık olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?

Sandalyeme sırt üstü düşüyorum. "Ne istiyorsun Allysa?"

Burnunu buruşturdu ve "Sahibi yüzünden oraya geri dönememiz adil değilse, sahibinin buraya gelmesi nasıl adil olur?" diyor.

Ne?

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalktım. "Neden böyle söyledin? O burada mı?"

Başıyla onaylayıp ofisime girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Öyle. Seni sordu. Ve senin kardeşimle olduğunu biliyorum ve ben de çocuğum var, ama lütfen bir dakikanızı ayırıp o adamın mükemmelliğine sessizce hayran olabilir miyiz?"

Rüya gibi gülümsüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Alisa."

"Ama o gözler ." Kapıyı açar ve dışarı çıkar. Onu takip ettim ve Atlas'ı gördüm. Allysa, "O burada," diyor. "Ceketini almamı ister misin?"

Palto almıyoruz.

Ofisimden çıktığımda Atlas bana baktı. Gözleri Allysa'ya dikildi ve başını salladı. "Hayır teşekkürler. Çok kalmayacağım."

Allysa tezgahın üzerine eğilerek çenesini ellerinin üzerine koydu. "İstediğin kadar kal. Aslında, ek bir iş mi arıyorsunuz? Lily'nin daha fazla insanı işe alması gerekiyor ve biz de gerçekten ağır şeyleri kaldırabilecek birini arıyoruz. Çok fazla esneklik gerektirir. Üzerinde bükme."

Gözlerimi Allysa'ya kıstım ve "Yeter."

O masumca omuz silkiyor. Atlas için kapımı açık tutuyorum ama yanımdan geçerken doğrudan ona bakmaktan kaçınıyorum. Dün gece olanlar için bir dünya suçluluk hissediyorum, ama aynı zamanda dün gece olanlar için de bir dünya öfke hissediyorum.

Masamın etrafından dolaşıp bir tartışmaya hazırlıklı olarak yerime geçiyorum. Ama ona baktığımda ağzımı kapadım.

Gülümsüyor. Karşıma otururken elini bir daire içinde sallıyor. "Bu inanılmaz, Lily."

duraklıyorum. "Teşekkürler."

Sanki benimle gurur duyuyormuş gibi bana gülümsemeye devam etti. Sonra aramıza bir çantayı masanın üzerine koyup bana doğru itiyor. “Hediye” diyor. "Daha sonra açabilirsin."

Neden bana hediyeler alıyor? Kız arkadaşı var. Erkek arkadaşım var. Geçmişimiz zaten benim şimdimde yeterince soruna neden oldu. Bunu şiddetlendirmek için kesinlikle hediyelere ihtiyacım yok.

"Neden bana hediyeler alıyorsun Atlas?"

Koltuğunda geriye yaslanır ve kollarını göğsünde çaprazlar. "Üç yıl önce aldım. Sana rastlarsam diye ona tutunuyordum."

Düşünceli Atlas . O değişmedi. Kahretsin.

Hediyeyi alıp masamın arkasındaki yere koydum. Hissettiğim gerilimin bir kısmını serbest bırakmaya çalışıyorum ama onunla ilgili her şey beni çok gerginleştirdiğinde bu gerçekten zor.

"Senden özür dilemeye geldim" diyor.

Özrünü el salladım, gerekli olmadığını bilmesini sağladım. "Bu iyi. Yanlış anlaşılmaydı. Ryle iyi."

Nefesinin altından gülüyor. "Bunun için özür dilemem," diyor. "Seni savunduğum için asla özür dilemem."

"Beni savunmuyordun," diyorum. "Savunacak bir şey yoktu."

Başını eğerek dün gece bana attığı bakışın aynısını bana verdi. Benim için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını bana bildiren kişi. Midemin derinliklerine batıyor.

Boğazımı temizliyorum. "O zaman neden özür diliyorsun?"

Bir an için sessizdir. Düşünceli. "Senin annen gibi konuştuğunu söylediğim için özür dilemek istedim. Bu çok acı vericiydi. Ve üzgünüm."

Onun yanındayken neden hep ağlayacak gibi hissediyorum bilmiyorum. Onu düşündüğümde. Onun hakkında okuduğumda. Sanki duygularım hala bir şekilde ona bağlı ve ipleri nasıl keseceğimi bulamıyorum.

Gözleri masama kayıyor. Öne uzanıyor ve üç şey kapıyor. Bir kalem. Yapışkan bir not. Benim telefonum.

Yapışkan nota bir şeyler yazdı ve sonra telefonumu ayırmaya başladı. Kılıfı çıkardı ve yapışkan notu kılıfla telefon arasına koydu, sonra kapağı tekrar üzerine kaydırdı. Telefonumu masanın üzerine geri itiyor. Aşağıya bakıyorum ve sonra ona bakıyorum. Ayağa kalkıp kalemi masama fırlattı.

"Bu benim cep telefonu numaram. İhtiyacın olursa diye onu orada sakla."

Bu jest karşısında irkildim. Gereksiz jest. "İhtiyacım olmayacak."

"Umarım değildir." Kapıya doğru yürür ve kapı koluna uzanır. Ve biliyorum ki, o sonsuza kadar hayatımdan çıkmadan söyleyeceklerimi söylemek için tek şansım bu.

"Atlas, bekle."

O kadar hızlı ayağa kalktım ki, sandalyem odanın öbür ucuna kaydı ve duvara çarptı. Yarı dönüyor ve bana bakıyor.

"Ryle dün gece sana ne dedi? Ben asla . . ” Gergin bir elimi boynuma götürüyorum. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyorum. "Bunu ona hiç söylemedim. İncindi ve üzüldü ve uzun zaman önceki sözlerimi yanlış anladı.”

Atlas'ın ağzının kenarı seğirdi ve gülümsememeye mi yoksa kaşlarını çatmamaya mı çalıştığından emin değilim. Bana doğru bakıyor. "İnan bana Lily. Yazık değildi biliyorum . Oradaydım."

Kapıdan çıkıyor ve sözleri beni tekrar koltuğuma itiyor.

Bir tek . . . Koltuğum artık orada değil. Hâlâ ofisimin diğer tarafında ve ben şimdi yerdeyim.

Allysa aceleyle içeri giriyor ve ben masamın arkasında sırtüstü yatıyorum. "Zambak?" Masanın etrafında koşuyor ve üzerimde duruyor. "İyi misin?"

Bir başparmak tutuyorum. "İyi. Sadece sandalyemi kaçırdım.”

Elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Bu neyle ilgiliydi?"

Sandalyemi alırken kapıya bakıyorum. Oturuyorum ve telefonuma bakıyorum. "Hiçbir şey değil. Sadece özür diliyordu."

Allysa özlemle içini çeker ve kapıya bakar. "Yani bu işi istemediği anlamına mı geliyor?"

Onu ona teslim etmeliyim. Duygusal kargaşanın ortasında bile beni güldürebiliyor. "Ben maaşını ödemeden işine dön."

Gülüyor ve ayrılmak istiyor. Kalemimi masama vurup, "Allysa. Beklemek."

Biliyorum, dedi sözümü keserek. "Ryle'ın o ziyareti bilmesine gerek yok. Bana söylemek zorunda değilsin."

Gülüyorum. "Teşekkürler."

Kapıyı kapatır.

Elimi uzatıp içinde üç yıllık hediyemin olduğu çantayı alıyorum. Çıkarıyorum ve kağıt mendile sarılmış bir kitap olduğunu kolayca anlayabiliyorum. Kağıt mendili yırtıp sandalyemin arkasına düşüyorum.

Önde Ellen DeGeneres'in bir resmi var. Başlık Cidden. . . şaka yapıyorum . Güldüm ve sonra kitabı açtım, imzalı olduğunu görünce sessizce nefesim kesildi. Parmaklarımı yazıttaki kelimelerin üzerinde gezdiriyorum.

Zambak,

Atlas yüzmeye devam et diyor.

—Ellen DeGeneres

Parmağımı imzasının üzerinde gezdiriyorum. Sonra kitabı masamın üzerine bıraktım, alnımı kitaba bastırdım ve kapağına yalandan ağladım.

On Yedinci Bölüm

Eve varana kadar saat yediyi geçiyor. Ryle bir saat önce aradı ve bu gece gelmeyeceğini söyledi. Kafa karıştırıcı (kullandığı o büyük kelime her neyse) ayrılık başarılı oldu, ancak komplikasyon olmadığından emin olmak için gece hastanede kalıyor.

Sessiz dairemin kapısından içeri giriyorum. Sessiz pijamalarımı giyiyorum. Sessiz bir sandviç yiyorum. Sonra sessiz yatak odama uzanıyorum ve duygularımı susturacağını umarak sessiz yeni kitabımı açıyorum.

Tabii ki, üç saat ve bir kitabın çoğundan sonra, son birkaç gündeki tüm duygular içimden sızmaya başlıyor. Okumayı bıraktığım sayfaya bir yer imi koyuyorum ve kapatıyorum.

Kitaba uzun uzun bakıyorum. Ryle'ı düşünüyorum. Atlas'ı düşünüyorum. Bazen, hayatınızın belirli bir şekilde gelişeceğine ne kadar ikna olmuş olursanız olun, tüm bu kesinliğin gelgitte basit bir değişiklikle nasıl ortadan kaldırılabileceğini düşünüyorum.

Atlas'ın bana aldığı kitabı alıp tüm dergilerimle birlikte dolaba koydum. Sonra onun anılarıyla dolu olanı alıyorum. Ve nihayet yazdığım son girişi okuma zamanının geldiğini biliyorum. O zaman kitabı sonsuza kadar kapatabilirim.

Sevgili Ellen,

Çoğu zaman varlığımı bilmediğin ve sana yazdıklarımdan hiçbirini sana gerçekten postalamadığım için şükrediyorum.

Ama bazen, özellikle bu gece, keşke yapabilseydin. Sadece hissettiğim her şey hakkında konuşacak birine ihtiyacım var. Atlas'ı görmeyeli altı ay oldu ve dürüst olmak gerekirse nerede ve nasıl olduğunu bilmiyorum. Atlas Boston'a taşındığında sana yazdığım son mektuptan bu yana çok şey oldu. Onu bir süreliğine son görüşüm olduğunu düşünmüştüm ama değildi.

O gittikten birkaç hafta sonra onu tekrar gördüm. On altıncı doğum günümdü ve o ortaya çıktığında hayatımın mutlak en güzel günü oldu.

Ve sonra mutlak en kötüsü.

Atlas Boston'a gideli tam kırk iki gün olmuştu. Bir şekilde yardımcı olacakmış gibi her günü saydım. Çok depresiftim Ellen. Ben hala. İnsanlar gençlerin bir yetişkin gibi sevmeyi bilmediğini söylüyor. Bir parçam buna inanıyor, ama ben yetişkin değilim ve bu yüzden onunla karşılaştıracak hiçbir şeyim yok. Ama muhtemelen farklı olduğuna inanıyorum. Eminim iki yetişkin arasındaki aşkta iki genç arasındaki aşktan daha fazla öz vardır. Muhtemelen daha fazla olgunluk, daha fazla saygı, daha fazla sorumluluk vardır. Ama bir insanın hayatındaki farklı yaşlarda bir aşkın özü ne kadar farklı olursa olsun, aşkın yine de aynı ağırlıkta olması gerektiğini biliyorum. Kaç yaşında olursanız olun o ağırlığı omuzlarınızda, midenizde ve kalbinizde hissedersiniz. Ve Atlas'a karşı hislerim çok ağır. Her gece uyumak için ağlıyorum ve "Yüzmeye devam et" diye fısıldıyorum. Ama kendinizi suya demirlemiş gibi hissettiğinizde yüzmek gerçekten zorlaşıyor.

Şimdi düşününce, muhtemelen bir anlamda yasın aşamalarını yaşıyorum. İnkar, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme. On altıncı doğum günümün gecesi depresyon evresindeydim. Annem günü güzel geçirmeye çalışmıştı. Bana bahçe malzemeleri aldı, en sevdiğim pastayı yaptı ve ikimiz birlikte yemeğe gittik. Ama o gece yatağa emekleyerek girdiğimde, üzüntüyü üzerimden atamadım.

Penceremdeki musluğu duyduğumda ağlıyordum. İlk başta, yağmur yağmaya başladığını düşündüm. Ama sonra sesini duydum. Ayağa kalkıp pencereye koştum, kalbim histerik bir haldeydi. Orada karanlıkta durmuş bana gülümsüyordu. Pencereyi kaldırdım ve içeri girmesine yardım ettim ve o beni kollarına aldı ve ben ağlarken uzun süre orada tuttu.

Çok güzel kokuyordu. Ona sarıldığımda, onu son gördüğümden bu yana sadece altı hafta içinde çok ihtiyaç duyduğu kiloyu aldığını anlayabiliyordum. Geri çekildi ve yanaklarımdaki yaşları sildi. "Neden ağlıyorsun Lily?"

Ağladığım için utandım. O ay çok ağladım - muhtemelen hayatımın diğer aylarından daha fazla. Muhtemelen genç bir kız olmanın hormonları, babamın anneme nasıl davrandığının stresiyle karışmış ve ardından Atlas'a veda etmek zorunda kalmıştı.

Yerden bir gömlek alıp gözlerimi kuruladım, sonra yatağa oturduk. Beni göğsüne çekti ve başucuma yaslandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Bugün senin doğum günün" dedi. "Ve sen hala benim en sevdiğim kişisin. Ve seni özledim."

Oraya vardığında muhtemelen saat onu geçmemişti, ama o kadar çok konuştuk ki, bir daha saate baktığımda gece yarısından sonra olduğunu hatırlıyorum. Ne hakkında konuştuğumuzu bile hatırlayamıyorum, ama nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Çok mutlu görünüyordu ve gözlerinde daha önce orada hiç görmediğim bir ışık vardı. Sonunda evini bulmuş gibi.

Bana bir şey söylemek istediğini söyledi ve sesi ciddileşti. Beni kucağına oturtacak şekilde yeniden ayarladı, çünkü anlatırken gözlerinin içine bakmamı istedi. Belki bana bir kız arkadaşı olduğunu söylemek üzeredir ya da askere gitmek için daha erken ayrılacağını düşünüyordum. Ama sonra söylediği şey beni şok etti.

O eski eve gittiği ilk gece, kalacak bir yere ihtiyacı olduğu için orada olmadığını söyledi.

Kendini öldürmek için oraya gitti.

Ellerim ağzıma gitti çünkü işlerin onun için bu kadar kötüye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. O kadar kötü ki artık yaşamak bile istemiyordu.

"Umarım o kadar yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemezsin, Lily," dedi.

Bana o eve geldiği ilk gece, bileğinde bir jiletle oturma odasının zemininde oturduğunu söylemeye devam etti. Tam kullanmak üzereyken yatak odamın ışığı yandı. "Orada cennetin ışığıyla aydınlatılmış bir melek gibi duruyordun," dedi. "Gözlerimi senden alamadım."

Bir süre yatak odamda dolaşırken beni izledi. Beni yatakta yatarken ve günlüğüme yazarken izledi. Ve tıraş bıçağını indirdi çünkü hayatın ona herhangi bir duygu vermesinden bu yana bir ay geçtiğini söyledi ve bana bakmak onu biraz duygulandırdı. O geceyi bitirecek kadar uyuşmuş olmayacak kadar.

Sonra bir veya iki gün sonra ona yemeği alıp arka verandasına koydum. Sanırım hikayenin geri kalanını zaten biliyorsun.

Hayatımı kurtardın, Lily, dedi bana. "Ve sen denemiyordun bile."

Öne eğildi ve omzumla boynum arasındaki, her zaman öptüğü o noktayı öptü. Yine yapması hoşuma gitti. Vücudumdan pek hoşlanmam ama köprücük kemiğimdeki o nokta en sevdiğim parçam haline geldi.

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve askere gitmek için planladığından daha erken ayrılacağını ama teşekkür etmeden gidemeyeceğini söyledi. Bana dört yıllığına gideceğini ve benim için istediği son şeyin on altı yaşında bir kız olmak ve hayatımı hiç göremediğim ve haber alamadığım bir erkek arkadaş yüzünden yaşayamayacak olmak olduğunu söyledi.

Bir sonraki söylediği şey, mavi gözlerini netleşene kadar yaşlandırdı. "Lili" dedi. Hayat komik bir şey. Sadece yaşamak için çok yıllarımız var, bu yüzden o yılların olabildiğince dolu olmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bir gün olabilecek, hatta belki de asla olmayacak şeyler için zaman kaybetmemeliyiz."

Ne dediğini biliyordum. Askere gideceğini ve o yokken ona sarılmamı istemediğini. Benden gerçekten ayrılmıyordu çünkü gerçekten birlikte değildik.

Biz sadece ihtiyacımız olduğunda birbirimize yardım eden ve yol boyunca kalplerimizi birleştiren iki insandık.

İlk başta beni asla tam anlamıyla ele geçirmemiş biri tarafından bırakılmak zordu. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, sanırım ikimiz de bunun sonsuza kadar sürecek bir şey olmadığını biliyorduk. Neden olduğundan emin değilim, çünkü onu bu şekilde kolayca sevebilirdim. Bence normal şartlar altında, tipik ergenler gibi birlikte olsaydık ve onun bir evi olan ortalama bir hayatı olsaydı, böyle bir çift olabilirdik. Bu kadar kolay bir araya gelen ve zulmün bazen kesiştiği bir hayatı hiç yaşamayan türden.

O gece fikrini değiştirmesini sağlamaya çalışmadım bile. Cehennem ateşlerinin bile koparamayacağı türden bir bağımız varmış gibi hissediyorum. Gidip askerde zaman geçirebileceğini ve yıllarımı genç olarak geçireceğimi ve zamanlama doğru olduğunda her şey yerine oturacağını hissediyorum.

"Sana bir söz vereceğim," dedi. "Hayatım senin bir parçası olman için yeterince iyi olduğunda, gelip seni bulacağım. Ama beni beklemeni istemiyorum çünkü bu asla olmayabilir."

Bu sözden hoşlanmadım, çünkü iki şeyden biri anlamına geliyordu. Ya ordudan sağ çıkamayacağını düşündü ya da hayatının benim için yeterince iyi olmayacağını düşündü.

Hayatı zaten benim için yeterince iyiydi, ama başımı salladım ve zorla gülümsedim. "Sen benim için gelmezsen ben senin için gelirim. Ve hiç hoş olmayacak, Atlas Corrigan."

Tehditime güldü. "Pekala, beni bulmak çok zor olmayacak. Tam olarak nerede olacağımı biliyorsun."

Gülümsedim. "Her şeyin daha iyi olduğu yer."

Geri gülümsedi. "Boston'da."

Ve sonra beni öptü.

Ellen, senin bir yetişkin olduğunu ve bundan sonra ne olacağını bildiğimi biliyorum ama yine de sonraki birkaç saat içinde olanları sana anlatmakta içim rahat değil. İkimiz de çok öpüştük diyelim. İkimiz de çok güldük. İkimiz de çok sevdik. İkimiz de çok nefes aldık. Çok fazla. Ve ikimiz de ağzımızı kapatıp, yakalanmamak için elimizden geldiğince sessiz ve hareketsiz olmalıydık.

Bitirdiğimizde beni kendisine karşı tuttu, ten tene, el kalbe. Beni öptü ve doğrudan gözlerime baktı.

"Seni seviyorum Lily. Olduğun her şey. Seni seviyorum."

Bu kelimelerin özellikle gençler tarafından çokça söylendiğini biliyorum. Çoğu zaman erken ve çok fazla değer olmadan. Ama bunları bana söylediğinde, bana aşıkmış gibi söylemediğini biliyordum. "Seni seviyorum" gibi değildi.

Hayatında tanıştığın tüm insanları hayal et. Çok var. Dalgalar gibi gelirler, gelgitle birlikte içeri ve dışarı akarlar. Bazı dalgalar çok daha büyüktür ve diğerlerinden daha fazla etki yaratır. Bazen dalgalar denizin derinliklerinden bir şeyler getirir ve onları kıyıya fırlatır. Dalgaların bir zamanlar, gelgit çekildikten çok sonra orada olduğunu kanıtlayan kum taneleri üzerindeki izler.

Atlas, "Seni seviyorum" dediğinde bana bunu söylüyordu. Karşılaştığı en büyük dalga olduğumu bilmeme izin veriyordu. Ve yanımda o kadar çok şey getirdim ki, gelgit dalgalansa bile izlenimlerim her zaman orada olacaktı.

Beni sevdiğini söyledikten sonra bana bir doğum günü hediyesi olduğunu söyledi. Küçük, kahverengi bir çanta çıkardı. "Fazla bir şey değil ama karşılayabildiğim tek şey bu."

Çantayı açtım ve aldığım en güzel hediyeyi çıkardım. Üstünde “Boston” yazan bir mıknatıstı. En altta minik harflerle "Her şeyin daha iyi olduğu yer" yazıyordu. Onu sonsuza kadar saklayacağımı ve ona her baktığımda onu düşüneceğimi söyledim.

Bu mektuba başladığımda, on altıncı doğum günümün hayatımın en güzel günlerinden biri olduğunu söylemiştim. Çünkü o saniyeye kadar öyleydi.

Sonraki birkaç dakika öyle değildi.

Atlas o gece ortaya çıkmadan önce onu beklemiyordum, bu yüzden yatak odamın kapısını kilitlemeyi düşünmedim. Babam içeride biriyle konuştuğumu duydu ve kapımı açıp Atlas'ı benimle yatakta gördüğünde, onu hiç görmediğim kadar sinirlendi. Ve Atlas, bundan sonra olacaklara hazırlıklı olmadığı için dezavantajlı durumdaydı.

O anı yaşadığım sürece asla unutmayacağım. Babam beyzbol sopasıyla üstüne çökerken tamamen çaresiz kaldım. Çığlıklarımı parçalayan tek şey kemiklerin kırılma sesiydi.

Polisi kimin aradığını hala bilmiyorum. Annem olduğuna eminim, ama altı ay oldu ve hala o gece hakkında konuşmadık. Polis yatak odama gelip babamı üzerinden çıkardığında Atlas'ı tanıyamadım bile, o kadar kan içindeydi ki.

histeriktim.

Histerik.

Atlas'ı sadece ambulansla götürmekle kalmadılar, nefes alamadığım için benim için ambulans çağırmak zorunda kaldılar. Yaşadığım ilk ve tek panik ataktı.

Kimse bana nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını söylemeyecekti. Babam yaptıklarından dolayı tutuklanmadı bile. Atlas'ın o eski evde kaldığı ve evsiz olduğu haberi geldi. Babam, küçük kızını onunla seks yapması için manipüle eden evsiz çocuktan kurtardığı kahramanca davranışıyla saygı gördü.

Babam kasabaya dedikodu yapacak bir şey vererek bütün ailemizi utandırdığımı söyledi. Ve size söyleyeyim, hala bunun hakkında dedikodu yapıyorlar. Bugün otobüste Katie'nin beni Atlas hakkında uyarmaya çalıştığını söylediğini duydum. Onu gördüğü andan itibaren kötü haber olduğunu bildiğini söyledi. Hangi saçmalık. Atlas benimle otobüste olsaydı, muhtemelen ağzımı kapalı tutar ve bana olmayı öğretmeye çalıştığı gibi bu konuda olgun davranırdım. Bunun yerine çok sinirlendim, arkamı döndüm ve Katie'ye cehenneme gidebileceğini söyledim. Atlas'ın hiç olamayacağı kadar iyi bir insan olduğunu ve onun hakkında bir kötü şey daha söylediğini duyarsam pişman olacağını söyledim.

Sadece gözlerini devirdi ve "İsa, Lily. Senin beynini mi yıkadı? Muhtemelen uyuşturucu kullanan pis, hırsız, evsiz bir çocuktu. Seni yemek ve seks için kullandı ve şimdi sen onu mu savunuyorsun?

Otobüs tam o sırada evimde durduğu için şanslı. Sırt çantamı alıp otobüsten indim, sonra içeri girdim ve üç saat boyunca odamda ağladım. Şimdi başım ağrıyor, ama kendimi daha iyi hissettirecek tek şeyin sonunda hepsini kağıda dökmem olduğunu biliyordum. Altı aydır bu mektubu yazmaktan kaçınıyorum.

Alınma Ellen, ama başım hala ağrıyor. Kalbim de öyle. Belki de şu anda dünden daha fazla. Bu mektup zerre kadar yardımcı olmadı.

Sanırım bir süre sana yazmaya ara vereceğim. Sana yazmak bana onu hatırlatıyor ve bu çok acıtıyor. O benim için dönene kadar, iyiymişim gibi davranmaya devam edeceğim. Gerçekten tek yaptığım yüzerken yüzüyormuş gibi yapmaya devam edeceğim. Başımı zar zor suyun üstünde tutuyorum.

-Zambak

Bir sonraki sayfaya geçiyorum ama boş. Bu, Ellen'a yazdığım son seferdi.

Ayrıca Atlas'tan bir daha hiç haber almadım ve büyük bir parçam onu asla suçlamadı. Neredeyse babamın ellerinde ölüyordu. Orada affedilmeye pek yer yok.

Hayatta kaldığını ve iyi olduğunu biliyordum çünkü merakım bazen yıllar içinde beni yendi ve onun hakkında internette bulabileceğim her şeyi bulabilirdim. Pek bir şey yoktu ama. Hayatta kaldığını ve askerde olduğunu bilmeme yetecek kadar.

Yine de onu aklımdan hiç çıkarmadım. Zaman işleri daha iyi hale getirdi, ama bazen bana onu hatırlatacak bir şey görüyordum ve bu beni korkutuyordu. Birkaç yıl üniversiteye gidip başka biriyle çıkana kadar belki de Atlas'ın tüm hayatım olmaması gerektiğini fark ettim. Belki de onun sadece bir parçası olması gerekiyordu.

Belki aşk tam bir döngüye giren bir şey değildir. Tıpkı hayatımızdaki insanlar gibi, içeri ve dışarı akar ve akar.

Üniversitede özellikle yalnız bir gecede, bir dövme stüdyosuna yalnız gittim ve beni öptüğü yere bir kalp koydum. Küçük bir kalp, parmak izi büyüklüğünde ve tıpkı benim için meşe ağacından oyduğu kalbe benziyor. Üstü tam kapalı değil ve Atlas'ın kalbi bilerek mi böyle oyduğunu merak ediyorum. Çünkü onu her düşündüğümde kalbim böyle hissediyor. Sanki içinde küçük bir delik varmış gibi, tüm havayı dışarı salıyor.

Üniversiteden sonra, onu bulmayı umduğum için değil, Boston'un gerçekten daha iyi olup olmadığını kendim görmek zorunda olduğum için Boston'a taşındım. Plethora zaten benim için hiçbir şey tutmuyordu ve babamdan olabildiğince uzağa gitmek istiyordum. Hasta olmasına ve artık anneme zarar veremeyecek olmasına rağmen, bir şekilde tüm Maine eyaletinden kaçmak istememe neden oldu, ben de aynen öyle yaptım.

Atlas'ı ilk kez restoranında görmek içimi o kadar çok duyguyla doldurdu ki, bunları nasıl işleyeceğimi bilemedim. İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Sağlıklı görünmesine sevindim. Ama söz verdiği gibi beni asla bulmaya çalışmadığı için biraz olsun kırılmadım desem yalan söylemiş olurum.

Onu seviyorum. Hala yapıyorum ve her zaman yapacağım. Hayatımda birçok iz bırakan büyük bir dalgaydı ve o aşkın ağırlığını ölene kadar hissedeceğim. Bunu kabul ettim.

ama şimdi işler farklı. Bugünden sonra ofisimden ayrıldığında, bizim hakkımızda uzun uzun düşündüm. Bence hayatlarımız olması gereken yerde. Ryle'ım var. Atlas'ın sevgilisi var. İkimiz de her zaman umduğumuz kariyerlere sahibiz. Sonumuz aynı dalgada olmadığımız için, hala aynı okyanusun bir parçası olmadığımız anlamına gelmez.

Ryle'la ilgili şeyler hala oldukça yeni ama Atlas'ta hissettiğim derinliği onda da hissediyorum. O da beni Atlas gibi seviyor. Atlas'ın onu tanıma şansı olsaydı, bunu görebileceğini ve benim adıma mutlu olacağını biliyorum.

Bazen beklenmedik bir dalga gelir, sizi içine çeker ve tükürmeyi reddeder. Ryle benim beklenmedik gelgit dalgam ve şu anda güzel yüzeyi gözden geçiriyorum.

Bölüm iki
Onsekizinci Bölüm
"Aman Tanrım. Sanırım kusabilirim."

Ryle başparmağını çenemin altına koydu ve yüzümü onunkine yaklaştırdı. Bana gülümsüyor. "İyi olacaksın. Çıldırmayı bırak."

Ellerimi sıkıyorum ve asansörün içinde bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "Yardım edemem," diyorum. "Sen ve Allysa'nın annen hakkında bana anlattığın her şey beni çok gerginleştiriyor." Gözlerim büyüdü ve ellerimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım, Ryle. Ya bana İsa hakkında sorular sorarsa ? Ben kiliseye gitmiyorum. Demek istediğim, İncil'i gençken okudum ama İncil'deki önemsiz soruların cevaplarını bilmiyorum.

Şimdi gerçekten gülüyor. Beni kendine çekip başımın kenarını öpüyor. “İsa hakkında konuşmayacak. Ona söylediklerime dayanarak seni zaten seviyor. Tek yapman gereken kendin olmak, Lily."

Başımı sallamaya başlıyorum. "Ben ol. Peki. Sanırım bir akşam kendim gibi davranabilirim. Doğru?"

Kapılar açılıyor ve beni asansörden Allysa'nın dairesine doğru yürütüyor. Kapıyı çalmasını izlemek komik ama sanırım teknik olarak artık burada yaşamıyor. Son birkaç ayda, yavaş yavaş benimle kalmaya başladı. Bütün kıyafetleri benim dairemde. Tuvalet malzemeleri. Geçen hafta benim o gülünç bulanık fotoğrafımı yatak odamıza astı ve ondan sonra gerçekten resmi geldi.

"Birlikte yaşadığımızı biliyor mu?" ona soruyorum. "O buna uygun mu? Yani evli değiliz. Her pazar kiliseye gider. Hayır, Ryle! Ya annen benim kafir bir fahişe olduğumu düşünürse?"

Ryle başını apartman kapısına doğru dürttü ve arkamı döndüğümde annesinin yüzünde bir şok tabakasıyla kapıda durduğunu gördüm.

Anne, dedi Ryle. "Lily'le tanış. Benim kafir fahişem."

Aman tanrım.

Annesi bana uzanıyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor ve kahkahası, bu anı atlatmam için ihtiyacım olan tek şey. "Zambak!" diyor, bana iyi bakabilmesi için beni bir kol mesafesine kadar iterek. "Tatlım, senin kafir bir fahişe olduğunu düşünmüyorum. Sen son on yıldır Ryle'ın kucağına düşmesi için dua ettiğim meleksin!"

Bizi daireye alıyor. Ryle'ın babası beni kucaklayarak karşılıyor. “Hayır, kesinlikle kafir bir fahişe değil” diyor. "Küçük kızıma henüz on yedi yaşındayken dişlerini geçiren Marshall gibi değil." Kanepede oturan Marshall'a baktı.

Marshall güler. "İşte burada yanılıyorsunuz, Dr. Kincaid, çünkü dişlerini bana ilk geçiren Allysa'ydı. Dişlerim Cheetos gibi tadı olan başka bir kızdaydı. . ”

Marshall, Allysa onu yana doğru dirseğiyle dirseğiyle savuruyor.

Ve aynen böyle, sahip olduğum tüm korkular yok oldu. Onlar mükemmel. Onlar normal. Fahişe derler ve Marshall'ın şakalarına gülerler.

Daha iyi bir şey isteyemezdim.

Üç saat sonra, Allysa'nın yatağında onunla yatıyorum. Ebeveynleri jet lag olduğunu iddia ederek erken yattı. Ryle ve Marshall oturma odasında spor müsabakalarını izliyorlar. Elimi Allysa'nın karnında, bebeğin tekmelerini hissetmeyi bekliyorum.

"Ayakları tam burada," diyor elimi birkaç santim ileri hareket ettirerek. "Birkaç saniye ver. Bu gece gerçekten çok aktif.”

İkimiz de onun tekmelemesini beklerken sessiz kaldık. Bu olduğunda, kahkahalarla ciyaklıyorum. "Aman Tanrım! Sanki bir uzaylı!"

Allysa ellerini karnına koyarak gülümser. “Bu son iki buçuk ay cehennem olacak” diyor. "Onunla tanışmaya çok hazırım."

"Ben de. Teyze olmak için sabırsızlanıyorum.”

“Sen ve Ryle'ın bebek sahibi olmanızı bekleyemem” diyor.

Sırt üstü düşüyorum ve ellerimi yatağımın arkasına koyuyorum. "İsteyip istemediğini bilmiyorum. Bunun hakkında gerçekten hiç konuşmadık."

“İstememesi önemli değil” diyor. "Yapacak. Senden önce bir ilişki istemedi. Senden önce evlenmek istemedi ve şimdi her ay bir evlilik teklifi geleceğini hissediyorum."

Başımı ellerimin arasına alıp onunla yüzleşiyorum. “Altı aydır zar zor birlikteyiz. Bundan çok daha uzun süre beklemek istediğine eminim."

İlişkimizi hızlandırmak söz konusu olduğunda, Ryle ile aramdakileri zorlamam. Hayatlarımız oldukları gibi mükemmel. Zaten bir düğün için çok meşgulüz, bu yüzden daha fazla beklemek isteyip istemediğini umursamıyorum.

"Senden ne haber?" Allysa presler. "Eğer evlenme teklif ederse evet der misin?"

Güldüm. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki. Onunla bu gece evlenirdim.”

Allysa omzumun üzerinden yatak odasının kapısına bakıyor. Dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Kapıda duruyor, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Bunu söylediğimi duydu, değil mi?"

Tekrar başını salladı.

Sırt üstü döndüm ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı çerçevesine dayamış Ryle'a bakıyorum. Bunu duyduktan sonra ne düşündüğünü anlayamıyorum. İfadesi gergin. Çenesi sıkı. Gözleri benim yönümde kısıldı.

"Lily," dedi soğukkanlılıkla. “Evleneceğim cehennem dışarı sizin.”

Sözleri beni en utanç verici, en geniş gülümsemeye sevk etti, bu yüzden yüzüme bir yastık çektim. "Teşekkür ederim, Ryle," diyorum, sözlerim yastığa boğuk çıkıyor.

Allysa'nın "Bu gerçekten çok tatlı" dediğini duydum. "Kardeşim aslında çok tatlıdır."

Yastık benden uzaklaştı ve Ryle yanımda duruyor, yanımda tutuyor. "Hadi gidelim."

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Şimdi?"

Başını sallıyor. “Ailem şehirde olduğu için hafta sonu izin aldım. Mağazanızı sizin için yönetebilecek insanlar var. Hadi Vegas'a gidelim ve evlenelim."

Allysa yatağın üzerine oturur. “Bunu yapamazsın” diyor. "Lily bir kız. Çiçeklerle, nedimelerle falan gerçek bir düğün istiyor."

Ryle dönüp bana baktı. "Çiçekler, nedimeler falan olan gerçek bir düğün ister misin?"

Bir saniye düşünüyorum.

"Numara."

Üçümüz bir an sessiz kaldık ve sonra Allysa heyecandan başı dönmüş bir halde bacaklarını yatakta aşağı yukarı tekmelemeye başladı. "Onlar evlendi!" diye bağırıyor. Yataktan kalkar ve oturma odasına doğru koşar. "Marshall, çantalarımızı topla! Vegas'a gidiyoruz!"

Ryle uzanıp elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Gülümsüyor, ama bunu istediğinden emin olmadan bunu yapmamın imkanı yok.

"Bundan emin misin, Ryle?"

Ellerini saçlarımdan geçirdi ve yüzümü kendine çekti ve dudaklarını benimkilere değdirdi. Çıplak gerçek, diye fısıldıyor. "Kocan olduğum için çok heyecanlıyım, lanet olası pantolonuma işeyebilirim."

19. Bölüm

"Altı hafta oldu anne, bunu atlatmalısın."

Annem iç çekerek telefona bakıyor. "Sen benim tek kızımsın. Tüm hayatın boyunca senin düğününü hayal ettiysem, elimde değil."

Orada olmasına rağmen beni hala affetmedi. Allysa uçuşlarımızı ayırtmadan hemen önce onu aradık. Onu zorla yataktan kaldırdık, Ryle'ın anne babasını zorla yataktan kaldırdık ve sonra hepsini gece yarısı Vegas'a uçmaya zorladık. Beni vazgeçirmeye çalışmadı çünkü eminim ki o havaalanına varana kadar Ryle ve benim kararımızı vermiş olduğumuzu söyleyebilirdi. Ama unutmama izin vermedi. Doğduğum günden beri kocaman bir düğün, elbise alışverişi ve pasta tadımı hayal ediyor.

Ayaklarımı kanepeye uzatıyorum. "Seninle barışmaya ne dersin?" ona diyorum "Ya ne zaman bebek sahibi olmaya karar versek, bunu doğal yoldan yapacağıma ve Vegas'ta satın almayacağıma söz verirsem?"

Annem gülüyor. Sonra iç çekiyor. "Bir gün bana torun verdiğin sürece, sanırım üstesinden gelebilirim."

Ryle ve ben Vegas'a giden uçaktaki çocuklar hakkında konuştuk. Hayatımın geri kalanını onunla geçirme taahhüdünde bulunmadan önce, geleceğimizde bu olasılığın tartışmaya açık olduğundan emin olmak istedim. Kesinlikle tartışmaya açık dedi. Sonra yolda sorunlara neden olabilecek birçok başka şey hakkında havayı temizledik. Ona ayrı çek hesabı istediğimi söyledim ama benden daha fazla para kazandığı için beni mutlu etmek için her zaman bir sürü hediye alması gerekiyor. O kabul etti. Bana asla vegan olmayacağıma dair söz verdirdi. Bu basit bir vaatti. Peyniri de çok seviyorum. Ona bir tür hayır kurumu başlatmamız gerektiğini ya da en azından Marshall ve Allysa'nın beğendiklerine bağış yapmamız gerektiğini söyledim. Zaten öyle olduğunu söyledi ve bu bende onunla daha erken evlenmek istememe neden oldu. Oy vermem için bana söz verdirdi. Oy verdiğimden emin olduğum sürece Demokrat, Cumhuriyetçi veya Bağımsız oy kullanmama izin verildiğini söyledi. Üzerine titredik.

Vegas'a indiğimizde tamamen aynı fikirdeydik.

Ön kapının kilidinin açıldığını duyduğumda arkamı döndüm. "Gitmeliyim." dedim anneme. "Ryle az önce eve geldi." Kapıyı arkasından kapattı ve ben de sırıtarak "Bekle. Bunu yeniden ifade etmeme izin ver, anne. Benim kocam sadece evi var."

Annem gülerek bana veda ediyor. Yanına gidip telefonumu bir kenara fırlattım. Kolumu başımın üstüne kaldırıp tembelce kanepenin koluna dayadım. Sonra bacağımı onun arkasına yasladım, eteğimin baldırlarımdan aşağı kaymasına ve belimin havuza girmesine izin verdim. Ryle gözlerini vücudumda gezdirerek

bana doğru gelirken sırıttı. Kanepede dizlerinin üstüne çöküyor ve yavaşça vücuduma tırmanıyor.

"Karım nasıl?" diye fısıldıyor, ağzımın her tarafına öpücükler konduruyor. Bacaklarımın arasına kendini bastırdı ve o boynumu öperken ben başımın geriye düşmesine izin verdim.

Hayat bu.

İkimiz de neredeyse her gün çalışıyoruz. O benden iki kat daha fazla çalışıyor ve haftada iki ya da üç gece ben yatmadan önce eve geliyor. Ama aslında birlikte geçirdiğimiz gecelerde, onun içimde gömülü olan geceleri geçirmesini isteme eğilimindeyim.

Şikayet etmiyor.

Boynumda bir nokta buluyor ve bunu iddia ediyor, o kadar sert öpüyor ki canımı acıtıyor. "Ah."

Üzerime çöküyor ve boynuma doğru mırıldanıyor. "Sana bir hıçkırık veriyorum. Kıpırdama."

Gülüyorum ama ona izin verdim. Saçım örtebileceğim kadar uzun ve daha önce hiç tüylenme yaşamadım.

Dudakları aynı yerde duruyor, ben artık acıyı hissetmeyene kadar emiyor ve öpüyordu. Bana bastırdı, önlüklerine doğru şişti. Ellerimi hareket ettirdim ve önlüklerini içimde kayabilmesi için yeterince aşağı ittim. Beni koltuğa götürürken boynumu öpmeye devam etti.

• • •

Önce o duş aldı ve o çıkar çıkmaz ben atladım. Allysa ve Marshall'la yemek yemeden önce üzerimizdeki seks kokusunu temizlememiz gerektiğini söyledim.

Allysa'nın doğumu birkaç hafta sonra olacak, bu yüzden bize elinden geldiğince fazla zaman ayırmaya çalışıyor. Bebek doğduktan sonra ziyarete gelmeyeceğimiz için endişeleniyor ki bunun saçma olduğunu biliyorum. Ziyaretler daha sık artacak. Zaten yeğenimi hepsinden daha çok seviyorum zaten.

Tamam, belki değil. Ama yakın.

Durularken saçlarımı ıslatmamaya çalışıyorum çünkü zaten geç kalıyoruz. Bir çarpma sesi duyduğumda jiletimi alıp kolumun altına bastırıyorum. duraklıyorum.

"Ryle?"

Hiçbir şey değil.

Tıraşımı bitiriyorum ve sonra sabunu yıkıyorum. Başka bir kaza.

Dünyada ne yapıyor?

Suyu kapatıp bir havlu alıp üzerimde gezdiriyorum. "Ryle!"

Hala cevap vermiyor. Aceleyle kotumu giydim ve gömleğimi başıma çekerken kapıyı açtım. "Ryle?"

Yatağımızın yanındaki komodin devrildi. Oturma odasına geçiyorum ve onu kanepenin kenarında otururken görüyorum, başı bir elinin içinde. Diğer elinde bir şeye bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor ve ifadesini tanımıyorum. Neler olduğu konusunda kafam karıştı. Kötü bir haber mi aldı bilmiyorum. . . Aman Tanrım. Allysa.

"Ryle, beni korkutuyorsun. Sorun nedir?"

Telefonumu kaldırdı ve sanki ne olduğunu biliyormuşum gibi bana baktı. Kafamı şaşkınlıkla salladığımda, bir kağıt parçası tutuyor. Tuhaf şey, dedi telefonumu önündeki sehpanın üzerine koyarak. "Telefonunu yanlışlıkla düşürdüm. Kapak çıkıyor. Arkasında gizli bu numarayı buldum.”

Aman Tanrım.

Hayır hayır hayır.

Numarayı avucunda parçaladı. “Düşündüm, ' Hı. Bu tuhaf. Lily benden bir şey saklamaz .' Ayağa kalkıp telefonumu aldı. "Yani aradım." Telefonun etrafındaki yumruğunu sıkıyor. "O lanet sesli mesajını aldığım için şanslı." Telefonumu odanın bir ucundan diğer ucuna dağıttı ve telefon duvara çarparak yere savruldu.

Bunun iki yoldan birine gidebileceğini düşündüğüm üç saniyelik bir duraklama var.

Beni terk edecek.

Yoksa bana zarar verecek.

Elini saçlarının arasından geçirir ve doğruca kapıya doğru yürür.

O bırakır .

"Ryle!" Bağırıyorum.

Neden o numarayı hiç atmadım?!

Kapıyı açıp peşinden koşuyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor ve sonunda ikinci katın inişine geldiğinde ona ulaşıyorum. Kendimi onun önüne ittim ve gömleğini yumruklarım arasına aldım. "Ryle, lütfen. Açıklamama izin ver."

Bileklerimden tutup beni kendinden uzaklaştırıyor.

• • •

"Sakin ol."

Ellerini üzerimde hissediyorum. Nazik. Sabit.

Gözyaşları akıyor ve nedense acıyorlar.

"Lily, sakin ol. Lütfen."

Sesi huzur verici. Başım ağrıyor. "Ryle?" Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama ışık çok parlak. Gözümün köşesinde bir acı hissedebiliyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elinin omzuma baskı yaptığını hissediyorum.

"İşim bitene kadar hareketsiz olmalısın, Lily."

Gözlerimi tekrar açıp tavana bakıyorum. Yatak odamızın tavanı. "Neyle bitti?" Konuşurken ağzım ağrıyor, bu yüzden elimi kaldırıp kapatıyorum.

“Merdivenlerden düştün” diyor. "Yaralandın."

Gözlerim onunkiyle buluşuyor. Onlarda endişe var, ama aynı zamanda acı da var. Kızgınlık. Şu anda her şeyi hissediyor ve benim hissettiğim tek şey kafam karıştı.

Gözlerimi tekrar kapattım ve neden kızgın olduğunu hatırlamaya çalıştım. Neden incindi.

Benim telefonum.

Atlas'ın numarası.

Merdiven boşluğu.

gömleğini tuttum.

Beni uzaklaştırdı.

"Merdivenlerden düştün."

Ama olmadı düşer.

Beni itti. Tekrar.

Bu iki katı.

Beni ittin, Ryle.

Hıçkırıklarla tüm vücudumun titremeye başladığını hissedebiliyorum. Ne kadar incindiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda bile değil. Hiçbir fiziksel acı kalbimin şu anda hissettikleriyle kıyaslanamaz bile. Benden uzaklaşmasını isteyerek ellerine tokat atmaya başladım. Ben bir top gibi kıvrılırken yataktan kalktığını hissediyorum.

Geçen sefer beni incittiğinde yaptığı gibi sakinleştirmeye çalışmasını bekliyorum ama olmuyor. Yatak odamızda dolaştığını duyuyorum. Ne yaptığını bilmiyorum. O önümde diz çöktüğünde hala ağlıyorum.

"Bir sarsıntı geçirebilirsin," diyor gerçek anlamda. "Dudağında küçük bir kesik var. Sadece gözündeki yarayı sardım. Dikişe ihtiyacın yok."

Sesi soğuk.

"Başka bir yeri ağrıyor mu? Senin kolların? Bacaklar mı?"

Kulağa tıpkı bir doktor gibi geliyor ve bir koca gibi değil.

"Beni sen ittin," diyorum gözyaşları içinde. Tüm düşünebildiğim, söyleyebildiğim veya görebildiğim bu.

"Düştün," dedi sakince. "Yaklaşık beş dakika önce. Ne kahrolası bir yalancıyla evlendiğimi öğrendikten hemen sonra." Yanımdaki yastığıma bir şey koyuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, eminim bu numarayı arayabilirsin."

Kafamda Atlas'ın telefon numarasının yazılı olduğu buruşmuş kağıda baktım.

"Ryle," diye hıçkırdım.

Ne oluyor?

Ön kapının çarptığını duyuyorum.

Bütün dünyam başıma yıkılıyor.

"Ryle," diye fısıldıyorum kimseye. Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve hiç ağlamadığım kadar çok ağlıyorum. yıkıldım

Beş dakika.

Bir insanı tamamen yok etmek için gereken tek şey bu.

• • •

Birkaç dakika geçer.

On, belki?

Ağlamayı durduramıyorum. Hala yataktan kıpırdamadım. Aynaya bakmaya korkuyorum. Ben sadece . . . korkmuş.

Ön kapının açıldığını ve tekrar çarparak kapandığını duyuyorum. Ryle kapıda beliriyor ve ondan nefret etmem gerekiyor mu bilmiyorum.

Ya da ondan korkma.

Ya da onun için kötü hissediyorum.

Üçünü de nasıl hissedebilirim?

Alnını yatak odamızın kapısına dayadı ve kafasını kapıya çarpmasını izledim. Bir kere. İki kere. Üç kere.

Dönüp bana doğru koşuyor, yatağın yanında dizlerinin üzerine düşüyor. İki elimi de tutuyor ve sıkıyor. "Lily," dedi, tüm yüzü acıyla buruştu. " Lütfen bana bir şey olmadığını söyle." Elini başımın yanına koyuyor ve ellerinin titrediğini hissedebiliyorum. "Bunu alamam, alamam." Öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor, sonra alnını alnıma yaslıyor. "Lütfen bana onunla görüşmediğini söyle. Lütfen .”

Bunu ona söyleyebileceğimden bile emin değilim çünkü konuşmak bile istemiyorum.

Bana yaslandı, eli sıkıca saçlarıma doladı. "Çok acıyor Lily. Seni çok seviyorum."

Benden gerçeği öğrenmek için başımı salladım, böylece az önce ne kadar büyük bir hata yaptığını görecekti. "Numarasının orada olduğunu bile unuttum," dedim sessizce. “Restorandaki kavgadan sonraki gün. . . mağazaya geldi. Allysa'ya sorabilirsin. Sadece beş dakikalığına oradaydı. Benden telefonumu aldı ve senin yanında güvende olduğuma inanmadığı için numarasını içine kaydetti. Orada olduğunu unutmuşum, Ryle. Hiç bakmadım bile."

Titrek bir nefes verir ve rahatlayarak başını sallamaya başlar. "Yemin ediyor musun Lily? O günden beri onunla konuşmadığına dair evliliğimiz, hayatımız ve olduğun her şey üzerine yemin eder misin?” Gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi.

"Yemin ederim Ryle. Bana açıklama fırsatı vermeden önce aşırı tepki verdin,” dedim ona. "Şimdi siktir git dairemden."

Sözlerim onun nefesini kesiyor. gerçekleştiğini görüyorum. Sırtı arkasındaki duvarla buluşuyor ve sessizce bana bakıyor. Şokta. "Lily," diye fısıldıyor. "Merdivenlerden düştün."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını anlayamıyorum.

Kendimi sakince tekrarlıyorum. "Dairemden çık."

Yerinde donmuş halde kalır. yatağın üstüne oturuyorum. Elim hemen gözümdeki zonklamaya gitti. Kendini yerden yukarı itiyor. Öne doğru bir adım attığında, yatağa geri döndüm.

"Yaralandın Lily. Seni yalnız bırakmıyorum."

Yastıklarımdan birini alıp ona gerçekten zarar verecekmiş gibi fırlattım. "Çıkmak!" Bağırıyorum. Yastığı yakalar. Diğerini alıp yatakta ayağa kalktım ve "Çık dışarı! Çıkmak! Çıkmak!"

Ön kapı çarparak kapandıktan sonra yastığı yere fırlatıyorum.

Oturma odasına koşuyorum ve kapıyı kilitliyorum.

Yatak odama geri koşuyorum ve yatağıma düşüyorum. Kocamla paylaştığım aynı yatak. Benimle seviştiği aynı yatakta.

Pisliğini temizleme zamanı geldiğinde beni yatırdığı yatak.

Yirminci Bölüm
Dün gece uykuya dalmadan önce telefonumu kurtarmayı denedim ama faydası olmadı. Tamamen ayrı iki parça halindeydi. Bugün işe giderken erken kalkıp durup yeni bir alarm alabilmek için alarmımı kurdum.

Yüzüm korktuğum kadar kötü görünmüyor. Elbette bu, Allysa'dan saklayabileceğim bir şey değil, ama bunu yapmaya çalışmayacağım bile. Ryle'ın gözüme kapattığı bandajın çoğunu kapatmak için saçımı iki yana ayırdım. Dün geceden görünen tek şey dudağımdaki kesikti.

Ve boynuma verdiği hickey.

En iyi ihtimalle lanet ironi.

Çantamı alıp ön kapıyı açıyorum. Ayağımdaki yumruyu gördüğümde birden durdum.

Hareket ediyor.

O yumrunun aslında Ryle olduğunu anlamam birkaç saniye oldu. Burada mı yattı?

Kapıyı açtığımı anlayınca ayağa kalktı. O önümde, yalvaran gözleri, nazik elleri yanaklarımda. Dudaklar ağzımda. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Geri çekilip gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Burada mı yattı?

Dairemden çıkıp kapımı kapatıyorum. Sakince yanından geçip merdivenlerden aşağı indim. Arabama kadar beni takip ediyor, onunla konuşmam için bana yalvarıyor.

Yapmıyorum.

Gidiyorum.

• • •

Bir saat sonra elimde yeni bir telefon var. Arabamı açtığımda cep telefonu mağazasında oturuyorum. On yedi mesaj belirirken ekranı izliyorum. Hepsi Allysa'dan.

Ryle'ın telefonumun nasıl bir durumda olduğunu bildiği için bütün gece beni aramaması mantıklı olurdu sanırım.

Telefonum çalmaya başladığında bir metin mesajını açmaya başlıyorum. Ben Allysa.

"Merhaba?"

Derin bir iç çekiyor ve ardından, "Lily! Neler oluyor? Aman Tanrım, bunu bana yapamazsın, hamileyim!"

Arabamı çalıştırıyorum ve mağazaya doğru sürerken telefonu Bluetooth'a ayarladım. Allysa bugün izinli. Doğum iznine hızlı bir başlangıç yapmasına sadece birkaç gün kaldı.

"İyiyim," diyorum ona. "Ryle tamam. Kavga ettik. Seni arayamadığım için üzgünüm, telefonumu kırdı."

Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Yaptı mı? İyi misin? Neredesin?"

"İyiyim. Şimdi işe gidiyoruz."

"Güzel, neredeyse ben de oradayım."

İtiraz etmeye başladım ama ben fırsat bulamadan telefonu kapattı.

Ben dükkana vardığımda, o zaten orada.

Ön kapıyı açıyorum, soruları yanıtlamaya ve ağabeyini dairemden kovma nedenlerimi savunmaya hazırım. Ama ikisini tezgâhta dururken gördüğümde duraksadım. Ryle ona yaslanıyor ve Allysa ellerini onunkilerin üzerine koyarak ona duyamadığım bir şeyler söylüyor.

Kapının arkamdan kapandığını duyunca ikisi de bana döndüler.

"Ryle," diye fısıldıyor Allysa. “Ne mi yapmak ona?” Tezgahın etrafından dolanıyor ve beni kucaklamam için kendine çekiyor. Ah, Lily, dedi elini sırtımda gezdirirken. Gözlerinde yaşlarla geri çekildi ve tepkisi kafamı karıştırdı. Belli ki Ryle'ın sorumlu olduğunu biliyor, ama durum buysa, ona saldırıyor ya da en azından bağırıyor gibi görünüyor.

Ryle'a dönüyor ve bana özür diler gibi bakıyor. Özlemle. Sanki bana uzanıp sarılmak istiyor ama bana dokunmaktan ölesiye korkuyor. O olmalı.

Allysa, Ryle'a, "Ona söylemelisin," dedi.

Anında başını ellerinin arasına alıyor.

Söyle ona, dedi Allysa, sesi şimdi daha kızgın. "Onun bilmeye hakkı var, Ryle. O senin karın. Sen ona söylemezsen ben söyleyeceğim."

Ryle'ın omuzları öne doğru yuvarlandı ve kafası şimdi tamamen tezgaha bastırıldı. Allysa'nın bana söylemesini istediği her ne ise onu o kadar üzdü ki yüzüme bile bakamıyor. Midemi sıkıyorum, ıstırabı ruhumdan daha derinde hissediyorum.

Allysa bana doğru döndü ve ellerini omuzlarıma koydu. Onu bir dinleyin, diye yalvarıyor. "Senden onu affetmeni istemiyorum çünkü dün gece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama lütfen, yengem ve en iyi arkadaşım olarak, kardeşime seninle konuşması için bir şans ver."

• • •

Allysa, vardiyası için başka bir çalışan gelene kadar bir saat boyunca mağazayı izleyeceğini söyledi. Ryle'a hâlâ çok kırgındım, onun benimle aynı arabada olmasını istemiyordum. Bir Uber göndereceğini ve benimle dairemde buluşacağını söyledi.

Eve dönüş yolculuğum boyunca, Allysa'nın zaten bildiğini bana söylemesi için neye ihtiyacı olabileceği konusunda ıstırap çektim. Bir sürü şey geçti kafamdan. ölüyor mu? Beni aldattı mı? İşini mi kaybetti? Dün gece aramızda olanların ayrıntılarını bilmiyor gibiydi, bu yüzden bunun bununla nasıl bir ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ryle nihayet benden on dakika sonra ön kapımdan içeri girdi. Kanepede oturuyorum, gergin bir şekilde tırnaklarımı karıştırıyorum.

Ayağa kalktım ve o yavaşça koltuğa yürüyüp yerine otururken adımlamaya başladım. Öne eğiliyor, ellerini önünde birleştiriyor.

"Lütfen otur Lily."

Yalvararak söylüyor, sanki beni endişelendirmeye dayanamıyormuş gibi. Kanepedeki yerime dönüyorum, ama koluma kayıyorum, ayaklarımı yukarı çekiyorum ve ellerimi ağzıma götürüyorum. "Ölüyor musun?"

Gözleri kocaman açılıyor ve hemen başını sallıyor. "Numara. hayır . Öyle bir şey değil."

"O zaman ne?"

Sadece onu tükürmesini istiyorum. Ellerim titremeye başlıyor. Beni ne kadar korkuttuğunu gördü, bu yüzden öne eğildi ve ellerimi yüzümden çekip ellerinin arasına aldı. Bir yanım dün gece yaptıklarından sonra bana dokunmasını istemiyor ama bir yanım da onun güvencesine ihtiyaç duyuyor. Öğreneceğim şeyin beklentisi midemi bulandırıyor.

"Kimse ölmüyor. seni aldatmıyorum. Sana söyleyeceğim şey seni incitmeyecek, tamam mı? Hepsi geçmişte kaldı. Ama Allysa bilmen gerektiğini düşünüyor. Ve . . . ben de."

Başımı sallıyorum ve ellerimi bırakıyor. Şimdi, sehpanın arkasında bir ileri bir geri yürüyen o. Sanki kendi sözlerini bulmak için cesaretini toplaması gerekiyormuş gibi ve bu beni daha da gerginleştiriyor.

Tekrar koltuğa oturur. "Zambak? Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

"Çatıya çıktığım zamanı hatırlıyor musun? Ne kadar kızgındım?"

tekrar kafa sallıyorum. Sandalyeye tekme atıyordu. Deniz seviyesindeki polimerin neredeyse yok edilemez olduğunu öğrenmesinden önceydi.

"Çıplak gerçeğimi hatırlıyor musun? Sana o gece hakkında söylediklerim ve beni bu kadar kızdıran ne?”

Başımı eğip o geceyi ve bana söylediği tüm gerçekleri düşünüyorum. Evliliğin onu iğrendirdiğini söyledi. Sadece tek gecelik ilişkiler içindeydi. Asla çocuk sahibi olmak istemedi. O gece kaybettiği bir hasta için kızgındı.

Başımı sallamaya başlıyorum. "Küçük çocuk" dedim. "Bu yüzden kızdın, çünkü küçük bir çocuk öldü ve bu seni üzdü."

Hızlı bir rahatlama nefesi üfler. "Evet. Bu yüzden çıldırdım.” Tekrar ayağa kalkıyor ve sanki tüm ruhunun parçalandığını görüyorum. Avuçlarını gözlerine bastırıyor ve gözyaşlarıyla savaşıyor. "Sana ona ne olduğunu anlattığımda, bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Ağlayacakmış gibi hissediyorum ve nedenini henüz bilmiyorum. "Evet. Sana böyle bir şeyin o küçük çocuğun kardeşine neler yapacağını hayal bile edemediğimi söylemiştim. Onu yanlışlıkla vuran kişi." Dudaklarım titremeye başlıyor. “Ve işte o zaman dedin ki, ' Onu ömür boyu mahvedecek, yapacağı şey bu. ' ”

Aman Tanrım.

Bununla nereye gidiyor?

Ryle yürüdü ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Lily," diyor. "Onu yok edeceğini biliyordum. O küçük çocuğun ne hissettiğini tam olarak biliyordum. . . çünkü bana öyle oldu. Allysa'ya ve ağabeyime. . ”

Tutamıyorum gözyaşlarımı. Ağlamaya başladım ve kollarını belime sıkıca sardı ve başını kucağıma koydu. "Onu ben vurdum , Lily. En iyi arkadaşım. Büyük erkek kardeşim. Ben sadece altı yaşındaydım. Gerçek bir silah taşıdığımı bile bilmiyordum.”

Tüm vücudu titremeye başladı ve beni daha da sıkı kavradı. Saçına bir öpücük kondurdum çünkü çöküşün eşiğindeymiş gibi hissediyordu. Tıpkı o gece çatıdaki gibi. Ve ona hala çok kızgınken, onu hala seviyorum ve onun hakkında bunu öğrenmek beni kesinlikle öldürüyor. Allysa hakkında. Uzun bir süre sessizce oturduk - başı kucağımda, kolları belime, dudaklarım saçlarında.

"Olay olduğunda o sadece beş yaşındaydı. Emerson yedi yaşındaydı. Garajdaydık, bu yüzden uzun süre çığlıklarımızı kimse duymadı. Ve orada oturdum ve. . ”

Kucağımdan uzaklaştı ve yüzünü diğer yöne çevirerek ayağa kalktı. Uzun bir sessizlikten sonra kanepeye oturur ve öne doğru eğilir. "Deniyordum . . ” Ryle'ın yüzü acıyla buruştu ve başını indirip elleriyle örterek ileri geri sallıyor. “Her şeyi kafasının içine geri sokmaya çalışıyordum. Onu düzeltebileceğimi düşündüm , Lily."

Elim ağzıma doğru uçuyor. O kadar yüksek sesle nefes alıyorum ki, bunu saklamanın bir yolu yok.

Ayağa kalkmalıyım ki nefes alabileyim.

Yardımcı olmuyor.

Hala nefes alamıyorum.

Ryle yanıma geldi, ellerimi tuttu ve beni kendisine çekti. “Bunu sana asla söylemem çünkü davranışlarımı mazur göstermesini istiyorum” dediğinde bir an birbirimize sarılırız. Geri çekilip gözlerime kararlı bir şekilde baktı. "Buna inanmak zorundasın. Allysa sana tüm bunları anlatmamı istedi çünkü o zamandan beri kontrol edemediğim şeyler var. sinirleniyorum karartıyorum. Altı yaşımdan beri terapi görüyorum. Ama bu benim bahanem değil. Bu benim gerçeğim."

Gözyaşlarımı silip başımı omzuna yasladı.

"Dün gece peşimden koştuğunda yemin ederim seni incitmek gibi bir niyetim yoktu. Üzgün ve kızgındım. Ve bazen bu kadar duyguyu hissettiğimde içimde bir şeyler patlıyor. Seni ittiğim anı hatırlamıyorum. Ama yaptığımı biliyorum. Yaptım. Sen peşimden koşarken tek düşündüğüm senden nasıl kaçmam gerektiğiydi. Seni yolumdan çekmek istedim. Etrafımızda merdivenler olduğunu işlemedim. Gücümü seninkine kıyasla işlemedim. Ben sıçtım, Lily. sıçtım."

Ağzını kulağıma indiriyor. "Sen benim karımsın . Seni canavarlardan koruyan kişi olmam gerekiyordu. Ben öyle biri olmamalıyım ." Beni öyle bir çaresizlikle tutuyor ki, titremeye başlıyor. Hayatım boyunca hiç bir insandan yayılan bu kadar acıyı hissetmemiştim.

Beni kırıyor. Beni içten dışa ayırıyor. Kalbimin tek yapmak istediği, onun etrafına sıkıca sarılmak.

Ama az önce bana söylediği her şeye rağmen, hala kendi affım için savaşıyorum. Bir daha olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim. Ona ve kendime yemin ettim ki, bir daha beni incitirse, bırakacağım.

Gözlerine bakamadığım için ondan uzaklaşıyorum. Bir anlığına nefesimi düzene sokmaya çalışmak için yatak odama doğru yürüyorum. Banyonun kapısını arkamdan kapatıp lavaboyu tutuyorum ama ayağa bile kalkamıyorum. Sonunda bir gözyaşı yığını içinde yere süzülüyorum.

Bu böyle olmamalıydı. Hayatım boyunca, bir erkek bana babamın anneme davrandığı gibi davranırsa ne yapacağımı tam olarak biliyordum. Basitti. Ayrılacaktım ve bir daha asla olmayacaktı.

Ama ayrılmadım. Ve şimdi, beni sevmesi gereken adamın ellerinde vücudumda morluklar ve kesiklerle buradayım. Kendi kocamın ellerinde.

Ve yine de, olanları haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Bu bir kazaydı. Onu aldattığımı düşündü. O incinmiş ve kızgındı ve ben onun yoluna çıktım.

Ellerimi yüzüme götürüp ağlıyorum çünkü çocukken neler yaşadığını bildiğim için dışarıdaki o adam için kendimden daha çok acı hissediyorum. Ve bu beni bencil ya da güçlü hissettirmiyor. Kendimi zavallı ve zayıf hissettiriyor. Ondan nefret etmem gerekiyor. Annemin asla olamayacak kadar güçlü olmadığı kadın olmam gerekiyordu.

Ama annemin davranışını taklit ediyorsam, bu Ryle'ın babamın davranışını taklit ettiği anlamına gelir. Ama o değil. Bizi onlarla kıyaslamayı bırakmalıyım. Biz tamamen farklı bir durumda kendi bireyleriz. Babamın öfkesi için hiçbir zaman bir mazereti olmadı ve hemen özür dilemedi. Anneme davranış şekli, Ryle ve benim aramda olanlardan çok daha kötüydü.

Ryle, muhtemelen hiç kimseye açılmadığı bir şekilde bana açıldı. Benim için daha iyi bir insan olmak için mücadele ediyor.

Evet, dün gece çuvalladı. Ama o burada ve geçmişini ve neden böyle tepki verdiğini anlamamı sağlamaya çalışıyor. İnsanlar mükemmel değil ve şimdiye kadar evliliğe tanık olduğum tek örneğin kendi evliliğimi etkilemesine izin veremem .

Gözlerimi silip kendimi yukarı çekiyorum. Aynaya baktığımda annemi görmüyorum. sadece beni görüyorum. Kocasını seven ve ona yardım etmeyi her şeyden çok isteyen bir kız görüyorum. Ryle ve ben bunu aşacak kadar güçlüyüz biliyorum. Aşkımız bizi bundan kurtaracak kadar güçlü.

Banyodan çıkıp oturma odasına geri dönüyorum. Ryle ayağa kalktı ve bana baktı, yüzü korku doluydu. O Onu affetmeye gitmiyorum, ve emin bunu değilim korkuyor yapmak onu affet. Ancak bir davranıştan ders çıkarmak için affedilmesi gerekmez.

Yanına gidip iki elini de ellerimin arasına alıyorum. Onunla çıplak gerçek dışında hiçbir şey olmadan konuşuyorum.

"O gece çatıda bana ne dediğini hatırlıyor musun? ' Kötü insan diye bir şey yoktur ' dedin . Hepimiz bazen kötü şeyler yapan insanlarız.' ”

Başını sallayıp ellerimi sıkıyor.

"Sen kötü biri değilsin, Ryle. Biliyorum ki. Hala beni koruyabilirsin. Üzüldüğünde, sadece uzaklaş. Ve çekip gideceğim. Sen konuşacak kadar sakinleşene kadar durumu bırakacağız, tamam mı? Sen bir canavar değilsin , Ryle. Sen sadece insansın. Ve insanlar olarak, tüm acılarımızı omuzlamayı bekleyemeyiz. Bazen bizi seven insanlarla paylaşmamız gerekir ki tüm bunların ağırlığından düşmeyelim. Ama ihtiyacın olduğunu bilmeden sana yardım edemem. Benden yardım iste. Bunun üstesinden geleceğiz, yapabileceğimizi biliyorum.”

Dün geceden beri tuttuğu her nefesi hissediyormuş gibi veriyor. Kollarını sıkıca belime sardı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Bana yardım et, Lily," diye fısıldıyor. "Yardımına ihtiyacım var."

Beni kendisine karşı tutuyor ve kalbimin derinliklerinde doğru şeyi yaptığımı biliyorum. İçinde kötülükten çok daha fazla iyilik var ve o da görene kadar onu buna ikna etmek için elimden geleni yapacağım.

Yirmi Birinci Bölüm
"Dışarı çıkıyorum. Başka bir şey yapmama ihtiyacın var mı?"

Evraklardan başımı kaldırıp baktım. "Teşekkür ederim Serenay. Yarın görüşürüz."

Başını salladı ve ofisimin kapısını açık bırakarak uzaklaştı.

Allysa'nın son günü iki hafta önceydi. Artık herhangi bir gün gelebilir. İki tam zamanlı çalışanım daha var, Serena ve Lucy.

evet . Şu Lucy.

Birkaç aydır evli ve iki hafta önce iş aramaya geldi. Aslında oldukça iyi çalıştı. Kendini meşgul ediyor ve o buradayken ben ofis kapımı kapalı tutuyorum ki şarkısını dinlemek zorunda kalmayayım.

Merdivenlerdeki olayın üzerinden neredeyse bir ay geçti. Ryle'ın çocukluğuyla ilgili bana söylediği her şeye rağmen, affedilmesi zordu.

Ryle'ın sinirli olduğunu biliyorum. Tanıştığımız ilk gece, daha birbirimizle tek kelime konuşmadan önce görmüştüm. O korkunç gecede mutfağımda gördüm. Telefon kılıfımda telefon numarasını bulduğunda gördüm.

Ama aynı zamanda Ryle ve babam arasındaki farkı da görüyorum.

Ryle merhametlidir. Babamın asla yapmayacağı şeyleri yapıyor. Hayır kurumlarına bağış yapıyor, diğer insanları önemsiyor, beni her şeyin önüne koyuyor. Ryle bir milyon yıl geçse, o garajı alırken beni araba yoluna park ettiremezdi.

Bunları kendime hatırlatmam gerekiyor. Bazen içimdeki kız – babamın kızı – gerçekten inatçı oluyor. Onu affetmemem gerektiğini söylüyor. İlk seferinde gitmem gerektiğini söylüyor. Ve bazen o sese inanıyorum. Ama sonra Ryle'ı tanıyan tarafım evliliklerin mükemmel olmadığını anlıyor. Bazen her iki tarafın da pişman olduğu anlar olur. Ve o ilk olaydan sonra onu terk etseydim kendim hakkında nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. O asla beni itti gerekirdi, ama ben de şeyler yaptım ben gurur değildi. Ve eğer şimdi gitseydim, bu evlilik yeminimize aykırı olmaz mıydı? Daha iyisi veya daha kötüsü için. Evliliğimden bu kadar kolay vazgeçmeyi reddediyorum.

Ben güçlü bir kadınım. Hayatım boyunca taciz edici durumlarda bulundum. Asla annem olmayacağım. Ben buna yüzde yüz inanıyorum. Ve Ryle asla benim babam olmayacak. Sanırım, onun geçmişini öğrenebilmem ve üzerinde birlikte çalışabilmem için merdiven boşluğunda olanların olmasına ihtiyacımız vardı.

Geçen hafta başka bir kavgaya girdik.

Korkmuştum. Girdiğimiz diğer iki kavga iyi bitmemişti ve bunun, ona öfkesinden kurtulmasına yardım etme konusundaki anlaşmamızın işe yarayıp yaramayacağının bir kanıtı olacağını biliyordum.

Kariyerini tartışıyorduk. Artık ihtisasını bitirdi ve başvurduğu Cambridge, İngiltere'de üç aylık bir uzmanlık kursu var. Onaylanıp onaylanmadığını yakında öğrenecek, ama bu yüzden üzülmedim. Bu harika bir fırsat ve ondan asla gitmemesini istemem. Ne kadar meşgul olduğumuzla üç ay hiçbir şey ifade etmiyor, yani beni bu kadar üzen şey o bile değildi. Cambridge gezisi bittikten sonra ne yapmak istediğini tartıştığında sinirlendim .

Minnesota'da Mayo Clinic'te bir iş teklif edildi ve oraya taşınmamızı istiyor. Mass General, dünyanın en iyi ikinci nörolojik hastanesi olarak derecelendirildiğini söyledi. Mayo Clinic bir numara.

Sonsuza kadar Boston'da kalmayı asla düşünmediğini söyledi. Vegas'ta evlenmek için uçakta geleceğimizi tartıştığımızda, bunun açılmasının iyi bir konu olacağını söyledim. Boston'dan ayrılamam. Annem burada yaşıyor. Allysa burada yaşıyor. Bana sadece beş saatlik bir uçuş olduğunu ve istediğimiz sıklıkta ziyaret edebileceğimizi söyledi. Ona birkaç eyalette yaşarken çiçek işi yapmanın oldukça zor olduğunu söyledim.

Kavga kızışmaya devam etti ve ikimiz de saniyeler içinde daha da sinirlendik. Bir ara masadan çiçeklerle dolu bir vazoyu yere düşürdü. İkimiz de bir an onlara baktık. Korktum, kalmak için doğru kararı verip vermediğimi merak ettim. Öfke sorunları üzerinde birlikte çalışabileceğimize güvenmek için. Derin bir nefes aldı ve "Bir iki saatliğine ayrılacağım. Sanırım uzaklaşmam gerek. Döndüğümde bu tartışmaya devam edeceğiz."

Kapıdan çıktı ve sözüne sadık kalarak bir saat sonra çok daha sakinken geri geldi. Anahtarlarını masaya bıraktı ve hemen benim durduğum yere doğru yürüdü. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve "Sana alanımda en iyi olmak istediğimi söylemiştim Lily. Bunu tanıştığımız ilk gece söylemiştim. Çıplak gerçeklerimden biriydi. Ama dünyanın en iyi hastanesinde çalışmakla eşimi mutlu etmek arasında bir seçim yapmam gerekirse. . . Seni seçiyorum. Sen olan benim başarım. Sen mutlu olduğun sürece, nerede çalıştığım umurumda değil. Boston'da kalacağız."

İşte o zaman doğru seçimi yaptığımı anladım. Herkes bir şansı daha hak eder. Özellikle senin için en çok anlam ifade eden insanlar.

O dövüşün üzerinden bir hafta geçti ve bir daha taşınmaktan bahsetmedi. Kendimi kötü hissediyorum, sanki planlarını bir şekilde engellemiş gibiyim ama evlilik uzlaşmayla ilgili. Bu, bireysel olarak değil, bir bütün olarak çift için en iyisini yapmakla ilgilidir. Ve Boston'da kalmak ikimizin de ailesindeki herkes için daha iyi.

Ailelerden bahsetmişken, Allysa'dan bir mesaj gelir gelmez telefonuma bakıyorum.

Allysa: İşini bitirdin mi daha? Mobilya konusunda fikirlerinize ihtiyacım var.

Ben: On beş dakikaya orada ol.

Yaklaşan teslimat mı yoksa şu anda çalışmadığı gerçeği mi bilmiyorum, ama bu hafta onun evinde kendi evimden daha fazla zaman geçirdiğime eminim. Dükkanı kapatıp onun dairesine doğru ilerliyorum.

• • •

Asansörden indiğimde, apartman kapısına bir not yapıştırılmış. Üzerinde ismimin yazılı olduğunu görünce kapıdan çektim.

Zambak,

Yedinci katta. Daire 749.

-A

Burada sadece fazladan mobilya için bir dairesi mi var? Zengin olduklarını biliyorum ama bu bile onlara biraz fazla geliyor. Asansöre bindim ve yedinci katın düğmesine bastım. Kapılar açıldığında koridorda 749 numaralı daireye doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda kapıyı çalmalı mıyım yoksa içeri mi girsem hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, burada birilerinin yaşayabileceği. Muhtemelen adamlarından biri .

Kapıyı çalıyorum ve karşı taraftan ayak sesleri duyuyorum.

Kapı açılıp Ryle önümde durduğunda şok oldum.

"Hey," diyorum kafam karışarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Gülümseyip kapı pervazına yaslanıyor. "Burada yaşıyorum. Ne edilmektedir sen burada?”

Kapının yanındaki kalaylı plakaya baktım ve sonra ona döndüm. "Ne demek burada yaşıyorsun? Benimle yaşadığını sanıyordum. Bunca zamandır kendi dairen mi vardı?" Bütün bir dairenin, bir noktada bir kocanın karısına getireceği bir şey olacağını düşünürdüm. Bu biraz sinir bozucu.

Aslında, gülünç ve aldatıcı. Sanırım şu anda ona gerçekten kızgın olabilirim.

Ryle güler ve kapı çerçevesini iter. Şimdi ellerini başının üstünde çerçeveye götürüp yakalarken tüm kapıyı dolduruyor. "Bu sabah evrakları imzaladığım düşünülürse, size bu daire hakkında gerçekten bir şey söyleme şansım olmadı."

Bir adım geri atıyorum. "Beklemek. Ne?"

Elimi tutuyor ve beni dairenin içine çekiyor. "Eve hoş geldin Lily."

Fuayede duraklıyorum.

Evet. fuaye dedim . Bir yoktur Fuaye.

"Bir daire mi aldın?"

Yavaşça başını salladı ve tepkimi ölçtü.

"Bir daire satın aldın," diye tekrarlıyorum.

Hala başını sallıyor. "Yaptım. Uygun mu? Artık birlikte yaşadığımıza göre fazladan odayı kullanabiliriz diye düşündüm."

Yavaş bir daire çiziyorum. Gözlerim mutfağa kaydığında duraksadım. Allysa'nın mutfağı kadar büyük değil ama en az onun kadar beyaz ve güzel. Şarap soğutucusu ve bulaşık makinesi var, kendi dairemde olmayan iki şey. Mutfağa girdim ve bir şeye dokunmaya korkarak etrafa baktım. Bu gerçekten benim mutfağım mı? Burası benim mutfağım olamaz.

Oturma odasına, katedral tavanlarına ve Boston Limanı'na bakan devasa pencerelere bakıyorum.

"Zambak?" diyor arkamdan. "Kızmadın, değil mi?"

Son birkaç dakikadır tepki vermemi beklediğini fark ederek arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. Ama tamamen suskunum.

Başımı sallayıp elimi ağzımı kapatmak için kaldırdım. "Sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Yanıma geldi ve ellerimi ellerinin arasına aldı ve ikimizin arasına aldı. "Öyle düşünmüyor musun?" Endişeli ve kafası karışık görünüyor. "Lütfen bana çıplak

bir gerçek söyle, çünkü belki de bunu bir sürpriz olarak yapmamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum."

Parke zemine bakıyorum. Gerçek parke. Laminat değil. "Tamam," diyorum tekrar ona bakarak. “Bence gidip bensiz bir daire satın alman çılgınlık. Bu birlikte yapmamız gereken bir şeymiş gibi hissediyorum.”

Başını sallıyor ve sanki bir özür tükürecekmiş gibi görünüyor ama daha bitirmedim.

“Ama benim çıplak gerçeğim şu. . . mükemmel. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Ryle. Her şey çok temiz. hareket etmekten korkuyorum. Kirli bir şeyler bulabilirim."

Bir hava üfleyip beni kendine çekiyor. "Kirletebilirsin bebeğim. Sizin. İstediğin kadar kirletebilirsin." Başımın yan tarafını öpüyor ve daha teşekkür bile etmiyorum. Böyle büyük bir jest için çok küçük bir tepki gibi görünüyor.

"Ne zaman taşınacağız?"

Omuz silkiyor. "Yarın? Tatilim var. Sanki bir sürü eşyamız yok. Önümüzdeki birkaç haftayı yeni mobilya satın alarak geçirebiliriz.”

Kafamı sallayarak yarınki programı gözden geçirmeye çalışıyorum. Ryle'ın yarın izinli olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden planladığım bir şey yoktu.

Birden oturma ihtiyacı hissettim. Sandalye yok ama neyse ki zemin temiz. "Oturmam gerekiyor."

Ryle yere inmeme yardım etti ve sonra ellerimi tutarak önüme indirdi.

"Allysa biliyor mu?" ona soruyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "O çok heyecanlı, Lily. Bir süredir burada bir daire tutmayı düşünüyordum. Boston'da sonsuza kadar kalmaya karar verdikten sonra, seni şaşırtmak için devam ettim. Yardım etti, ama ben fırsatım olmadan sana söyleyeceğinden endişelenmeye başlamıştım.”

Bu konuda kafamı toplayamıyorum. Burada yaşıyorum? Ben ve Allysa şimdi komşu mu olacağız? Bunun beni rahatsız etmesi gerektiğini neden hissettiğimi bilmiyorum, çünkü bu konuda gerçekten heyecanlıyım.

Gülümsedi ve ardından, "Her şeyi işlemek için bir dakikaya ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama en iyi kısmını görmedin ve bu beni öldürüyor" diyor.

"Göster bana!"

Güldü ve beni ayağa kaldırdı. Salondan geçip bir koridordan geçiyoruz. Her kapıyı açıyor ve bana odaların ne olduğunu söylüyor ama hiçbirine girmem için bana zaman bile vermiyor. Ebeveyn yatak odasına vardığımızda, üç yatak odalı, iki banyolu bir dairede yaşadığımız sonucuna vardım. Bir ofis ile.

Beni odanın karşı tarafına çekerken yatak odasının güzelliğini işlemeye vaktim bile yok. Perdeyle kapatılmış bir duvara ulaşıyor ve dönüp bana bakıyor. "İçine bahçe dikebileceğin bir zemin değil ama birkaç saksıyla yakına gelebilir." Perdeyi bir kenara çeker ve bir kapıyı açar ve ortaya büyük bir balkon çıkar. Onu dışarıda takip ediyorum, buraya sığdırabileceğim tüm saksı bitkileri hakkında hayal kuruyorum.

“Çatı güvertesiyle aynı manzaraya bakıyor” diyor. "Tanıştığımız geceden beri gördüğümüz manzara hep aynı olacak."

Batması biraz zaman aldı ama her şey o anda aklıma geliyor ve ağlamaya başlıyorum. Ryle beni göğsüne çekti ve kollarını sıkıca bana doladı. "Lily," diye fısıldıyor, elini saçlarımda gezdirerek. "Seni ağlatmak istemedim."

Gözyaşlarımın arasında gülüyorum. "Burada yaşadığıma inanamıyorum." Göğsünden ayrılıp ona bakıyorum. "Zengin miyiz? Bunu nasıl karşılayabilirsin?”

Güler. "Bir beyin cerrahıyla evlendin, Lily. Mutlaka nakit sıkıntısı çekmiyorsunuz.”

Yorumu beni güldürüyor ve sonra biraz daha ağlıyorum. Ve sonra ilk ziyaretçimiz var çünkü biri kapıya vurmaya başlıyor.

"Alisa" diyor. "Koridorun sonunda bekliyor."

Ön kapıya koşup kapıyı açtım ve ikimiz de sarılıp ciyakladık ve hatta biraz daha ağlayabilirdim.

Akşamın geri kalanını yeni dairemizde geçiriyoruz. Ryle Çin yemeği sipariş ediyor ve Marshall bizimle yemek yemeye geliyor. Henüz masamız ya da sandalyemiz yok, bu yüzden dördümüz oturma odasının ortasında oturuyoruz ve doğrudan kaplardan yemek yiyoruz. Nasıl süsleyeceğimizi konuşuyoruz, birlikte

yapacağımız komşuluk işleri hakkında konuşuyoruz, Allysa'nın yaklaşan teslimatı hakkında konuşuyoruz.

Her şey ve daha fazlası.

Anneme söylemek için sabırsızlanıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Allysa üç gün gecikti.

Bir haftadır yeni dairemizde yaşıyoruz. Ryle'ın izinli olduğu gün tüm eşyalarımızı başarıyla taşıdık ve taşındığımız ikinci gün Allysa ve ben mobilya alışverişine gittik. Üçüncü gün neredeyse yerleştik. Dün ilk postamızı aldık. Hizmet kurmak için bir elektrik faturasıydı, bu yüzden nihayet şimdi resmi geliyor.

Ben evliyim. Harika bir kocam var. Harika bir ev. En iyi arkadaşım sadece baldızım ve ben de teyze olmak üzereyim.

Söylemeye cüret et. . . ama hayatım daha iyi olabilir mi?

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve akşam için yola çıkmaya hazırlanıyorum. Eve, yeni daireme gideceğim için çok heyecanlı olduğum için normalde yaptığımdan daha erken ayrılıyorum. Tam ofis kapımı kapatmaya başladığımda, Ryle mağazanın ön kapısını açmak için anahtarını kullanıyor. Elleri dolu bir şekilde içeri girerken kapının arkasından kapanmasına izin veriyor.

Kolunun altında bir gazete ve elinde iki kahve var. Etrafındaki çılgın bakışa ve adımlarındaki aciliyete rağmen gülümsüyor. "Lily," dedi bana doğru yürüyerek. Elimdeki kahvelerden birini itti ve ardından koltuğunun altından gazeteyi çıkardı. "Üç şey. Bir . . . Kağıdı gördün mü?" Bana uzatıyor. Kağıt içten dışa katlanır. Makaleye işaret ediyor. "Anladın Lily. Anladın!”

Yazıya yukarıdan bakarken umutlanmamaya çalışıyorum. Düşündüğümden tamamen farklı bir şeyden bahsediyor olabilir. Başlığı okuduğumda, tam olarak düşündüğüm şeyden bahsettiğini anladım. "Anladım?"

İşletmemin Best of Boston ödülüne aday gösterildiği konusunda bilgilendirildim. Gazetenin her yıl düzenlediği halkın tercihi ödülü olan Lily Bloom's, “Boston'daki en iyi yeni işletmeler” kategorisinde aday gösterildi. Kriterler, iki yıldan daha az açık olan işletmeler içindir. Geçen hafta gazetenin bir muhabiri beni arayıp bir dizi soru sorduğunda, seçilmiş olabileceğimden şüphelendim.

Başlık, “Boston'daki en iyi yeni işletmeler. İlk 10'unuz için oylar var!"

Gülümsedim ve Ryle beni kendine çekip ayağa kaldırdığında neredeyse kahvemi dökecektim.

Üç haberi olduğunu söyledi ve bununla başladıysa, diğer ikisinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. "İkinci şey ne?"

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve “En iyisinden başladım. Fazla heyecanlıydım." Kahvesinden bir yudum alıyor ve "Cambridge'deki eğitim için seçildim" diyor.

Yüzüm kocaman bir gülümsemeyle kaplandı. "Yaptın?" Başını salladı ve sonra bana sarıldı ve beni tekrar döndürdü. Seninle gurur duyuyorum, dedim onu öperek. "İkimiz de çok başarılıyız, mide bulandırıcı."

Güler.

"Üç numara?" ona soruyorum.

Geri çekiyor. "Ah evet. Üç numara." Yavaşça tezgaha yaslandı ve kahvesinden ağır ağır bir yudum aldı. Kahvesini yavaşça tezgahın üzerine bıraktı. "Allysa doğumda."

"Ne?!" Bağırıyorum.

"Evet." Kahvelerimize doğru başını salladı. "Bu yüzden sana kafein getirdim. Bu gece hiç uyumayacağız."

Alkışlamaya, bir aşağı bir yukarı zıplamaya ve ardından çantamı, ceketimi, anahtarlarımı, telefonumu, ışık düğmesini bulmaya çalışırken paniklemeye başladım. Biz kapıya varmadan hemen önce Ryle tezgâha koşup gazeteyi alıp kolunun altına sıkıştırıyor. Kapıyı kilitlerken ellerim heyecandan titriyor.

“Teyze olacağız!” diyorum arabama koşarken.

Ryle benim şakama gülüyor ve " Amcalar , Lily. Amca olacağız ."

• • •

Marshall sakince koridora çıktı. Ryle ve ben neşelenip haberleri bekliyoruz. Son yarım saattir içerisi sessiz. Allysa'nın acı içinde çığlık attığını duymayı bekliyorduk -bu onun ilettiği bir işaretti- ama hiç ses yoktu. Yeni doğmuş bir

bebeğin ağlaması bile değil. Ellerim ağzıma gitti ve Marshall'ın yüzündeki ifadeyi görmek beni en kötüsünden korkuttu.

Omuzları titremeye başlıyor ve gözlerinden yaşlar akıyor. "Ben bir babayım." Sonra havayı yumrukluyor. “Ben bir BABAyım!”

Ryle'a ve sonra bana sarılıp, "Bize on beş dakika ver, içeri gelip onunla tanışabilirsin," dedi.

Kapıyı kapattığında, Ryle ve ben ikimiz de rahatlayarak derin bir nefes alıyoruz. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz. "Sen de mi en kötüsünü düşündün?" O sorar.

Başımı sallıyorum ve ardından ona sarılıyorum. "Sen bir amcasın," diyorum gülümseyerek.

Başımı öpüyor ve "Sen de" diyor.

Yarım saat sonra, Ryle ve ben yatağın yanında durmuş, Allysa'nın yeni bebeğini kucağına almasını izliyoruz. O kesinlikle mükemmel. Henüz kime benzediğini söylemek için biraz fazla yeni ama her şeye rağmen güzel.

"Yeğenini tutmak ister misin?" Allysa, Ryle'a diyor.

Gerginmiş gibi kaskatı kesildi ama sonra başını salladı. Eğilerek bebeği Ryle'ın kollarına koyar ve ona onu nasıl tutacağını gösterir. Ona gergin bir şekilde bakar ve sonra kanepeye doğru yürür ve oturur. "Arkadaşlar bir isme karar verdiniz mi?" O sorar.

"Evet," diyor Allysa.

Ryle ve ben Allysa'ya baktık ve o gülümsedi, gözleri yaşlıydı. "Ona Marshall'ın ve benim dünyayı düşündüğümüz birinin adını vermek istedik. Bu yüzden adınıza bir E ekledik . Ona Rylee diyoruz.”

Anında Ryle'a bakıyorum ve sanki şoktaymış gibi hızlı bir nefes veriyor. Tekrar Rylee'ye bakar ve gülümsemeye başlar. "Vay canına," diye fısıldıyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Allysa'nın elini sıkıyorum ve sonra yanına gidip Ryle'ın yanına oturdum. Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm çok anım oldu ama bir kez daha yanıldığımı kanıtladım. Yeni yeğenine nasıl baktığını görmek kalbimi genişletiyor.

Marshall, Allysa'nın yanındaki yatağa oturur. "Issa'nın her şey boyunca ne kadar sessiz olduğunu duydunuz mu? Tek bir dikiz yok. Uyuşturucu bile kullanmadı." Kolunu onun omzuna atıyor ve yatakta yanına uzanıyor. " Will Smith'le birlikte Hancock filmindeymişim gibi hissediyorum ve bir süper kahramanla evli olduğumu öğrenmek üzereyim."

Ryle güler. "Büyürken bir iki kez kıçımı tekmeledi. Şaşırmazdım."

Marshall, "Rylee hakkında küfür etmek yok" diyor.

"Eşek," diye fısıldadı Ryle ona.

İkimiz de gülüyoruz ve sonra bana onu tutmak isteyip istemediğimi soruyor. Ellerim varmış gibi yapıyorum çünkü sıramı beklemek beni öldürüyordu. Onu kollarıma alıyorum ve ona şimdiden bu kadar sevgi beslediğim için şok oluyorum.

"Annemle babam ne zaman gelecek?" Ryle, Allysa'ya sorar.

"Yarın öğle yemeğinde burada olacaklar."

"O zaman muhtemelen biraz uyumalıyım. Uzun bir vardiyadan yeni çıktım." Bana dönüp bakıyor. "Sen mi geliyorsun?"

başımı sallıyorum. "Biraz daha takılmak istiyorum. Sadece arabamı al ve eve bir taksi tutayım."

Beni başımın yanından öptü ve sonra ikimiz de Rylee'ye bakarken başını benimkine dayadı. "Bence bunlardan birini yapmalıyız" diyor.

Doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak ona baktım.

Göz kırpıyor. "Daha sonra eve geldiğinde uyursam beni uyandır. Bu gece başlayacağız." Marshall ve Allysa'ya veda eder ve Marshall onu dışarı çıkarır.

Allysa'ya bakıyorum ve gülümsüyor. "Sana seninle bebek isteyeceğini söylemiştim."

Gülümseyip yatağına geri dönüyorum. Yanıma gelip bana yer açıyor. Rylee'yi ona geri veriyorum ve yatağında birbirimize sımsıkı sarılıp, sanki şimdiye kadar gördüğümüz en muhteşem şeymiş gibi Rylee'nin uyumasını izliyoruz.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Üç saat sonra ve eve döndüğümde saat ondan sonra. Ryle gittikten sonra bir saat daha Allysa'da kaldım ve sonraki iki gün içeri girmek zorunda kalmamak için birkaç işi bitirmek üzere ofisime döndüm. Ryle'ın izin günü olduğunda, kendi izin günlerimi onunkiyle çakıştırmaya çalışırım.

Ön kapıdan girdiğimde ışıklar kapalı, yani Ryle zaten yatakta.

Eve giden yol boyunca söylediklerini düşündüm. Bu konuşmanın bu kadar erken çıkmasını beklemiyordum. Neredeyse yirmi beş yaşındayım ama bir aile kurmaya başlamamızın en az birkaç yıl alacağını kafamda kurdum. Henüz buna hazır olduğumdan emin değilim, ama bir gün onun istediği bir şey olduğunu bilmek beni inanılmaz mutlu bir ruh haline soktu.

Onu uyandırmadan önce kendime hızlıca bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Henüz akşam yemeği yemedim ve açlıktan ölüyorum. Mutfağın ışığını açtığımda çığlık atıyorum. Elim göğsüme gitti ve tezgaha düştüm. "Tanrı aşkına, Ryle! Ne yapıyorsun?"

Sırtını buzdolabının yanındaki duvara dayamış. Ayakları ayak bileklerinde çapraz ve gözleri benim yönümde kısıldı. Parmaklarının arasında bir şeyi çeviriyor, bana bakıyor.

Gözlerim solundaki tezgaha kaydı ve muhtemelen yakın zamanda elinde viski olan boş bir bardak görüyorum. Ara sıra uykuya dalmasına yardımcı olmak için içer.

Tekrar ona bakıyorum ve yüzünde bir gülümseme var. Vücudum o gülümsemeyle anında ısınıyor çünkü sonra ne olacağını biliyorum. Bu daire bir kıyafet ve öpücük çılgınlığına dönüşmek üzere. Buraya taşındığımızdan beri neredeyse her odayı vaftiz ettik ama mutfak henüz ele almadığımız bir şey.

Ona gülümsedim, kalbim hala onu burada karanlıkta bulmanın şokundan düzensizce atıyordu. Gözleri eline düşüyor ve Boston mıknatısını tuttuğunu fark ediyorum. Eski daireden getirip taşındığımızda bu buzdolabına yapıştırdım.

Buzdolabına geri koyar ve hafifçe vurur. "Bunu nereden aldın?"

Mıknatısa baktım ve sonra ona döndüm. Yapmak istediğim son şey, mıknatısın on altıncı yaş günümde Atlas'tan geldiğini söylemek. Bu sadece zaten sıkıntılı bir konuyu gündeme getirirdi ve şimdi aramızda olacaklar için ona şu anda çıplak gerçeği veremeyecek kadar heyecanlıyım.

omuz silkiyorum. "Hatırlayamıyorum. Sonsuza kadar yaşadım."

Bana sessizce baktı ve sonra doğruldu ve bana doğru iki adım attı. Kendimi tezgaha geri veriyorum ve nefesim kesiliyor. Elleri belimle buluşuyor ve onları kıçımla kotum arasında kaydırıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Ağzı benimkini talep ediyor ve kotumu indirmeye başlarken beni öpüyor.

Peki. Yani şu anda bunu yapıyoruz.

Ben ayakkabılarımı çıkarırken dudakları boynumdan aşağı doğru kaydı ve yolun geri kalanında kot pantolonumu çıkardı.

Sanırım daha sonra yiyebilirim. Mutfağı vaftiz etmek önceliğim oldu.

Ağzı tekrar benimkinin üzerine geldiğinde beni kaldırdı ve dizlerimin arasında durarak tezgahın üzerine bıraktı. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Sıcak dudakları dudaklarımda gezinirken şimdiden derin bir nefes alıyorum. Saçımdan bir avuç aldı ve ona bakmam için nazikçe çekiştirdi.

"Çıplak gerçek mi?" diye fısıldıyor ağzıma, sanki beni yutacakmış gibi bakıyor.

Başımla onayladım.

Diğer eli, elinin gidecek hiçbir yeri kalmayana kadar yavaşça kalçamdan yukarı doğru kaymaya başladı. İki sıcak parmağını içime kaydırdı ve bakışlarımı onunkilere kilitledi. Bacaklarım beline dolanırken havayı içime çektim. Yavaşça eline doğru hareket etmeye başladım, bana sıcak bir şekilde bakarken hafifçe inledim.

"O mıknatısı nereden aldın, Lily?"

Ne?

Kalbim tersten atmaya başlıyormuş gibi hissediyorum.

Neden bana bunu sorup duruyor?

Parmakları hala içimde hareket ediyor, gözleri hala beni istiyormuş gibi görünüyor. Ama eli. Saçımı saran el daha sert çekmeye başladı ve yüzümü buruşturdum.

"Ryle," diye fısıldadım, titremeye başlasam da sesimi sakin tutarak. "Bu acıttı."

Parmakları hareket etmeyi bırakıyor ama bakışları asla benden ayrılmıyor. Yavaşça parmaklarını benden çekti ve sonra elini boğazıma götürüp nazikçe sıktı. Dudakları benimkilerle buluşuyor ve dili ağzımın içine dalıyor. Anlıyorum çünkü şu anda kafasından neler geçtiğini bilmiyorum ve aşırı tepki verdiğim için dua ediyorum.

Bana bastırırken onu kotunun üzerinde sert bir şekilde hissedebiliyorum. Ama sonra geri çekiyor. Sırtını buzdolabına yaslarken, beni tam buraya, mutfakta götürmek istermiş gibi gözlerini vücudumda gezdirirken elleri beni tamamen terk etti. Kalbim sakinleşmeye başlıyor. Aşırı tepki veriyorum.

Yanına, sobanın yanına uzanır ve bir gazete alır. Bana daha önce gösterdiği gazetenin aynısı, içinde ödül yazısı basılmış. Onu havaya kaldırıyor, sonra bana doğru fırlatıyor. "Bunu okuma fırsatın oldu mu?"

Rahat bir nefes veriyorum. "Henüz değil," diyorum gözlerim makaleye takılırken.

“Yüksek sesle oku.”

ona bakıyorum. Gülümsüyorum ama midem endişeli. Şu anda onunla ilgili bir şey var. Nasıl davrandığı. Parmağımı üzerine koyamıyorum.

"Makaleyi okumamı ister misin?" Soruyorum. "Şimdi?"

Kendimi tuhaf hissediyorum, mutfak tezgahımda yarı çıplak oturuyor, gazete tutuyor. Başını sallıyor. "Önce gömleğini çıkarmanı istiyorum. O zaman yüksek sesle oku.”

Ona bakıyorum, davranışını ölçmeye çalışıyorum. Belki de viski onu fazla sinirlendirmiştir. Çoğu zaman seviştiğimizde, sevişmek kadar basittir. Ama bazen, seksimiz vahşidir. Biraz tehlikeli, şu an gözlerindeki bakış gibi.

Kağıdı yere koydum, gömleğimi çıkardım ve sonra kağıdı geri aldım. Makaleyi yüksek sesle okumaya başladım, ama o bir adım ileri gitti ve “Hepsi değil” dedi. Kağıdı, makalenin ortasında başladığı yere çevirir ve bir cümleyi işaret eder. "Son birkaç paragrafı oku."

Aşağıya bakıyorum, bu sefer daha da kafam karıştı. Ama bizi bunu geçip yatağa götürecek ne varsa. . .

“En yüksek oyu alan iş sürpriz olmamalı. İkonik Bib's on Marketson, geçen yılın Nisan ayında açıldı ve TripAdvisor'a göre hızla şehrin en yüksek puanlı restoranlarından biri haline geldi.”

Okumayı bırakıp Ryle'a baktım. Kendine biraz daha viski koydu ve bir yudum yutuyor. "Okumaya devam et," dedi, başını elimdeki kağıda doğru dürterek.

Ağır ağır yutkunuyorum, ağzımdaki tükürük her saniye daha kalınlaşıyor. Okumaya devam ederken ellerimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum. "Sahibi Atlas Corrigan, iki kez ödül kazanmış bir şef ve aynı zamanda bir Birleşik Devletler Denizcisi. Son derece başarılı restoranı Bib's'in kısaltmasının ne anlama geldiği bir sır değil: Better in Boston . ”

nefesim kesiliyor.

Boston'da her şey daha iyi .

Midemi sıkıyorum, okumaya devam ederken duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. “Ama en son ödülüyle ilgili röportaj yapıldığında, şef sonunda adın arkasındaki anlamın gerçek tarihini ortaya çıkardı. ' Bu uzun bir hikaye ,' Şef Corrigan belirtti. ' Hayatım üzerinde büyük etkisi olan birine bir saygıydı. Benim için çok şey ifade eden biri. O hala benim için çok şey ifade ediyor . ”

Gazeteyi tezgahın üzerine koydum. "Artık okumak istemiyorum." Sesim boğazıma tırmanırken çatlıyor.

Ryle iki hızlı adım atıyor ve gazeteyi alıyor. Kaldığım yerden devam ediyor, sesi şimdi yüksek ve öfkeli. “Kızın bir restorana onun adını verdiğini bilip bilmediği sorulduğunda Şef Corrigan bilmiş bir şekilde gülümsedi ve ' Sıradaki soru ' dedi . ”

Ryle'ın sesindeki öfke midemi bulandırıyor. "Ryle, kes şunu," dedim sakince. "Çok içmişsin." Onu iterek geçtim ve mutfaktan hızla çıkıp yatak odamıza giden koridora doğru yürüdüm. Şu anda çok fazla şey oluyor ve hiçbirini anladığımdan emin değilim.

Makale, Atlas'ın kimden bahsettiğini asla belirtmedi. Atlas benim olduğumu biliyor ve ben olduğumu biliyorum ama Ryle ikiyle ikiyi nasıl bir araya getirebilirdi ki?

Ve mıknatıs. Sadece o makaleyi okuyarak bunun Atlas'tan geldiğini nasıl bilebilirdi?

Aşırı tepki veriyor.

Yatak odasına doğru yürürken beni takip ettiğini duyabiliyorum. Kapıyı açıyorum ve aniden duruyorum.

Yatak şeylerle dolu. Yanında "Lily'nin eşyaları" yazan boş bir hareketli kutu. Ve sonra o kutunun içindeki tüm içerikler. Edebiyat . . . dergiler. . . boş ayakkabı kutuları. Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum.

Günlüğü okudu.

Numara.

O. Okumak. NS. Günlük.

Kolu arkadan belime dolanıyor. Bir elini karnımdan yukarı kaydırdı ve göğüslerimden birini sıkıca tuttu. Saçlarımı boynumdan çekerken diğer eli omzuma dokunuyor.

Parmakları tenimde, omzuma kadar ilerlemeye başlarken, gözlerimi sımsıkı kapattım. Parmağını yavaşça kalbin üzerinde gezdiriyor ve tüm vücudumu bir titreme kaplıyor. Dudakları dövmenin tam üzerinde tenimle buluşuyor ve sonra dişlerini bana öyle bir batırıyor ki, çığlık atıyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni o kadar sıkı tutuyor ki yerinden kıpırdamıyor bile. Köprücük kemiğimi delen dişlerinin ağrısı omzuma ve koluma doğru iniyor. Hemen ağlamaya başlıyorum. Hıçkırarak.

Ryle, bırak gideyim, dedim, yalvarır bir sesle. "Lütfen. Uzaklaş." Beni arkadan sıkıca tutarken kolları benimkileri kesiyor.

Beni döndürüyor ama gözlerim hala kapalı. Ona bakmaya çok korkuyorum. Beni yatağa doğru iterken elleri omuzlarıma giriyor. Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama faydasız. O benim için çok güçlü. O kızgın. Yaralandı. Ve o Ryle değil.

Sırtım yatakla buluştu ve ondan uzaklaşmaya çalışarak çılgınca yatak başlığına doğru ilerledim. "Neden hala burada, Lily?" Sesi mutfaktaki kadar sakin değildi. Şimdi gerçekten kızgın. "O her şeyin içinde . Buzdolabındaki mıknatıs. Dolabımızda bulduğum kutunun içindeki günlük. Bir zamanlar senin en sevdiğim parçan olan vücudundaki kahrolası dövme !"

O şimdi yatakta.

"Ryle," diye yalvarıyorum. "Açıklayabilirim." Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı ve saçlarıma doğru süzülüyor. "Kızgınsın. Lütfen beni incitme, lütfen . Uzaklaş, döndüğünde açıklayacağım."

Eli bileğimi kavradı ve altına gelene kadar beni kendine çekti. Kızgın değilim, Lily, dedi, sesi şimdi rahatsız edici derecede sakindi. "Sanırım sana seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayamadım." Bedeni benimkinin üzerine çöküyor ve bir eliyle başımın üstünde bileklerimi tutuyor ve onları şilteye bastırıyor.

"Ryle, lütfen." Hıçkırarak ağlıyorum, vücudumun herhangi bir kısmıyla onu üzerimden itmeye çalışıyorum. "Bırak beni. Lütfen ."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Seni seviyorum Lily, dedi sözleri yanağıma çarparken. "Her zamankinden daha fazla . Bunu neden göremiyorsun ?"

Korkum kendi içine katlanıyor ve öfkeyle sulanıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda tek görebildiğim, eski oturma odamızdaki kanepede ağlayan annem; babam kendini onun üstüne zorluyor. Nefret içimi parçalıyor ve çığlık atmaya başlıyorum.

Ryle çığlıklarımı ağzıyla bastırmaya çalışıyor.

Dilini ısırırım.

Alnı benimkine çarpıyor.

Bir anda, karanlık bir battaniye gözlerimin üzerine çöküp beni tükettiğinde tüm acı kayboluyor.

• • •

Duyulamayan bir şeyler mırıldanırken nefesini kulağımda hissedebiliyorum. Kalbim çarpıyor, tüm vücudum hala titriyor, gözyaşlarım hala bir şekilde düşüyor ve nefes nefese kalıyorum. Sözleri kulağıma çarpıyor, ama başımın ağrısı, sözlerini çözemeyeceğim kadar şiddetli zonkluyor.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama acıyor. Sağ gözüme bir şeyin sızdığını hissedebiliyorum ve anında bunun kan olduğunu anladım.

Benim kanım.

Sözleri dikkat çekmeye başlar.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, ben. . ”

Eli hâlâ benimkini şilteye bastırıyor ve hâlâ üstümde. Artık kendini bana zorlamaya çalışmıyor.

"Lily, seni seviyorum, çok üzgünüm."

Sözleri panik dolu. Beni öpüyor, dudakları nazikçe yanağıma ve ağzıma değiyor.

Ne yaptığını biliyor. O yine Ryle ve az önce bana ne yaptığını biliyor. Bize. Geleceğimize.

Paniğini kendi yararıma kullanıyorum. Başımı salladım ve fısıldadım, "Sorun değil, Ryle. Tamam. Öfkeliydin, sorun değil.”

Dudakları bir çılgınlık içinde benimkilerle buluşuyor ve viski tadı şimdi bende kusma isteği uyandırıyor. Oda tekrar kararmaya başladığında hâlâ özür fısıldıyor.

• • •

Gözlerim kapalı. Hâlâ yataktayız ama artık tam olarak üzerimde değil. Yanımda, eli sıkıca belime dolanmış. Başını göğsüme bastırdı. Etrafımdaki her şeyi değerlendirirken katı kalıyorum.

Hareket etmiyor ama uykudan ağırlaşan nefeslerini hissedebiliyorum. Bayıldı mı yoksa uyuya mı kaldı bilmiyorum. Hatırlayabildiğim son şey onun ağzı benimki, kendi gözyaşlarımın tadı.

Birkaç dakika daha hareketsiz yatıyorum. Başımdaki ağrı, bilincin her dakikasıyla daha da kötüleşmeye başlıyor. Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum.

Çantam nerede?

Anahtarlarım nerede?

Telefonum nerede?

Onun altından çıkmam tam beş dakikamı alıyor. Bir kerede çok fazla hareket etmekten çok korkuyorum, bu yüzden yere yuvarlanabilene kadar her seferinde bir inç yapıyorum. Ellerini üzerimde hissedemediğimde, göğsümden beklenmedik bir hıçkırık koptu. Ayağa kalkıp yatak odasından koşarken elimi ağzıma kapattım.

Çantamı ve telefonumu buldum ama anahtarlarımı nereye koyduğunu bilmiyorum. Çılgınca oturma odasını ve mutfağı arıyorum ama neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Bana kafa attığında alnımda bir yarık bırakmış olmalı çünkü gözlerimde çok fazla kan var ve her şey bulanık.

Başım dönerek kapının yanında yere süzülüyorum. Parmaklarım o kadar titriyor ki, şifreyi telefonuma üç kere girmem gerekiyor.

Bir numarayı çevirmek için ekran açıkken duraklıyorum. İlk düşüncem Allysa ve Marshall'ı aramak ama yapamıyorum. Bunu onlara şu anda yapamam. Birkaç saat önce bir bebek doğurdu. Bunu onlara yapamam.

Polisi arayabilirim ama aklım tüm bunların ne anlama geldiğini algılayamıyor bile. Bir açıklama yapmak istemiyorum. Bunun kariyerine neler yapabileceğini bildiğim için suçlamada bulunmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Allysa'nın bana kızmasını istemiyorum. Sadece bilmiyorum. Sonunda polise haber vermeyi tamamen dışlamıyorum. Şu anda bu kararı verecek enerjim yok.

Telefonu kapatıp düşünmeye çalıştım. Annem.

Numarasını çevirmeye başladım ama bunun ona ne yapacağını düşününce tekrar ağlamaya başladım. Onu bu karmaşaya dahil edemem. Çok fazla şey yaşadı. Ve Ryle beni bulmaya çalışacak. Önce ona gidecek. Sonra Allysa ve Marshall. Sonra tanıdığımız herkese.

Gözlerimdeki yaşları silip Atlas'ın numarasını tuşlamaya başladım.

Şu anda kendimden hayatım boyunca hiç olmadığı kadar nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum çünkü Ryle telefonumda Atlas'ın numarasını bulduğunda yalan söyledim ve orada olduğunu unuttuğumu söyledim.

Kendimden nefret ediyorum çünkü Atlas'ın numarasını oraya koyduğu gün açtım ve baktım.

Kendimden nefret ediyorum çünkü derinlerde bir yerde, bir gün buna ihtiyacım olabileceğini biliyordum. Ben de ezberledim.

"Merhaba?"

Sesi dikkatli. Soran. Bu numarayı tanımıyor. Konuştuğunda hemen ağlamaya başlıyorum. Ağzımı kapatıp kendimi susturmaya çalışıyorum.

"Zambak?" Sesi şimdi çok daha yüksek. "Lily, neredesin?"

Kendimden nefret ediyorum çünkü o gözyaşlarının benim olduğunu biliyor.

Atlas, diye fısıldıyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Neredesin?" tekrar diyor. Sesindeki paniği duyabiliyorum. Yürüdüğünü, etrafta bir şeyleri hareket ettirdiğini duyabiliyorum. Telefonun ucunda bir kapı kapanma sesi duyuyorum.

"Sana mesaj atacağım," diye fısıldadım konuşmaya devam edemeyecek kadar korkarak. Ryle'ın uyanmasını istemiyorum. Telefonu kapatıyorum ve bir şekilde ona adresimi ve giriş için erişim kodunu mesaj atarken ellerimi hareketsiz tutacak gücü buluyorum. Sonra buraya geldiğinde bana mesaj at diyen ikinci bir metin gönderiyorum . Lütfen kapıyı çalma.

Mutfağa sürünerek pantolonumu buldum ve onlara geri döndüm. Gömleğimi tezgahın üzerinde buluyorum. Giyindikten sonra salona geçiyorum. Kapıyı açmayı ve alt katta Atlas'la buluşmayı tartışıyorum ama lobiye tek başıma inemeyeceğimden çok korkuyorum. Alnım hala kanıyor ve ayağa kalkıp kapının yanında bekleyemeyecek kadar zayıf hissediyorum. Yere kaydım, telefonumu titreyen yumruğumda sıkıp ona bakıp mesajını bekledim.

Acı verici bir yirmi dört dakika sonra telefonum yanıyor.

Buraya.

Ayağa kalkıp kapıyı açıyorum. Kollar beni sarıyor ve yüzüm yumuşak bir şeye bastırılıyor. Sadece ağlamaya, ağlamaya, titremeye ve ağlamaya başlıyorum.

"Lily," diye fısıldıyor. Adımın bu kadar hüzünlü söylendiğini hiç duymamıştım. Ona bakmam için beni zorluyor. Mavi gözleri yüzümde geziniyor ve bunun olduğunu görüyorum. Kafasını apartman kapısına doğru uzatırken endişesinin ortadan kalkmasını izliyorum. "O hala içeride mi?"

Öfkelenmek.

İçindeki öfkenin çıktığını hissedebiliyorum ve apartman kapısına doğru adım atmaya başladı. Ceketini yumruklarım arasına alıyorum. "Numara. Lütfen , Atlas. Sadece ayrılmak istiyorum."

Dururken, beni dinleyip dinlemeyeceğine ya da kapıdan içeri girip girmeyeceğine karar vermeye çalışırken acının onu sardığını görüyorum. Sonunda kapıdan uzaklaştı ve kollarını bana doladı. Önce asansöre, sonra lobiden geçmeme yardım ediyor. Bir mucize eseri, sadece bir kişiye rastlıyoruz ve o telefonda ve diğer yöne bakıyor.

Otoparka vardığımızda yine başım dönmeye başlıyor. Ona yavaşlamasını söylüyorum ve sonra beni kaldırırken kolunun dizlerimin altına sarıldığını hissediyorum. Sonra arabadayız. Sonra araba hareket ediyor.

Dikişe ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Beni hastaneye götüreceğini biliyorum.

Ama ağzımdan çıkan sonraki sözlerin neden "Beni Mass General'e götürmeyin" olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni başka bir yere götür.”

Sebep ne olursa olsun, Ryle'ın meslektaşlarından herhangi biriyle karşılaşma şansını riske atmak istemiyorum. ondan nefret ediyorum. Şu anda ondan, babamdan hiç olmadığı kadar nefret ediyorum. Ancak kariyeri için endişe, bir şekilde nefreti kırıyor.

Bunu fark ettiğimde kendimden de ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Atlas odanın diğer tarafında duruyor. Hemşirenin bana yardım ettiği süre boyunca gözlerini benden ayırmadı. Kan örneği aldıktan sonra hemen geri döndü ve kesiğime bakmaya başladı. Henüz bana çok fazla soru sormadı ama yaralarımın bir saldırı sonucu olduğu açık. Omzumda kalan ısırık izindeki kanı temizlerken yüzündeki acıyan ifadeyi görebiliyorum.

Bitirdiğinde dönüp Atlas'a baktı. Sağa doğru adım atıyor, dönüp tekrar bana bakarken onun beni görmesini engelliyor. "Sana bazı kişisel sorular sormam gerekiyor. Odadan çıkmasını isteyeceğim, tamam mı?”

O anda, bana bunları yapanın Atlas olduğunu düşündüğünü anladım. Hemen başımı sallamaya başlıyorum. "O değildi," diyorum ona. "Lütfen onu bırakma."

Yüzüne bir rahatlama yayılır. Başını sallıyor ve ardından bir sandalye çekiyor. "Başka bir yerde yaralandın mı?"

Başımı iki yana salladım çünkü Ryle'ın içim kırdığı tüm parçalarımı tamir edemiyordu.

"Zambak?" Sesi nazik. "Tecavüze uğradın mı?"

Gözlerim doluyor ve Atlas'ın alnını duvara yaslayarak yuvarlandığını görüyorum.

Hemşire konuşmaya devam etmek için tekrar göz teması kurmamı bekliyor. “Bu durumlar için belirli bir muayenemiz var. SANE sınavı denir. Elbette isteğe bağlı, ancak sizin durumunuzda bunu şiddetle tavsiye ediyorum.”

“Tecavüze uğramadım” diyorum. "O yapmadı. . ”

"Emin misin Lily?" hemşire sorar.

Başımla onayladım. "Ben bir tane istemiyorum."

Atlas tekrar karşımda ve öne doğru adım atarken ifadesindeki acıyı görebiliyorum. "Zambak. Buna ihtiyacın var." Gözleri yalvarıyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Atlas yemin ederim. . ” Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı eğiyorum. "Bu sefer onu korumuyorum," diye fısıldıyorum. "Denedi ama sonra durdu."

"Eğer suçlamada bulunmayı seçerseniz, ihtiyacınız olacak..."

"Sınavı istemiyorum," dedim tekrar sert bir sesle.

Kapı çalındı ve bir doktor içeri girerek beni Atlas'ın yalvaran bakışlarından kurtardı. Hemşire doktora yaralarımın kısa bir özetini veriyor. Sonra başımı ve omzumu incelerken kenara çekildi. İki gözüme de ışık tutuyor. Tekrar evraklara bakıyor ve "Bir sarsıntıyı elemek isterdim, ama durumunuzu göz önünde bulundurursak, CT uygulamak istemiyorum. Bunun yerine sizi gözlem için tutmak istiyoruz.”

“Neden bir BT uygulamak istemiyorsunuz?” ona soruyorum.

Doktor ayağa kalkar. “Hayati olmadıkça hamile kadınlara röntgen çekmeyi sevmiyoruz. Komplikasyonlar için sizi izleyeceğiz ve başka endişeniz yoksa gitmekte özgürsünüz.”

Bunun ötesinde bir şey duymuyorum.

Hiçbir şey değil.

Kafamda baskı oluşmaya başlıyor. Kalbim. Karnım. Oturduğum muayene masasının kenarlarını tutuyorum ve ikisi de odadan çıkana kadar yere bakıyorum.

Kapı arkalarından kapandığında, donmuş bir sessizlikte asılı kaldım. Atlas'ın yaklaştığını görüyorum. Ayakları neredeyse benimkine değiyor. Parmakları hafifçe sırtıma değiyor. "Biliyor musun?"

Hızlı bir nefes bırakıyorum ve sonra daha fazla hava çekiyorum. Başımı sallamaya başladım ve kolları beni sardığında, vücudumun yapabileceğinden daha fazla ağladım. Ağladığım süre boyunca beni tutuyor. Beni nefretimle tutuyor.

Bunu kendime yaptım.

Bunun benim başıma gelmesine izin verdim.

ben annemim

"Gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Atlas geri çekilir. "Seni izlemek istiyorlar, Lily. Bence kalmalısın."

Ona bakıp başımı sallıyorum. "Buradan çıkmam gerek. Lütfen. Ben ayrılmak istiyorum."

Başıyla onayladı ve ayakkabılarımı giymeme yardım etti. Ceketini çıkardı ve bana sardı, sonra kimseye fark ettirmeden hastaneden çıktık.

Arabayı sürerken bana hiçbir şey söylemiyor. Pencereden dışarı bakıyorum, ağlamak için çok yorgunum. Konuşamayacak kadar şokta. Kendimi boğulmuş hissediyorum.

Yüzmeye devam et.

• • •

Atlas apartmanda yaşamıyor. Bir evde yaşıyor. Boston'un dışında, Wellesley adında, tüm evlerin güzel, geniş, bakımlı ve pahalı olduğu küçük bir banliyö. Araba yoluna girmeden önce, o kızla hiç evlenip evlenmediğini kendi kendime merak ediyorum. Cassie. Kocasının, bir zamanlar sevdiği ve kendi kocası tarafından saldırıya uğrayan bir kızı eve getirmesi hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Bana acıyacak. Onu neden hiç terk etmediğimi merak edecek. Kendimi bu noktaya nasıl getirdiğimi merak edecek. Annemi aynı durumda gördüğümde merak ettiğim şeyleri o da merak edecek. İnsanlar, kadınların neden gitmediğini merak ederek çok zaman harcıyorlar. Erkeklerin neden taciz edici olduğunu merak edenler nerede? Tek suçun atılması gereken yer burası değil mi?

Atlas garajda park ediyor. Burada başka bir araç yok. Arabadan inmeme yardım etmesini beklemiyorum. Kapıyı açıp kendi başıma dışarı çıkıyorum ve ardından evine kadar onu takip ediyorum. Bir alarma şifre girdi ve ardından birkaç ışığı yaktı. Gözlerim mutfakta, yemek odasında, oturma odasında geziniyor. Her şey zengin ahşap ve paslanmaz çelikten yapılmış ve mutfağı sakinleştirici mavimsi yeşile boyanmış. Okyanusun rengi. Bu kadar acı çekmeseydim gülümserdim.

Atlas yüzmeye devam etti ve şimdi ona bakın. O kahrolası Karayipler'e kadar yüzdü.

Buzdolabına yöneldi ve bir şişe su çıkardı ve bana doğru yürüdü. Kapağı kaldırıp bana uzatıyor. Bir içki alıp oturma odasının ışığını, ardından koridoru açmasını izliyorum.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" Soruyorum.

Mutfağa geri dönerken başını salladı. "Aç mısın?"

başımı sallıyorum. Olsaydım da yemek yiyemezdim.

"Sana odanı göstereyim" diyor. "İhtiyacınız olursa duş var."

Yaparım. Ağzımdaki viski tadını yıkamak istiyorum. Hastanenin steril kokusunu üzerimden atmak istiyorum. Hayatımın son dört saatini yıkamak istiyorum.

Onu koridorda takip ettim ve ışığı açtığı boş bir yatak odasına gittim. Çıplak bir yatağın üzerinde iki kutu var ve daha fazlası duvarlara yığılmış. Duvarlardan

birinin karşısında, kapıya bakan büyük boy bir sandalye var. Yatağa gidip kutuları alıp diğerleriyle birlikte duvara dayadı.

"Birkaç ay önce taşındım. Henüz dekore etmek için fazla zamanım olmadı.” Bir şifonyere gider ve çekmeceyi açar. "Senin için yatağı yapacağım." Çarşaf ve yastık kılıfı çıkarır. Ben banyoya girip kapıyı kapatırken o yatağı toplamaya başladı.

Otuz dakika banyoda kalıyorum. O dakikaların bir kısmı aynadaki yansımama bakarak geçiyor. Bu dakikaların bir kısmı duşta geçiyor. Geri kalanını, son birkaç saatin düşünceleriyle midemi bulandırdığım için tuvalette harcıyorum.

Banyo kapısını kırdığımda bir havluya sarılıyorum. Atlas artık yatak odasında değil ama yeni yapılmış yatağın üzerinde katlanmış giysiler var. Bana çok büyük gelen erkek pijama altı ve dizimi geçen bir tişört. Büzme ipini sıkıca çekiyorum, bağladım ve sonra sürünerek yatağa girdim. Lambayı kapatıyorum ve örtüleri üzerime çekiyorum.

O kadar çok ağlıyorum ki sesim bile çıkmıyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Tost kokusu alıyorum.

Yatağıma uzandım ve gülümsedim çünkü Ryle benim en sevdiğim kızarmış ekmek olduğunu biliyordu.

Gözlerim hızla açıldı ve netlik kafa kafaya çarpışma gücüyle üzerime çöktü. Nerede olduğumu ve neden burada olduğumu ve kokladığım tost kokusunun tatlı ve sevecen kocamın bana yatakta kahvaltı hazırlamasından kaynaklanmadığını anladığımda gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Hemen tekrar ağlamak istiyorum, bu yüzden kendimi zorla yataktan atıyorum. Tuvaleti kullanırken midemdeki boşluğa odaklanıyorum ve kendime bir şeyler yedikten sonra ağlayabileceğimi söylüyorum. Kendimi tekrar hasta etmeden önce yemek yemem gerekiyor.

Banyodan çıkıp yatak odasına geri döndüğümde, sandalyenin kapı yerine yatağa bakacak şekilde çevrildiğini fark ettim. Üzerine gelişigüzel atılmış bir battaniye var ve geçen gece ben uyurken Atlas'ın burada olduğu açık.

Muhtemelen bir sarsıntı geçireceğimden endişelenmişti.

Mutfağa girdiğimde Atlas buzdolabı, ocak, tezgah arasında gidip geliyor. On iki saat sonra ilk kez, acı olmayan bir şey seziyorum çünkü onun bir şef olduğunu hatırlıyorum. Bir iyi bir. Ve bana kahvaltı hazırlıyor.

Mutfağa girdiğimde bana baktı. "Günaydın," diyor, çok fazla bükülmeden söylemeye özen göstererek. "Umarım açsındır." Tezgahın üzerinden bana doğru bir bardak ve bir kap portakal suyu kaydırıyor, sonra dönüp tekrar sobaya bakıyor.

"NS."

Omzunun üzerinden geriye bakıyor ve bana bir gülümseme hayaleti gönderiyor. Kendime bir bardak portakal suyu dolduruyorum ve sonra mutfağın kahvaltı köşesinin olduğu diğer tarafa doğru yürüyorum. Masada bir gazete var ve onu almaya başladım. Sayfada Boston'daki en iyi işletmelerle ilgili makaleyi gördüğümde, ellerim hemen titremeye başladı ve kağıdı masaya geri bıraktım. Gözlerimi kapatıp portakal suyundan yavaş bir yudum aldım.

Birkaç dakika sonra Atlas önüme bir tabak koydu, sonra masada karşımdaki koltuğa oturdu. Kendi tabağını önüne çekiyor ve çatalıyla krep yapıyor.

Tabağıma bakıyorum. Şurup içinde gezdirilmiş ve bir parça krem şanti ile süslenmiş üç krep. Portakal ve çilek dilimleri tabağın sağ tarafında sıralanıyor.

Neredeyse yemek yemek için fazla güzel ama umursayamayacak kadar açım. Bir ısırık alıp gözlerimi kapattım, bunun şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltı olduğunu belli etmemeye çalıştım.

Sonunda restoranının bu ödülü hak ettiğini kabul etme izni verdim. Ryle ve Allysa'yı geri dönmemeleri için ikna etmeye çalışsam da, bu şimdiye kadar gittiğim en iyi restorandı.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" ona soruyorum.

Bir fincan kahveden yudumlar. "Denizciler," dedi bardağı yerine koyarak. "İlk görevim sırasında bir süre eğitim aldım ve sonra tekrar askere gittiğimde şef olarak geldim." Çatalını tabağının kenarına vuruyor. "Hoşuna gitti?"

Başımla onayladım. "Lezzetli. Ama yanılıyorsun. Askere gitmeden önce yemek yapmayı biliyordun."

O gülüyor. "Çerezleri hatırlıyor musun?"

tekrar kafa sallıyorum. “Yediğim en iyi kurabiyeler.”

Sandalyesinde geriye yaslanır. “Kendime temelleri öğrettim. Ben büyürken annem ikinci vardiyada çalışıyordu, bu yüzden akşam yemeği yemek istersem bunu yapmak zorundaydım. Ya öyleydi ya da açlıktan ölüyordu, bu yüzden bir bahçe satışından bir yemek kitabı aldım ve bir yıl boyunca içindeki her tarifi yaptım. Ve ben sadece on üç yaşındaydım.”

Gülümsüyorum, yapabildiğime bile şaşırdım. "Bir dahaki sefere biri sana yemek yapmayı nasıl öğrendiğini sorduğunda, onlara bu hikayeyi anlatmalısın. Diğeri değil."

Başını sallıyor. "On dokuz yaşımdan önce hakkımda bir şeyler bilen tek kişi sensin. Böyle kalmasını isterim.”

Bana orduda şef olarak çalışmaktan bahsetmeye başladı. Dışarı çıktığında kendi restoranını açabilmek için nasıl olabildiğince çok para biriktirdiğini. Gerçekten başarılı olan küçük bir kafeyle başladı, ardından Bib's'i bir buçuk yıl önce açtı. "Tamam," diyor alçakgönüllülükle.

Mutfağa bir göz attım ve sonra ona baktım. "Tamamdan daha fazlasını yapıyor gibi görünüyor."

Omuz silkti ve yemeğinden bir ısırık daha aldı. Ondan sonra yemeğimizi bitirirken konuşmuyorum çünkü aklım onun restoranına gidiyor. Adı. Röportajda ne dedi. Sonra, elbette, bu düşünceler beni Ryle'ın düşüncelerine ve röportajın son satırını bana bağırırkenki sesindeki öfkeye götürdü.

Sanırım Atlas, tavrımdaki değişikliği görebiliyor ama masayı toplarken hiçbir şey söylemiyor.

Başka bir koltuğa geçtiğinde bu sefer hemen yanımdaki sandalyeyi seçiyor. Güven verici elini benimkinin üzerine koyuyor. “Birkaç saatliğine işe gitmem gerekiyor” diyor. "Gitmeni istemiyorum. İhtiyacın olduğu kadar burada kal, Lily. Sadece . . . lütfen bugün eve dönme."

Sözlerindeki endişeyi duyduğumda başımı sallıyorum. "Yapmayacağım. Ben burada kalacağım,” diyorum ona. "Söz veriyorum."

"Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

başımı sallıyorum. "İyi olacağım."

Ayağa kalkar ve ceketini alır. "Olabildiğince çabuk yapacağım. Öğle yemeğinden sonra geleceğim ve sana yiyecek bir şeyler getireceğim, tamam mı?"

zorla gülümsetiyorum. Bir çekmeceyi açar ve bir kalem ve kağıt çıkarır. Gitmeden önce üzerine bir şeyler yazar. O gittiğinde, ayağa kalktım ve yazdıklarını okumak için tezgâha yürüdüm. Alarmın nasıl kurulacağına ilişkin talimatları listeledi. Cep telefonu numarasını ezberlemiş olmama rağmen yazdı. Ayrıca iş numarasını, ev adresini ve iş adresini de yazdı.

En altta küçük harflerle, "Yüzmeye devam et, Lily" yazdı .

Sevgili Ellen,

Selam. Benim. Lily Bloom. İyi . . . teknik olarak artık Lily Kincaid.

Sana yazmayalı uzun zaman oldu biliyorum. Gerçekten uzun bir zaman. Atlas'ta olanlardan sonra, dergileri tekrar açmaya cesaret edemedim. Okuldan sonra şovunu izlemeye bile cesaret edemedim çünkü yalnız izlemek canımı yakıyordu. Aslında, seninle ilgili tüm düşünceler beni biraz üzdü. Seni düşündüğümde, Atlas'ı düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, Atlas'ı düşünmek istemedim, bu yüzden seni de hayatımdan çıkarmak zorunda kaldım.

Bunun için üzgünüm. Benim seni özlediğim gibi beni özlemediğine eminim ama bazen senin için en önemli şeyler aynı zamanda seni en çok inciten şeylerdir. Ve bu acıdan kurtulmak için, seni o acıya bağlı tutan tüm uzantıları koparmalısın. Sen acımın bir uzantısıydın, bu yüzden sanırım yaptığım şey buydu. Sadece kendimi biraz ıstıraptan kurtarmaya çalışıyordum.

Yine de şovunuzun her zamanki gibi harika olduğundan eminim. Bazı bölümlerin başında hala dans ettiğinizi duydum, ama bunun kıymetini bilmeye başladım. Bence bu, bir insanın olgunlaştığı en büyük işaretlerden biri - sizin için çok önemli olmasalar bile başkaları için önemli olan şeyleri nasıl takdir edeceğini bilmek.

Muhtemelen seni hayatım hakkında yakalamalıyım. Babam öldü. Şimdi yirmi dört yaşındayım. Üniversite diplomam var, bir süre pazarlamada çalıştım ve şimdi kendi işimin sahibiyim. Bir çiçek dükkanı. Hayat hedefleri, FTW!

Benim de bir kocam var ve o Atlas değil.

Ve . . . Boston'da yaşıyorum.

Biliyorum. Şok edici.

Sana en son yazdığımda on altı yaşındaydım. Gerçekten kötü bir durumdaydım ve Atlas için çok endişelendim. Artık Atlas için endişelenmiyorum ama şu anda gerçekten kötü bir yerdeyim. Sana son yazdığımdan daha fazla.

Üzgünüm, iyi bir yerdeyken sana yazmama gerek yok. Hayatımın sonunu getirmeye meyillisin ama arkadaşlar bunun için var, değil mi?

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Şu anki hayatım ya da kocam Ryle hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyorum. Ama birimizin "çıplak gerçek" dediği yerde yaptığımız bir şey var ve sonra acımasızca dürüst olmaya ve gerçekten ne düşündüğümüzü söylemeye zorlanıyoruz.

Yani . . . çıplak gerçek.

Kendini hazırla.

Bana fiziksel olarak zarar veren bir adama aşığım. Tüm insanlar arasında, kendimi bu noktaya nasıl getirdiğime dair hiçbir fikrim yok.

Büyürken, babamın onu incittiği günlerde annemin kafasından neler geçtiğini merak ettiğim çok zamanlar oldu. Ellerini onun üzerine koyan bir adamı nasıl sevebilirdi. Ona defalarca vuran bir adam. Bir daha asla yapmayacağına defalarca söz verdi. Tekrar tekrar ona vurdu.

Şimdi onunla empati kurabilmekten nefret ediyorum.

Dört saatten fazladır Atlas'ın kanepesinde oturuyorum, duygularımla boğuşuyorum. Onlara hakim olamıyorum. Onları anlayamıyorum. Onları nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Ve geçmişime sadık kalarak, belki de onları kağıttan çıkarmam gerektiğini fark ettim. Senden özür dilerim Ellen. Ama bir sürü kelime kusmuğuna hazır olun.

Bu duyguyu bir şeye benzetmek zorunda kalsaydım, onu ölümle karşılaştırırdım. Sadece birinin ölümü değil. Ölümü biri. Sana dünyadaki herkesten daha yakın olan kişi. Sadece ölümlerini hayal ettiğinizde, gözlerinizi yaşartan kişi.

Bu böyle hissettiriyor. Ryle ölmüş gibi geliyor.

Bu astronomik bir keder. Muazzam miktarda acı. En iyi arkadaşımı, sevgilimi, kocamı, can simidimi kaybettiğim duygusu. Ancak bu duygu ile ölüm arasındaki

fark, gerçek bir ölüm durumunda mutlaka takip etmeyen başka bir duygunun varlığıdır.

Nefret.

Ona çok kızgınım Ellen. Kelimeler ona duyduğum nefretin miktarını ifade edemez. Yine de bir şekilde, tüm nefretimin ortasında, içimden akan akıl yürütme dalgaları var. "Ama mıknatısı almamalıydım" gibi şeyler düşünmeye başladım. Ona en başından dövmeden bahsetmeliydim. Günlükleri tutmamalıydım."

Akıl yürütme, bunun en zor kısmıdır. Yavaş yavaş içimi kemiriyor, nefretimin bana verdiği gücü aşındırıyor. Akıl yürütme beni birlikte geleceğimizi ve bu tür bir öfkeyi önlemek için yapabileceğim şeyleri hayal etmeye zorluyor. Ona bir daha asla ihanet etmeyeceğim. Ondan bir daha asla sır saklamayacağım. Ona bir daha böyle tepki vermesi için asla sebep vermeyeceğim. İkimiz de bundan sonra daha çok çalışmalıyız.

Daha iyisi için, daha kötüsü için, değil mi?

Bunların bir zamanlar annemin kafasından geçtiğini biliyorum. Ama ikimiz arasındaki fark, onun daha çok endişelenmesiydi. Benim sahip olduğum finansal istikrara sahip değildi. Gidip bana iyi bir sığınak olduğunu düşündüğü şeyi verecek kaynaklara sahip değildi. Annem ve babamla yaşamaya alıştığımda beni babamdan almak istemedi. Mantık yürütmenin onu bir iki kez kıçına tekmelediğine dair bir his var içimde.

Bu adamdan çocuğum olacağı düşüncesini sindiremiyorum bile. İçimde birlikte yarattığımız bir insan var. Ve hangi seçeneği seçersem seçeyim - ister kalmayı ister ayrılmayı seçeyim - çocuğum için dilediğim seçimler de olmaz. Dağınık bir evde büyümek mi yoksa kötü niyetli bir evde mi büyümek? Bu bebeği hayatta başarısızlığa uğrattım ve varlığından yalnızca bir günlüğüne haberdar oldum.

Ellen, keşke bana yazabilsen. Keşke şu anda bana komik bir şey söyleyebilsen, çünkü kalbimin buna ihtiyacı var. Bunu hiç yalnız hissetmedim. Bu kırık. Bu kızgın. Bu acıttı.

Bu gibi durumların dışındaki insanlar genellikle kadının neden istismarcıya geri döndüğünü merak eder. Bir keresinde kadınların yüzde 85'inin taciz edici durumlara döndüğünü okumuştum. Bu, bir arada olduğumu fark etmeden önceydi ve bu istatistiği duyduğumda, bunun kadınların aptal olduğu için olduğunu düşündüm. Zayıf oldukları için olduğunu düşündüm. Bunları kendi annem hakkında bir kereden fazla düşündüm.

Ama bazen kadınların geri dönmelerinin nedeni sadece aşık olmalarıdır. Kocam Ellen'ı seviyorum. Onunla ilgili pek çok şeyi seviyorum. Keşke beni inciten kişi için duygularımı kesmek eskiden düşündüğüm kadar kolay olsaydı. Kalbinizin sevdiğiniz birini affetmesini engellemek, aslında onu basitçe affetmekten çok daha zordur.

Ben artık bir istatistikçiyim. Benim gibi kadınlar hakkında düşündüğüm şeyler, şu anki durumumu bilselerdi başkalarının benim hakkımda ne düşünecekleriydi.

"Onun ona yaptıklarından sonra onu nasıl sevebilirdi? Onu geri almayı nasıl düşünebilirdi?"

Biri istismara uğradığında aklımızdan geçen ilk düşüncelerin bunlar olması üzücü. Ağzımızda, istismarcıları sevmeye devam edenlerden daha fazla tiksinme olması gerekmez mi?

Benden önce bu durumda olan tüm insanları düşünüyorum. Benden sonra bu durumda olacak herkes. Bizi sevenlerin tacizlerine maruz kaldıktan sonraki günlerde hepimiz aynı sözleri kafamızda tekrarlıyor muyuz? "Bugünden itibaren, iyisiyle, kötüsüyle, zenginiyle, fakiriyle, hastalıkta ve sağlığında, ölüm bizi ayırana kadar."

Belki de bu yeminler, bazı eşlerin onları aldığı gibi kelimenin tam anlamıyla alınmak için değildi.

Daha iyisi için, daha kötüsü için?

Kahretsin.

O.

Bok.

-Zambak

Yirmi Altı Bölüm

Atlas'ın misafir yatağında uzanmış, tavana bakıyorum. Normal bir yatak. Gerçekten rahat aslında. Ama su yatağında gibiyim. Ya da denizde yüzen bir sal. Ve her biri farklı bir şey taşıyan bu devasa dalgaların üzerinde ölçekleniyorum. Bazıları hüzün dalgalarıdır. Bazıları öfke dalgalarıdır. Bazıları gözyaşı dalgalarıdır. Bazıları uyku dalgalarıdır.

Bazen ellerimi karnıma koyacağım ve küçük bir aşk dalgası gelecek. Bir şeyi nasıl bu kadar çok sevebildiğimi bilmiyorum ama seviyorum. Kız mı erkek mi olacağını ve adını ne koyacağımı düşünüyorum. Acaba bana mı yoksa Ryle'a mı benzeyecek? Ve sonra başka bir öfke dalgası gelecek ve o küçücük aşk dalgasına çökecek.

Bir annenin hamile olduğunu öğrendiğinde yaşaması gereken mutluluğun çalındığını hissediyorum. Dün gece Ryle bunu benden almış gibi hissediyorum ve ondan nefret etmem gereken bir şey daha var.

Nefret yorucu.

Kendimi zorla yataktan atıp duşa giriyorum. Günün çoğunda odamdaydım. Atlas birkaç saat önce eve döndü ve bir noktada beni kontrol etmek için kapıyı açtığını duydum ama uyuyormuş gibi yaptım.

Burada olmak garip hissediyorum. Dün gece Ryle'ın bana kızmasının tek nedeni Atlas ama yardıma ihtiyacım olduğunda koştuğum kişi o mu? Burada olmak içimi suçluluk duygusuyla dolduruyor. Atlas'ı aramam Ryle'ın öfkesine inanılırlık katıyormuş gibi, belki biraz da utanç. Ama şu anda kelimenin tam anlamıyla gidebileceğim hiçbir yer yok. İşleri halletmek için birkaç güne ihtiyacım var ve eğer bir otele gidersem, Ryle kredi kartı ücretini takip edip beni bulabilir.

Beni annemde bulabilirdi. Allysa'da. Lucy'de. Hatta Devin'le birkaç kez karşılaştı ve büyük ihtimalle oraya da gidecekti.

Ama onun Atlas'ı takip ettiğini göremiyorum. Henüz. Bir hafta boyunca aramalarından ve mesajlarından kaçınırsam, beni bulmak için bakabileceği her yere bakacağından eminim. Ama şimdilik, burada görüneceğini sanmıyorum.

Belki de bu yüzden buradayım. Burada, gidebileceğim her yerden daha güvende hissediyorum. Ve Atlas'ın bir alarm sistemi var, o da var.

Telefonuma bakmak için komodine baktım. Ryle'dan kaçırdığım tüm metinleri atladım ve Allysa'dan olanı açtım.

Allysa: Hey, Lily Teyze! Bu gece bizi eve gönderiyorlar. Yarın işten eve geldiğinde bize gel.

Onun ve Rylee'nin bir resmini gönderdi ve bu beni gülümsetiyor. Sonra ağla. Lanet olsun bu duygulara.

Oturma odasına girmeden önce gözlerim tekrar kuruyana kadar bekliyorum. Atlas mutfak masasında oturuyor, dizüstü bilgisayarıyla çalışıyor. Bana baktığında gülümseyip kapatıyor.

"Merhaba."

Zorla gülümsedim ve sonra mutfağa baktım. "Yiyecek bir şeyin var mı?"

Atlas hızla ayağa kalktı. "Evet," diyor. "Evet, otur. Sana bir şeyler hazırlayayım."

O mutfakta dolaşırken ben de kanepeye oturdum. Televizyon açık ama sesi kapalı. Sesi açıp DVR'a tıklıyorum. Kaydedilmiş birkaç programı var ama benim gözüme çarpan The Ellen DeGeneres Show . Gülümsedim ve en son izlenmeyen bölüme tıkladım ve Oynat'a bastım.

Atlas bana bir kase makarna ve bir bardak buzlu su getiriyor. Televizyona baktı ve sonra kanepeye yanıma oturdu.

Önümüzdeki üç saat boyunca, tam bir haftalık bölümleri izliyoruz. Altı kere yüksek sesle gülüyorum. İyi hissettiriyor ama banyo molası verip oturma odasına geri döndüğümde tüm ağırlığı tekrar üzerime çökmeye başlıyor.

Atlas'ın yanındaki koltuğa oturdum. Ayaklarını sehpaya uzatarak geriye yaslanıyor. Doğal olarak ona yaslandım ve tıpkı biz gençken yaptığı gibi, beni göğsüne çekiyor ve sessizce oturuyoruz. Başparmağı omzumun dışını okşadı ve bunun onun benim için burada olduğunu söylemenin dile getirilmeyen yolu olduğunu biliyorum. Benim için kötü hissettiğini. Ve dün gece beni aldığından beri ilk defa, bunun hakkında konuşmak istiyorum. Başım omzuna dayalı ve ellerim kucağımda. Bana çok büyük gelen pantolonun büzme ipiyle oynuyorum.

"Atlas?" Diyorum ki sesim zar zor bir fısıltı. "O gece restoranda sana çok kızdığım için özür dilerim. Haklıydın. Derinlerde bir yerde haklı olduğunu biliyordum ama buna inanmak istemedim." Başımı kaldırıp ona baktım, acınası bir gülümsemeyle. Artık 'ben demiştim' diyebilirsiniz .

Sanki sözlerim onu bir şekilde incitmiş gibi kaşları çatıldı. "Lily, bu haklı olmak istediğim bir konu değil. Her gün onun hakkında yanılmış olmam için dua ettim."

ürküyorum. Bunu ona söylememeliydim. Atlas'ın sana söylediğim gibi bir şey düşüneceğini düşünmekten daha iyi biliyorum .

Omzumu sıkıyor ve öne doğru eğiliyor ve başımın üstünü öpüyor. Onun tanıdıklığını içime çekerken gözlerimi kapatıyorum. Kokusu, dokunuşu, rahatlığı. Bir insanın nasıl hem bu kadar sağlam hem de rahatlatıcı olabildiğini hiç anlamadım. Ama ben ona hep böyle baktım. Sanki her şeye dayanabilirmiş gibi ama bir şekilde hala herkesin taşıdığı ağırlığı hissediyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan asla tam olarak vazgeçememekten hoşlanmıyorum. Atlas'ın telefon numarası yüzünden Ryle ile olan kavgayı düşünüyorum. Mıknatıs, makale, günlüğümde okudukları, dövme konusundaki kavga. Atlas'ı bırakıp hepsini bir kenara atmış olsaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Ryle'ın bana bu kadar kızacak hiçbir şeyi olmazdı.

Bu düşünceden sonra ellerimi yüzüme kaldırdım, bir parçam Ryle'ın tepkisini Atlas'la aramı kapatmama suçlamaya çalıştığı için üzülmüştüm.

Mazeret yok. Hiçbiri.

Bu, binmek zorunda kaldığım başka bir dalga. Tam ve mutlak bir kafa karışıklığı dalgası.

Atlas, soğukkanlılığımdaki değişikliği hissedebiliyor. "İyi misin?"

Değilim.

İyi değilim çünkü şu ana kadar benim için asla geri dönmediği için ne kadar incindiğimi bilmiyordum. Söz verdiği gibi benim için geri dönseydi, Ryle ile asla tanışamazdım. Ve ben hiç olurdu içinde bu duruma.

Evet. kesinlikle kafam karıştı. Bunların herhangi biri için Atlas'ı nasıl suçlayabilirim?

"Sanırım buna bir gece demem gerekiyor," dedim sessizce, ondan uzaklaşarak. Ayağa kalktım ve Atlas da ayağa kalktı.

“Yarın günün büyük bir bölümünde gitmiş olacağım” diyor. "Eve geldiğimde burada olacak mısın?"

Sorusuna kahroluyorum. Tabii ki benim pisliğimi toparlamamı ve kalacak başka bir yer bulmamı istiyor. Ben hala burada ne yapıyorum? "Numara. Hayır, bir otel bulabilirim, sorun değil.” Koridora doğru yürümek için döndüm ama elini omzuma koydu.

Lily, dedi beni döndürerek. "Senden gitmeni istemedim. Hala burada olacağından emin oluyordum. Gerektiği kadar kalmanı istiyorum.”

Bakışları samimi ve biraz uygunsuz olacağını düşünmeseydim kollarımı ona dolayıp ona sarılırdım. Çünkü henüz gitmeye hazır değilim. Bir sonraki adımımın ne olduğunu anlamaya zorlanmadan birkaç gün önce.

Başımla onayladım. "Yarın birkaç saatliğine işe gitmem gerekiyor," dedim ona. "Dikkat etmem gereken bazı şeyler var. Ama gerçekten sakıncası yoksa birkaç gün daha burada kalmak istiyorum.”

"Önemli değil Lily. tercih ederim."

Zorla gülümsedim ve sonra misafir yatak odasına gittim. En azından her şeyle yüzleşmek zorunda kalmadan önce bana bir tampon sağlıyor.

Hayatımdaki varlığı şu anda kafamı karıştırsa da, ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yirmi Yedinci Bölüm
Kapı koluna uzandığımda elim titriyor. Daha önce kendi işime girmekten hiç korkmadım, ama aynı zamanda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

İçeri girdiğimde bina karanlık, bu yüzden nefesimi tutarak ışıkları açıyorum. Yavaşça ofisime yürüdüm, kapıyı dikkatle iterek açtım.

O hiçbir yerde değil, yine de her yerde.

Masama oturduğumda dün gece yattığımdan beri ilk kez telefonumu açıyorum. Ryle'ın benimle iletişim kurmaya çalışıp çalışmadığı konusunda endişelenmeden iyi bir gece uykusu çekmek istiyordum.

Açıldığında, Ryle'dan yirmi dokuz cevapsız mesajım var. Ryle'ın geçen yıl dairemi bulmak için çaldığı kapı sayısı aynı.

Bu ironiye gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Günün geri kalanını böyle geçiriyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, her açıldığında kapıya bakıyorum. Beni mahvetmiş mi merak ediyorum. Eğer onun korkusu beni terk ederse.

Ben evrak işlerini hallederken yarım gün ondan tek bir telefon bile almadan geçiyor. Allysa öğle yemeğinden sonra beni aradı ve sesinden Ryle ile

aramızdaki kavga hakkında hiçbir fikri olmadığını anladım. Bir müşterim varmış gibi yapıp telefonu kapatmadan önce bir süre bebek hakkında konuşmasına izin verdim.

Lucy öğle tatilinden döndüğünde ayrılmayı planlıyorum. Yarım saati kaldı.

Ryle üç dakika sonra ön kapıdan giriyor.

Burada tek kişi benim.

Onu gördüğüm anda taştan soğudum. Tezgahın arkasında duruyorum, zımbaya yakın olduğu için elim yazarkasada. Eminim bir zımba, bir beyin cerrahının kollarına fazla zarar veremez, ama bende olanı kullanacağım.

Yavaşça kasaya doğru ilerliyor. Geçen gece yatağımızda üstümde olduğundan beri onu ilk kez görüyorum. Tüm vücudum anında o ana geri dönüyor ve o andaki duyguların aynısını yaşıyorum. Tezgaha ulaştığında hem korku hem de öfke içime hücum etti.

Elini kaldırıp önümdeki tezgahın üzerine bir dizi anahtar koydu. Gözüm tuşlara takılıyor.

“Bu gece İngiltere'ye gidiyorum” diyor. "Üç aylığına buralarda olmayacağım. Tüm faturaları ödedim, böylece ben yokken endişelenmene gerek kalmayacak.”

Sesi sakin ama boynundaki damarları görebiliyorum çünkü bunlar, soğukkanlılığının tüm çabasını harcadığını kanıtlıyor. "Zamana ihtiyacın var." Sertçe yutkunur. "Ve bunu sana vermek istiyorum." Yüzünü buruşturdu ve dairemin anahtarlarını bana doğru itti. "Eve dön Lily. Ben orada olmayacağım. Söz veriyorum."

Dönüp kapıya doğru yürümeye başlar. Özür dilemeye bile çalışmadığı aklıma geldi. Bunun için kızgın değilim. Anlıyorum. Bir özürün yaptıklarını asla geri alamayacağını biliyor. Şu anda bizim için en iyi şeyin ayrılık olduğunu biliyor.

Ne kadar büyük bir hata yaptığını biliyor. . . yine de o bıçağı biraz daha derine kazma ihtiyacı hissediyorum.

"Ryle."

Bana dönüp bakıyor ve sanki aramıza bir kalkan koyuyormuş gibi. Tam arkasını dönmüyor ve söyleyeceğim her şeyi beklerken kaskatı kesiliyor. Sözlerimin onu inciteceğini biliyor.

"Bütün bu olanların en kötü yanı ne biliyor musun?" Soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

"Günlüğümü bulduğunda tek yapman gereken benden çıplak bir gerçeği istemekti. Sana karşı dürüst olurdum. Ama yapmadın. Benden yardım istememeyi seçtin ve şimdi ikimiz de hayatımızın geri kalanında yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağız."

Her kelimede yüzünü buruşturuyor. "Lily," dedi bana dönerek.

Başka bir şey söylemesini engellemek için elimi kaldırdım. "Yapma. Şimdi gidebilirsin. İngiltere'de iyi eğlenceler."

İçindeki savaşı görebiliyorum. Ne kadar af dilemek istese de şu anda benimle hiçbir yere varamayacağını biliyor. Yapmak istediği son şey olsa da, tek seçeneğinin dönüp o kapıdan çıkmak olduğunu biliyor.

Sonunda kendini kapıdan dışarı çıkmaya zorlayınca koşup kapıyı kilitledim. Yere kaydım ve dizlerime sarılarak yüzümü onlara gömdüm. O kadar çok titriyorum ki dişlerimin takırdadığını hissedebiliyorum.

O adamın bir kısmının içimde büyüdüğüne inanamıyorum. Ve bir gün bunu ona itiraf etmek zorunda kalacağıma inanamıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ryle bu öğleden sonra anahtarlarını bana bıraktıktan sonra; Yeni dairemize geri dönmeyi tartıştım. Hatta binaya bir taksi çektim ama kendimi arabadan zorla çıkaramadım. Bugün oraya geri dönersem, muhtemelen bir noktada Allysa'yı göreceğimi biliyordum. Alnımdaki dikişleri ona açıklamaya hazır değilim. Ryle'ın sert sözlerinin beni kestiği mutfağı görmeye hazır değilim. Tamamen mahvolduğum yatak odasına girmeye hazır değilim.

Bu yüzden kendi evime dönmek yerine taksiye atlayıp Atlas'ın evine geri döndüm. Şu anda tek güvenli bölgem gibi geliyor. Burada saklanırken bazı şeylerle yüzleşmek zorunda değilim.

Atlas bugün beni kontrol etmek için iki kez mesaj attı, bu yüzden akşam saat yediden birkaç dakika önce bir mesaj aldığımda, ondan geldiğini varsayıyorum. Öyle değil; Allysa'dan.

Allysa: İşten eve gelmedin mi? Gel ve bizi ziyaret et, şimdiden sıkıldım.

Yazısını okuduğumda kalbim sıkışıyor. Benimle Ryle arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Acaba Ryle ona bugün İngiltere'ye gittiğini söyledi mi? Neden orada olmadığıma dair iyi bir bahane bulmaya çalışırken başparmağım yazıp siliyor ve biraz daha yazıyor.

Ben: Yapamam. Acil servisteyim. İş yerindeki depodaki o rafa kafamı çarptım. Dikiş almak.

Ona yalan söylediğim için nefret ediyorum ama bu beni kesintiyi ve şu anda neden evde olmadığımı açıklamak zorunda kalmaktan kurtaracak.

Allysa: Ah hayır! Yalnız mısın? Ryle gittiğinden beri Marshall gelip seninle oturabilir.

Tamam, yani Ryle'ın İngiltere'ye gittiğini biliyor. Bu iyi. Ve o bizim iyi olduğumuzu düşünüyor. Bu iyi. Bu, ona gerçeği söylemeden önce en az üç ayım olduğu anlamına geliyor.

Bana bak, tıpkı annem gibi pislikleri halının altına süpürüyor.

Ben: Hayır, iyiyim. Marshall buraya gelene kadar işim bitmiş olacak. Yarın işten sonra gelirim. Rylee'yi benim için öp.

Telefonumun ekranını kilitleyip yatağıma koydum. Dışarısı artık karanlık, bu yüzden biri araba yoluna girerken hemen farların parıldadığını görüyorum. Atlas olmadığını hemen anladım çünkü evin yan tarafındaki araba yolunu kullanıyor ve garaja park ediyor. Korku içime hücum ederken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ryle mı? Atlas'ın nerede yaşadığını öğrendi mi?

Dakikalar sonra ön kapı şiddetli bir şekilde vurulur. Daha çok vurmak gibi. Kapı zili de çalar.

Parmak uçlarımda pencereye gittim ve perdeleri dışarıyı görebilecek kadar zar zor hareket ettirdim. Kapıda kim var göremiyorum ama garaj yolunda bir kamyon var. Ryle'a ait değil.

Atlas'ın sevgilisi olabilir mi? Cassie?

Telefonumu alıp koridorda oturma odasına doğru ilerliyorum. Kapının vurulması ve zilin sesi hala aynı anda çalmaya devam ediyor. Kapıda kim varsa gülünç derecede sabırsız davranıyor. Eğer Cassieyse, onu şimdiden fazlasıyla sinir bozucu buluyorum.

"Atlas!" bir adam bağırır. "Lanet kapıyı aç!"

Başka bir ses - yine erkek - bağırıyor, "Toplarım donuyor! Bunlar kuru üzüm dostum, aç kapıyı!"

Kapıyı açıp Atlas'ın evde olmadığını haber vermeden önce, garaj yolunu çekip bu meseleyi kendi başına halletmesini umarak ona mesaj attım.

Ben: Neredesin? Kapınızın önünde iki adam var ve onları içeri almalı mıyım bilmiyorum.

Kapı zilinin daha fazla basılmasını ve daha fazla çarpmasını bekliyorum ama Atlas hemen bana mesaj atmıyor. Sonunda kapıya yürüdüm ve zinciri cıvatalı bıraktım ama sürgü kilidini açıp kapıyı birkaç santim açtım.

Adamlardan biri uzun, yaklaşık altı fit kadar. Yüzündeki genç görünüme rağmen saçları tuz ve karabiber. İçine biraz gri serpilmiş siyah. Diğeri birkaç santim daha kısa, kumlu kahverengi saçlı ve bebek yüzlü. İkisi de yirmili yaşlarının sonlarında, belki otuzlarının başlarında görünüyor. Uzun olanın yüzü şaşkınlıkla bükülür. "Sen kimsin?" diye soruyor kapıdan bakarak.

"Zambak. Sen kimsin?"

Kısa olan, uzun olanın önüne geçer. "Atlas burada mı?"

Onlara hayır demek istemiyorum çünkü o zaman burada yalnız olduğumu anlayacaklar. Bu hafta erkek nüfusuna pek güvenmiyorum.

Elimdeki telefon çalıyor ve üçümüz de beklenmedik bir anda sıçradık. Atlas'tı. Cevapla düğmesini kaydırıp kulağıma götürüyorum.

"Merhaba?"

"Sorun değil Lily, onlar sadece benim arkadaşım. Cuma olduğunu unutmuşum, biz hep cumaları poker oynarız. Şimdi onları arayacağım ve gitmelerini söyleyeceğim."

Geriye dönüp ikisine bakıyorum ve orada öylece durmuş beni izliyorlar. Atlas, sırf ben onun evine uğradım diye planlarını iptal etmek zorunda hissettiği için kendimi kötü hissediyorum. Kapıyı kapatıp sürgü kilidini açtım, sonra kapıyı tekrar açarak içeri girmelerini işaret ettim.

"Sorun değil Atlas. Planlarınızı iptal etmek zorunda değilsiniz. Zaten ben de yatmak üzereydim."

"Hayır, yoldayım. Gitmelerini sağlayacağım."

İki adam oturma odasına girdiğinde telefon hala kulağıma bastırılmış durumda.

"Görüşürüz," dedim Atlas'a ve ardından aramayı sonlandırdım. Erkekler beni değerlendirirken ben de onları değerlendirdiğim için sonraki birkaç saniye garipti.

"Sizin isimleriniz ne?"

"Ben Darin," diyor uzun olan.

"Brad," diyor daha kısa olan.

"Lily," diyorum, onlara adımı söylemiş olmama rağmen. "Atlas birazdan burada olur." Kapıyı kapatmak için hareket ediyorum ve biraz rahatlamış görünüyorlar. Darin mutfağa gider ve Atlas'ın buzdolabına yardım eder.

Brad ceketini çıkarır ve asar. "Poker oynamayı biliyor musun, Lily?"

omuz silkiyorum. "Birkaç yıl oldu, ama kolejde arkadaşlarımla oynardım."

İkisi de yemek masasına doğru yürüyorlar.

"Kafana ne oldu?" Darin otururken sorar. Öyle rahat bir şekilde soruyor ki, hassas bir konu olabileceği aklının ucundan bile geçmiyor.

Neden ona çıplak gerçeği verme dürtüsüne sahibim bilmiyorum. Belki de kocamın bana bunu yaptığını öğrendiğinde birinin nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

"Kocam oldu. İki gece önce kavga ettik ve bana kafa attı. Atlas beni acil servise götürdü. Bana altı dikiş attılar ve hamile olduğumu söylediler. Şimdi ne yapacağımı bulana kadar burada saklanıyorum."

Zavallı Darin, ayakta durmakla oturmak arasında donakaldı. Buna nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yok. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, deli olduğuma ikna olduğunu düşünüyorum.

Brad sandalyesini çekip oturdu ve beni işaret etti. "Biraz Rodan and Fields almalısın. Amfi silindiri yara izi için harikalar yaratıyor."

Rastgele tepkisine hemen gülüyorum. Bir şekilde.

"Tanrım, Brad!" Darin sonunda koltuğuna çökerek diyor. "Bu doğrudan satış saçmalığında karından betersin. Yürüyen bir reklam gibisin."

Brad savunma için elini kaldırıyor. "Ne?" masumca söylüyor. "Ona bir şey satmaya çalışmıyorum, dürüstüm. Eşyalar çalışıyor. Lanet sivilcen için kullansaydın bunu bilirdin."

"Siktir git," diyor Darin.

Brad, "Sürekli bir genç olmaya çalışıyor gibisin," diye mırıldandı. "Otuz yaşında sivilceler hiç hoş değil."

Darin bir iskambil destesini karıştırmaya başlarken Brad yanındaki sandalyeyi çeker. "Otur, Lily. Arkadaşlarımızdan biri geçen hafta aptal olmaya karar verdi ve evlendi ve şimdi karısı artık onun poker gecesine gelmesine izin vermiyor. Boşanana kadar onun yardımcısı olabilirsiniz."

Bu gece odamda saklanmak gibi bir niyetim vardı ama bu ikisi uzaklaşmamı zorlaştırıyor. Brad'in yanına oturdum ve masanın üzerinden uzandım. Bunları bana ver, dedim Darin'e. Tek kollu bir bebek gibi kartları karıştırıyor.

Tek kaşını kaldırıyor ve kağıt destesini masanın üzerine doğru itiyor. Kart oyunlarından pek anlamam ama bir profesyonel gibi kartları karıştırabilirim.

Kartları iki yığına ayırdım ve onları bir araya getirdim, başparmaklarımı uçlarına bastırarak güzelce iç içe geçmelerini izledim. Kapı bir kez daha çalındığında Darin ve Brad kağıt destesine bakıyorlar. Bu sefer kapı ara vermeden açılıyor ve çok pahalı bir tüvit ceket gibi görünen bir şey giymiş bir adam içeri giriyor. Boynunda bir atkı var ve kapıyı arkasından kapatır kapatmaz çözmeye başlıyor. Mutfağa doğru yürürken kafasını bana doğru salladı. "Sen kimsin?"

Diğer ikisinden daha yaşlı, muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında.

Atlas'ın kesinlikle ilginç bir arkadaş karışımı var.

Bu Lily, dedi Brad. "Bir pislikle evli ve az önce pisliğin bebeğine hamile olduğunu öğrendi. Lily, bu Jimmy. Kendini beğenmiş ve kibirli."

Kendini beğenmiş ve kibirli aynı şeydir salak, dedi Jimmy. Darin'in yanındaki sandalyeyi çekiyor ve elimdeki kartlara başını dürtüyor. "Atlas seni buraya bizi oyalamak için mi yerleştirdi? Ne tür ortalama bir insan kartları böyle karıştırmayı bilir?”

Gülümsedim ve her birine kartları dağıtmaya başladım. "Sanırım öğrenmek için bir tur oynamamız gerekecek."

• • •

Atlas nihayet içeri girdiğinde üçüncü raunddayız. Kapıyı arkasından kapatıp dördümüze baktı. Brad, Atlas kapıyı açmadan hemen önce komik bir şey söyledi, bu yüzden Atlas benimle gözlerini kilitlediğinde bir kahkaha krizinin ortasındayım. Mutfağa doğru kafasını salladı ve o yöne doğru yürümeye başladı.

Onu takip etmek için ayağa kalkarken kartlarımı masanın üzerine düz bir şekilde koyarak, Katla, diyorum. Mutfağa gittiğimde, masadaki adamların göremediği bir yerde duruyor. Yanına gidip tezgaha yaslanıyorum.

"Onlardan gitmelerini istememi mi istiyorsun?"

başımı sallıyorum. "Hayır, yapma. Aslında bundan zevk alıyorum. Aklımı bazı şeylerden uzaklaştırıyor."

Başını salladı ve nasıl bitki gibi koktuğunu fark etmeden edemedim. Biberiye, özellikle. Onu restoranında iş başında görebilmeyi dilememe neden oluyor.

"Aç mısın?" O sorar.

başımı sallıyorum. "Tam olarak değil. Birkaç saat önce biraz fazla makarna yedim.”

Ellerimi iki yanımda tezgaha bastırdım. Bir adım daha yaklaştı ve bir elini benimkinin üzerine koydu ve başparmağını onun üzerinde gezdirdi. Rahatlatıcı bir jestten başka bir şey olmasını istemediğini biliyorum, ama bana dokunduğunda çok daha fazlası gibi geliyor. Göğsüme bir sıcaklık dalgası tırmanıyor ve hemen gözlerimi ellerimize indiriyorum. Atlas sanki o da hissetmiş gibi başparmağını bir anlığına duraklar. Elini çekiyor ve bir adım geri gidiyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, buzdolabına doğru dönerek bir şey arıyormuş gibi yaptı. Beni az önce olanların garipliğinden kurtarmaya çalıştığı açık.

Masaya geri dönüyorum ve bir sonraki tur için kartlarımı alıyorum. Birkaç dakika sonra Atlas gelip yanıma oturdu. Jimmy herkese bir tur yeni kart dağıtır. "Yani Atlas'ım. Sen ve Lily birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

Atlas kartlarını birer birer alır. "Lily, biz çocukken hayatımı kurtardı," diyor gerçekçi bir şekilde. Bana bakıp göz kırpıyor ve bu göz kırpmanın bana hissettirdikleri için suçluluk içinde boğuluyorum. Özellikle böyle bir zamanda. Kalbim neden bana bunu yapıyor?

Ah, bu çok tatlı, dedi Brad. "Lily senin hayatını kurtardı, şimdi sen onunkini kurtarıyorsun."

Atlas kartlarını indiriyor ve Brad'e dik dik bakıyor. "Affedersiniz?"

Rahatla, dedi Brad. "Ben ve Lily sıkıyız, şaka yaptığımı biliyor." Brad bana baktı. "Şu anda hayatın tamamen boktan olabilir, Lily, ama daha iyi olacak. İnan bana, orada bulundum."

Darin güler. "Dövüldün, hamile kaldın ve başka bir adamın evinde mi saklandın?" diyor Brad'e.

Atlas kartlarını masaya vurur ve sandalyesini geriye iter. "Senin sorunun ne?" Darin'e bağırır.

Uzanıp elini güven verircesine sıkıyorum. "Rahatla," diyorum. "Sen buraya gelmeden önce birbirimize bağlandık. Aslında durumumu hafife almaları umurumda değil. Bu gerçekten onu biraz daha az ağırlaştırıyor."

Sinirli elini saçlarının arasından geçirerek başını salladı. "Kafam çok karıştı" diyor. "On dakika boyunca onlarla yalnızdın."

Güldüm. "Biri hakkında on dakikada çok şey öğrenebilirsin." Konuşmayı yönlendirmeye çalışıyorum. "Peki birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

Darin öne eğilip kendini işaret ediyor. "Bib'in sos şefiyim." Brad'i işaret ediyor. "O bulaşıkçı."

Brad, "Şimdilik," diye araya girdi. "Yoluma çıkıyorum."

"Senden ne haber?" Jimmy'ye söylüyorum.

Sırıtıyor ve "Tahmin edin" diyor.

Giyim tarzına ve kibirli ve kendini beğenmiş olarak adlandırılmasına dayanarak, varsaymak zorundayım. . . "Maitre d'?"

Atlas güler. "Jimmy aslında valede çalışıyor."

Jimmy'ye dönüp bir kaşımı kaldırdım. Üç poker fişini yere atıyor ve “Doğru. Bahşiş almak için arabaları park ediyorum.”

Atlas, "Seni kandırmasına izin verme," diyor. "Valede çalışıyor ama sadece çok zengin olduğu için sıkılıyor."

Gülüyorum. Bana Allysa'yı hatırlatıyor. "Böyle bir çalışanım var. Sadece canı sıkıldığı için çalışıyor. Aslında sahip olduğum en iyi çalışan o.”

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jimmy.

Sıra bana geldiğinde kartlarıma bakıyorum ve üç poker fişini atıyorum. Atlas'ın telefonu çalar ve cebinden çıkarır. Çağrıyı kabul etmek için masadan izin isteyince, potu başka bir çiple yükseltiyorum.

Katla, dedi Brad, kartlarını masaya vurarak.

Koridorda izliyorum Atlas bir anda ortadan kayboldu. Acaba Cassie ile mi konuşuyor yoksa hayatında başka biri mi var diye merak ediyorum. Geçimini sağlamak için ne yaptığını biliyorum. En az üç arkadaşı olduğunu biliyorum. Sadece aşk hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Darin kartlarını masaya bırakır. Dört çeşit. Darin inlerken floşumu bıraktım ve tüm poker fişlerine uzandım.

"Yani Cassie genellikle poker gecelerine gelmez mi?" Atlas hakkında daha fazla bilgi için balık avlamak için soruyorum. Bilgi ona kendim sormaya çok korkuyorum.

"Cassie mi?" Brad diyor.

Kazandıklarımı önüme yığıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kız arkadaşının adı değil mi?"

Darin güler. "Atlas'ın kız arkadaşı yok. Onu iki yıldır tanıyorum ve Cassie adında birinden hiç bahsetmedi." Yeni kartlar dağıtmaya başladı ama az önce

bana verdiği bilgiyi özümsemeye çalışıyorum. Atlas odaya geri döndüğünde ilk iki kartımı alıyorum.

Selam Atlas, dedi Jimmy. Cassie de kim ve neden onun hakkında konuştuğunu hiç duymadık?

Kahretsin.

Tamamen mahcup oldum. Ellerimde kartları etrafında Pençelerimi sıkın ve Atlas bakarak önlemek için çalışıyorum, ama ben eğer sessiz, daha belirgin olacaktır, böylece oda büyür vermedi ona bir bak.

Jimmy'ye bakıyor. Jimmy ona bakıyor. Brad ve Darin bana bakıyorlar.

Atlas bir an dudaklarını büzdü ve sonra "Cassie yok" dedi. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ama sadece kısa bir süreliğine. Ama o kısa saniyede, yüzünün her yerinde yazılı olduğunu görebiliyorum.

Orada asla oldu bir Cassie.

Bana yalan söyledi.

Atlas boğazını temizliyor ve "Dinleyin çocuklar. Bu gece iptal etmeliydim. Bu hafta biraz öyle oldu. . ” Elini ağzına ovuşturur ve Jimmy ayağa kalkar.

Atlas'ı omzuna sıkıyor ve "Gelecek hafta. Benim yerim."

Atlas takdirle başını salladı. Üçü kartlarını ve poker fişlerini toplamaya başlar. Brad özür dilercesine kartlarımı parmaklarımdan alıyor çünkü onları sıkıca kavradığımda hareket edemiyorum.

Seninle tanışmak güzeldi, Lily, dedi Brad. Bir şekilde gülümseyecek ve ayağa kalkacak gücü buluyorum. Hepsine veda ediyorum ve ön kapı arkalarından kapandıktan sonra odada sadece ben ve Atlas varız.

Ve Cassie yok.

Cassie bu odaya hiç girmedi çünkü Cassie yok.

Ne oluyor be?

Atlas masanın yanındaki yerinden kıpırdamadı. Ben de öyle. Kollarını göğsünde kavuşturmuş dimdik ayakta duruyor. Başı hafifçe eğik ama gözleri masanın karşısından beni sıkıyor.

Neden bana yalan söylesin?

O restoranda Atlas'la ilk karşılaştığımda Ryle ve ben resmi bir çift bile değildik. Tanrım, Atlas o gece aramızda bir şans olduğuna inanmam için herhangi bir sebep vermiş olsaydı, şüphesiz onu Ryle'a tercih ederdim. O noktada Ryle'ı zar zor tanıyordum .

Ama Atlas bir şey söylemedi. Bana yalan söyledi ve bütün bir yıldır bir ilişkisi olduğunu söyledi. Niye ya? Onunla bir şansım olduğunu düşünmemi istemiyorsa neden bunu yapsın ki?

Belki de bunca zaman yanılmışımdır. Belki de beni hiç sevmemişti ve bu Cassie denen kişiyi icat etmenin beni ondan sonsuza kadar uzak tutacağını biliyordu.

Yine de buradayım. Evine çarpıyor. Arkadaşları ile etkileşim. Yemeğini yemek. Duşunu kullanıyor.

Gözyaşlarımın gözlerimi yakmaya başladığını hissedebiliyorum ve şu anda istediğim son şey onun önünde durup ağlamak. Masanın etrafından dolaşıp yanından hızla geçiyorum. Elimi tuttuğunda uzağa gidemiyorum. "Beklemek."

Duruyorum, hala diğer yöne bakıyorum.

"Konuş benimle Lily."

Şimdi tam arkamda, eli hala benimkinin üzerindeydi. Onu elinden çekip oturma odasının diğer tarafına doğru yürüdüm.

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken dönüp ona baktım. "Neden benim için hiç geri gelmedin?"

Az önce ona söylediğim kelimeler dışında ağzımdan çıkacak herhangi bir şeye hazır görünüyordu. Elini saçlarının arasından geçirir ve koltuğa doğru yürür ve oturur. Sakinleştirici bir nefes verdikten sonra dikkatlice bana baktı.

"Yaptım, Lily."

Havanın ciğerlerime girip çıkmasına izin vermiyorum.

Tamamen hareketsiz duruyorum, cevabını işliyorum.

Benim için geri mi geldi?

Ellerini önünde birleştiriyor. "Denizcilerden ilk çıktığımda, seni bulmayı umarak Maine'e geri döndüm. Etrafa sordum ve hangi üniversiteye gittiğini öğrendim. Geldiğimde ne bekleyeceğimden emin değildim çünkü o zamana kadar iki farklı insandık. Birbirimizi görmeyeli dört yıl olmuştu. O dört yılda muhtemelen ikimiz hakkında çok şey değişmişti biliyordum.

Dizlerim zayıftı, bu yüzden yanındaki sandalyeye yürüdüm ve kendimi aşağı indirdim. Benim için geri mi geldi?

“Bütün gün kampüsünde dolaşıp seni aradım. Sonunda, o öğleden sonra geç saatlerde seni gördüm. Bir grup arkadaşınızla avluda oturuyordunuz. Sana doğru yürümeye cesaret etmeye çalışarak uzun bir süre seni izledim. gülüyordun. Mutlu görünüyordun. Seni daha önce hiç görmediğim kadar hareketliydin. O gün seni gördüğümde hissettiğim kadar başka biri için böyle bir mutluluk hissetmemiştim. Sadece iyi olduğunu bilmek. . ”

Bir an duraklar. Ellerim ağrıdığı için karnımda kenetlendi. Ona bu kadar yakın olduğumu bilmek acı veriyor ve ben bile bilmiyordum.

"Arkanızdan biri çıkınca size doğru yürümeye başladım. Bir adam. Yanına diz çöktü ve onu gördüğünde gülümsedin ve kollarını ona doladın. Sonra onu öptün."

gözlerimi kapatıyorum . O sadece altı aydır çıktığım bir çocuktu. Atlas için hissettiklerimi bana hiç hissettirmedi.

Keskin bir nefes veriyor. "Ondan sonra ayrıldım. Mutlu olduğunu gördüğümde, bir insanın aynı anda yaşayabileceği en kötü ve en iyi duyguydu. Ama o noktada hayatımın hala senin için yeterince iyi olmadığına inandım. Sana sevgiden başka sunacak hiçbir şeyim yoktu ve bana göre sen bundan daha fazlasını hak ediyordun. Ertesi gün Deniz Piyadelerinde başka bir tur için kaydoldum. Ve şimdi . . ” Hayatıyla ilgili hiçbir şey etkileyici değilmiş gibi elini tembelce havaya fırlattı.

Bir anlığına kafamı ellerimin arasına alıyorum. Olabileceklere sessizce üzülüyorum. Nedir. Ne değildi. Parmaklarım omzumdaki dövmeye gitti. Şimdi o boşluğu doldurabilecek miyim diye merak etmeye başladım.

Atlas'ın bu dövmeyi yaptırdığımda hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Sanki kalbindeki tüm hava dışarı atılıyormuş gibi.

Restoranında bana rastladıktan sonra neden bana yalan söylediğini hala anlamıyorum. Benim ona karşı hissettiklerimi gerçekten hissediyorsa neden böyle bir şey uydursun ki?

"Neden kız arkadaşın olduğu konusunda yalan söyledin?"

Bir elini yüzünü ovuşturuyor ve daha sesinde duymadan pişmanlığını görebiliyorum. "Bunu söyledim çünkü. . . o gece mutlu görünüyordun. Ona hoşçakal dediğini gördüğümde içim acıdı ama aynı zamanda gerçekten iyi bir yerde göründüğün için rahatladım. Benim için endişelenmeni istemedim. Ve bilmiyorum. . . belki biraz kıskandım. Bilmiyorum, Lily. Yalan söyler söylemez sana yalan söylediğime pişman oldum."

Elim ağzıma gidiyor. Kalbim ne kadar hızlı atıyorsa, zihnim de o kadar hızlı atmaya başlıyor. Hemen ne olur diye düşünmeye başlıyorum. Ya bana karşı dürüst olsaydı? Bana nasıl hissettiğini söyledi mi? Şimdi nerede olurduk?

Ona bunu neden yaptığını sormak istiyorum. Neden benim için savaşmadı? Ama ona sormama gerek yok çünkü cevabı zaten biliyorum. Bana istediğimi verdiğini sanıyordu çünkü benim için tek istediği şey mutluluktu. Ve aptalca bir nedenden dolayı, bunu onunla elde edebileceğimi asla düşünmedi.

Düşünceli Atlas.

Düşündükçe nefes almak daha da zorlaşıyor. Atlas'ı düşünüyorum. Ryle. Bu akşam. İki gece önce. Bu çok fazla.

Ayağa kalktım ve misafir yatak odasına geri döndüm. Telefonumu alıp çantamı alıp oturma odasına geri döndüm. Atlas kıpırdamadı.

"Ryle bugün İngiltere'ye gitti," diyorum. "Sanırım artık eve gitmeliyim. Beni sürebilir misin?"

Gözlerine bir hüzün giriyor ve öyle olduğunda, ayrılmanın yapılacak doğru şey olduğunu biliyorum. Hiçbirimizin kapanışı yok. Alacağımızdan hiç emin değilim. Kapatmanın bir efsane olduğunu düşünmeye başlıyorum ve şu anda hayatımda olan her şeyi işlerken burada olmak işleri benim için daha da kötüleştirecek. Olabildiğince fazla kafa karışıklığını ortadan kaldırmam gerekiyor ve şu anda Atlas'a olan hislerim en kafa karıştıranların başında geliyor.

Bir an için dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı, sonra başını salladı ve anahtarlarını aldı.

• • •

İkimiz de daireme giden yolun tamamını konuşmuyoruz. Beni bırakmıyor. Otoparka girer ve arabasından iner. "Sana eşlik etmeme izin verirsen daha iyi hissederim," diyor.

Başımı salladım ve asansöre binip yedinci kata çıkarken daha da fazla sessizliğin içinden geçtik. Daireme kadar beni takip ediyor. Anahtarları bulmak için çantamda balık tutuyorum ve üçüncü başarısız kapıyı açma denememe kadar ellerimin titrediğinin farkında bile değilim. Atlas sakince anahtarları elimden aldı ve benim için kapıyı açarken kenara çekildim.

"Burada kimsenin olmadığından emin olmamı ister misin?" O sorar.

Başımla onayladım. Ryle'ın burada olmadığını biliyorum çünkü İngiltere'ye gidiyor ama açıkçası hala daireye tek başıma girmeye korkuyorum.

Atlas önümde içeri girdi ve ışıkları açtı. Dairede yürümeye devam ediyor, tüm ışıkları yakıyor ve odaların her birine giriyor. Oturma odasına döndüğünde ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. Derin bir nefes alıyor ve sonra, "Sırada ne olacağını bilmiyorum, Lily," diyor.

O yapıyor. O bilir. Bunun olmasını istemiyor çünkü ikimiz de birbirimize veda etmenin ne kadar acıttığını biliyoruz.

Gözlerimi ondan kaçırdım çünkü şu anda yüzündeki ifadeyi görmek kalbimi acıtıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup yere bakıyorum. "Yapmam gereken çok şey var Atlas. Çok fazla. Ve korkarım ki bunu hayatımda seninle yapamam." Gözlerimi tekrar onunkine kaldırıyorum. "Umarım buna gücenmezsin, çünkü eğer bir şey varsa, bu bir iltifattır."

Bir an sessizce bana baktı, söylediklerime hiç şaşırmadı. Ama söylemek istediği çok şey olduğunu görebiliyorum. Ona da söyleyebilmeyi dilediğim çok şey var ama ikimiz de bu noktada ikimizi tartışmanın uygun olmadığını biliyoruz. Ben evliyim. Başka bir adamın bebeğine hamileyim. Ve başka bir adamın benim için aldığı bir dairenin oturma odasında duruyor. Bunların, uzun zaman önce birbirimize söylememiz gereken şeyleri gündeme getirmek için çok iyi koşullar olmadığını söyleyebilirim.

Bir an kapıya bakar, sanki gitmeye ya da konuşmaya karar vermeye çalışıyormuş gibi. Gözlerini bana dikmeden hemen önce çenesindeki seğirmeyi görebiliyorum. "Bana ihtiyacın olursa, beni aramanı istiyorum" diyor. "Ama sadece acil bir durumsa. Seninle rahat olamam, Lily."

Sözlerine şaşırdım, ama sadece bir an için. Kabul etmesini beklemiyordum ama kesinlikle haklıydı. Tanıştığımız günden beri ilişkimizde sıradan bir şey olmadı. Ya hepsi içindedir ya da hiç içinde değildir. Bu yüzden askere gittiğinde bağlarını kopardı. Aramızda sıradan bir arkadaşlığın asla yürümeyeceğini biliyordu. Çok acı verici olurdu.

Görünüşe göre, bu değişmedi.

"Hoşçakal Atlas."

Bu sözleri tekrar söylemek, neredeyse ilk kez söylemek zorunda kaldığım kadar içimi parçalıyor. Yüzünü buruşturur ve sonra döner ve yeterince hızlı gidemiyormuş gibi kapıya doğru yürür. Kapı arkasından kapandığında yanına gidip kilitledim, sonra başımı kapıya yasladım.

İki gün önce kendime hayatımın nasıl daha iyi olabileceğini soruyordum. Bugün kendime nasıl daha da kötüye gidebileceğini soruyorum.

Kapının aniden çalınmasıyla geri sıçradım. Dışarı çıkalı sadece on saniye oldu, yani onun Atlas olduğunu biliyorum. Kilidi açıp açıyorum ve aniden yumuşak bir şeye bastırıyorum. Atlas'ın kolları çaresizce beni sıkıca sardı ve dudaklarını başımın yanına bastırdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sonunda gözyaşlarının akmasına izin verdim. Son iki günde Ryle için o kadar çok gözyaşı döktüm ki, Atlas için nasıl hâlâ gözyaşım kaldığına dair hiçbir fikrim yok. Ama yapıyorum çünkü yanaklarımdan yağmur gibi düşüyorlar.

Lily, diye fısıldıyor, hala beni sıkıca tutuyor. "Şu anda duyman gereken son şeyin bu olduğunu biliyorum. Ama söylemek zorundayım çünkü gerçekten söylemek istediklerimi söylemeden senden birçok kez uzaklaştım."

Bana bakmak için geri çekildi ve gözyaşlarımı görünce ellerini yanaklarıma götürdü. "Gelecekte . . . eğer bir mucize eseri kendini tekrar aşık olacak durumda bulursan. . . bana aşık ol." Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Hala benim en sevdiğim kişisin, Lily. Hep olacak."

Beni bıraktı ve bir yanıta bile ihtiyaç duymadan uzaklaştı.

Kapıyı tekrar kapattığımda yere doğru kaydım. Kalbim vazgeçmek istiyor gibi. suçlamıyorum. İki gün içinde iki ayrı kalp ağrısı çekti.

Ve bu kalp ağrılarından birinin iyileşmeye başlamasının uzun zaman alacağına dair bir his var.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Allysa benim ve Rylee'nin yanındaki kanepeye düşüyor. Seni çok özledim Lily, dedi. “Haftada bir veya iki gün işe geri dönmeyi düşünüyorum.”

Güldüm, yorumuna biraz şaşırdım. “Alt katta yaşıyorum ve neredeyse her gün ziyaret ediyorum. Beni nasıl özleyebilirsin?"

Bacaklarını altına çekerken somurtuyor. "Tamam, özlediğim sen değilsin. İşi özledim. Ve bazen sadece bu evden çıkmak istiyorum."

Rylee'yi doğuralı altı hafta oldu, o yüzden eminim ki işe geri dönebilir. Ama dürüst olmak gerekirse, Rylee'ye sahip olduğu için geri dönmek isteyeceğini bile düşünmemiştim. Öne eğilip Rylee'nin burnuna bir öpücük konduruyorum. "Yanında Rylee'yi getirir misin?"

Allysa başını sallar. "Hayır, beni bunun için fazla meşgul ediyorsun. Marshall ben çalışırken ona göz kulak olabilir.”

“Yani bunun için adamlarınız yok mu?”

Marshall bunu söylediğimi duyduğunda oturma odasından geçiyor. "Şşş, Lily. Kızımın önünde zengin bir kız gibi konuşma. küfür."

Güldüm. Bu yüzden haftada birkaç gece buraya geliyorum çünkü güldüğüm tek zaman bu. Ryle İngiltere'ye gideli altı hafta oldu ve kimse aramızda ne olduğunu bilmiyor. Ryle kimseye söylemedi, ben de söylemedim. Annem dahil herkes onun Cambridge'deki eğitim için ayrıldığına ve aramızda hiçbir şeyin değişmediğine inanıyor.

Ayrıca hala hamileliğimi kimseye söylemedim.

Doktora iki kez gittim. Görünüşe göre hamile olduğumu öğrendiğim gece on iki hafta geçmiştim, bu da beni on sekiz hafta yapıyor. Hala kafamı etrafına sarmaya çalışıyorum. On sekiz yaşımdan beri hap kullanıyorum. Görünüşe göre birkaç kez unutkanlık beni yakaladı.

Göstermeye başlıyorum, ama dışarısı soğuk bu yüzden saklanması kolay oldu. Bol bir kazak ve ceket giydiğinizde kimse bir şeyden şüphelenmez.

Yakında birine söylemem gerektiğini biliyorum ama ilk söyleyeceğim kişinin Ryle olması gerektiğini düşünüyorum ve bunu uzun mesafeli bir telefon konuşmasında yapmak istemiyorum. Altı hafta sonra geri dönecek. O zamana kadar bir şekilde sessiz kalabilirsem, oradan nereye gideceğime karar vereceğim.

Rylee'ye bakıyorum ve bana gülümsüyor. Daha fazla gülümsemesi için ona aptal suratlar yapıyorum. Allysa'ya hamileliğimi anlatmak istediğim çok zaman oldu ama sakladığım sırrın öz kardeşinden saklanması zorlaşıyor. Onunla bu konuyu konuşamıyor olmam beni ne kadar öldürse de onu böyle bir duruma sokmak istemiyorum.

"Ryle olmadan nasıl dayanıyorsun?" Allysa sorar. "Eve gelmesi için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ama bir şey demiyorum. Onu gündeme getirdiğinde her zaman konuyu geçiştirmeye çalışırım.

Allysa kanepeye yaslanıp, "Hâlâ Cambridge'den hoşlanıyor mu?" diyor.

"Evet," diyorum, dilimi Rylee'ye uzatarak. O sırıtıyor. Bebeğim ona benzeyecek mi merak ediyorum. Umarım. O gerçekten sevimli, ama biraz kısmi olabilirim.

“Orada metro sistemini hiç çözdü mü?” Allysa güler. "Yemin ederim, onunla her konuştuğumda kayboluyor. A çizgisini mi yoksa B çizgisini mi seçeceğini çözemiyor.”

"Evet," diyorum ona. "O anladı."

Allysa kanepeye oturur. "Marshall!"

Marshall oturma odasına giriyor ve Allysa, Rylee'yi ellerimden çekiyor. Onu Marshall'a uzatır ve "Bebeğini değiştirir misin?" der.

Bunu ona neden sorduğunu bilmiyorum. Bezini yeni değiştirdim.

Marshall burnunu buruşturur ve Rylee'yi Allysa'nın kollarından kaldırır. "Kokmuş bir kız mısın?"

Uyumlu tulumlar giyiyorlar.

Allysa ellerimi tuttu ve beni kanepeden öyle hızlı çekti ki, diye bağırdım.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana cevap vermiyor. Yatak odasına doğru yürüyor ve ikimiz de içeri girdiğimizde kapıyı çarpıyor. Birkaç kez ileri geri yürüdü ve sonra durup bana baktı.

"Bana şimdi neler olduğunu anlatsan iyi olur, Lily!"

Şok içinde geri çekiliyorum. Ne hakkında konuşuyor?

Ellerim anında mideme gitti çünkü belki fark etmiştir ama mideme bakmıyor. Bir adım attı ve parmağını göğsüme soktu. “Orada olan Cambridge, İngiltere hiçbir metro sistemi, salak!”

"Ne?" Kafam çok karıştı.

"Bunu ben uydurdum!" diyor. "Uzun zamandır sende yolunda gitmeyen bir şeyler var. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lily. Ve kardeşimi tanıyorum. Onunla her hafta konuşuyorum ve o eskisi gibi değil. Aranızda bir şey oldu ve şu anda ne olduğunu bilmek istiyorum!"

Bok. Sanırım bu er ya da geç gerçekleşecek.

Ona ne diyeceğimi bilemeden ellerimi yavaşça ağzıma götürdüm. Ona ne kadar söylemeli. Şu ana kadar onunla bu konuyu konuşamamanın beni ne kadar öldürdüğünü bilmiyordum. Beni bu kadar iyi okuduğu için neredeyse biraz rahatladım.

Yatağının yanına gidip üzerine oturuyorum. "Allysa," diye fısıldıyorum. "Otur."

Bunun beni incittiği kadar onu da inciteceğini biliyorum. Yatağının yanına gidip yanıma oturdu ve ellerimi kendine çekti.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.”

Ellerimi sıkıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sonraki on beş dakika boyunca ona her şeyi anlattım. Ona kavgayı anlatıyorum. Ona Atlas'ın beni alacağını söyledim. Ona hastaneyi anlatıyorum. Ona hamileliği anlatıyorum.

Ona, son altı haftadır, kendimi hiç bu kadar yalnız ve korkmuş hissetmediğim için her gece ağlayarak uyuduğumu anlatıyorum.

Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde ikimiz de ağlıyoruz. Ona söylediğim şeylere ara sıra “Oh, Lily” den başka bir şeyle cevap vermedi .

Yine de cevap vermesine gerek yok. Ryle onun kardeşi. Geçen seferki gibi onun geçmişini de hesaba katmamı istediğini biliyorum. Kardeşi olduğu için onunla işleri halletmemi isteyeceğini biliyorum. Büyük, mutlu bir aile olmamız gerekiyordu. Ne düşündüğünü tam olarak biliyorum.

Ona söylediğim her şeyle mücadele ederken uzun süre sessiz kaldı. Sonunda gözlerini benimkilere kaldırdı ve ellerimi sıktı. "Kardeşim seni seviyor Lily. Seni çok seviyor. Tüm hayatını değiştirdin ve onu asla olabileceğini düşünmediğim biri yaptın. Kız kardeşi olarak, onu affetmenin bir yolunu bulmanızı her şeyden çok isterim. Ama en iyi arkadaşın olarak, onu geri alırsan seninle bir daha asla konuşmayacağımı söylemeliyim."

Sözlerinin anlaşılması biraz zaman alıyor ama öyle olunca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.

O hıçkırarak başlar.

Kollarını bana doladı ve Ryle'a duyduğumuz karşılıklı aşka ağladık. Şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimize ağlıyoruz.

Yatağında acınası bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladığımız birkaç dakikadan sonra beni bıraktı ve bir kutu mendil almak için şifonyerine doğru yürüdü.

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın" dediğimde ikimiz de gözlerimizi siliyoruz ve burnunu çekiyoruz.

Başını sallıyor. "Biliyorum. Ve şimdi en iyi teyze olacağım." Burnunu silip tekrar burnunu çekiyor ama gülümsüyor. "Zambak. Bir bebeğiniz olacak ." Bunu heyecanla söylüyor ve hamileliğimin sevincini paylaşabildiğim ilk an bu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kilo aldığını fark ettim. Ryle gittiğinden beri depresyonda olduğunu ve çok yemek yediğini sanıyordum.

Dolabının arkasına doğru yürüdü ve benim için bir şeyler çıkarmaya başladı. "Sana vereceğim çok fazla hamile kıyafeti var."

Kıyafetleri karıştırmaya başlıyoruz ve o bir bavulu indirip açıyor. Bavul taşmaya başlayana kadar eşyaları bavula doğru fırlatmaya başlar.

Üzerinde etiketi olan bir gömleği tutarak, Bunları asla giyemem, dedim. “Hepsi tasarımcı. Onları kirleteceğim.”

Yine de gülüyor ve onları bavula tıkıyor. "Onlara ihtiyacım olmayacak. Tekrar hamile kalırsam, insanlarıma beni daha fazla satın almalarını sağlayacağım.” Askıdan bir gömlek çıkardı ve bana verdi. "Al, şunu dene."

Gömleğimi çıkardım ve sonra hamile gömleğini başıma geçirdim. Yerine oturttuğumda aynaya bakıyorum.

Bakarım . . . hamile. Sanki bu boktan hamileliği gizleyemiyorsun .

Elini karnıma koydu ve aynaya benimle birlikte baktı. "Kız mı erkek mi öğrenebildin mi?"

başımı sallıyorum. "Gerçekten bilmek istemiyorum."

“Umarım bir kızdır” diyor. "Kızlarımız kanka olabilir."

"Zambak?"

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde Marshall'ı kapıda dururken bulduk. Gözleri midemde. Allysa'nın eli hala karnımda. Başını eğiyor. Bana işaret ediyor.

"Sen . . ” diyor, kafası karışmış. "Lily, bir tane var. . . hamile olduğunun farkında mısın?"

Allysa sakince kapıya yürür ve elini kapı koluna koyar. "Eğer beni karın olarak tutmak istiyorsan asla tekrar etmeyeceğin bazı şeyler var. Bu o şeylerden bir tanesi. Anlaşıldı?"

Marshall kaşlarını kaldırıyor ve bir adım geri gidiyor. "Evet. Peki. Anladım. Lily hamile değil." Allysa'yı alnından öpüyor ve bana bakıyor. "Sana tebrikler demiyorum, Lily. Kesinlikle hiçbir şey için." Allysa onu kapıdan sonuna kadar itip kapadı, sonra bana döndü.

“Bir bebek duşu planlamamız gerekiyor” diyor.

"Numara. Önce Ryle'a söylemem gerek."

Elini umursamazca sallıyor. “Duş planlamak için ona ihtiyacımız yok. O zamana kadar bu ikimizin arasında kalacağız.”

Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk kez bundan mutlu oldum.

Otuzuncu Bölüm

Bazen kendi dairemden taşınmak istesem de, Allysa'nın evinden eve gitmek için sadece asansöre binmek oldukça uygun. Orada yaşamak hala garip. Ayrılmadan ve Ryle İngiltere'ye gitmeden sadece bir hafta önce orada yaşadık. Asla ev gibi hissetme şansı olmadı ve şimdi biraz kusurlu geliyor. O geceden beri yatak odamızda bile uyuyamadım, bu yüzden misafir odasında eski yatağımda uyuyordum.

Allysa ve Marshall hala hamileliği bilen tek kişidir. Onlara söylememin üzerinden sadece iki hafta geçti, bu da beni şimdi yirmi hafta yapıyor. Anneme söylemem gerektiğini biliyorum ama Ryle birkaç haftaya dönecek. Başka biri öğrenmeden önce ona söylemem gerektiğini hissediyorum. Bir şekilde bebeğimin yumruğunu Amerika'ya dönene kadar ondan saklayabilirsem.

Muhtemelen onu aramam ve uzun mesafeli konuşmam gerekeceğini kabul etmeliyim. Annemi iki haftadır yüz yüze görmedim. Boston'a taşındığından beri birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süre bu yüzden yakında bir şey olmazsa, hazır olmadığımda ön kapıma gelecek.

Yemin ederim midem bu son iki haftada ikiye katlandı. Beni iyi tanıyan biri görürse, saklanmam imkansız olur. Şimdiye kadar çiçekçi dükkanında kimse bunu sormadı. Sanırım hala “Hamile mi? Yoksa sadece tombul mu?"

Dairemin kapısının kilidini açmaya başlıyorum ama kapı diğer taraftan açılmaya başlıyor. Daha kapının diğer tarafında duran kişiden midemi gizlemek için ceketimi çekmeden önce, Ryle'ın gözleri üzerime dikildi. Allysa'nın bana verdiği gömleklerden birini giyiyorum ve o tam ona bakarken benim hamile gömleği giydiğim gerçeğini saklamam imkansız.

Ryle.

Ryle burada.

Kalbim göğsümün duvarlarına çarpmaya başlıyor. Boynum kaşınmaya başladı, bu yüzden elimi kaldırıp orada dinlendirdim, avucumda kalbimin atışını hissederek.

Vuruyor çünkü ondan korkuyorum.

Çarpıyor çünkü ondan nefret ediyorum.

Onu özlediğim için çarpıyor.

Gözleri yavaşça midemden yüzüme kayıyor. Acı dolu bir ifade onu ele geçirdi, sanki onu tam kalbinden bıçaklamış gibiyim. Daireme bir adım geri girdi ve elleri ağzına gitti.

Kafa karışıklığı içinde sallamaya başlar. Adımı zar zor söylerken yüzündeki ihaneti görebiliyorum. "Zambak?"

Bir elim korunmak için karnımda, diğer elim hala göğsümde dümdüz, donmuş duruyorum. Hareket etmeye ya da bir şey söylemeye çok korkuyorum. Ben tam olarak nasıl bilene kadar tepki istemiyorum o oluyor tepki vereceği.

Gözlerimdeki korkuyu ve güçlükle soluduğum küçük nefes nefeselikleri gördüğünde, güven verici bir şekilde avucunu kaldırdı.

"Sana zarar vermeyeceğim Lily. Ben sadece seninle konuşmak için buradayım." Kapıyı daha da açtı ve oturma odasını işaret etti. "Bakmak." Kenara çekildi ve gözlerim arkasında duran birine takıldı.

Şimdi ihanete uğramış hisseden benim .

"Marshall?"

Marshall hemen savunmak için elini kaldırdı. "Eve erken geleceğini bilmiyordum, Lily. Ryle mesaj attı ve yardımımı istedi. Sana ya da Issa'ya bir şey söylemememi özellikle söyledi. Lütfen benden boşanmasına izin verme, ben sadece masum bir görgü tanığıyım.”

Ne gördüğümü anlamaya çalışarak başımı salladım.

Ryle, "Benimle daha rahat konuşman için onunla burada buluşmasını istedim," diyor. "O senin için burada, benim için burada değil."

Geriye dönüp Marshall'a baktım ve o başını salladı. Daireye girmek için bana yeterli güvence veriyor. Ryle hala biraz şokta, bu anlaşılabilir bir durum. Gözleri sürekli midemle buluşuyor ve sonra bana bakmak canımı acıtıyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. İki elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra Marshall'a bakarak koridoru işaret etti.

"Yatak odasında olacağız. Beni duyarsan al. . . bağırmaya başlarsam . ”

Marshall, Ryle'ın ona ne sorduğunu biliyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ryle'ı yatak odama kadar takip ederken, bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Seni neyin harekete geçirebileceğini ya da tepkinin ne kadar kötü olacağını bilmemek. Kendi duygularınız üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolünüz olmaması.

Kısa bir an için, onun için ufacık bir keder hissediyorum. Ama gözlerim yatağımıza düştüğünde ve o geceyi hatırladığımda, üzüntüm tamamen azalıyor.

Ryle kapıyı iterek kapatır ama tam olarak kapatmaz. Onu gördüğümden bu yana geçen iki ayda koca bir yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Gözlerinin altındaki torbalar, çatık kaş, çökük duruş. Pişmanlık insan şeklini alsaydı, Ryle'ın aynısı görünürdü.

Gözleri tekrar karnıma kaydı ve ileri doğru yavaş bir adım attı. Sonra bir başkası. O, olması gerektiği gibi tedbirlidir. Bana dokunmak için izin isteyerek çekingen elini uzattı. usulca başımı sallıyorum.

Bir adım daha atıyor ve sonra elini karnıma sabit bir şekilde yerleştiriyor.

Elinin sıcaklığını gömleğimin içinden hissedebiliyorum ve gözlerim kapandı. Ona karşı kalbimde biriken kırgınlığa rağmen, bu duyguların hala orada olmadığı anlamına gelmez. Birinin seni incitmesi, onları sevmekten vazgeçebileceğin anlamına gelmez. İnsanı en çok inciten şey davranışları değildir. Aşk bu. Eyleme bağlı aşk olmasaydı, acıya katlanmak biraz daha kolay olurdu.

Elini karnımda gezdiriyor ve gözlerimi tekrar açıyorum. Sanki şu anda olanları algılayamıyormuş gibi başını sallıyor. Yavaşça önümde dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum.

Kolları belime dolanıyor ve dudaklarını karnıma bastırıyor. Ellerini belime doladı ve alnını bana bastırdı.

Şu anda onun için hissettiklerimi tarif etmem zor. Her annenin çocuğu için isteyeceği gibi, zaten sahip olduğu sevgiyi görmek güzel bir şey. Bunu kimseyle paylaşmamak çok zordu. Ona ne kadar kırgın olsam da bunu onunla paylaşamamak çok zor . Beni kendine bastırdığında ellerim saçlarına gitti. Bir yanım ona bağırmak ve o gece yapmam gerektiği gibi polisi aramak istiyor. Bir yanım kardeşini kollarında tutan ve onun ölümünü izleyen o küçük çocuğa karşı

bir şeyler hissediyor. Bir yanım onunla hiç tanışmamış olmayı diliyor. Bir yanım onu affedebilmemi istiyor.

Kollarını belimin etrafına sardı ve elini yanımızdaki şilteye bastırdı. Kendini yukarı çeker ve sonra yatağa oturur. Dirsekleri dizlerinin üzerindedir ve elleri ağzına doğru çekilmiştir.

Bu konuşmayı yapmamız gerektiğini bilerek ama istemeyerek yanına oturdum. "Çıplak gerçekler mi?"

Başını sallıyor.

Hangimizin önce gideceğini bilmiyorum. Bu noktada ona söyleyecek pek bir şeyim yok, bu yüzden önce onun konuşmasını bekliyorum.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Lily." Ellerini yüzünü ovuşturur.

“ 'Sana saldırdığım için üzgünüm' ile başlamaya ne dersin? ”

Gözleri kesinlikle benimkilerle buluşuyor. "Lily, hiçbir fikrin yok. Ben bu yüzden üzgünüm. Sana ne yaptığımı bile bile bu iki ayda neler yaşadığımı bilemezsin."

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. Yanımdaki battaniyeyi yumruklarken parmaklarımı hissedebiliyorum.

Neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok ?

Başımı sallıyorum, yavaşça. “ Sen hiçbir fikri Ryle var.”

Ayağa kalkıyorum, içimden öfke ve nefret dökülüyor. Dönüp onu işaret ediyorum. " Hiç haberin yok! Bana yaşattıklarını yaşamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ! Sevdiğin adamın ellerinde canın için endişelenmek mi? Sana yaptıklarını düşünerek fiziksel olarak hasta olmak mı? Sen hiçbir fikri Ryle var! Hiçbiri! Siktir git ! Bana bunu yaptığın için sana lanet olsun !"

Kendi kendime şok geçirerek büyük bir nefes alıyorum. Öfke bir dalga gibi geldi. Gözyaşlarımı silip arkamı döndüm, ona bakamıyordum.

"Lily," diyor. "Yapmıyorum . . ”

"Numara!" diye bağırıyorum, tekrar dönüyorum. "Ben bitirmedim! Ben benimkini söyleyene kadar kendi gerçeğini söyleyemezsin!”

Çenesini tutuyor, stresi atıyor. Gözlerimdeki öfkeye bakmadan gözlerini yere indirdi. Ona doğru üç adım atıp dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi bacaklarına koydum ve onunla konuşurken gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Evet. Atlas'ın bana çocukken verdiği mıknatısı sakladım. Evet. Günlükleri tuttum. Hayır, sana dövmemden bahsetmedim. Evet, muhtemelen almalıydım. Ve evet, onu hala seviyorum. Ve onu ölene kadar seveceğim çünkü o benim hayatımın büyük bir parçasıydı. Ve evet, eminim bu seni incitiyor. Ama bunların hiçbiri sana bana yaptığını yapma hakkını vermedi. Yatak odama girip bizi yatakta yakalasaydın, yine de bana elini sürmeye hakkın olmazdı, seni kahrolası orospu çocuğu!"

Dizlerini itip tekrar ayağa kalktım. “ Şimdi sıra sende!” Bağırıyorum.

Odayı adımlamaya devam ediyorum. Kalbim dışarı çıkmak istiyormuş gibi çarpıyor. Keşke bir çıkış yolu verebilseydim. Elimden gelse orospu çocuğunu hemen şimdi serbest bırakırdım.

Adım atmaya devam ederken birkaç dakika geçiyor. Ryle'ın sessizliği ve benim öfkem sonunda acıya dönüşüyor.

Gözyaşlarım beni bitirdi. hissetmekten çok yoruldum. Çaresizce yatağıma düşüyorum ve yastığıma ağlıyorum. Yüzümü yastığa o kadar çok bastırdım ki zar zor nefes alıyorum.

Ryle'ın yanıma yattığını hissediyorum. Nazik bir elini başımın arkasına koyarak bana verdiği acıyı yatıştırmaya çalıştı. Gözlerim kapalı, hala yastığa bastırılmış durumda ama başını nazikçe benimkine yasladığını hissediyorum.

"Benim gerçeğim kesinlikle söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi sessizce. "Sana yaptığım şeyi asla geri alamayacağım. Ve bir daha olmayacağına söz verirsem bana asla inanmayacaksın." Başıma bir öpücük konduruyor. "Sen benim dünyamsın Lily. benim dünyam . O gece bu yatakta uyandığımda ve sen gitmiştin, seni asla geri getiremeyeceğimi biliyordum. Buraya sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek için geldim. Sana Minnesota'daki o iş teklifini kabul edeceğimi söylemeye geldim. Sana veda etmeye geldim. Ama Lily. . ” Dudakları tekrar kafama bastırdı ve keskin bir şekilde nefes verdi. "Lily, bunu şimdi yapamam. Senin içinde benim bir parçam var. Ve bu bebeği hayatım boyunca hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum." Sesi çatlıyor ve beni daha da sıkı tutuyor. "Lütfen bunu benden alma Lily. Lütfen .”

Sesindeki acı içimde dalgalanıyor ve ona bakmak için yaşlarla ıslanmış yüzümü kaldırdığımda dudaklarını umutsuzca benimkilere bastırıyor ve sonra geri çekiliyor. "Lütfen, Lily. Seni seviyorum. Bana yardım et."

Dudakları tekrar benimkilerle birleşti. Onu itmediğimde ağzı üçüncü kez geri geliyor.

Dördüncü.

Dudakları benimkilerle beşinci kez buluştuğunda ayrılmıyorlar.

Kollarını belime sarıp beni kendine çekiyor. Bedenim yorgun ve zayıf ama onu hatırlıyor. Bedenim, onun bedeninin hissettiğim her şeyi nasıl yatıştırdığını hatırlıyor. Onun içinde, vücudumun iki aydır özlemini çektiği nasıl bir nezaket var.

Seni seviyorum, diye fısıldadı ağzıma doğru. Dili usulca benimkine sürtünüyor ve bu çok yanlış, çok iyi ve çok acı verici. Ben farkına varmadan, ben sırt üstü yatıyorum ve o benim üzerimde sürünüyor. Onun dokunuşu ihtiyacım olan ve olmaması gereken her şey.

Eli saçımı sarıyor ve bir anda o geceye geri dönüyorum.

Mutfaktayım ve eli saçımı o kadar çok çekiyor ki canımı acıtıyor.

Yüzümdeki saçları fırçalıyor ve bir anda o geceye geri dönüyorum.

Kapı eşiğinde duruyorum ve eli omzumda geziniyor, çenesindeki tüm gücüyle beni ısırmadan hemen önce.

Alnı nazikçe benimkine yaslanıyor ve bir anda o geceye geri dönüyorum.

Başını benimkine o kadar sert çarptığında, ben de onun altında aynı yataktayım, altı dikiş atmam gerekiyor.

Vücudum onunkine tepkisiz kalıyor. Öfke üzerime dönmeye başlıyor. Donduğumu hissettiğinde ağzı benimkine karşı hareket etmeyi bıraktı.

Geri çekilip bana baktığında, hiçbir şey söylememe gerek bile yok. Birbirine kenetlenmiş gözlerimiz, ağzımızdan daha çok çıplak gerçekleri konuşuyor. Gözlerim ona dokunulmasına daha fazla dayanamayacağımı söylüyor. Gözleri bana zaten bildiğini söylüyor.

Yavaşça başını sallamaya başlar.

Benden geri çekildi, sırtı bana dönük bir şekilde yatağın kenarına gelene kadar vücudumda süründü. Yavaşça ayağa kalkarken hâlâ başını sallıyor, bu gece benim affımı alamayacağının tamamen farkında. Yatak odamın kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle," diyorum ona.

Yarı arkasını dönüp kapı aralığından bana baktı.

Çenemi kaldırıp ona kesin bir ifadeyle baktım. "Keşke bu bebek senin olmasaydı, Ryle. Olduğum her şeye rağmen, keşke bu bebek senin bir parçan olmasaydı."

Dünyasının daha fazla yıkılamayacağını düşündüysem yanılmışım.

Yatak odamdan çıktı ve yüzümü yastığa bastırdım. Onun beni incittiği gibi ben de onu incitebilirsem, intikam alacağımı düşündüm.

Yapmıyorum.

Bunun yerine, kendimi intikamcı ve kötü hissediyorum.

Kendimi babam gibi hissediyorum.

Otuzbirinci Bölüm
anne: seni özledim Seni görmeye gittiğim zaman?

metne bakıyorum. Ryle hamile olduğumu öğreneli iki gün oldu. Anneme söylemenin zamanının geldiğini biliyorum. Ona hamile olduğumu söylemekten çekinmiyorum. Beni korkutan tek şey, durumumu Ryle'la onunla tartışmak.

Ben: Ben de seni özledim. Yarın öğleden sonra geleceğim. Lazanya yapabilir misin?

Metni ona kapatır kapatmaz, başka bir gelen metin alıyorum.

Allysa: Yukarı gel ve bu akşam bizimle yemek ye. Ev yapımı pizza gecesi.

Birkaç gündür Allysa'ya gitmedim. Ryle eve gelmeden önce. Nerede kaldığından emin değilim ama sanırım onlarla birlikte. Şu an istediğim son şey onunla aynı dairede olmak zorunda olmak.

Ben: Orada kimler olacak?

Allysa: Lily. . . Bunu sana yapmazdım. Yarın sabah 8'e kadar çalışıyor. Sadece üçümüz olacağız.

Beni çok iyi tanıyor. Ona mesaj attım ve işim biter bitmez geleceğimi söyledim.

• • •

“Bebekler bu yaşta ne yer?”

Hepimiz masanın etrafında oturuyoruz. Buraya geldiğimde Rylee uyuyordu ama onu kucağıma alabilmek için uyandırdım. Allysa aldırmadı; Yatmaya hazır olduğunda tamamen uyanmasını istemediğini söyledi.

Marshall ağız dolusu bir sesle, Anne sütü, dedi. "Ama bazen parmağımı sodama sokup tadına bakabilmesi için ağzına koyuyorum."

"Marshall!" Allysa bağırır. "Şaka yapıyor olsan iyi olur."

“Tamamen şaka yapıyorum” diyor, gerçi gerçekten öyle olup olmadığını söyleyemem.

“Ama ne zaman bebek maması yemeye başlarlar?” Soruyorum. Doğum yapmadan önce bunları öğrenmem gerektiğini düşünüyorum.

"Yaklaşık dört ay," diyor Allysa esneyerek. Çatalını bırakıp sandalyesine yaslanıp gözlerini ovuşturuyor.

"Sizin bütün gece uyuyabilmeniz için onu bu gece benim evimde tutmamı mı istiyorsunuz?"

Allysa, “Hayır, sorun değil” derken Marshall, “Bu harika olurdu” diyor.

Güldüm. "Yok canım. Hemen alt katta yaşıyorum. Yarın çalışmıyorum, bu gece uyuyamazsam yarın uyuyabilirim."

Allysa bir an düşünür gibi oldu. "Bana ihtiyacın olursa diye cep telefonumu açık bırakabilirim."

Tekrar Rylee'ye bakıp sırıtıyorum. "Bunu duydun mu? Lily Teyzeyle pijama partisi yapacaksın!"

• • •

Allysa'nın bebek bezi çantasına attığı her şeyle, Rylee'yi ülke çapında bir geziye çıkarmak üzereyim gibi görünüyor. "Acıktığında sana haber verecek. Sütü ısıtmak için mikrodalgayı kullanmayın, sadece içine koyun. . ”

"Biliyorum," diye araya giriyorum. "Yaşadığından beri ona elli şişe yaptım."

Allysa başını salladı ve ardından yatağına doğru yürüdü. Bez torbasını yanıma bırakıyor. Marshall oturma odasında Rylee'yi son bir kez besliyor, bu yüzden biz beklerken Allysa yatakta yanıma uzanıyor. Başını elinin üstüne koyuyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" o soruyor.

"Numara. Ne?"

"Bu gece seks yapacağım. Dört ay oldu.”

burnumu kırıştırıyorum. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Gülüyor ve yastığına düşüyor ama sonra dik oturuyor. "Kahretsin" diyor. “Muhtemelen bacaklarımı tıraş etmeliyim. Sanırım ben de bunu yapalı dört ay oldu.”

Gülüyorum ama sonra nefesim kesiliyor. Ellerim hızla mideme gitti. "Aman Tanrım! Sadece bir şey hissettim!”

"Yok canım?" Allysa elini karnıma koydu ve bunun tekrar olmasını beklerken ikimiz de önümüzdeki beş dakika boyunca sessiz kaldık. Öyle ama o kadar yumuşak ki neredeyse farkedilmiyor. Olur olmaz tekrar gülerim.

Allysa somurtarak, Hiçbir şey hissetmedim, dedi. "Sanırım bunu dışarıdan hissedene kadar birkaç hafta daha geçecek. Hareket ettiğini ilk kez mi hissettin?”

"Evet. Tarihin en tembel bebeğini büyütmekten korktum.” Tekrar hissetmeyi umarak ellerimi karnımda tutuyorum. Birkaç dakika daha sessizce oturduk ve elimde olmadan koşullarımın farklı olmasını diledim. Ryle burada olmalı. Eli karnımda yanımda oturan kişi o olmalıydı. Allysa değil.

Bu düşünce neredeyse hissettiğim tüm neşeyi alıp götürüyor. Allysa fark etmiş olmalı çünkü bir elini benimkinin üzerine koyup sıkıyor. Ona baktığımda artık gülmüyor.

"Lily," diyor. "Sana bir şey söylemek istiyordum."

Aman Tanrım. Onun sesini sevmiyorum.

"Nedir?"

İçini çeker ve ardından kasvetli bir gülümsemeye zorlar. "Kardeşim olmadan bunu yaşadığın için üzgün olduğunu biliyorum. Ne kadar ilgili olursa olsun, bunun hayatında yaşadığın en iyi şey olacağını bilmeni istiyorum. Harika bir anne olacaksın, Lily. Bu bebek gerçekten çok şanslı."

Şu anda buradaki tek kişinin Allysa olmasına sevindim, çünkü sözleri beni hem güldürüyor, hem ağlatıyor hem de hormonlu bir ergen gibi sümüklüyor. Ona sarılıp teşekkür ediyorum. Bu sözleri duymanın bana hissettiğim neşeyi geri vermesi inanılmaz.

Gülümsedi ve sonra, "Şimdi git bebeğimi al ve onu buradan götür de pis zengin kocamla biraz seks yapabileyim" diyor.

Yataktan yuvarlanıp ayağa kalkıyorum. "Bir duruma nasıl hafiflik getireceğini kesinlikle biliyorsun. Bunun senin güçlü noktan olduğunu söyleyebilirim."

O gülümser. "Bunun için buradayım. Şimdi defol."

Otuz İkinci Bölüm

Son birkaç aydır sakladığım tüm sırlar arasında en çok annemden her şeyi sakladığım için üzülüyorum. Nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Hamilelik konusunda heyecanlanacağını biliyorum ama ben ve Ryle'ın ayrılması konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum. Ryle'ı seviyor. Ve bu tür durumlarla ilgili geçmişine dayanarak, muhtemelen davranışını mazur göstermeyi ve beni onu geri almaya ikna etmeyi çok kolay bulacaktır. Dürüst olmak gerekirse, bunu ertelememin bir nedeni de bu çünkü başarılı olma ihtimalinden korkuyorum.

Çoğu gün güçlüyüm. Çoğu gün ona o kadar kızgınım ki onu affetme düşüncesi bile gülünç oluyor. Ama bazı günler onu o kadar çok özlüyorum ki nefes alamıyorum. Onunla yaşadığım eğlenceyi özledim. Onunla sevişmeyi özledim. Onu özlemeyi özlüyorum . O kadar çok çalışırdı ki, geceleri o ön kapıdan girdiğinde odanın karşı tarafına koşar, kollarına atlardım çünkü onu çok özlemiştim. Bunu yaptığımda onu ne kadar çok sevdiğini bile özlüyorum.

Annemin olan biten her şeyi bilmesini dilediğim o kadar da güçlü olmayan günler. Bazen onun evine gitmek ve o saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bana her şeyin yoluna gireceğini söylerken onunla kanepede kıvrılmak istiyorum. Bazen yetişkin kadınlar bile annelerinin rahatlığına ihtiyaç duyarlar, böylece her zaman güçlü olmak zorunda kalmamıza bir mola verebiliriz.

İçeri girmek için gücümü toplamadan önce beş dakika kadar arabamda oturuyorum, onun garaj yoluna park ediyorum. Bunu yapmak zorunda olmam çok kötü çünkü bir şekilde onun da kalbini kıracağımı biliyorum. Üzüldüğünde ve babama benzeyen bir adamla evlendiğimi söylemesinden nefret ediyorum, onu gerçekten üzecek.

Ön kapıdan girdiğimde, mutfakta bir tavaya erişte diziyor. Belli sebeplerden dolayı paltomu hemen çıkarmıyorum. Hamile gömleği giymiyorum ama yumruğumu ceket olmadan gizlemek neredeyse imkansız. Özellikle bir anneden.

"Merhaba tatlım!" diyor.

Mutfağa girdim ve o lazanyanın üzerine peynir koyarken ona yandan sarıldım. Lazanya fırında pişince yemek masasına geçip oturduk. Koltuğuna yaslanır ve bir bardak çaydan bir yudum alır.

O gülümsüyor. Şu anda bu kadar mutlu görünmesinden daha da nefret ediyorum.

"Lily," diyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bunu sevmiyorum. Ben konuşmak için buraya geliyordum ona . Bir konuşma almaya hazır değilim .

"Nedir?" tereddütle soruyorum.

Çay bardağını iki eliyle kavradı. "Birisiyle görüşüyorum."

Ağzım açık kalıyor.

"Yok canım?" diye soruyorum başımı sallayarak. "Bu. . ” İyi demek üzereyim , ama sonra babamla olduğu benzer bir duruma kendini koyduğundan anında endişeleniyorum. Yüzümdeki endişeyi görebiliyor, bu yüzden ellerimi iki elinin arasına aldı.

"O iyi, Lily. O çok iyi. Söz veriyorum."

Bir anda içimi bir rahatlama kapladı çünkü doğruyu söylediğini görebiliyorum. Gözlerindeki mutluluğu görebiliyorum. "Vay canına," diyorum, bunu hiç beklemiyordum. "Senin adına sevindim. Onunla ne zaman buluşabilirim?"

"İstersen bu gece," diyor. "Onu bizimle yemesi için davet edebilirim."

başımı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Şu an iyi bir zaman değil."

Ona önemli bir şey söylemek için burada olduğumu anlayınca elleri benimkileri sıktı. İlk önce haberin daha iyi olan kısmından başlıyorum.

Ayağa kalkıp ceketimi çıkarıyorum. İlk başta, hiçbir şey düşünmüyor. Sadece kendimi rahatlattığımı zannediyor. Ama sonra bir elini alıp karnıma bastırıyorum. "Büyükanne olacaksın."

Gözleri genişledi ve birkaç saniye boyunca nutku tutuldu. Ama sonra gözyaşları oluşmaya başlar. Ayağa kalkıp beni kucaklıyor. "Zambak!" diyor. "Aman Tanrım!" Gülümseyerek geri çekilir. "Bu çok hızlıydı. deniyor muydun? Uzun süredir evli bile değilsin."

başımı sallıyorum. "Numara. Bu bir şoktu. İnan bana."

Gülüyor ve bir kez daha kucaklaştıktan sonra ikimiz de tekrar oturduk. Gülümsememi sürdürmeye çalışıyorum ama bu mutlu bir anne adayının gülümsemesi değil. Bunu neredeyse anında görüyor. Bir elini ağzının üzerinde gezdiriyor. "Tatlım," diye fısıldıyor. "Sorun ne?"

Bu ana kadar güçlü kalmak için savaştım. Başkalarının yanındayken kendim için çok üzülmemek için savaştım. Ama burada annemle otururken zayıflık için can atıyorum. Sadece bir süreliğine vazgeçebilmek istiyorum. Onun devralmasını, bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyorum. Ve sonraki on beş dakika boyunca ben onun kollarında ağlarken, olan da tam olarak bu. Sadece kendim için savaşmayı bırakıyorum çünkü bunu benim için yapacak başka birine ihtiyacım var.

İlişkimizin ayrıntılarının çoğunu ona ayırıyorum ama en önemli şeyleri ona anlatıyorum. Beni birden fazla kez incittiğini ve ne yapacağımı bilmediğimi. Bu bebeği yalnız doğurmaktan korktuğumu. Yanlış karar vermekten korktuğum için. Korktuğumu, çok zayıf olduğumu ve onu tutuklatmam gerektiğini. Korktuğum için çok hassas davranıyorum ve aşırı tepki veriyor muyum bilmiyorum. Temel olarak, kendime tam olarak itiraf edecek kadar cesur olmadığım her şeyi ona anlatıyorum.

Mutfaktan birkaç peçete alır ve masaya geri döner. Sonunda gözlerimiz kuruduktan sonra, peçeteyi ellerinin arasında buruşturmaya başlar ve ona bakarken daireler çizerek yuvarlar.

"Onu geri almak istiyor musun?" o soruyor.

evet demiyorum. Ama aynı zamanda hayır demiyorum.

Bu olay olduğundan beri tamamen dürüst olduğum ilk an. Ona ve kendime karşı dürüstüm . Belki de bunu yaşayan tek tanıdığım olduğu içindir. Yaşadığım büyük miktardaki kafa karışıklığını anlayabilecek tanıdığım tek kişi o.

Başımı sallıyorum ama aynı zamanda omuz silkiyorum. “Çoğum ona bir daha asla güvenemeyecekmişim gibi geliyor. Ama büyük bir parçam onunla yaşadıklarımın yasını tutuyor. Birlikte çok iyiydik anne. Onunla geçirdiğim zamanlar hayatımın en güzel anlarından biriydi. Ve bazen, belki de bundan vazgeçmek istemediğimi hissediyorum.”

Peçeteyi gözümün altını silerek daha fazla yaş çektim. "Ara sıra . . . onu gerçekten özlediğimde. . . Kendime belki o kadar da kötü olmadığını söylüyorum. Belki de en kötü durumdayken ona katlanabilirim, böylece en iyi halindeyken ona sahip olabilirim.”

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve başparmağını ileri geri ovuşturuyor. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum Lily. Ama yapmak isteyeceğiniz son şey sınırınızı gözden kaçırmak. Lütfen bunun olmasına izin vermeyin.”

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. İfademdeki karışıklığı görüyor, bu yüzden kolumu sıkıyor ve daha ayrıntılı olarak açıklıyor.

"Hepimizin bir sınırı var. Ayrılmadan önce nelere katlanmak istiyoruz. Babanla evlendiğimde, sınırımın tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ama yavaşça . . . her olayla. . . sınırım biraz daha zorlandı. Ve biraz daha. Baban bana ilk vurduğunda, hemen pişman oldu. Bir daha asla olmayacağına yemin etti. Bana ikinci kez vurduğunda, daha da çok üzüldü. Üçüncü kez oldu, bir hitten daha fazlasıydı. Bu bir dayaktı. Ve her seferinde onu geri aldım. Ama dördüncü kez, sadece bir tokattı. Ve bu olduğunda, rahatlamış hissettim. 'En azından bu sefer beni yenmedi' diye düşündüğümü hatırlıyorum . Bu o kadar da kötü değildi. ”

Peçeteyi gözünün önüne getiriyor ve “Her olay sınırınızı aşındırıyor. Kalmayı her seçtiğinizde, bir dahaki sefere ayrılmayı daha da zorlaştırıyor. Sonunda,

sınırınızı tamamen gözden kaybedersiniz, çünkü 'Artık beş yıl dayandım' diye düşünmeye başlarsınız . Beş tane daha ne var? ”

Ben ağlarken ellerimi tutuyor ve tutuyor. "Benim gibi olma Lily. Seni sevdiğine inandığını biliyorum ve eminim öyledir. Ama seni doğru şekilde sevmiyor. Seni sevilmeyi hak ettiğin şekilde sevmiyor. Ryle seni gerçekten seviyorsa onu geri almana izin vermez. Seni bir daha asla incitmeyeceğini bilmesi için seni kendi başına bırakmaya karar verirdi. Bu bir kadının hak ettiği türden bir aşk, Lily."

Tüm kalbimle, bu şeyleri deneyimlerinden öğrenmemesini diliyorum. Onu kendime çekip sarılıyorum.

Sebep ne olursa olsun, buraya geldiğimde kendimi ona karşı savunmam gerektiğini düşündüm. Bir kez olsun buraya gelip ondan öğreneceğim aklıma gelmezdi. Daha iyi bilmeliyim. Annemin geçmişte zayıf olduğunu düşünürdüm ama aslında tanıdığım en güçlü kadınlardan biri.

"Anne?" diyorum, geri çekiliyorum. "Büyüyünce sen olmak istiyorum."

Gülüyor ve saçımı yüzümden çekiyor. Bana bakışından görebiliyorum ki, bir an önce benimle nokta takası yapacaktı. Şu anda benim için, kendisi için hissettiğinden daha fazla acı hissediyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor.

Tekrar ellerime uzanıyor.

"Babanın anma törenini yaptığın gün mü? Donup kalmadığını biliyorum, Lily. O podyumda durdun ve o adam hakkında tek bir iyi şey söylemeyi reddettin. Seninle en çok gurur duyduğum andı. Hayatımda benim için ayağa kalkan tek kişi sendin. Ben korkarken sen güçlüydün." " O kız ol, Lily. Cesur ve cesur."

Otuz Üçüncü Bölüm
"Üç araba koltuğuyla ne yapacağım?"

Allysa'nın kanepesinde oturuyorum, her şeye bakıyorum. Bugün bana baby shower partisi yaptı. annem geldi. Ryle'ın annesi bile bunun için uçtu ama o şimdi misafir odasında jet lag nedeniyle uyuyor. Çiçekçiden kızlar geldi ve eski işimden birkaç arkadaş. Devin bile geldi. Aslında çok eğlenceliydi, son birkaç haftadır onu korkutmama rağmen.

Allysa, “Bu yüzden sana bir kayıt başlatmanı söyledim, böylece hediyelerin hiçbiri tekrarlanmayacak” diyor.

iç çekiyorum. "Sanırım anneminkini geri vermesini sağlayabilirim. Bana olduğu gibi yeterince şey aldı."

Ayağa kalkıp tüm hediyeleri toplamaya başladım. Marshall onları daireme taşımama yardım edeceğini zaten söyledi, bu yüzden Allysa her şeyi çöp torbalarına atmama yardım ediyor. Yerden her şeyi alırken onları açık tutuyorum. Şimdi neredeyse otuz haftalık hamileyim, bu yüzden çöpü açık tutmak gibi daha kolay bir iş bulamıyor.

Her şeyi paketledik ve Allysa'nın ön kapısını açtığımda Marshall, daireme ikinci yolculuğunda, hediyelerle dolu bir çöp torbasını asansöre sürüklemeye hazırlandı. Hazır olmadığım şey, kapının diğer tarafında durmuş bana bakan Ryle. Üç ay önceki kavgamızdan beri konuşmadığımız düşünülürse, birbirimizi gördüğümüze ikimiz de aynı derecede şok olmuş görünüyoruz.

Ancak bu karşılaşma mutlaka gerçekleşecekti. Kocamın kız kardeşiyle en iyi arkadaş olamam ve sonunda onunla karşılaşmadan onunla aynı binada yaşayamam.

Annesi geldiği için bugün duş aldığımı bildiğine eminim, ama arkamdaki her şeyi görünce hala biraz şaşırmış görünüyor. Ben ayrılırken ortaya çıkması tesadüf mü yoksa uygun bir kolaylık mı diye merak ediyorum. Tuttuğum çöp torbasına baktı ve onu elimden aldı. "Bunu almama izin ver."

ona izin verdim. Ben eşyalarımı toplarken o ve bir çantayı daha daireye götürüyor. Ben çıkmaya hazırlanırken o ve Marshall daireye geri dönüyorlar.

Ryle son çantayı alır ve tekrar ön kapıya doğru ilerlemeye başlar. Marshall bana sessiz bir bakış atıp Ryle'ın benimle aşağı inmesine uygun olup olmadığımı sorduğunda onu takip ediyorum. Başımla onayladım. Sonsuza kadar Ryle'dan kaçamam, yani şimdi buradan nereye gittiğimizi tartışmak için en iyi zaman.

Onların dairesiyle benimki arasında sadece birkaç kat var ama Ryle'la birlikte asansöre binmek şimdiye kadarki en uzun süreymiş gibi geliyor. Onu birkaç kez karnıma bakarken yakaladım ve üç ay boyunca beni hamile görmeden yaşamanın nasıl hissettirdiğini merak ettim.

Apartman kapısının kilidi açık, bu yüzden iterek açtım ve beni içeri kadar takip etti. Son malzemeleri de çocuk odasına götürüyor ve eşyaları hareket ettirdiğini, kutuları açtığını duyabiliyorum. Mutfakta kalıyorum ve temizlenmesi gerekmeyen şeyleri temizliyorum. Kalbim boğazımda, onun dairemde olduğunu bilmek. Şu anda ondan korkmuyorum. Sadece gergin hissediyorum. Bu konuşmaya daha hazırlıklı olmak istedim çünkü yüzleşmekten kesinlikle nefret

ediyorum. Ama bebeği ve geleceğimizi konuşmamız gerektiğini biliyorum. Sadece istemiyorum. Henüz değil.

Koridorda yürür ve mutfağa girer. Onu tekrar mideme bakarken yakaladım. Aynı hızla bakışlarını kaçırıyor. "Ben buradayken beşiği toplamamı ister misin?"

Muhtemelen hayır demeliyim, ama içimde büyüyen çocuktan yarı sorumlu. Eğer fiziksel emek teklif edecekse, ona ne kadar kızgın olursam olayım kabul edeceğim. "Evet. Bu büyük bir yardım olur."

Çamaşır odasını işaret ediyor. "Alet kutum hâlâ orada mı?"

Başımı salladım ve o çamaşır odasına yöneldi. Buzdolabını açtım ve mutfaktan geri gidişini izlemek zorunda kalmamak için yüzüne baktım. Sonunda tekrar çocuk odasına geldiğinde, buzdolabını kapattım ve kolu tutarken alnımı buzdolabına bastırdım. Şu anda içimde olan her şeyi işlemeye çalışırken nefes alıp veriyorum.

Gerçekten iyi görünüyor. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Koridorda koşmak ve kollarına atlamak için içimde bir dürtü var. Ağzını tenimde hissetmek istiyorum. Beni ne kadar sevdiğini söylediğini duymak istiyorum. Yanıma uzanmasını ve defalarca yaptığını hayal ettiğim gibi elini karnıma koymasını istiyorum.

Çok kolay olurdu. Onu affedip geri alsaydım, hayatım şu anda çok daha kolay olurdu.

Gözlerimi kapatıp annemin bana söylediği kelimeleri tekrarladım. "Ryle seni gerçekten seviyorsa, onu geri almana izin vermez."

Koridorda koşmamı engelleyen tek şey bu hatırlatma.

• • •

O kreşte kaldığı için önümüzdeki bir saat boyunca kendimi mutfakta meşgul ediyorum. Sonunda odamdan telefon şarj cihazımı almak için yanından geçmem gerekiyor. Koridorda geri dönerken, çocuk odasının kapısında durdum.

Beşik toplandı. Hatta çarşafı bile koydu. Üstünde duruyor, korkuluğu tutuyor, boş beşiğin içine bakıyor. O kadar sessiz ve hareketsiz ki, bir heykel gibi görünüyor. Düşüncelerine daldı ve kapının dışında durduğumu bile fark etmedi. Aklının nerede dolaştığını merak etmemi sağlıyor.

Bebeği düşünüyor mu? O beşikte uyurken birlikte yaşayamayacağı çocuk mu?

Bu ana kadar, bebeğin hayatının bir parçası olmak isteyip istemediğinden bile emin değildim. Ama yüzündeki ifade bana öyle olduğunu kanıtlıyor. Bir ifadede hiç bu kadar hüzün görmemiştim ve onunla doğrudan yüz yüze de değilim. Şu anda hissettiği üzüntünün benimle ve çocuğunun düşünceleriyle kesinlikle ilgisi yok gibi hissediyorum.

Bana baktı ve kapıda durduğumu gördü. Beşiği iter ve kendini transtan çıkarır. "Bitti," diyor, elini beşiğe doğru sallayarak. Aletlerini alet çantasına geri koymaya başlar. "Ben buradayken başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Beşiğe doğru yürürken başımı sallayıp hayranlıkla izliyorum. Erkek mi kız mı bilmediğim için doğa temasıyla gitmeye karar verdim. Nevresim takımı, her yerinde bitki ve ağaç resimleriyle bej rengi ve yeşildir. Perdelerle eşleşiyor ve sonunda bir noktada duvara boyamayı planladığım bir duvar resmiyle eşleşecek. Ayrıca fidanlığı dükkandan birkaç canlı bitki ile doldurmayı planlıyorum. Sonunda her şeyin bir araya gelmeye başladığını görünce gülümsemeden edemiyorum. Cep telefonunu bile koydu. Uzanıp açıyorum ve Brahms'ın Ninnisi çalmaya başlıyor. Tam bir dönüş yaparken ona bakıyorum ve sonra tekrar Ryle'a bakıyorum. Birkaç adım ötede duruyor, sadece beni izliyor.

Ona dönüp baktığımda, bir durumun dışında dururken insanların yargıda bulunmasının ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Annemin durumunu yargılamak için yıllarımı harcadım.

Dışarıdayken, biri bize kötü davranırsa hiç düşünmeden çekip gideceğimize inanmak kolaydır. Bize kötü davranan birini, o kişinin sevgisini hisseden biz değilken sevmeye devam edemeyiz demek kolay.

Bunu ilk elden deneyimlediğinizde, çoğu zaman sizin lütufunuz olduğu halde size kötü davranan kişiden nefret etmek o kadar kolay değildir.

Ryle'ın gözleri biraz olsun umutlandı ve duvarlarımın geçici olarak alçaldığını görmesinden nefret ediyorum. Bana doğru yavaş adımlar atmaya başladı. Beni kendine çekip sarılmak üzere olduğunu biliyordum, bu yüzden ondan hızlı bir adım attım.

Ve aynen böyle, aramızdaki duvar yeniden örüldü.

Onun bu daireye geri dönmesine izin vermek benim için başlı başına büyük bir adımdı. Bunun farkına varması gerekiyor.

Hissettiği reddedilmeyi katı bir ifadeyle gizler. Alet kutusunu kolunun altına sıkıştırıyor ve beşiğin geldiği kutuyu alıyor. Açıp bir araya getirdiği her şeyin çöpüyle dolu. Kapıya doğru yürürken, "Bunu Çöp Kutusuna götüreceğim," diyor. "Başka bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber vermen yeterli, tamam mı?"

Başımı salladım ve bir şekilde "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Ön kapının kapandığını duyduğumda arkamı dönüp beşiğe döndüm. Gözlerim yaşlarla doluyor, bu sefer kendim için değil. Bebek için değil.

Ryle için ağlıyorum. Çünkü içinde bulunduğu durumdan sorumlu olmasına rağmen, bu konuda ne kadar üzgün olduğunu biliyorum. Ve birini sevdiğinizde, onu üzgün görmek sizi de üzer.

İkimiz de ayrılığımızı ve hatta uzlaşma şansını gündeme getirmedik. Bu bebek on hafta sonra doğduğunda ne olacağı hakkında konuşmadık bile.

Henüz bu konuşmaya hazır değilim ve şu anda benim için yapabileceği en az şey bana sabır göstermek.

Sahip olmadığı onca zamandan beri bana borçlu olduğu sabrı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Fırçalardaki boyayı durulamayı bitiriyorum ve sonra duvar resmine hayranlıkla bakmak için çocuk odasına geri dönüyorum. Dünün çoğunu ve bugünün tamamını onu boyayarak geçirdim.

Ryle gelip beşiği toplayalı iki hafta oldu. Şimdi duvar resmi bittiğine ve mağazadan birkaç bitki getirdiğime göre, fidanlığın sonunda tamamlanmış gibi hissediyorum. Etrafıma bakıyorum ve burada benimle birlikte odaya hayran kalacak kimsenin olmamasına biraz üzülüyorum. Telefonumu alıp Allysa'ya mesaj attım.

Ben: Duvar resmi bitti! Aşağıya inip bakmalısın.

Allysa: Evde değilim. İşleri yürütmek. Yine de yarın bakmaya geleceğim.

Kaşlarımı çattım ve anneme mesaj atmaya karar verdim. Yarın çalışması gerekiyor, ama onu görmek için benim bitirmem kadar heyecanlı olacağını biliyorum.

Ben: Bu gece kasabaya gitmek ister misin? Kreş sonunda bitti.

Anne: Yapamam. Okulda resital gecesi. Geç geleceğim. Görmek için sabırsızlanıyorum! Yarın geleceğim!

Sallanan koltuğa oturdum ve yapacağım şeyi yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de yapıyorum.

Ben: Kreş bitti. Gelip bakmak ister misin?

Gönder'e basar basmaz vücudumdaki her sinir canlanıyor. Cevap gelene kadar telefonuma baktım.

Ryle: Elbette. Şimdi aşağı iniyorum.

Hemen ayağa kalktım ve son dakika dokunuşlarını yapmaya başladım. Koltuğun üzerindeki yastıkları kabartıyorum ve duvar askılarından birini düzeltiyorum. Kapıyı çaldığını duyduğumda zar zor ön kapıya geldim. Açıyorum ve lanet olsun. Önlük giyiyor.

O içeri girerken ben kenara çekiliyorum.

"Allysa bir duvar resmi çizdiğini mi söyledi?"

Çocuk odasına doğru koridorda onu takip ediyorum.

"Bitirmek iki gün sürdü," diyorum ona. "Vücudum bir maraton koşmuş gibi hissediyorum ve tek yaptığım birkaç kez bir merdiven inip çıkmaktı."

Omzunun üzerinden bakıyor ve ifadesindeki endişeyi görebiliyorum. Burada tek başıma yaptığım için endişeleniyor. Endişelenmemeli. bende bu var

Çocuk odasına geldiğimizde kapıda duruyor. Karşı duvarda bir bahçe boyadım. Bir bahçede yetişen düşünebildiğim hemen hemen her meyve ve sebze ile tamamlandı. Ben ressam değilim, ama bir projektör ve şeffaf kağıtla yapabilecekleriniz inanılmaz.

Vay, dedi Ryle.

Sırıtıyorum çünkü sesindeki şaşkınlığı tanıyorum ve bunun gerçek olduğunu biliyorum. Odaya giriyor ve etrafa bakıyor, sürekli başını sallıyor. "Zambak. Onun . . . Vay."

Eğer o Allysa olsaydı, alkışlar ve bir aşağı bir yukarı zıplardım. Ama o Ryle ve aramızdaki şeyler biraz garip olurdu.

Salıncak kurduğum pencereye doğru yürüyor. Biraz itiyor ve bir yandan diğer yana hareket etmeye başlıyor.

"Ayrıca önden arkaya da hareket ediyor," diyorum ona. Bebek salıncakları hakkında bir şey biliyor mu bilmiyorum ama bu özelliğinden oldukça etkilendim.

Alt değiştirme masasına doğru yürür ve bebek bezlerinden birini tutucudan çıkarır. Açıyor ve önünde tutuyor. “Çok küçük” diyor. "Rylee'nin bu kadar küçük olduğunu hatırlamıyorum."

Rylee'den bahsettiğini duymak beni biraz üzdü. Doğduğu geceden beri ayrı yaşıyoruz, bu yüzden onunla etkileşime girdiğini hiç görmedim.

Ryle, bebek bezini katlar ve tutucuya geri koyar. Yüzünü bana döndüğünde gülümsüyor, odanın içinde hareket etmek için ellerini kaldırıyor. "Gerçekten harika, Lily," diyor. "Hepsini. Gerçekten yapıyorsun. . ” Elleri kalçalarına indi ve gülümsemesi soldu. "Gerçekten iyi gidiyorsun."

Etrafımdaki havada bir kalınlık oluşuyor gibi. Aniden tam nefes almak zorlaşıyor çünkü her ne sebeple olursa olsun, ağlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu andan gerçekten hoşlanıyorum ve tüm hamileliği böyle anlarla dolu geçirememiş olmamız beni üzüyor. Bunu onunla paylaşmak iyi hissettiriyor ama aynı zamanda ona yanlış umut vermiş olabileceğimden de korkuyorum.

Şimdi burada olduğuna ve çocuk odasını gördüğüne göre, bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Pek çok şeyi tartışmamız gerektiği apaçık ortada ama nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Veya nasıl.

Sallanan koltuğa geçiyorum ve oturuyorum. "Çıplak gerçek mi?" diyorum ona bakarak.

Derin bir nefes alıp başını salladı, sonra kanepeye oturdu. " Lütfen . Lily, lütfen bana bunun hakkında konuşmaya hazır olduğunu söyle.”

Her şeyi tartışmaya hazır olduğunu bilerek tepkisi sinirlerimi biraz olsun rahatlattı. Kollarımı karnıma sardım ve sallanan sandalyede öne doğru eğildim. "İlk sen git."

Ellerini dizlerinin arasında birleştiriyor. Bana o kadar içten bakıyor ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Benden ne istediğini bilmiyorum Lily. Hangi role sahip olmamı istediğini bilmiyorum. Sana ihtiyacın olan tüm alanı sağlamaya çalışıyorum ama aynı zamanda senin bildiğinden daha fazla yardım etmek istiyorum. Bebeğimizin hayatında olmak istiyorum. Senin kocan olmak istiyorum ve bunda iyi olmak istiyorum. Ama kafandan ne geçiyor bilmiyorum."

Sözleri içimi suçluluk duygusuyla dolduruyor. Geçmişte aramızda olanlara rağmen, o hala bu bebeğin babası. Nasıl hissedersem hissedeyim, baba olmaya yasal hakkı var. Ve onun baba olmasını istiyorum . Onun iyi bir baba olmasını istiyorum . Ama derinlerde, hala en büyük korkularımdan birine tutunuyorum ve onunla bu konuyu konuşmam gerektiğini biliyorum.

"Seni asla çocuğundan uzak tutmam, Ryle. Katılmak istemene sevindim. Fakat . . ”

Öne eğiliyor ve bu son sözle yüzünü ellerine gömüyor.

“Bir küçücük parçam senin öfkenle ilgilenmiyorsa nasıl bir anne olurum? Kontrolü kaybetme şeklin mi? Bu bebekle baş başayken bir şeyin seni tahrik etmeyeceğini nereden bileceğim?"

Gözlerine öyle bir ıstırap doluyor ki, sanırım barajlar gibi patlayabilirler. Başını kararlı bir şekilde sallamaya başlar. "Lily, asla yapmam. . ”

"Biliyorum Ryle. Kendi çocuğunuza asla kasıtlı olarak zarar vermezsiniz. Beni incittiğinde kasıtlı olduğuna bile inanmıyorum, ama yaptın. Ve güven bana, asla böyle bir şey yapmayacağınıza inanmak istiyorum. Babam sadece anneme kötü davranırdı. Başka hiç kimseye karşı öfkesini kaybetmeden, önemli kişileri kötüye kullanan birçok erkek, hatta kadınlar vardır . Sözlerine tüm kalbimle inanmak istiyorum ama tereddütümün nereden geldiğini anlamalısın. Çocuğunuzla olan bir ilişkinizi asla inkar etmeyeceğim. Ama kırdığın tüm güveni yeniden inşa ederken bana karşı gerçekten sabırlı olmana ihtiyacım olacak.”

Başıyla onaylıyor. Ona hak ettiğinden fazlasını verdiğimi bilmeli. "Kesinlikle" diyor. "Bu senin şartlarına göre. Her şey senin şartlarına uygun, tamam mı?"

Ryle'ın elleri tekrar bir araya geldi ve gergin bir şekilde alt dudağını çiğnemeye başladı. Söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissediyorum ama söylemesi gerekip gerekmediği konusunda şüpheleri var.

"Devam et ve ben bunun hakkında konuşacak havamdayken aklından ne geçiyorsa söyle."

Başını geriye atıp tavana bakıyor. Ne olursa olsun, onun için zor. Soru sorması zor olduğu için mi yoksa ona vereceğim cevaptan korktuğu için mi bilmiyorum.

"Peki ya biz?" O fısıldar.

Başımı arkaya yaslayıp iç çekiyorum. Bu sorunun geleceğini biliyordum ama ona sahip olmadığım bir cevap vermek gerçekten zor. Boşanmak ya da barışmak elimizdeki tek seçenek ama ikisi de yapmak istediğim bir seçim değil.

Sana boş bir umut vermek istemiyorum Ryle, dedim sessizce. “Bugün bir seçim yapmak zorunda olsaydım. . . Muhtemelen boşanmayı seçerdim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu seçimi hamilelik hormonlarıyla aşırı yüklendiğim için mi yoksa gerçekten istediğim şey olduğu için mi yapacağımı bilmiyorum. Bu kararı bu bebeğin doğumundan önce vermemin ikimiz için de adil olacağını düşünmüyorum.”

Titrek bir nefes veriyor ve sonra elini ensesine götürüp sıkıca sıkıyor. Sonra ayağa kalkıp karşıma çıkıyor. "Teşekkür ederim" diyor. "Beni davet ettiğin için. Sohbet için. Birkaç hafta önce buraya geldiğimden beri uğramak istiyordum ama bu konuda ne hissedeceğinizi bilmiyordum.”

Ben de bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum, dedim tam bir dürüstlükle. Kendimi sallanan sandalyeden itmeye çalışıyorum ama nedense geçen hafta çok daha zor hale geldi. Ryle yanıma geldi ve kalkmama yardım etmesi için elime uzandı.

Homurdanmadan sandalyeden bile kalkamazken vade günüme kadar nasıl dayanacağımı bilmiyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz elimi hemen bırakmıyor. Aramızda sadece birkaç santim var ve ona bakarsam bir şeyler hissedeceğimi biliyorum. Ona karşı bir şeyler hissetmek istemiyorum.

İki elimi de yanlarımda tutana kadar diğer elimi buluyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve bunu kalbime kadar hissettim. Alnımı göğsüne bastırıp gözlerimi kapatıyorum. Yanağı başımın tepesiyle buluşuyor ve ikimiz de hareket edemeyecek kadar korkarak tamamen hareketsiz duruyoruz. Hareket etmeye korkuyorum çünkü onun beni öpmesine engel olamayacak kadar zayıf

olabilirim. Kıpırdamaktan korkuyor çünkü hareket ederse geri çekileceğimden korkuyor.

Tam beş dakika gibi gelen bir süre boyunca ikimiz de tek bir kasımızı kıpırdatmıyoruz.

"Ryle," diyorum sonunda. "Bana bir söz verebilir misin?"

Başını salladığını hissediyorum.

"Bu bebek gelene kadar lütfen beni seni affetmem için ikna etmeye çalışma. Ve lütfen beni öpmeye çalışma. . ” Göğsünden ayrılıp ona bakıyorum. "Her seferinde büyük bir şeyle uğraşmak istiyorum ve şu anda tek önceliğim bu bebeğe sahip olmak. Halihazırda olan her şeyin üstüne daha fazla stres veya kafa karışıklığı eklemek istemiyorum.”

Güven verircesine iki elimi de sıktı. “Her seferinde yaşamı değiştiren anıtsal bir şey. Anladım."

Gülümsedim, sonunda bu konuşmayı yaptığımız için rahatladım. İkimiz hakkında nihai bir karar vermediğimi biliyorum, ama şimdi aynı sayfada olduğumuz için daha rahat nefes alabildiğimi hissediyorum.

Ellerimi bırakıyor. Başparmağını omzunun üzerinden atarak, Vardiyama geç kaldım, dedi. "İşe gitmeliyim."

Başımı sallıyorum ve onu dışarı görüyorum. Kapıyı kapattıktan ve dairemde yalnız kaldıktan sonra yüzümde bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Başlamak için bu çıkmazda olmamıza rağmen ona hala inanılmaz derecede kızgınım, bu yüzden gülümsemem sadece biraz ilerleme kaydetmemden kaynaklanıyor. Bazen ebeveynler, çocukları için en iyisini yapmak için farklılıkları üzerinde çalışmak ve bir duruma bir olgunluk düzeyi getirmek zorundadır.

Biz de tam olarak bunu yapıyoruz. Çocuğumuz işin içine dahil edilmeden önce durumumuzu nasıl yöneteceğimizi öğrenmek.

Otuz Beşinci Bölüm
Tost kokusu alıyorum.

Yatağıma uzandım ve gülümsedim çünkü Ryle benim en sevdiğim kızarmış ekmek olduğunu biliyordu. Kalkmaya çalışmadan önce bir süre burada yatarım.

Beni yataktan yuvarlamak için üç adamın çabası gerekiyormuş gibi geliyor. Sonunda derin bir nefes alıyorum ve sonra ayaklarımı iki yana atıp kendimi yataktan yukarı itiyorum.

Yaptığım ilk şey işemek. Şimdi gerçekten tek yaptığım bu. İki gün içinde doğum yapacağım ve doktorum bir hafta daha olabileceğini söyledi. Geçen hafta doğum iznine başladım, bu yüzden şu an hayatım bu. İşiyorum ve televizyon izliyorum.

Mutfağa gittiğimde, Ryle bir tavada omlet karıştırıyor. İçeri girdiğimi duyunca arkasını döndü. "Günaydın," diyor. "Henüz bebek yok mu?"

Başımı sallayıp elimi karnıma koyuyorum. "Hayır, ama dün gece dokuz kez işedim."

Ryle güler. "Bu yeni bir rekor." Bir tabağa biraz yumurta koyuyor ve üzerine pastırma ve tost atıyor. Arkasını döndü ve tabağı bana verdi ve başımın yanına hızlı bir öpücük kondurdu. "Gitmeliyim. zaten geç kaldım. Bütün gün telefonumu açık bırakıyorum."

Kahvaltıma baktığımda gülümsüyorum. Tamam, ben de yiyorum. İşe, yemek ye ve televizyon izle.

"Teşekkür ederim," diyorum neşeyle. Tabağımı kanepeye götürüp televizyonu açıyorum. Ryle oturma odasının etrafında koşuşturur, eşyalarını toplar.

"Öğle yemeğinde gelip seni kontrol edeceğim. Bu gece geç saate kadar çalışabilirim ama Allysa sana yemek getirebileceğini söyledi."

gözlerimi deviriyorum. "Ben ince , Ryle. Doktor hafif yatak istirahati dedi, tam bir zayıflama değil."

Kapıyı açmaya başlar ama bir şey unutmuş gibi duraklar. Bana doğru koşuyor ve eğilip dudaklarını karnıma bastırıyor. "Bugün dışarı çıkmaya karar verirsen harçlığını iki katına çıkarırım" diyor bebeğe.

Bebekle çok konuşur. Sonunda birkaç hafta önce bebeğin tekmelerini hissetmesine izin verecek kadar rahat hissettim ve o zamandan beri bazen sadece karnımla konuşmak için duruyor ve bana pek bir şey söylemiyor bile. Yine de hoşuma gidiyor. Baba olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu seviyorum.

Dün gece Ryle'ın kanepede uyuduğu battaniyeyi alıp üzerime sardım. Bir haftadır burada kalıyor, doğuma girmemi bekliyor. İlk başta düzenlemeden emin değildim, ama aslında gerçekten yardımcı oldu. Hala misafir odasında

uyuyorum. Üçüncü yatak odası artık bir çocuk odası, bu da ebeveyn yatak odasının uyuması için müsait olduğu anlamına geliyor. Ama her ne sebeple olursa olsun, kanepede uyumayı seçiyor. Sanırım o yatak odasındaki anılar beni rahatsız ettikleri kadar onu da rahatsız ediyor, bu yüzden ikimiz de oraya girmeye tenezzül bile etmiyoruz.

Son birkaç hafta gerçekten çok iyiydi. Bu noktada aramızda kesinlikle fiziksel bir ilişki olmadığı gerçeği bir yana, her şey eskisi gibi olmuş gibi hissettiriyor. Hâlâ çok çalışıyor, ama izinli olduğu akşamları, hepsiyle üst katta yemek yemeye başladım. Yine de çift olarak asla yalnız yemiyoruz. Randevu ya da çift gibi hissettirebilecek her şeyden kaçınırım. Hâlâ her seferinde anıtsal bir şeye odaklanmaya çalışıyorum ve bu bebek doğuncaya ve hormonlarım normale dönene kadar evliliğim hakkında bir karar vermeyi reddediyorum. Hamileliği kaçınılmaz olanı geciktirmek için bir bahane olarak kullandığımdan eminim ama hamile olmak bir kişinin biraz bencil olmasına izin veriyor.

Telefonum çalmaya başlayınca başımı koltuğa yaslayıp inledim. Telefonum mutfakta her yerde. Buradan on beş fit uzakta.

Ah.

Kendimi kanepeden itiyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Tekrar denerim. Hala oturuyorum.

Sandalyemin kolundan tutup kendimi yukarı çekiyorum. Üçüncü kez çekicilik.

Ayağa kalktığımda su bardağım üzerime dökülüyor. inliyorum. . . ama sonra susuyorum.

Bir bardak su tutmuyordum.

Vay be.

Aşağı bakıyorum ve su bacağımdan aşağı damlıyor. Telefonum hala mutfak tezgahında çalıyor. Mutfağa yürüyorum ya da yürüyorum ve cevaplıyorum.

"Merhaba?"

"Hey, ben Lucy! Hızlı soru. Kırmızı gül siparişimiz kargoda hasar gördü ama bugün Levenberg'in cenazesi var ve tabut spreyi için özellikle kırmızı gül istediler. Yedek bir planımız var mı?"

"Evet, Broadway'deki çiçekçiyi ara. Bana bir iyilik borçlular.”

"Tamam teşekkürler!"

Ryle'ı arayıp suyumun geldiğini söylemek için telefonu kapatmaya başladım ama Lucy'nin "Bekle!" dediğini duydum.

Telefonu kulağıma geri çekiyorum.

"Bu faturalar hakkında. Bugün ödememi mi istedin yoksa beklememi mi? . ”

"Bekleyebilirsin, sorun değil."

Yine telefonu kapatmaya başladım ama adımı bağırıp başka bir soru sormaya başladı.

Lucy, dedim sakince, sözünü keserek. "Yarın bütün bunlar için seni aramam gerekecek. Sanırım suyum geldi."

Bir duraklama var. "Ah. AH! GİT!"

İlk ağrı belirtisi mideme vurduğunda hemen telefonu kapatıyorum. Yüzümü buruşturup Ryle'ın numarasını çevirmeye başladım. İlk çalışta açıyor.

"Dönmem gerekiyor mu?"

"Evet."

"Aman Tanrım. Yok canım? Oluyor?"

"Evet."

"Zambak!" diyor, heyecanlı. Ve sonra telefon kapanıyor.

Sonraki birkaç dakikayı ihtiyacım olan her şeyi toplamakla geçiriyorum. Zaten bir hastane çantam var ama kendimi biraz iğrenç hissediyorum, bu yüzden durulanmak için duşa atlıyorum. İkinci ağrı patlaması, ilkinden yaklaşık on dakika sonra gelir. Öne eğilip midemi sıkıyorum, suyun sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Kasılmanın sonuna yaklaştığımda banyo kapısının açıldığını duydum.

" Duşta mısın?" diyor Ryle. "Lily, duştan çık, gidelim!"

"Bana bir havlu ver."

Birkaç saniye sonra Ryle'ın eli duş perdesinin etrafında belirdi. Duş perdesini kenara çekmeden önce havluyu etrafıma sarmaya çalışıyorum. Vücudunu kendi kocandan saklaman garip.

Havlu uymuyor. Göğüslerimi kapatıyor ama sonra midemin üzerinde ters bir V gibi açılıyor.

Duştan çıkarken bir kasılma daha geldi. Ryle elimi tuttu ve nefes almama yardım etti, sonra beni yatak odasına götürdü. Ona baktığımda sakince hastaneye giymek için temiz kıyafetler seçiyorum.

Karnıma bakıyor. Yüzünde çözemediğim bir ifade var.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yaptığım şeyi durduruyorum.

Aramızda geçen bir an var ki, kaşlarını çatmak üzere mi yoksa gülmek üzere mi anlayamadım. Yüzü bir şekilde ikisine de döndü ve hızlı bir nefes vererek gözlerini tekrar mideme indirdi. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

Göğsümde kasılmalarla hiçbir ilgisi olmayan bir sancı fışkırıyor. Bunun benim karnımı ilk kez gördüğünün farkındayım. Bebeği içimde büyürken nasıl göründüğüme ilk kez tanık oldu.

Yanına gidip elini tutuyorum. Karnıma koyup orada tutuyorum. Baş parmağını ileri geri sallayarak bana gülümsüyor. Bu güzel bir an. Daha iyi anlarımızdan biri.

"Teşekkür ederim Lily."

Her yerinde yazılıydı, mideme dokunma şekli, gözlerinin benimkilere bakış şekli. Bu an için ya da bundan önce gelen herhangi bir an için bana teşekkür etmiyor. Çocuğuyla geçirmesine izin verdiğim tüm anlar için bana teşekkür ediyor.

diye mırıldanıyorum, öne doğru eğiliyorum. "Lanet olası cehennem."

An bitti.

Ryle kıyafetlerimi alıp giymeme yardım ediyor. Taşımasını söylediğim her şeyi alıyor ve sonra asansöre doğru yol alıyoruz. Yavaşça. Yarıya geldiğimizde kasılma oluyor.

Otoparktan çıktığımızda, Allysa'yı aramalısın, dedim.

"Sürüyorum. Hastaneye vardığımızda onu arayacağım. Ve senin annen."

Başımla onayladım. Eminim onları hemen şimdi arayabilirim ama önce hastaneye vardığımızdan emin olmak istiyorum çünkü bu bebek gerçekten sabırsızmış ve ilk çıkışını tam burada, arabada yapmak istiyormuş gibi geliyor.

Hastaneye varıyoruz ama vardığımızda kasılmalarım bir dakikadan daha az aralıklı. Doktor ameliyathaneye girip beni yatağa götürdüklerinde dokuza genişlemiş oluyorum. İtmem söylendiğinde sadece beş dakika sonra. Ryle'ın kimseyi arama şansı bile yok, her şey çok hızlı oluyor.

Her basışımda Ryle'ın elini sıkıyorum. Bir noktada, sıktığım elin kariyeri için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Elimden geldiğince sıkmama izin veriyor ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Doktor, "Kafa neredeyse çıkacak," diyor. "Sadece birkaç itme daha."

Sonraki birkaç dakikayı tarif bile edemiyorum. Bu, acı ve ağır nefes alma ve endişe ve saf, açık bir coşkunun bulanıklığıdır. Ve basınç. Çok büyük bir baskı, sanki patlamak üzereyim ve sonra, "Bu bir kız!" diyor Ryle. "Lily, bir kızımız var!"

Gözlerimi açıyorum ve doktor onu tutuyor. Sadece dış hatlarını seçebiliyorum çünkü gözlerim çok fazla yaşla dolu. Onu göğsüme yatırdıklarında, hayatımın mutlak en harika anı. Hemen kırmızı dudaklarına, yanaklarına ve parmaklarına dokunuyorum. Ryle göbek bağını kesiyor ve onu temizlemek için onu benden aldıklarında kendimi boşlukta hissediyorum.

Birkaç dakika sonra tekrar göğsümde, bir battaniyeye sarılmış durumda.

Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ryle yatakta yanıma oturuyor ve yüzünü daha iyi görebilmemiz için battaniyeyi çenesinin etrafına çekiyor. Parmaklarını ve ayak parmaklarını sayıyoruz. Gözlerini açmaya çalışıyor ve bizce bunun dünyadaki en komik şey olduğunu düşünüyoruz. Esnedi ve ikimiz de gülümsedik ve ona daha da aşık olduk.

Son hemşire odadan çıktıktan ve sonunda yalnız kaldıktan sonra, Ryle onu tutup tutamayacağını soruyor. İkimizin de yatağa oturmasını kolaylaştırmak için

yatağımın başını kaldırdı. Onu ona verdikten sonra başımı omzuna koydum ve ona bakmayı bırakamıyoruz.

"Lily," diye fısıldıyor. "Çıplak gerçek mi?"

Başımla onayladım.

"Marshall ve Allysa'nın bebeğinden çok daha güzel."

Gülüyorum ve ona dirsek atıyorum.

Şaka yapıyorum, diye fısıldıyor.

Yine de tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Rylee muhteşem bir bebek ama kimse kendi kızımıza mum tutamaz.

"Adını ne koyalım?" O sorar. Bu hamilelik sırasında tipik bir ilişkimiz olmadı, bu yüzden bebeğin adı henüz tartıştığımız bir şey değildi.

Ona kız kardeşinin adını vermek istiyorum, dedim ona bakarak. "Ya da belki kardeşin?"

Bunun hakkında ne düşündüğünden emin değilim. Şahsen kızımıza erkek kardeşinin adını vermenin onun için bir nebze şifa olabileceğini düşünüyorum ama o öyle görmeyebilir.

Bu cevabı beklemeden bana baktı. "Emerson?" diyor. "Bu bir kız ismi için çok şirin. Ona Emma diyebilirdik. Ya da Emmy." Gururla gülümser ve ona bakar. "Aslında mükemmel." Eğilerek Emerson'ı alnından öpüyor.

Bir süre sonra omzundan çekildim, böylece onu tutmasını izleyebildim. Onunla böyle etkileşime girdiğini görmek güzel bir şey. Onu tanıdığından beri ona ne kadar çok sevgi beslediğini şimdiden görebiliyorum. Onu korumak için her şeyi yapacağını görebiliyorum. Dünyadaki herhangi bir şey.

Sonunda onun hakkında bir karar vermem bu ana kadar değil.

Hakkımızda.

Ailemiz için en iyisinin ne olduğu hakkında.

Ryle birçok yönden harika. O şefkatli. O ilgileniyor. O akıllı. O karizmatik. Sürülüyor.

Babam da bunlardan biriydi. Başkalarına karşı çok şefkatli değildi, ama birlikte geçirdiğimiz, beni sevdiğini bildiğim zamanlar oldu. Akıllıydı. O karizmatikti. Sürüldü. Ama ondan onu sevdiğimden çok daha fazla nefret ettim. En kötü anında onun hakkında gördüğüm tüm bakışlar sayesinde, onunla ilgili en iyi şeylere kör oldum. Ona en kötü halinde beş dakika tanık olmak, en iyi halinde geçirdiği beş yılı bile telafi edemezdi.

Emerson'a bakıyorum ve Ryle'a bakıyorum. Ve onun için en iyisini yapmam gerektiğini biliyorum. Babasıyla kuracağını umduğum ilişki için. Bu kararı kendim için vermiyorum ve Ryle için de vermiyorum.

onun için yaparım

"Ryle?"

Bana baktığında gülümsüyor. Ama yüzümdeki ifadeyi değerlendirdiğinde duruyor.

"Boşanmak istiyorum."

İki kez göz kırpıyor. Sözlerim ona gerilim gibi çarptı. Yüzünü buruşturdu ve kızımıza baktı, omuzları öne eğikti. "Lily," diyor başını iki yana sallayarak. "Lütfen bunu yapma."

Sesi yalvarıyor ve sonunda onu geri alacağımı ummaktan nefret ediyorum. Bu kısmen benim hatam, biliyorum ama kızımı ilk kucağıma alana kadar hangi seçimi yapacağımı fark ettiğimi sanmıyorum.

"Bir şans daha, Lily. Lütfen .” Konuşurken sesi ağlamaktan çatlıyor.

Onu olabilecek en kötü zamanda incittiğimi biliyorum. Bu hayatının en güzel anı olması gerektiğinde kalbini kırıyorum. Ama bunu şu anda yapmazsam, onu neden geri alma riskini alamadığım konusunda onu asla ikna edemeyebileceğimi biliyorum.

Ağlamaya başladım çünkü bu onu incittiği kadar beni de incitiyor. "Ryle," dedim nazikçe. "Sen ne yapardın? Bu günlerden birinde, bu küçük kız sana bakıp, 'Baba? Erkek arkadaşım bana vurdu.' Ona ne derdin, Ryle?"

Emerson'ı göğsüne çekiyor ve yüzünü battaniyenin üstüne gömüyor. Dur, Lily, diye yalvarıyor.

Kendimi yatakta daha da dikleştiriyorum. Elimi Emerson'ın sırtına koydum ve Ryle'ın gözlerime bakmasını sağlamaya çalıştım. “Ya sana gelip 'Baba? Kocam beni merdivenlerden aşağı itti. Kaza olduğunu söyledi. Ne yapmalıyım?' ”

Omuzları sallanmaya başladı ve onunla tanıştığım günden beri ilk kez gözyaşlarına boğuldu. Kızını sıkıca kendisine bastırırken yanaklarından süzülen gerçek gözyaşları. Ben de ağlıyorum ama devam ediyorum. İçin onun hatırına.

"Farzedelim . . ” Sesim kırılıyor. “Ya sana gelip 'Kocam bana tecavüz etmeye çalıştı baba' derse. Durması için yalvarırken beni tuttu. Ama bir daha yapmayacağına yemin ediyor. Ne yapmalıyım, baba?' ”

Alnını öpüyor, defalarca, yüzünden gözyaşları dökülüyor.

"Ona ne derdin, Ryle? Söyle bana. Tüm kalbiyle sevdiği adam onu incitirse kızımıza ne diyeceğini bilmem gerek.”

Göğsünden bir hıçkırık kopuyor. Bana doğru eğiliyor ve bir kolunu bana sarıyor. "Onu bırakması için yalvarırdım," dedi gözyaşları arasında. Dudakları çaresizce alnıma bastırdı ve gözyaşlarının bir kısmını yanaklarıma düşerken hissedebiliyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve ikimizi de kendine bastırdı. “Onun değerinde olduğunu söylerdim böylece çok daha fazlası. Ve onu ne kadar severse sevsin geri dönmemesi için yalvarırdım . O çok daha fazlasına değer."

Hıçkıran bir gözyaşı, kırık kalpler ve paramparça hayaller karmaşası oluyoruz. Birbirimizi tutuyoruz. Kızımızı tutuyoruz. Ve bu seçim ne kadar zor olsa da, kalıp bizi kırmadan önce biz kalıbı kırıyoruz.

Onu bana geri verdi ve gözlerini sildi. Ayağa kalkıyor, hala ağlıyor. Hala nefesini düzenlemeye çalışıyor. Son on beş dakikada hayatının aşkını kaybetti. Son on beş dakikada güzel bir küçük kızın babası oldu.

On beş dakikanın bir insana yapabileceği şey bu. Onları yok edebilir.

Onları kurtarabilir.

Koridoru işaret ederek kendini toplaması gerektiğini bana bildirdi. Kapıya doğru yürürken onu hiç görmediğim kadar üzgündü. Ama bir gün bunun için bana teşekkür edeceğini biliyorum. Kızı tarafından doğru seçimi yaptığımı anlayacağı günün geleceğini biliyorum.

Kapı arkasından kapandığında ona baktım. Onun için hayal ettiğim hayatı ona vermeyeceğimi biliyorum. Onu sevebilecek ve birlikte büyütebilecek iki

ebeveyni ile birlikte yaşadığı bir yuva. Ama benim yaşadığım gibi yaşamasını istemiyorum. Babasının en kötü halini görmesini istemiyorum. Artık onu babası olarak tanımadığı noktaya gelince bana karşı öfkesini kaybettiğinde onu görmesini istemiyorum. Çünkü hayatı boyunca Ryle'la ne kadar güzel an paylaşmış olursa olsun, deneyimlerinden biliyorum ki sadece en kötü anları onunla kalacak.

Döngüler var çünkü kırılmaları çok zor. Bilinen bir kalıbı bozmak astronomik miktarda acı ve cesaret ister. Bazen, zıplama ve muhtemelen ayaklarınızın üzerine düşmeme korkusuyla yüzleşmek yerine, aynı tanıdık çevrelerde koşmaya devam etmek daha kolay görünüyor.

Annem içinden geçti.

geçtim .

Kızımın bunu yaşamasına izin verirsem lanetleneceğim.

Onu alnından öpüyorum ve ona bir söz veriyorum. "Burada durur. Ben ve seninle. Bizimle biter."

sonsöz
Boylston Caddesi'ndeki kalabalığın arasından karşıya geçene kadar ilerledim. Bebek arabasını sürünerek çekiyorum ve sonra kaldırımın kenarında duruyorum. Üstünü geri çekip Emmy'ye bakıyorum. Ayaklarını tekmeliyor ve her zamanki gibi gülümsüyor. O çok mutlu bir bebek. Sakin bir enerjisi var ve bağımlılık yapıyor.

"Kaç yaşında?" bir kadın sorar. Bizimle yaya geçidinde duruyor, takdirle Emerson'a bakıyor.

"On bir ay."

"O muhteşem" diyor. "Aynı sana benziyor. Aynı ağızlar."

Gülüyorum. "Teşekkürler. Ama babasını görmelisin. Kesinlikle onun gözleri var."

Yürümek için tabela yanıp sönüyor ve sokağın karşısına hızla geçerken kalabalığı yenmeye çalışıyorum. Zaten yarım saat geciktim ve Ryle bana iki kez mesaj attı. Yine de havuç sevincini henüz yaşamadı. Bugün ne kadar dağınık olduklarını öğrenecek çünkü çantasına çok şey koydum.

Ryle'ın Emerson üç aylıkken aldığı daireden taşındım. İşime daha yakın bir yerim var, bu yüzden yürüme mesafesindeyim, ki bu harika. Ryle satın aldığı daireye geri taşındı, ama Allysa'nın evini ziyaret etmekle Ryle'ın Emerson'la geçirdiği günler arasında, neredeyse kendi apartmanım kadar onların apartmanındaymışım gibi hissediyorum.

"Neredeyse geldik, Emmy." Köşeyi dönüyoruz ve o kadar acelem var ki, bir adam sürülmekten kaçınmak için yolumuzdan çıkıp duvara çarpmalı. "Üzgünüm," diye mırıldandım, başımı eğip onun etrafından dolandım.

"Zambak?"

Bun durdum.

Yavaşça dönüyorum çünkü o sesi ayak parmaklarıma kadar hissediyordum. Bana bunu yapan sadece iki ses var ve Ryle'ınki artık o kadar ileri gitmiyor.

Ona dönüp baktığımda, mavi gözleri güneşe karşı kısılıyor. Korumak için elini kaldırıyor ve sırıtıyor. "Merhaba."

"Merhaba," diyorum, çılgın beynim yavaşlamaya ve yakalamaca oynamama izin vermeye çalışıyor.

Bebek arabasına bakar ve onu işaret eder. "Bu mu . . . bu senin bebeğin mi?"

Başımı salladım ve bebek arabasının önüne doğru yürüdü. Diz çöküyor ve ona kocaman gülümsüyor. "Vay. O muhteşem, Lily," diyor. "Onun adı ne?"

"Emerson. Bazen ona Emmy diyoruz."

Parmağını onun eline koyuyor ve o tekmelemeye, parmağını ileri geri sallamaya başlıyor. Bir an için ona takdirle bakar ve sonra tekrar ayağa kalkar.

"Harika görünüyorsun" diyor.

Ona bir kez daha bariz bir şey vermemeye çalışıyorum ama bu zor. Her zamanki gibi iyi görünüyor, ama onu ilk kez görüyorum, ne kadar muhteşem olduğunu inkar etmeye çalışmıyorum. Yatak odamdaki o evsiz çocuktan çok uzak. Henüz . . . nedense hala aynı.

Kısa mesajımın vızıltısını cebimde tekrar hissedebiliyorum. Ryle.

sokağı işaret ediyorum. “Gerçekten geç kaldık” diyorum. "Ryle yarım saattir bekliyor."

Ryle'ın adını söylediğimde Atlas'ın gözlerine bir hüzün çöküyor ama o bunu saklamaya çalışıyor. Başını salladı ve geçmemiz için yavaşça kenara çekildi.

"Ona sahip olmak onun günü," diye netleştirdim, bu altı kelimeyle çoğu tam sohbette söyleyebileceğimden fazlasını söyledim.

Gözlerindeki rahatlama parıltısını görüyorum. Başını sallıyor ve arkasını işaret ediyor. "Evet, ben de geç kalıyorum. Geçen ay Boylston'da yeni bir restoran açtı."

"Vay. Tebrikler. Yakında kontrol etmesi için annemi oraya götürmem gerekecek.”

O gülüyor. "Malısın. Bana haber ver, emin ol ve senin için kendim pişireyim.”

Garip bir duraklama var ve sonra sokağın aşağısını işaret ediyorum. "Zorundayız . . ”

"Git" diyor gülümseyerek.

Tekrar başımı salladım ve sonra başımı eğdim ve yürümeye devam ettim. Neden bu şekilde tepki verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki normal bir konuşmayı nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. Birkaç metre uzaktayken, omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Hareket etmedi. Ben uzaklaşırken o hala beni izliyor.

Köşeyi dönüyoruz ve Ryle'ın çiçekçi dükkanının dışında arabasının yanında beklediğini görüyorum. Yaklaştığımızı görünce yüzü aydınlandı. "E-postamı aldın mı?" Diz çöküyor ve Emerson'ın kayışını çözmeye başlıyor.

"Evet, oyun parkı geri çağırma hakkında?"

Onu bebek arabasından çıkarırken başını salladı. "Ona onlardan bir tane almamış mıydık?"

Bebek arabasını katlamak için düğmelere basıyorum ve ardından arabasının arkasına doğru yürüyorum. "Evet, ama bir ay kadar önce kırıldı. Çöp kutusuna attım."

Bagajı açtı ve ardından parmaklarıyla Emerson'ın çenesine dokundu. "Duydun mu Emmy? Annen senin hayatını kurtardı." Ona gülümsüyor ve şakacı bir şekilde eline tokat atıyor. Onu alnından öpüyor ve sonra bebek arabasını alıp bagaja fırlatıyor. Bagajı çarparak kapattım ve ona hızlı bir öpücük vermek için eğildim.

"Seni seviyorum Emmy. Bu akşam görüşürüz."

Ryle onu araba koltuğuna oturtmak için arka kapıyı açar. Ona veda ediyorum ve sonra aceleyle caddeye geri dönmeye başlıyorum.

"Zambak!" o bağırıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Zaten geç açtığım için mağazamın ön kapısına kadar yürümemi beklediğine eminim. Muhtemelen gitmeliyim, ama bağırsaklarımdaki dırdır gitmeyecek. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor. Dönüp geriye doğru yürüyorum. "Yapmayı unuttuğum bir şey var! Bu gece onu aldığımda görüşürüz!"

Ryle, Emerson'ın elini kaldırıyor ve bana el sallıyorlar. Köşeyi döner dönmez bir sprinte başlıyorum. İnsanlardan kaçıyorum, birkaçına çarpıyorum ve bir bayanın bana küfretmesine neden oluyorum ama kafasının arkasını gördüğüm an hepsine değer.

"Atlas!" Bağırıyorum. Diğer yöne doğru gidiyor, ben de kalabalığı itip duruyorum. "Atlas!"

Yürümeyi bırakır ama arkasını dönmez. Kulaklarına tam olarak güvenmek istemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Atlas!" tekrar bağırırım.

Bu sefer döndüğünde, bilerek dönüyor. Gözleri benimkilerle buluştu ve ikimiz de birbirimize bakarken üç saniyelik bir duraklama oldu. Ama sonra ikimiz de birbirimize doğru yürümeye başladık, her adımda kararlılıkla. Yirmi adım ayırıyor bizi.

On.

Beş.

Bir.

Hiçbirimiz o son adımı atmıyoruz.

Nefesim kesiliyor, nefes nefese ve gerginim. "Sana Emerson'ın göbek adını söylemeyi unuttum." Ellerimi belime koydum ve nefes verdim. "Bu Dory."

Hemen tepki vermiyor ama sonra gözlerinin köşeleri biraz kırışıyor. Ağzı gülümsemeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. "Onun için ne mükemmel bir isim."

Başımı salladım, gülümsedim ve sonra durdum.

Şimdi ne yapacağımdan emin değilim. Bunu bilmesine ihtiyacım vardı, ama şimdi ona söylediğime göre, bundan sonra ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi gerçekten düşünmedim.

Tekrar başımı salladım ve sonra baş parmağımı omzumun üzerinden atarak etrafıma baktım. "İyi . . . Sanırım yapacağım. . ”

Atlas öne çıktı, beni tuttu ve göğsüne bastırdı. Kollarını bana sardığında hemen gözlerimi kapattım. Eli başımın arkasına gidiyor ve biz dururken, kalabalık caddeler, korna sesleri, insanlar aceleyle geçerken üzerimize fırça atarken, beni karşısında sabit tutuyor. Saçlarıma nazik bir öpücük kondurdu ve hepsi kayboldu.

"Lily," dedi sessizce. "Artık hayatımın senin için yeterince iyi olduğunu hissediyorum. Yani ne zaman hazır olursanız. . ”

Ceketini ellerimin arasına alıp yüzümü göğsüne bastırdım. Birdenbire yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum. Sözlerinden boynum ve yanaklarım kızardı.

Ama ben değil onbeş.

Ben sorumlulukları olan bir yetişkinim ve bir çocuğum. Ergenlik duygularımın beni ele geçirmesine izin veremem. En azından biraz güvence olmadan olmaz.

Geri çekilip ona bakıyorum. “Hayır kurumlarına bağış yapıyor musunuz?”

Atlas şaşkınlıkla güler. "Birçok. Neden?"

"Bir gün çocuk ister misin?"

Başını sallıyor. "Elbette yaparım."

"Boston'dan ayrılmak isteyeceğini düşünüyor musun?"

Başını sallıyor. "Numara. Hiçbir zaman. Burada her şey daha iyi, unuttun mu?”

Cevapları bana ihtiyacım olan güvenceyi veriyor. ona gülümsüyorum. "Peki. Ben hazırım."

Beni kendine doğru çekiyor ve gülüyorum. Hayatıma girdiği günden beri olan her şeye rağmen bu sonucu hiç beklemiyordum. Bunu çok ummuştum, ama şimdiye kadar bunun olup olmayacağından emin değildim.

Dudaklarının köprücük kemiğimdeki noktayla birleştiğini hissedince gözlerimi kapattım. Nazik bir öpücük kondurdu ve sanki yıllar önce beni orada ilk kez öptüğü zaman gibi geldi. Ağzını kulağıma getirdi ve fısıltıyla, "Artık yüzmeyi bırakabilirsin, Lily. Sonunda kıyıya ulaştık.”

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.
Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,belli bir fikir sahibi olmanızdır.